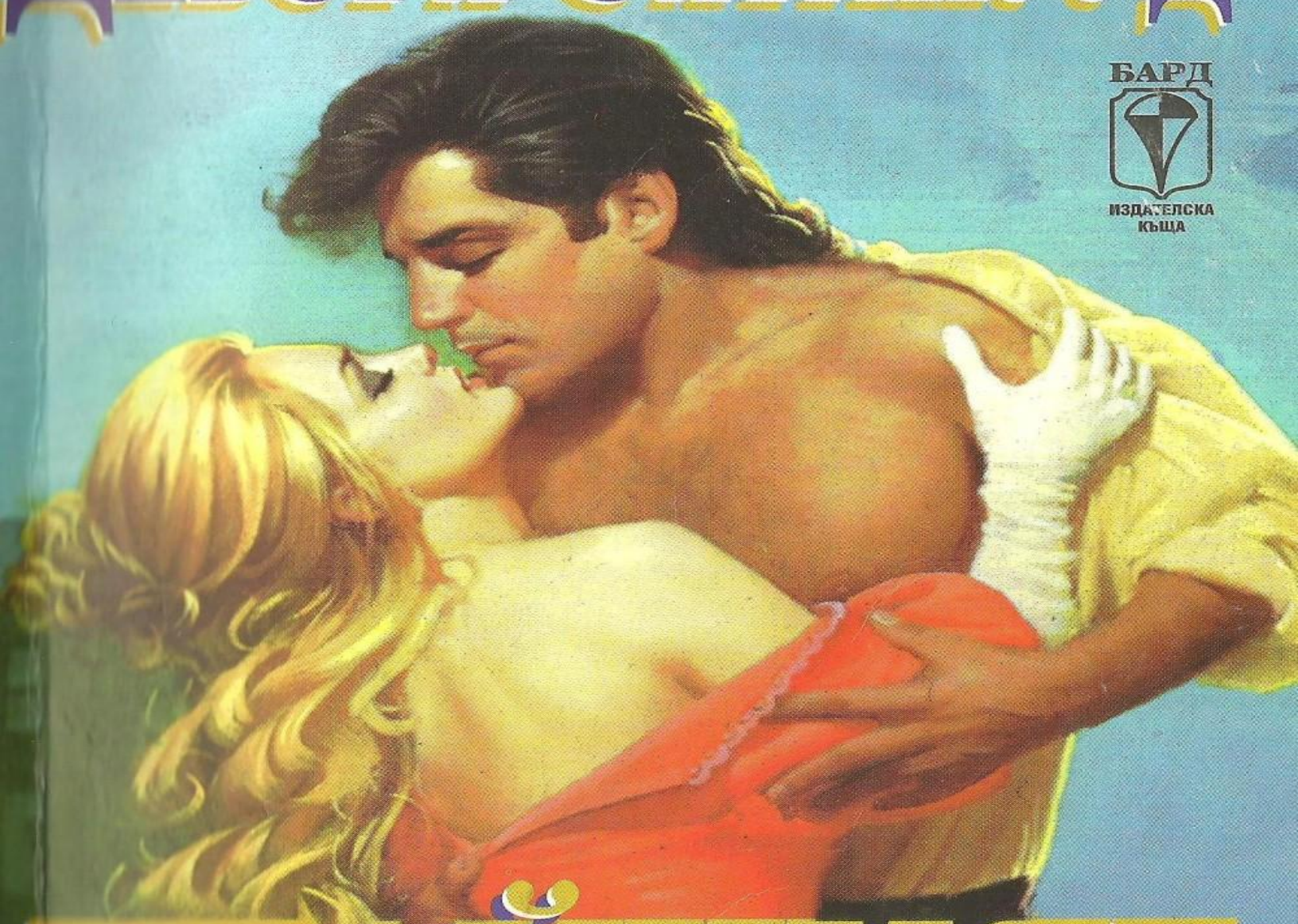

ДЕБОРА САТИНУД

БАРД
ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ПЛАЙНИМЯТ ПОГЪН НА ЛЮБОВТА

ДЕБОРА САТИНУУД ТАЙНИЯТ ОГЪН НА ЛЮБОВТА

Превод: Борислав Пенчев

chitanka.info

Стара Англия. Закътано селце сред бялата пустош. Един мъж, който с мъка си проправя път сред преспите... И жена, която с вик се хвърля в ледените води на реката, стиснала в ръката си евтин златен медальон... Така се срещат след години Енвил и Лизбет. Той вече не е белязаният от дявола селски непрокопсаник, а капитан Форест Йорк, покоряващ със своята сила и мъжественост. Тя вече не е златокосата малка дъщеря на лорд Татършал, а високопоставената лейди Торп. Но любовта им е все така страдна и всеотдайна. И все така забранена и недостижима. Забулена в тайнственост и разтърсващи разкрития. Любов, дала плодове и презряла условностите.

На баща ми, защото ми предаде любовта си към историята.

На майка ми, защото ми предаде любовта си към четенето.

На съпруга ми, защото ми даде кураж.

ГЛАВА ПЪРВА

Англия, 1883 г.

Две бели лисици се стрелнаха по снега — едва различими в падащия здрач форми, по чиято козина със замръзнали връхчета, пробягваха вълните на ледения бриз. Както се плъзгаха в сумрака, надушвайки някаква миризма, животинките се заковаха на място — всяка с протегнатата напред лапа. Нослетата им се сбърчиха, ушите, наострени, трепкаха бързо, а издължените им очи се озариха от блясъка на някакво прастаро познание или може би дълго пазена в техните тъмни дълбини тайна.

Бяха причудливи... или пък бяха привидения? Както и да ги приемеше човек, видът им беше толкова зловещ и свръхестествен, че смразяваше кръвта на всеки и го побиваха тръпки.

Те оказаха същото въздействие и върху високия мъж със сурово лице, вмъкнал се в зимния им свят. Заинтригуван, той продължи да наблюдава животинките внимателно, докато ужилването на една снежинка не го накара да премигне, а когато отново отвори очи, двете създания се бяха стопили в бялата пустош. Известна му беше легендата, според която в тях се бяха преродили неспокойните души на двама млади влюбени, удавили се в едно блато. Спомена го накара само безгрижно да повдигне рамене — не вярваше на легенди.

И все пак, макар и странно, но той беше виждал веднъж призрачната двойка — в деня, когато го изгониха от това селце преди близо двадесет години. Унижението от позора все още беше като жива рана и при тази мисъл широките му рамене се стегнаха изведнъж, а очите му блеснаха със същото ожесточение и дързост, както в деня, когато несправедливо го заклеймиха.

— Двадесет години — през зъби каза той и в суровия глас прозвуча удивление. — Двадесет прокълнати години.

Той продължи през обитавания от духове шубрак, по невидима пътека, която само споменът му помагаше да следва. Ботушите му оставяха върху снега различни отпечатъци, защото войната беше

осакатила единия от дългите му, слаби крака. С изненадваща лекота той изнасяше напред повредения си крайник, за да следва движението на здравия, при което тялото му ритмично и едва забележимо се поклащаше. Болката, която изпитваше при това движение, беше като проклятие, проклятие, което би влудило човек с по-слаба воля; той я понасяше със стоическо мълчание и само с налягане на мускулите. Ако не на нещо друго, животът го беше научил на стоицизъм. И наистина, неговият полк един път се бе обзаложил, че стоманените нерви на капитана им биха издържали и в ада, ако се наложи.

Крайната му цел просветваше наблизко. Проницателните му черни очи обхванаха с бърз поглед забуления пейзаж, търсейки без въодушевление да видят облаче дим от потъмнелите комини, като едновременно се заслушваше да чуе подигравателните гласове, с присъщите за тях лукавство и язвителност. Бяха ли *те* там и сега, непокътнати от времето — сграбчили камъни в ръце и със заплашителни погледи? Дали смехът все още оголва зъбите им, дали очите им все още се кривят от жестокост?

Разбира се, че бяха там — те и сенките им. Бяха го наричали Енвил^[1] — име, вгорчило всеки ден от детството му. Странният, ясно оформен като подкова белег от рождение върху рамото му беше им подсказал прозвището. Това е печатът на самия дявол, твърдяха съселяните му.

Енвил! Енвил! Енвил! — Сякаш все още чуваше подигравателните им подвиквания. — *Няма ли да дойдеш и да подковеш обуцата на стария Добин?*

С оживял спомен за срама, той покри с длан мястото на рамото си над палтото и заразтрива с пръсти тъмнокафявия белег, точно както го беше правил като дете — крадешком и по навик. Очите му се ожесточиха и той свали ръката си. Белега той не можеше да заличи, но от години вече се бе отървал от омразното име. Сега се наричаше единствено капитан Форест Йорк.

От устните му се отрони продължителна въздишка, с която прогони спомена. Ето... Точно отвъд хълма бяха сгушени познатите къщици — малки правоъгълници, притиснати плътно един до друг сякаш за отбрана, парчетата земя абсолютно еднакви градини, затиснатите под снега стрехи и еднообразните стени, обрасли с бръшлян. Някой чужденец вероятно би нарекъл селото старинно, дори

очарователно, но той си го спомняше по различен начин. Отмести погледа си към черната назъбена кула, извисяваща се над поскромните жилища. Столетия наред тя бдеше зорко над върховете на комините и разкривените от ветровете дървета. Все същият силует... суров, непоколебим, немилостив.

— Защо? Защо, за бога, се върнах тук? — се отрони тихо от устните му. Дали за да мине още веднъж предизвикателно по улиците и да се изложи на подигравките на всички? Дали за да може собственият му дух да намери поне миг спокойствие, което не би могъл да намери никъде другаде? Или — запита се с познатата насмешка — не искаше ли да погребее навеки един призрак?

Неспособен да отговори на собствените си размишления, той продължи — една тъмна, самотна и накуцваща фигура — през покритото със заледена трева поле. Внезапно някакво движение привлече вниманието му и той се взря с изострен поглед в сумрака на вечерта.

Дребна фигурка пресече хълма само на стотина крачки пред него, тромаво тичаща фигура през дълбокия сняг. Трябва да беше на момиче — в тежка пелерина и влачещи се по земята поли или на жена, запазила все още младежката си гъвкавост. Облеклото ѝ беше бледосиво и се сливаше със снежните сенки, а диплите му на вълни просветваха и угасваха с призрачно непостоянство.

Дали тя беше реална, почуди се Форест, или беше само част от белия, омагьосан свят на лисиците? Напоследък го преследваха много привидения, родени в съзнанието му, докато лежеше върху едно окървавено походно легло, затова сега прекара ръка пред очите си, за да се увери, че образът, плуващ пред него, е истински, а не дух.

Той не откъсваше погледа си от движещата се фигура и се запита, закъде ли се е забързала, защото тя сякаш отчаяно се стремеше към същата цел. Любопитството взе връх и, подчинявайки се на някакъв импулс, той се отклони от своята посока, за да последва дамата.

Неговото собствено придвижване не беше достатъчно бързо, а и не би могло да бъде, защото раненият му крак го затрудняваше. Но той продължи неотклонно да се движи по следите, оставени от нея, куцукайки през заледени шубраци и навети от вятъра преспи, докато най-накрая успя отново да зърне бегълката.

Източената ѝ фигура беше застинала на ръба на една урва, стъпила смело върху силно издаден от склона ѝ камък. Ширналата се пред нея заснежена пустош беше толкова необятна и величествена, че сякаш поглъщаше изящния силует върху скалата.

Силен порив на вятъра откъм долината смъкна качулката ѝ върху рамената. Под нея се откри коса, прибрана в плитка, която изглеждаше прекалено тежка за нежния, превит под златото ѝ, врат. Ръцете бяха отпуснати до тялото ѝ, а малките, облечени в ръкавици юмручета — стиснати, сякаш под напора на някакво силно, едва сдържано чувство. Раменете ѝ бързо се повдигаха и спускаха от учестеното дишане.

Тя леко обърна глава, при което неволният наблюдател зърна неясно очертания ѝ профил, от който се излъчваше толкова страдание, че Форест разтревожено пристъпи напред, за да я вижда по-ясно. Изглежда, цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху камъните, отронващи се само на няколко сантиметра от краката ѝ. Форест много добре познаваше коварния скат на това място и реката, чиято сребърна линия се виеше под него. Много пъти зората го бе заварвала самотен тук, на същото място... Цяла вечност имаше оттогава.

Но какво, по дяволите, правеше жената, с бързо нарастващо безпокойство се зачуди той. Приведените напред рамене и отпуснатата глава издаваха отчаянието ѝ. Дали не мислеше да се хвърли в пропастта? За бога, нима беше решила да се самоубие?

Изведнъж тя се наклони напред. Форест реагира инстинктивно. Той се хвърли, опитвайки се да сграбчи края на разветите ѝ поли, за да я издърпа далеч от ръба. Но движенията му не бяха бързи, както някога и усилията му се оказаха напразни. С ужас видя дребната, сива фигура да изчезва, устремена надолу.

Нито за миг не се поколеба какво да направи. Още преди тя да потъне пред очите му в ледените води на реката, той вече разкопчаваше палтото си и го захвърли встрани заедно със сакото и ръкавиците. След това пристъпи две крачки напред, наведе се и след мощен скок се гмурна там, където беше паднала жената. От сблъсъка му с водата се разхвърчаха ледени късчета, които скоро след това се понесоха по повърхността на реката. За миг като че изгуби съзнание, ледената вода секна дъха му и почти го парализира. Когато успя да изплува, той изплю водата, напълнила устата му, и изпръхтя, мъчейки се да преодолее режещата болка от студа. След това потърси с поглед

другото тяло и най-накрая успя да зърне отблясък от дългата коса, носена от оловносивите вълни на течението. Прецени, че разстоянието между тях е не повече от петдесетина метра. Видя, че тя оказва немощна съпротива, която можеше да продължи само няколко минути, преди прогизналите ѝ дрехи и смразяващият студ окончателно да я сломят. Успя да я настигне след секунди, които му се сториха часове, и с последно усилие се опита да сграбчи разпиляната ѝ коса. Напразно — тялото ѝ започна да потъва твърде бързо, а русите къдрици му се изплъзваха сякаш си играеха.

От устата му се изтръгна проклятие, преди с плясък да се гмурне в мрачните дълбини, стараейки се да държи очите си широко отворени, за да улови тъмната сянка на дрехите ѝ. С яростни загребвания се гмуркаше все по-дълбоко, а крайниците му вече се сковаваха и мускулите отказваха да му се подчиняват.

Къде може да е? — питаше се той съвсем отчаян. Беше ли паднала на дъното или течението я беше отнесло прекалено далеч, за да може да я настигне?

Изскочи на повърхността, когато дробовете му вече щяха да се пръснат, пое си въздух и отново огледа зловещото място. Никакво движение, нито една вълничка не нарушаваше мразовитата скованост около него. Тя сигурно се носеше някъде в дълбочините, с парализирани от студа крайници и дробове, в които водата нахлуваше. Беше ли вече изпуснала последния си дъх? Умираще ли?

Още веднъж се гмурна, протягайки напред ръце, и заопипва мрака пред себе си. Пръстите му докоснаха нещо меко и ефирно и той веднага ги стисна, но дланите му се изпълниха само с размекнат лед. Не можа да различи какво попадна в ръката му при втория опит. Люшкащото се стебло на водно растение... или къдрица златноруса коса?

Той задърпа силно, изтегляйки улова със себе си към повърхността, озарен от надежда. Съдейки по тежестта на товара си, изглежда беше намерил удавницата. Молеше се да не е станало късно.

Поставяйки ръка под брадичката на жената, той задържа лицето ѝ над вълните с очакване да види очите ѝ да се разтварят или устата да поеме глътка въздух. Но сякаш държеше статуя — лицето ѝ беше безжизнено и мраморнобледо, устните — посинели.

Доплува до брега, без да губи време положи крехкия си товар на снега и коленичи до него. Почти веднага полъх на северния вятър превърна в лед влагата по миглите на жената. Собственото му тяло се тресеше конвулсивно и той стисна челюсти, опитвайки се да го овладее и да може да напипа пулса ѝ. Изруга и се отказа от усилието, защото пръстите му бяха толкова безчувствени, че не биха могли да усетят животворните тласъци, дори и да имаше такива. Обърна я припряно по корем и, натискайки с ръце гърба ѝ, започна отчаяно да се бори за живота ѝ със смъртта.

— Дишай! — изкрещя той на неподвижното тяло. — *Дишай, по дяволите, дишай!*

Най-сетне, след като дълго беше притискал ребрата ѝ, от отворената ѝ уста се стече малко вода, последвана от гъргорещ звук, изтръгнал се от гърдите. Той се наведе и допря ухо до пълните устни, които сега бяха съвсем безцветни. Като че ли едва доловимо топло дихание докосна бузата му.

Веднага я взе на ръце и си запроправя път през една пряспа, като търсеше по-лесна за изкачване пътека. Няколко крачки по-нататък по течението пътят до върха на ската не изглеждаше толкова стръмен. С повече късмет все някак щеше да се справи.

Разтърсиха го конвулсивни тръпки, когато вятърът нахлу през подгизналата му риза. Той залитна — и от студа, и от тежестта на осакатения си крак в пълния с вода ботуш, и от старанието да притиска безчувственото тяло на жената до гърдите си. Някога, не чак толкова отдавна, той би могъл да изкачи наклона въпреки трудностите, но след войната вече не беше същият човек. Нещастieto едва не се случи три крачки по-нагоре, когато той се подхлъзна върху заледен камък и замалко не падна назад. Със сетни усилия успя да запази равновесие, после спря да си поеме дъх и да стъпи на по-сигурно място. Най-накрая, след още няколко предпазливи пристъпвания, стигна върха.

Постави внимателно тялото на жената върху земята и побърза да облече сакото си, след това надяна и ръкавиците на замръзналите си пръсти, като гърчеше лице от болка. С вълненото си палто уви плътно пострадалата, след което отново я вдигна и притисна в прегръдката си.

Нощта се спусна и дърветата, които се огъваха под поривите на вятъра, заприличаха на високи, черни скелети. Макар че залиташе, но продължаваше да крачи, без да спира, Форест се насочи към къщата,

която беше наел. Не биваше да губи ценно време да обикаля и разпитва къде живее пострадалата. Припомняйки си обясненията на своя агент, прецени, че разстоянието до къщата му едва ли е повече от половин миля. Надяваше се само в долапите ѝ да се намерят достатъчно чаршафи и одеяла, както и дърва за огрев.

— Какво ли не бих дал за глътка уиски... — промърмори той през тракащите си зъби.

Когато стигна до стрелка, указваща пътя, той продължи на запад вместо в посоченото направление. Очите му се напрягнаха да различат боядисана в зелено порта с кедрови дървета от двете ѝ страни. Ето я! Оградени от високите им стволове гостоприемно ги приветстваха очертанията ѝ с островрѝх дървен покрив, неосветен от изгряващата луна.

Без да забавя крачка, Форест сведе глава, за да се увери, че жената все още диша. Видя, че гърдите ѝ леко се повдигат и спускат, и това го зарадва — беше знак, че тя се опитва да се залови за живота, макар усилието ѝ да беше твърде немошно. Стигайки до портата, той блъсна резето да падне, отвори и пресече малкото разстояние до площадката пред входа. Наложил се да закрепил безчувственото тяло върху коляното си, за да може да извади ключа от джоба на бричовете си и да отвори вратата. Къщата тънеше в мрак. Лъхнал го на мухъл — миризма, която някой се бе опитал да притъпи с уханието на розови листа. Пред него се изпречи стълба и без да се поколебае, той закуца нагоре, търсейки легло.

Той зави надясно и се озова в тесен коридор, където видя отворените врати на две стаи и влезе в първата, помагайки си с рамо. Там поспря, за да се ориентира. През завесата се процеждаше лунна светлина, която падаше косо върху гол дървен под и покривката на легло с балдахин. Мебелите в стаята ставаха за музейни експонати — доста използвани и разнотилни, но щяха да свършат работа.

Форест издърпа ръкавиците си със зъби и ги пусна на пода. След това измъкна палтото си под тялото на удавницата, съблече пелерината и полата ѝ, събу съсипаните ѝ обувки и чорапи, и накрая свали копринената блуза. Извършил го без колебание, пръстите му съвсем механично развързваха и разкопчаваха.

Поколеба се малко пред обшитото с дантела бельо — не от някакви морални задръжки, а защото си даде сметка за чувствата на

дамата, когато се съвземе. Без да сваля бельото ѝ, той я положи внимателно на чаршафите и зави дребната ѝ фигурка.

Камината се намираще зад гърба му, а на полицата над нея намери кибрит. За късмет някой се бе погрижил и за дърва, така че огънят се разгоря след секунди. Когато кехлибарените пламъци осветиха стаята, той обиколи с бърз поглед оскъдното обзавеждане, търсейки още няколко одеяла. Сандъкът под леглото се оказа натъпкан с плетени шалове, вълнени шапки и дебели ръкавици, а най-отдолу бяха нагънати няколко юргана, които той измъкна и нахвърли върху тялото, което сега едва се забелязваше под завивките. После, докато връщаше останалите неща в сандъка, попадна му бутилчица с уиски, закътана съвсем на дъното. Някой пияница тайничко е утолявал нощната си жажда, помисли си той и се усмихна. Благославяйки чуждата слабост, Форест се почерпи със солидна глътка. Зад таса за миене не откри кърпа. Сетне грижливо събра пръснатата в безпорядък коса около бледото лице на жената и изстиска водата от нея, за да не мокри възглавницата.

Огънят постепенно започна да прогонва вледеняващия студ от стаята. Усещайки кръвта отново да се раздвижва в пръстите му, Форест се наведе да напипа пулса на пациентката си, при което неволно докосна ухото и деликатната извивка на челюстта ѝ. Плъттa ѝ беше нежна, много нежна, а това му припомни колко отдавна не беше докосвал жена. С въздишка потърси туптящата вена и я откри да пулсира едва доловимо.

— Все още си студена като лед — прошепна до нечуващото ѝ ухо. Поклащайки глава, той прибави меко: — Бих дал коня си да разбере кой дявол те подкара към скалата. Какво те накара да скочиш оттам? — Лицето му беше замислено, докато разтриваше китката ѝ между ръцете си. — Самотна ли се чувстваше... или уплашена? Загубила ли си някого?

Повдигна рамене, след като не получи никакъв отговор, и седна на края на леглото, продължавайки да държи ръката ѝ. Забеляза, че носи брачна халка и любопитството го накара да извърти пръста ѝ така, че огънят да освети по-добре масивния златен пръстен. Приличаше на ювелирно изделие от средновековието — две змии държаха в разтворената си паст рубин. Червеният скъпоценен камък

беше толкова ярък, чист и студен, че би могло да бъде и замръзнала капка кръв.

— Хмм — промърмори Форест. — Обзалагам се, че струва цяло състояние. Някое по-схватливо приятелче би могло да получи някоя и друга хилядарка за него, ако се завърти на подходящи места. — Той обърна ръката ѝ така, че пръстенът да не се вижда. — Въпреки това изработката е ужасно грозна, ако питат мен.

Пресегна се за плоската бутилка, която му беше подръка, махна запушалката ѝ със зъби и отпи с възклицание на наслада. Скоро огънят на питието му помогна да се отпусне и като подпря глава на таблата на леглото, той затвори очи. Каква трагедия, какви печални обстоятелства бяха довели тази жена до самоубийство, размишляваше Форест, разтривайки разсеяно коляното си. Завръщането му в Уинтърспел го беше развълнувало и в съзнанието му нахлуха картини от миналото.

Мислено сравни трудните моменти в неговия живот и този на гостенката му и това го разсмя:

— Господи боже, само като си помисля колко пъти съм стигал до дъното...

С въздишка той опъна краката си до леглото, повдигайки внимателно куция и раненото коляно на другия. Беше капнал от умора. Искаше му се обаче да си поприказва с някого, затова продължи да си говори сам.

— Спомням си как веднъж останах два месеца без стотинка в джоба — чудно, че досега ми беше убягнало от паметта. — Нова въздишка и нова глътка преди разказът да продължи. — Но това, разбира се, беше преди години — точно бях слязъл от един кораб в Мадрид. Житейски опит, както казват. — Иронична усмивка, шишето се надига към устните, а ръката — в подигравателна имитация на поздрав. — Едно нещо не бих желал никога да забравя. Все пак, съвсем не е зле за един хлапак да не го заловят, докато пребърка джобовете на испански дон.

Гласът му беше насмешлив, когато продължи.

— Същата година, след като цял сезон бях работил бос в една винарна, реших да си заема чифт ботуши от един испански моряк... в резултат на което той и шест негови приятелчета ме скапаха от бой. Стиснати момчета са това, испанските моряци. О, и още нещо, което би трябвало да знаеш за мен: няколко пъти са ме пъхали зад

решетките, и то в различни страни — продължи Форест деловото си изложение.

Той повдигна вежда и хвърли поглед към безизразното лице на „събеседничката“ си.

— Обзалагам се, че губиш много време да си блъскаш главата над неща, които не можеш да промениш. Когато аз се изправя пред някакъв проблем — просто прекарвам няколко тежки пиянски ноци. Знам, че не става за цял ден. Отървах се от този си табиет, когато три седмици лежах безпамятен след едно запиване. И въпреки всичко никога не съм се опитвал да свърша със себе си — усмихна се мрачно. — Боя се, че в ада ще е по-зле.

Поизправи се и сякаш очакваше да намери там някакви тайни, разтвори дланта на дамата. Въпреки че не можеше да различи всичко в детайли, забеляза изящните пръсти, присъщи на артистичните особи. Ръката ѝ беше издължена, също както женствените извивки на тялото ѝ, доколкото беше успял да забележи. Почуди се дали не поддържа тази линия, спазвайки диета.

— Какви тайни криете, милейди? — отправи той тихо въпрос към спящата и като прибра обратно ръката ѝ под завивките, докосна бузата ѝ с опакото на ръката си. — Какво ви измъчва?

Лицето върху белоснежната възглавница, озарявана от отблясъците на огъня, остана все така безизразно.

Спасителят ѝ се спусна по стълбите с купчината мокри дрехи. Но се спря на сред път, закован от болката в коляното, която го накара да изстене. Намеренията му да се влачи отново през снега и да извести в селото къде се намира дамата, се изпариха. Кракът му нямаше да издържи, а и не изгаряше от желание да остави сама пострадалата. Все пак тя беше опитала да се самоубие тази вечер.

Закуцука през осветените от луната стаи, търсейки кухнята. По пътя си попадна на газена лампа, която веднага запали и взе със себе си. При беглия оглед установи, че в къщата имаше още една малка стая за гости, трапезария и всекидневна, мебелирани непретенциозно, но достатъчно удобно. Спартанските му нужди щяха да бъдат напълно задоволени, след като запалеше навсякъде огън, за да прогони студа.

Кухнята беше просторна, а докато търсеше чаши, чинийки, лъжици и чай забеляза, че килерът и шкафовете са предвидливо натъпкани с продукти. След като разпали огъня, той потърси въже, за

да простре очевидно скъпите дрехи на дамата, от които капеше вода. Сложи чайника на разгорялата се печка и почака, докато засвири. Вече по-оптимистично настроен, той наля две чаши горещ чай, добави кафява захар в едната и ги постави на поднос. Хрумна му да вземе и кутия бисквити — едва ли гостенката му се нуждаеше повече от нещо друго, отколкото от храна.

Горе веднага забеляза, че тя се е раздвижила. Восъчнобледото ѝ заоблено лице беше леко обърнато към прозореца, а едната ръка лежеше на гърдите ѝ над завивките. При все това очите ѝ си оставаха затворени и миглите хвърляха сянка върху мъртвешките бузи.

Остави подноса и безшумно пристъпи към леглото, вдигайки лампата така, че пламъкът да освети чертите на лицето ѝ. Потъмнялата ѝ от водата коса заблестя като мед. Няколко отделили се кичури падаха до леко извитите вежди, които тя не се беше старала да изтънява. Бузите ѝ бяха хлътнали, но с хубави скули, а брадичката ѝ забележимо се издаваше напред. Носът ѝ беше обикновен, но големите устни бяха пълни и предизвикателно извити. Въпреки че изпитанието, което сама си бе наложила, не беше останало без последствия и плътта ѝ сякаш се беше обезкръвила, от това тя изглеждаше още по-ефирна. Някой майстор на чука и длетото би могъл да я претвори в малка каменна пластика на богиня, почиваща си върху мраморен пиедестал.

Форест се взря по-внимателно. Докосна с пръст разтворените меки устни, после плахо погали едната ѝ вежда. Палецът му се плъзна по клепачите, кокалчетата потъркаха брадичката и шията. Повдигна кичур коса и го остави да се плъзне между пръстите му, вглеждайки се в цвета. Очите му обхващаха една по една чертите ѝ и постепенно се изпълваха с почуда и ужас.

— Боже мой! — изтръгна се от него, докато отстъпваше назад.

Той бавно наведе лампата и я остави настрана. Очите му бяха влажни и безумно блестяха, когато откъсна погледа си от мъртвобледото лице и се вторачи в осветения от луната под. Мускулите върху пребледнелите му скули заиграха, устата му се отвори и от свитото му гърло се изтръгна стенание.

По лицето му се четеше страдание.

[1] Енвил (англ. Anvil) — наковалня. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Някой ридаеше... За миг тоновете се извисяваха, после спадаха до хлипания, но всеки звук беше пълен с отчаяние и безнадеждност.

Тя ли беше плакала? Да, тя... сред зимната пустош и тишината на градината. Беше тръгнала да търси спасение от нетърпимата болка в главата в студения режещ въздух. Подири, но не намери, спокойствие по заснежените пътеки: над нея се удряха оголели клони, стенеше вятър, ято гарги грачеха, скупчени върху снежна пряспа там, където през лятото растяха билки.

Лизбет леко изви главата си. Все още я болеше, а краката и ръцете ѝ бяха съвсем отмалели, наранени и неспособни да се движат. Всъщност като че ли цялото ѝ тяло беше изгубило теглото си и се носеше върху гребена на вълна. В съзнанието ѝ се раздвижиха картини на бушуващи лед и вода и тя инстинктивно пое дълбоко въздух, преди образите да изчезнат. Не искаше нищо да изплува в паметта ѝ. Желаше само съня и забравата, която той носеше — завинаги да остане в сънищата си.

Но действителността се намеси, борейки се с нежеланието ѝ да отвори очи, докато най-накрая победи.

Какво беше това?... Нисък таван с грубо одялани греди, почти над главата ѝ, отблясъци, проблягващи по тях. Не беше боядисаният в синьо и украсен таван на стаята ѝ в нейната къща; в Уексфорд Хол нямаше тавани с такъв гредоред. Огледа се с недоумение. Беше покрита с износен лилав юрган, който виждаше за първи път, а в непознатата камина, която съзря над пръстите на краката си, гореше огън. До камината имаше кресло и табуретка, украсени с дантели, които не събудиха никакъв спомен у нея. Върху малка, кръгла и разкривена маса бяха оставени прибори за чай, а под нея, захвърлени на пода, лежаха чифт ръкавици. Големи кожени ръкавици в сивобежов цвят, с тъмни мокри петна — явно не бяха нейните.

Обзета от странно усещане за нереалност, тя плъзна поглед по старомоден дъбов гардероб, през умивалник към тъмния правоъгълник

на прозореца. Задържа с надежда погледа си там, но нито луната, нито осветеното от нейния блясък нощно небе, които тя съзря през дантелените завеси, не ѝ подсказаха къде се намира.

Замайването започна да притиска клепачите ѝ, но в този момент пред очите ѝ застана нечий крак, протегнат до леглото. Дълъг крак, обут в сив, мокър и прилепнал брич. Повдигайки вежди в недоумение, прекалено замаяна, за да се разтревожи, тя заразглежда босото му стъпало. Голямо и много добре оформено, с белези от наскоро зараснали рани, нашарили глезена му. По-нататък забеляза, че протегнатият крак беше вдървено изпънат, докато другият вдигнат в по-удобно положение. Виждаха се локвички вода, образували се под чифт черни ботуши за езда, оставени наблизко.

Изведнъж ѝ прилоша. Беше загубила всякаква ориентация. Беше ужасно изморена. Колко по-добре би било да потъне в упоителния мрак на съня. *Но кой седеше до нея?*

Бавно наклони главата си назад, за да могат очите ѝ да пробягат нагоре по мъжествената извивка на бедрото. Притежателят му беше заспал, отпуснат в люлеещ се стол. Позата му изглеждаше неудобна — с провиснала през облегалката глава, при което се откриваше якият му врат, пресечен от силно издадена адамова ябълка. Съчетанието на дългото тяло и малкия стол беше абсурдно, а балансът — наистина рискован. Ръцете на мъжа, подавачи се от навитите ръкави на омачкана бяла риза, бяха кръстосани на гърдите. Ръце на благородник, изящно оформени. Без пръстени по тях.

Изучаващият поглед на Лизбет се премести нагоре. Тъмни коси, от чийто мокри краища по слепоочията и зад ушите се стичаха капчици вода. От положението на отпуснатата му глава и играещите светлосенки върху нея, лицето му изглеждаше някак ъгловато, а челюстта изскачаше напред като изсечена. Към устата му се спускаха дълбоки бръчки, напрежение беше свъсило веждите му, а хлътналите му бузи създаваха впечатление за скоро прекарана болест или преживяна скръб. Природата го е дарила със забележително красиво лице, помисли си Лизбет, но явно животът е изписал върху него това сурово изражение.

Тя се взря с любопитство в загара на кожата по шията и ръцете. Кой ли би могъл да има такъв тен посред зима в Англия?

Внимателно раздвижи глава и постави длан върху челото си. Мислите ѝ бяха съвсем объркани. Кой беше този мъж? За нея той беше толкова непознат, колкото стаята или обзавеждането... или се лъжеше?

Може би мъжът усети, че го наблюдава, защото внезапно отвори широко очи — тъмни и тревожни. Главата му бавно се надигна от неудобната поза и той така я погледна, сякаш му предстоеше да разучи най-подробно някакъв предмет пред себе си.

— Къ... — за езика ѝ се оказа трудно да изговори думите, затова опита отново. — Къде...? — едва различим шепот, но явно напълно достатъчен, за да получи отговор.

— Вие сте в моята къщичка.

Едно напълно достатъчно обяснение на въпроса, дадено със същия тих глас като нейния.

— Вашата къща?...

Очите му продължаваха да я разучават задълбочено.

— Мисля, че името ѝ е Лорълпат.

Тя кимна с облекчение, че чува най-сетне нещо познато.

— Зная това имение. Наречено е... — преглътна трудно, защото гърлото я болеше, — ... на името на дъщерята на първия собственик.

Домакинът ѝ се наведе заедно със стола напред, за да може да я разгледа по-отблизо.

— Изглежда, паметта ви не е засегната, слава богу. Бях започнал... — гласът му прозвуча странно, — ... бях започнал да се страхувам, че съм ви загубил.

— Че сте ме загубили?... — откликна тя, потискайки някаква нова ужасяваща картина. — Къде съм била?

Събеседникът ѝ се усмихна, но в усмивката му имаше само тъга. И все пак... само за момент Лизбет си помисли, обзета от необяснимо вълнение, че бръчките около устата му не са резултат само на напрежение и умора. Появиха се трапчинки, изненадващо младежки трапчинки.

Тя премигна, концентрирайки вниманието си върху лицето срещу нея. Образът се размазваше и люлееше, сякаш наблюдаваше предмет, поставен в плитка, неподвижна вода. Той се завъртя, все едно попаднал във вихрушка, смесвайки се с проблясъци от миналото, като боя, пусната във водовъртеж. Тя така се съсредоточи върху видението, сякаш от това зависеше животът ѝ. Скъпото лице, което толкова дълго

беше загубено за нея, сега отново се появяваше като по Божие чудо и тя се стараяше да събере сили и да го задържи.

— Простете небрежността ми — казваше ѝ мъжът в момента и думите му сякаш долитаха някъде отдалеч, — не ви се представих. — Спря за момент и продължи сухо: — Все пак най-малкото, което може да се каже за този ден, е, че беше необикновен. Името ми е Йорк, капитан Форест Йорк.

Лизбет не отвърна нищо на забележката му. Не беше в състояние да говори. Съзнанието ѝ плуваше, а пулсът ѝ биеше така бясно в слепоочията, че тя се страхуваше, че ще припадне. В реалния свят ли съществуваше или беше попаднала в някакъв друг? Съществуваше ли *той* наистина... а *тя* самата? Да не би да пътуваше във времето на някой свой отдавнашен сън?

— А сега изпийте това — заповяда ѝ нейният домакин, повдигайки главата ѝ от възглавницата.

Почувства гладкия ръб на чаша, притиснат до устните ѝ и отвори уста, опитвайки се да я задържи така, докато някаква топла течност се стече в гърлото ѝ. Беше чай — много сладък и силен, точно както го харесваше. Малко от него се разля и тя покри устата си с ръка, но очите ѝ останаха приковани в мъжа, седнал до нея на пухения дюшек.

„Той се е върнал... Не, това е само желанието ми да се завърне, което запазих толкова силно, толкова дълго. И все пак...“

Мъжът се отдалечи и тя бързо го заговори, като целеше с това той да застане отново близо до нея, толкова близо, че да може да го докосне, ако не успееше да овладее порива си да го стори.

— Може ли да получа още чай?

Без да ѝ отговори веднага, Форест дръпна най-горното одеяло от леглото и грижливо наметна раменете ѝ, след като я привдигна. Едва тогава тя осъзна, че е само по бельо.

Твърде притеснена да обсъди с него този въпрос, тя придърпа нагоре завивките. В същото време женският ѝ инстинкт я накара да докосне косата си с ръка. Мокри кичури се спускаха в безпорядък по гърба ѝ. Защо косата ѝ беше мокра?

Без следа от неудобство пред нещо непристойно, домакинът я намести по-удобно на леглото, подпирайки я с още една възглавница, която извади от един кедров скрин. След това мълчаливо ѝ връчи

гребен — неговия собствен, измъкнат от страничното джобче на бричовете му.

С типична женска увереност тя прокара гребена през оплетените си къдри, но почти веднага осъзна, че ръката ѝ е толкова слаба, че не е в състояние да се справи и с такава проста задача.

— Ще можете ли сама да държите чашата? — попита Форест, след като суетата ѝ отчасти беше удовлетворена.

Тя кимна в отговор, обгърна топлия порцелан с ръцете си и жадно започна да отпива чая на глътки.

— Какво ще кажете за една бисквита? Малко са сухи, но са сладки.

— Ами... да, моля.

Подаде ѝ чиния, от която тя взе две бисквити. След като изяде и двете, реши, че много отдавна не е хапвала толкова вкусно нещо, и помоли за още, като изчисти трохите от ръцете си.

— Вие казахте — говореше с пълна уста, — вие казахте, че името ви е?...

— Форест Йорк — додаде той кратко. Гледаше я странно.

Тя дълго мълча, сетне промърмори:

— Последният обитател на Лорълпат. Миналия месец уредихте от Лондон да я наемете.

Явно нищо не оставаше за дълго тайна в Уинтърспел. Със сигурност не много неща.

— Вярно и в двата случая — потвърди той, без да изрази нито изненада, нито че е засегнат. — А... вашето име?

Жената сведе очи. Дори след толкова години ѝ беше трудно да го произнесе.

— Името ми е лейди Торп.

Титлата сякаш го накара дълбоко да се замисли. После погледът му се насочи към бедрото и се задържа в задълбочено изучаване на раздрания плат на бричовете му.

— Лейди Торп. Това означава, че сте омъжена.

— Почти от деветнадесет години.

Очите му отново срещнаха нейните.

— Деветнадесет години... Доста време.

— Да — отвърна му тихо след минута. — Доста дълго.

— Съпругът ви сигурно е много разтревожен.

Юмруците ѝ се свиха под завивките. Как можа да забрави? Известно време сякаш бе попаднала в друг свят — по-топъл и безопасен, който не ѝ се искаше да напуска.

— Да — потвърди тя и впери поглед в юргана, докато разкривени лилави кръгове затанцуваха пред очите ѝ. — Много ще е... притеснен. К-колко е часа?

Форест погледна часовника над камината.

— Три часа сутринта. Отсъствате вече доста време от къщи. За което се извинявам, но — той посочи с кимане протегнатия си крак — едното коляно не ми се подчинява и това ми попречи да отида до селото и да предупредя. А пък и... сметнах за неразумно да ви оставя сама.

Вгледа се в нея с очакване, сякаш тя трябваше да направи изключително важен извод от забележката му, и да отговори. Но състоянието ѝ беше тема, която тя все още не можеше да обсъжда.

— При всички случаи — продължи Форест, след като тя замълча, — с идването на зората ще отида дотам и ще известя съпруга ви.

— Нямате ли кон или екипаж? — Не желаете да го остави да се влачи една миля до Уексфорд Хол.

— Имам кон, но едва ли ще го докарат дотогава. Бях тръгнал пеша насам тази вечер, когато вие и аз се... срещнахме. Не си ли спомняте?

Очите му продължаваха внимателно да я разглеждат. Някъде отвъд погледа му лежах спомени от близките няколко часа, които започнаха да проникват в съзнанието ѝ. Взирайки се в черната бездна на очите му, Лизбет почти видя как започна да се покрива със скреж, докато заприлича на леда, сковал дълбоката, студена вода отдолу. Ушите ѝ забучаха и гърлото ѝ се сви. Задушаваше се. Бързо затвори очи, за да прогони ужасяващите видения. Знаеше, че има въпроси, които трябва да зададе на този мъж, подробности, касаещи присъствието ѝ в къщата му, но нямаше воля да го стори. В такъв случай щеше да ѝ се наложи да види ясно всичко, натрупало се в паметта ѝ, а то не беше приятно.

Форест хвана китката ѝ, за да измери пулса, но изглежда, остана недоволен от констатацията си, защото започна енергично да я разтрива.

— Починете си още малко — каза той и пъкна ръката ѝ под юргана. — Организмът ви е прекалено слаб след сътресенията, на които е бил подложен. А и беше глупаво от моя страна да ви оставя да говорите толкова много. Легнете удобно и поспете. След около час ще можете пак да поседнете. — С тези думи той бързо измъкна възглавницата зад гърба ѝ и я побутна да легне.

— Не! — възрази му тя остро и опита да се подпре на лактите си. Сънят можеше да я отдалечи от него и като се събуди, да открие, че вече си е отишъл. А можеше да се събуди и сред сумрака на леглото си в Уексфорд Хол, където студеният сатен на завесите не допускаше светлината.

— Не искам да спя! — извика тя. — Моля ви, не ми позволявайте да заспя!

За да я успокои, Форест бързо постави ръка на рамото ѝ и леко я натисна назад.

— Спокойно. Не се вълнувайте. Само си помислих, че ще се почувствате по-добре, ако поспите. Вземете тогава — наля още една чаша чай, в която прибави солидна доза уиски, — може би това ще заличи лошите мисли.

Лизбет се понамръщи, когато огнената течност се плъзна по гърлото ѝ, но след малко нервното ѝ напрежение намаля. Притесняваше се заради държанието си, защото почти беше изпаднала в истерия. И беше почти на ръба да издаде срамната си тайна — критата най-надълбоко от всички тайни, най-мъчителната от всички тайни. И какво би се случило, ако Форест Йорк беше поне малко любопитен?

Насили се поне външно да изглежда спокойна, като се отпусне и смени темата на разговор. Не само защото искаше да отдалечи интереса му от неприятностите си, но и защото изпитваше силно любопитство към личността на домакина си.

— Разкажете ми за себе си, капитан Йорк — започна тя, когато събра достатъчно сили. — Аз... мисля, че позициите ни не са равностойни. Все пак аз не знам за вас абсолютно нищо, докато... — Тя не завърши думите си при мисълта, че тялото ѝ е почти голо под завивките.

— Разбирам — притече ѝ се той на помощ и прикри една усмивка. — Но вие знаете името ми, както и това, че аз току-що

пристигам в Уинтърспел и съм наемател на имението Лорълпат. Какво още, свързано с мен, би могло да ви интересува?

— Имате ли жена... деца? — запита тя след кратко колебание.

— Не.

— Къде сте... Откъде идвате?

Гледаше право в нея и гласът му беше искрен, когато отговори, само в очите му проблясваха пламъчета.

— Отникъде. Аз идвам отникъде.

Лизбет се усмихна съвсем леко и погледът ѝ стана топъл, все едно, че ѝ бе доверил своя тайна.

— Мисля, че се опитвате да се изплъзнете. Но нека позная — хвърли поглед към бронзовия му загар и изсветления мях по ръцете му. — Напоследък сте живели в топъл климат.

— Да, един или друг топъл климат, в продължение на... — спря, прекъсвайки рязко мисълта си — много години.

— Южна Франция? — завладя я тръпката на игрите на отгатване от детството ѝ. — Не, щяхте да говорите с лек акцент след дълго пребиваване там. Да не би Испания или Гърция? Пътувал сте по Средиземноморието? Винаги съм искала да видя Акропола. О, и Крит, разбира се.

— Виждал съм тези места.

— Всички? Завиждам ви. Но кое е последното място, където сте бил?

— Ще ви подсказа. Пирамиди.

— Бил сте в *Египет*? — попита лейди Торп недоверчиво.

— Да, но не ми завиждайте. Трудно може да се нарече приятна екскурзия.

— По работа?

— Да. Най-неприятната от всички.

— Може би свързана с нечия смърт? — въпросът беше зададен най-деликатно.

Преди да отговори, Форест се изправи и отиде до камината.

— Страхувам се, че става дума за много повече от една смърт.

Лейди Торп обърна глава върху възглавницата, за да разгледа осветения му от огъня профил. Очите, втрени в пламъците, бяха потъмнели. Стоеше изпънат, с изправен гръб и рамене — като войник на пост. Сякаш е някъде далеч оттук, помисли Лизбет, духът му витае

сред ослепително блестящи пясъци и кървави залези, което явно му причинява болка.

— Британската армия наскоро проведе акция в Египет — опита се с тих глас да привлече вниманието. — Бил сте в центъра на събитията, нали?

Той взе ръжена от поставката до камината и разбута въглените.

— Поздравявам ви, лейди Торп. Спечелихте играта.

— А кракът ви? — продължи да разпитва тя, водена от желанието да научи всичко.

— При изпълнение на задълженията ми — отговори Форест, без да откъсва поглед от огъня. — И, моля ви, не хабете съжалението си за мен. Аз не се окайвам за съсипаното си коляно. Защо трябва някой друг да го прави?

Засегната от резкостта му, лейди Торп замълча и тишината в стаята сякаш се раздвижи от родилото се между тях напрежение. Навъсеният Форест прибави дърва в огъня и ги нареди, за да се разгорят бързо, след което върна ръжена на мястото му. После дръпна завесите и позволи светлината от настъпващото утро и избледняващата луна да нахлуе в стаята. Небето бе станало сапфиреносиньо. Плувайки над върховете на дърветата, луната видимо губеше сребърния си блясък.

— Хмм — промърмори Форест, след като погледна през прозореца навън. — Долу, между дърветата, проблясва някаква светлина. Мисля, че е от фенер. Изглежда, някой върви през гората към нас.

Няколко мига той продължи да наблюдава.

— Със сигурност е група, изпратена да търси нещо. Двама мъже се завират из шубраците, викат и обикалят около всеки храст. Без съмнение търсят вас. — Следващите думи сякаш го затрудниха, той отстъпи встрани от прозореца и се обърна с лице към нея: — Трябва да слеза да ги посрещна.

Лейди Торп беше готова да се моли. Отвори уста, но след това плътно стисна устни, без да произнесе дума. Действително ли бе помислила, макар и за един безумен миг, че може да го възпре да им каже къде се намира тя, да го помоли да не я оставя? Глупачка! Наистина ли допусна мисълта, че можеше да не се върне в Уексфорд

Хол? Наистина ли си помисли, че някой, дори *той*, би могъл да я освободи от задълженията ѝ?

Свита под избелелия юрган, въртейки върху пръста си пръстена с рубина, Лизбет тъжно наблюдаваше Форест Йорк, който се бе навел да нахлузи ботушите си. Забеляза, че obu с лекота първия, докато с втория беше много внимателен. Само побелелите му бузи издаваха страданията от сакатия му крак — налагаше се да го повлича и да го мести, когато стъпва на него. С нищо друго не издаваше мъчителната болка — нито с трепване на очите, нито с неволно простенване или сгърчване.

Сърцето я заболя при мисълта, че той винаги е понасял стоически страданията. Посрещал е изправен и с открито лице всяко зло. Даже когато предразсъдъците на ограничени люде са съсипвали младостта.

Няколко сълзи се стекоха бавно по страните на лейди Торп. Тя не ги изтри, само притисна с ръка устата си, за да заглуши риданието. Колко добре помнеше ужаса, който изпита, докато наблюдаваше как наказват едно непокорно малко момче сираче. Колко добре си спомняше как непрекъснато го унижаваха. С него се бяха отнасяли толкова зле, толкова несправедливо, но нито боят, нито хулите и униженията бяха сломили духа му. Нищо, *нищо* не успя да го пречупи — нито самотата, нито лишенията, а сега — дори и войната.

Тя чу шума от провлачените му стъпки надолу по стълбището. Почуди се дали сега, когато никой не го гледа, той позволява на болката да изкриви лицето му. Не, би противоречало на характера му.

Обръщайки се към прозореца, към настъпващата зора, тя пожела да има поне една десета от смелостта на своя спасител. Точно сега тя щеше да ѝ потрябва.

ГЛАВА ТРЕТА

Форест вече беше намерил задния вход на къщата. Малката арковидна врата първоначално се запъна, но когато той я подпря и с рамо, изхвъркна от рамката си. Не беше изненадващо, че ледът я бе сковал за касата, защото снегът я беше затрупал портата почти до половина. Форест пристъпи навън, като избегна изсипалата се отгоре му бяла снежна маса, сложи ръка на кръста си и се взря в гледката пред себе си. Красотата на природата винаги го изпълваше с благоговение, още повече когато беше наметнала зимна премяна. Пое дълбоко режещия утринен въздух и почти мигновено усети, че точно този пронизващ студ му е липсвал, докато е бил далече от Англия. Само на няколко километра от тук, в градината пред една кухня, някога беше замерял със снежни топки и с тъга бе наблюдавал как малко момиченце прави снежни човеци заедно с бавачката си.

Подразни се от връхлетелите го внезапно сантиментални спомени и запрати една ледена висулка към близката пряспа, сякаш хвърли дълго стъклено копие. След нея още една и още една, проверявайки мерника си. Дълбоко у него се надигна дълго сдържаната зад спокойната външност и самоконтрол емоционална енергия, която намери отдушник в напрежението на мускулите и освободените му движения.

Успя да се овладее и пристъпи извън площадката пред вратата. С усилие прекоси затрупания от сняг двор, а ботушите му поскърцваха по заледената повърхност. Бутна с ръка малката външна порта, която изскрибуца на пантите си и широко се разтвори. Насочи поглед към гората нагам, където по-рано от прозореца беше мярнал колебливата светлинка. Ето я... Като светулка тя ту припламваше, ту изчезваше.

Форест размаха ръце, после нададе предупредителен вик.

Почти веднага откъм дърветата се появиха двама мъже, чиито покрити с шапки глави бяха обърнати към него, а пламъкът на фенера им хвърляше дъга светлина върху снега. Плетеницата от храсти,

ограждащи двора, не им вдъхна доверие, но след като размениха помежду си няколко измърморени думи, те си запробиваха път напред.

— Лейди Торп ли търсите? — извика Форест към тях.

— Аха! — изкрещя по-високият. — Знаете ли къде е тя? Виждал ли сте я? — продължи да пита русокосият момък, чиято коса се нуждаеше от подстригване. През рамото му беше праметната пушка.

— Тя е вътре — отговори Форест след кратко колебание. Ако имаше възможност да избира, не би им го казал.

— Слава богу! — възкликна кривокракият другар на момъка. Останал без дъх, той прегази с усилие последната купчина сняг между тях и Форест и заедно с по-младия си спътник застана до него. — Господарят вече се страхуваше, че е загинала през тези няколко часа. Съвсем не ѝ е привичка да скита. Цяла нощ сме били на студа, така си беше, търсехме я зад всяко дръвче и храст. Когато снощи не се прибра вкъщи, господарят побесня. Уволни лакея, тъй стори, загдето не настоял тя да не излиза пеша. Не остана жив човек в имението да не е изхвърлен от леглото и пратен...

— Как така тя се оказа тук? — обърна се момчето към Форест, рязко прекъсвайки излиянията на по-възрастния. Гласът и стойката му бяха войнствени. — С вас ли е била през нощта? И защо не е съобщено на господаря?

Форест спокойно огледа младежа и мислено отбеляза широките не за възрастта му рамена, самоувереността, която се излъчваше от цялата му фигура и подозрително втренчените сини очи. Красиво, добре сложено момче, готово да подложи на изпитание напирещата вече у него мъжественост, и което междуременно просто си търсеше белята.

Макар че се усмихна приветливо, в гласа на Форест прозвуча предупреждение.

— Отговор дължа само на лорд Торп, момко.

Облечените в ръкавици пръсти на младежа стиснаха по-здраво пушката. Другият успокояващо сложи ръка върху неговата.

— Знайш, че е прав, Скоти. То си е само господарска работа.

— Можете ли да докарате екипаж за нея? — въпросът на Форест бе отправен към по-възрастния мъж.

— Тъхъ. Веднага тръгваме обратно към Уексфорд'ол. Но трябва да въ питам, за да мога да кажа на господаря — добре ли е лейди Торп?

Не ѝ съ е случило нещастие, нъл тѣй?

Форест се поколеба, избирайки внимателно подходящите думи. Нямаше никаква полза да разкрива подробности около неприятните преживявания на лейди Торп. Само след няколко часа думите, разменени между новия наемател на Лорълпат и слугите от Уексфорд Хол щяха да са в устата на всяка клюкарка от селото. Освен всичките си проблеми — каквито и да бяха те — дамата едва ли се нуждаеше и от подобен скандал.

— Тя е добре — каза сдържано, защото много добре познаваше злите езици, които по-късно щяха да имитират съвсем точно думите и гласа му. — Но ще трябва да ѝ донесете дрехи за преобличане. Дамата ще има нужда и от помощта на една от прислужничките ѝ.

— За какво ще ѝ трябват дрехи? — попита момчето подозрително и ръцете му веднага се свиха в юмруци. — Ако сте ѝ направили нещо...

— Скоти — отново го прекъсна по-възрастният и силно го дръпна за ръка в посоката, от която бяха дошли, — губиш времи.

Младият рязко изтръгна лакътя си от стискащите го пръсти и след като изглежда злобно Форест, се завъртя рязко на пета.

Спътникът му се опита да се извини с типичния жест на препатил човек, нагледал се на младежки щуротии.

— Не е толкоз лош. Просто съ надува. Сигурно си спомняте как е било с вас едно времи.

Форест кимна. Наистина помнеше. Все пак нямаше да е зле малкият перко да получи една-две тояги по гърба, мислеше си той, докато намръщен го наблюдаваше как нахакано се отдалечава.

Остана загледан след тях, докато силуетите им се стопиха в далечината. Двамата, изглежда, водеха оживен спор: клатеха глави и размахваха ръце. Дори от такова разстояние Форест дочуваше някоя и друга по-солена забележка на момчето и макар да не успяваше да различи всяка отделна дума, схващаше смисъла на казаното. Това зверче му напомняше за него самия преди двадесет години.

В далечината, отвъд няколко снежни възвишения, едва се различаваха плочниците на покрива и димът от комините на Уексфорд Хол. Усмивката на Форест се стопи и очите му потъмняха. Тежестта на извършеното някога току-що се стовари отново върху него като силен удар. Той беше изоставил Лизбет. Той сломен наведе за миг глава към

гърдите си, докато се съпротивляваше на дълго потисканото, старо усещане за безсилие. Сякаш нямаше преграда между него и младостта му и насреща си отново имаше невидимия противник, когото не можеше да победи.

Форест устоя на порива да докосне дяволското клеймо на рамото си, вдигна глава и се взря с ярост в изсветляващото небе. Отправяше обет към небесата. Таен и жесток обет.

Времето беше следвало своя ход. Обстоятелствата не се бяха променили, но Енвил със сигурност не беше същият.

Малко по-късно Форест измина обратния път към къщата, като с мъка сгъваше вкочаненото си коляно. Изтупа ботушите си върху кухненската рогозка, преди да започне да изкачва стълбището. Единствено съзнанието, че трябва да се сбогува с лейди Торп, побеждаваше нежеланието му да се измъчва по стръмните стъпала. Безпокоеше го не само грижата за състоянието ѝ, но и необикновената сила на чувството, че някак си ѝ принадлежи, което беше неотделимо от съществуването му като дишането. Тя беше в беда, духът ѝ бе потиснат и той изгаряше от желание да унищожи всичко, което я заплашваше, било с безмилостни думи или с юмруци, ако е необходимо. Но се съмняваше, че тя няма да пожелае да сподели с него тайнствения си товар.

Освен това тя имаше съпруг. Негов дълг беше да ѝ осигури спокойствие, защита, подкрепа. Намесата на Форест в личния им живот нямаше да се приеме добре. Ами ако този неин товар беше самият лорд Торп?

— Кълна се в Бога, ще изтръгна отговор от нея! — врече се полугласно Форест. — По един или друг начин ще я накарам да ми каже какво я измъчва.

Досега той се бе въздържал да разнищва и дълбае, за да даде възможност на Лизбет да събере сили и да се възстанови. Честно казано, беше се надявал тя сама да обясни опита си за самоубийство и ужасяващите причини, които са я подтикнали да стори това. Нищо подобно не се случи и както винаги, времето изтичаше между пръстите им. Съвсем скоро съпругът ѝ щеше да пристигне, да я отведе и да я постави в същото непоносимо положение. Тогава Форест щеше да се окаже далеч от нея, може би завинаги.

Изкачил вече стълбището, той стовари юмрука си върху дъбовото перило. Агресивен, непризнаващ условностите, понякога дори без да се замисля за последиците, той не можеше да си позволи само да наблюдава как животът си тече. Инстинктът му за самосъхранение винаги го превръщаше в борец. Последните години бяха открили пред него още едно средство за оцеляване — мъдростта на опита. Ако не с много, но поне с една мяра бяха увеличили търпението и благоразумието му.

Когато отново влезе в спалнята, очите му съзряха лейди Торп, спокойно отпусната, с неподвижно вперен поглед в потъналия в сянка таван. В очите ѝ се четеше тъга, която той не можеше да разтълкува. Въпреки че влизането му в никакъв случай не беше тихо, тя с нищо не показва, че го е усетила, и за кратко време Форест остана застинал на прага. Гледката, която сега се разкриваше пред него, му се бе привиждала безброй пъти, особено в моменти на тежки изпитания и самота.

Буен огън, запален в камината, позлатява всяко кътче на чиста, приятно мебелирана стая и прогонва далеч студа, легло с колосани дантели и бродирани калъфки на възглавниците, създаващи уют. А върху леглото — с бяла като мляко кожа и разпусната коса чака жена...

Мъжът прекоси със залитане стаята и безшумно избута люлеещия се стол до леглото. Лейди Торп обърна глава, за да го погледне. Очите ѝ — в зелено, златно и кафяво, плуваха във влага, но от тях струеше неприкрита безсловесна и страстна молба. Искаше му се да разбере за какво го молят тези бадемови очи и се потопи в тях. Потърси, намери, и самият той изпита ужасяващата мъка, насъбрала се в тях. Неговите собствени очи отразиха нейните чувства.

— Веднага ще изпратят екипаж за вас — каза той.

Погледът ѝ неотклонно беше прикован в тавана, сякаш виждаше през него небесата. Забеляза сенките под очите ѝ, фино оформената линия на веждите ѝ. Ноздрите ѝ бяха разширени като на подплашена кобила, гърдите ѝ бързо се повдигаха и спускаха под завивките, а ръцете ѝ стискаха юргана толкова силно, че кокалчетата им бяха побелели.

Кръвта му се смрази от неестествената безжизненост в погледа ѝ, от неподвижността на тялото ѝ. Приведе се към леглото и стисна вкочанената ѝ брадичка между палеца и показалеца си. Ръката му

трепереше, не успяваше да овладее нервите си, които досега обикновено му се подчиняваха. Знаеше, че времето, дадено му да бъде с Лизбет, неусетно отлита.

— Лизбет?...

Ресниците ѝ трепнаха и зад сянката им тя бавно обърна очите си към него.

— Имаш ли ми доверие? — Дъхът му леко раздвижи косите ѝ.

Тя кимна, без да мигне.

Притиснат от летящото време, Форест заговори направо.

— Тогава ми кажи от какво се страхуваш.

Пълните ѝ изпръхнали устни се раздвижиха, но от тях не се отрони нито дума.

Веждите на Форест загрижено се свъсиха.

— Знаеш, че ще сторя всичко, за да те предпазя от злини. Ти само трябва да ми кажеш кой или какво те заплашва. — Погали веждата ѝ и тъжно попита: — Ти вярваш, че ще го направя, нали?

Сълзи заблестяха в златнозелените ириси, после блясъкът им бавно преля навън.

— *Кажу ми, Лизбет.*

Брадичката ѝ потрепери при звука на името ѝ, произнесено от него, но тя само преглътна и отпусна глава на другата страна.

— То е... — Гласът ѝ идваше отдалеч. — Няма нищо.

Някакъв шум наруши спокойствието на утринта навън — далечно тракане на обковани с желязо колела, утъпкващи път в снега.

— Те идват — предупреди Форест, поглеждайки към прозореца. — Остава ни малко време да бъдем заедно. Трябва да ми разкажеш, да ми позволиш да ти помогна.

Лизбет застина. Притвори клепачи. Странно, помисли си Форест, като че ли отново се унесе в дрямка. Пред очите му кръвта се оттегли от лицето ѝ и то стана восъчнобяло. Дишането ѝ едва забележимо повдигаше завивките.

Удивен, той стана свидетел на чудо — съзнанието ѝ потърси защита не в съня, а в някакво свръхестествено състояние на забрава. Тя съзнателно се стремеше да прекъсне връзката си с този свят, за да намери покой в друго измерение, само нейно.

Сграбчи раменете ѝ, за да я повдигне от леглото, без да го е грижа, че юрганът се свлече и почти откри разголеното ѝ тяло. В

усилието си да я изтръгне от вцепенението, той грубо я разтърсваше, викаше името ѝ, впиваше пръстите си в нежната плът на ръцете ѝ. Единственият ѝ отговор беше немощен хленч. Главата ѝ се люшкеше като на парцалена кукла, косата ѝ се разпиля върху възглавницата като вадички разсипан мед.

— Погледни ме, Лизбет! Погледни ме, за бога! Моля те! — Отново я разтърси. — Какво мислиш, че правиш? Не се отдалечавай така. Върни се. Върни се при мен!

Очите ѝ проблеснаха, затвориха се, после пак се отвориха.

Отвън долетя песента на звънчета върху конска сбруя. Недодялан глас заповяда на екипажа да спре. Ботуши изскърцаха по снега.

— Те са отвън, Лизбет. — Този път гласът му прозвуча настойчиво, надявайки се да предизвика у нея някаква реакция. — Чуваш ли ги? Не мога да им попреча да влязат, ако не ми дадеш достатъчно основание за това. — В отчаяния си опит да я измъкне от равнодушието ѝ, той я зашлеви през бузата. После сграбчи ръцете ѝ и ги стисна с такава сила, че остави белези върху тях. — Защо снощи се опита да се самоубиеш? Каква е причината да се предадеш, Лизбет?

Тя продължаваше да го гледа, но без да му отговори.

— *Защо?* — повтори Форест. Разтърсваше я, без да обръща внимание на чукането по вратата на долния етаж. — Ти си спомняш какво се случи снощи. Ти си спомняш, че скочи в реката. Зная, че помниш всичко. Просто отказваш да мислиш за това. *Защо?*

Лицето ѝ се сгърчи. Ридание, приличащо по-скоро на въздишка, се откъсна от устните ѝ. Тя замята главата си върху възглавницата, сякаш така искаше да отрече казаното от него.

— А-аз... — шепотът ѝ прозвуча накъсано. Постави немощна трепереща ръка на гърдите си и продължи едва разбираемо, с пресекващ глас: — А-аз носех един медальон... з-златен медальон. Той се откъсна от верижката си, докато аз наблюдавах как се смрачава над реката. Наведох се да го хвана... — и с въздишка завърши — и паднах.

— Не — каза той, не ѝ повярва.

Ударите по вратата бяха станали по-силни и по-настойчиви. Над техния шум се извисяваха нетърпеливи гласове на хора, които настояваха да ги пуснат в къщата.

— Трябва да отида и да им отворя, Лизбет — каза през стиснати зъби Форест, вбесен от факта, че тя продължава да бъде равнодушна и

да не реагира. Времето да бъде с нея вече бе изтекло, а тя изобщо не бе готова за съпротива. Отчаян, но решен да не се предава, той плъзна ръка под завивките по гладкия чаршаф, затоплен от тялото ѝ. Потърси нейната и от допира с кадифената мека кожа, с крехките ѝ пръстчета, дъхът му спря. Повдигна ръката ѝ и задържа устните си притиснати върху пръстите. Лицето му беше разкривено от скръб. Гротескно открояващият се пръстен и кървавочервения камък — знак за присъствието на друг мъж в живота на Лизбет, се врязаха в плътта му като предупреждение. Той по-здравно стисна пръсти, за да скрие жестокия блясък.

Лизбет изглежда правеше усилия да изплува от унеса си. Очите ѝ се избистряха и се изпълваха с живот. Внезапно, докато той приближаваше устните си към ръката ѝ, тя се пресегна и рязко дръпна яката на ризата му. Копчето изхвърча, ленената материя се скъса и — вече нескриван — се откри знакът, с който беше белязан.

Очите ѝ се разшириха и заблестяха, вторачени в кафявото клеймо на рамото. Устните ѝ се раздвижиха, поемайки жадно въздух. Ръцете ѝ се стрелнаха към него и обхванаха главата му, пръстите ѝ се заровиха в косата му и притеглиха лицето му към нейното.

— Енвил! Енвил! — извика тя.

Прегръдката ѝ беше необуздана и дива, ръцете ѝ го стискаха с невероятна сила. За миг Форест остана зашеметен. Но след минута и неговите задръжки изчезнаха. Завладян от същите стихийни чувства, той притисна буза до страната ѝ, загали косата ѝ и замърмори неразбираеми думи. Ръцете му я поеа, повдигнаха я и я притиснаха към гърдите му. В срещата на телата им имаше отчаяние и болка. Раздялата, продължила години, бе превърнала копнежа им един за друг в безнадеждност. Те не се целуваха. Само се докосваха, отдали се изцяло на усещането да бъдат един до друг. Бяха отново заедно, което за тях означаваше много повече от физическа близост или плътски желания.

— Трябва да отида, Лизбет — откъсна се от прегръдката Форест, дишайки тежко от усилието да се подчини на разума. — Трябва да отида и да им отворя.

Отвън се чуваха заплашителни закани, че ще извикат полиция. Форест не можеше да задържи останалия свят надалеч от тях. Той

седна и припряно оправи ризата си, за да прикрие белега на срама, и се приготви да излезе.

Почувствала се сякаш предадена от думите му, Лизбет се обърна на другата страна.

Не беше по силите му да понесе упрека ѝ, защото и той не желаше да се разделят. Форест простена и се приближи отново към леглото, наведе се и погали бузата ѝ. Милувката му беше изпълнена с отчаяние, но когато проговори, гласът му прозвуча твърдо:

— Аз не мога да те отделя от съпруга ти, Лизбет, и ти го знаеш. Ти не ми даде никаква възможност да го направя, когато можех. Недей да... — прекъсна думите си по средата и очите му станаха сурови.

Входната врата долу се тресеше от ударите.

Лизбет нищо не отвърна. Тя бавно се обърна настрани и притисна колене към брадичката си, несъзнателно заемайки позата на дете. Погледът ѝ остана вперен върху чифт ръкавици на пода.

Отпуснатите рамене на Форест бяха признание за поражението му. Той я остави сама с мъката ѝ, каквато и да беше тя. Тя не допускаше даже него до тайната си.

Малко по-късно Форест стоеше до прозореца в стаята. Със сурово лице наблюдаваше как кочияшът отнася лейди Торп към закритото купе на колата, а една прислужница се суети около нея и проверява дали господарката ѝ е добре завита, за да не измръзне. Очакващият ги лакей веднага отвори черната полирана вратичка и пусна стъпенката на каретата.

Всяка частица от съществуването на Форест бе обладана от порива да изтича навън и да грабне Лизбет от ръцете на тези чужди хора. Всеки нерв в него крещеше, че тя му принадлежи. Испита необуздано желание да изрита кочияша от капрата, да прати прислужниците по дяволите и той самият да откара Лизбет. Но не към Уексфорд Хол, нито пък там, където можеше да стъпи кракът или да ги последва мисълта на някой от Уинтърспел.

С гневно проклетие към самия себе си той стовари дланта си върху перваза на прозореца така, че стъклото издрънча. Какъв глупак беше, да допусне да се размечтае. И по-рано бе разяждан от

разочарованието, след като си бе позволявал да мечтае за невъзможното.

Още докато файтонът се отдалечаваше, очите му на няколко пъти смениха изражението си, докато накрая останаха замислени.

„Странно, че съпругът ѝ не се появи. Чудя се що за идиот е, за да не дойде сам?“

По-късно, когато слухът му престана да долавя звука от колелата и оловни облаци закриха слънцето, той се обърна с гръб към прозореца. Изправи се и прекоси с накуцване кухнята, минавайки покрай окачените пред огнището дрехи. Докосна дантелена фуста, после копринен чорап и най-накрая сивата вълнена рокля. Плъзна длани по гънките ѝ и пръстите му напипах джоб. Измъкна от него малък, полиран предмет, увит в парцалива носна кърпа.

Самотен слънчев лъч се промъкна през облаците, стрелна се през прозореца и попадна върху евтиното златно бижу във формата на сърце в ръката му. Повърхността на медальона беше грапава, а полировката бе белязана от мънички драскотини. Несръчно гравираният надпис отдавна се бе изтрил, оставяйки само патина на това място. Разхлабената закопчалка беше счупена, не личаха следи от верижка.

Форест го стисна в ръката си. Толкова жестоко, че металът се затопли. Затвори очи от ужасния пристъп на мъка. Стомахът му се сви.

Само Бог можеше да му помогне. Тя го беше излъгала.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Два часа след заминаването на лейди Торп, все още в ранната утрин, Форест се приготви да се обръсне. Малко преди това му бяха докарали коня и багажа, откъдето той извади чисти дрехи, за да се преоблече за посещението, което му предстоеше да направи. Много важно посещение.

Не можеше да проумее защо от Уексфорд Хол не изпратиха никакво послание до него. Очакваше поне някаква кратка бележка, с която да настояват незабавно да отиде в имението. Кой съпруг не би поискал обяснение за това, което се е случило по време на престоя на съпругата му в продължение на цяла нощ в една ергенска къща? Кой съпруг по-късно не би пристигнал с чифт пистолети, за да потърси удовлетворение?

Толкова глупав ли беше съпругът на Лизбет, че да не изпита подозрения? Или беше от тези студени и надменни аристократи, чието време се разпределяше между любовницата и игралния клуб в Лондон, без много-много да се занимава със съпругата?

Едва ли има значение какъв е всъщност, реши най-накрая Форест, привършвайки с бръснача. С покана или без нея, лорд Торп щеше да бъде посетен днес. И никога нямаше да се усъмни, че става дума за нещо повече от любезна визита, за да се осведоми как е със здравето графинята.

Никога не трябваше да разбере, че капитан Форест Йорк обожава безпределно лейди Торп.

Най-неочаквано рязък звук от превъртяването на ключ в бравата на входната врата прогони и без друго хаотичните му мисли.

— Какво, по дяволите... — промърмори той, намъквайки с трескава скорост чиста риза. Все още с неизмита пяна по брадичката и разкопчан, Форест се спусна по стълбата, проклинайки нараненото си коляно и наглостта на неканения гост.

— Кой е, да го вземат мътните? — изръмжа той. Някой беше достатъчно безочлив да си отключва вратата и да се мъкне в къщата

му, преди още да е сварил сутрешното си кафе — предостатъчно причини да бъде вбесен.

При звука на скърцащите панти, последван от стъпки, които прекрочваха прага, гневът му избухна:

— Възпитанието изисква поне да почукате!

Спря рязко, преди да прекрачи последните две стъпала, оказал се срещу една жена — слаба, намусена, с черно боне на стара мома. Лицето ѝ бе издължено и ъгловато, а фигурата суха и върлинеста. Едва крепящите се на върха на носа ѝ очила заплашваха всеки момент да паднат. Бели ръкавици застрашително блестяха с идеалната си чистота върху ръцете ѝ, а в кокалестата сгъвка на едната от тях беше окачена кошница.

— Мда! — отсече тя авторитетно и критично го изгледа. — Радвам се, чи н'си от мързеливците, дето се излежават по цял ден, дъ н'говорим, чи н'би мугъл дъ мигнеш с тия очи. — Хвърли поглед към коляното, което той държеше изпънато. — К'во му е на кракъ ти?

Форест подозрително я изгледа и след като изкуцука останалите стъпала, застана пред нея със скръстени ръце. Отговорът му прозвуча троснато.

— Никога не съм си позволявал лукса да се излеждавам цял ден, госпожо, а с крака... закъсал съм малко с коляното. А сега, дявол да го вземе, ще ми кажете ли коя сте вие?

Без изобщо да бърза, посетителката му остави кошницата на земята, свали наметката си и я закачи до вратата. Отговори все още с гръб към него:

— Агата Пийкок^[1].

Много неподходящо име, помисли си Форест. Беше намъкнала един куп дрехи, но никоя от тях не се отличаваше с ярки цветове.

— Кой ви даде ключ от моята къща? — запита ядно той и усети как пяната започва да се втвърдява върху лицето му. — И по-точно, за каква се мислите, та използвате проклетия ключ?

Жената извади от шапката си необикновено дълга и остра игла, постави я заедно с нея върху издрасканата поставка, свали ръкавиците си и ги сложи в шапката. Взимайки отново кошницата, госпожа Пийкок вирна наперено дългия си кокалест нос и се отправи с енергична стъпка към кухнята. Подхвърли през рамо:

— Ъгентъ ти ми изпрати ключ, ръзбиръ съ. Ти каза, че искаш туй място изчистено, нъл тѣй?

— Вярно е, че помолих да се почисти, преди да пристигна. — Изведнѣж той усети, че едва не се оправдава, подскачайки подир нея на здравия си крак.

— Е, и беше ли?

— Разбира се, че беше.

— Е, и кой си мислиш, че гу *стори*!

Влязла вече в кухнята, тя сложи кошницата на масата и извади от нея чиния с кифли, масло и конфитюр от френско грозде, след което махна карираната кърпа, с която бе покрила чинията. Форест се вторачи в тях и устата му се напълни със слюнка. Не беше ял от вчерашния следобед, а и тогава хапна само хляб и сирене.

— Дъ н'би дъ искаш да кажеш, че *не щеш* къщата ти да се чисти? — заинтересува се Агата, сложила ръце върху ъгловатите си хълбоци. — Дъ н'би дъ мислиш сам дъ си я чистиш? Ако е тѣй, страх мъ е дъ си помисла как шѣ изглеждат подовете и мебелите след две-три седмици. Никога не съм виждала мъж да мой дъ чисти.

Откровено казано, и Форест мислеше точно така. Той държеше на личния си живот и последното нещо, което можеше да си пожелае, беше някаква селянка от Уинтърспел да души из къщата му и да сплетничи за всичко видяно със съседите си.

Сините очи на Агата изглежда добре разчитаха през очилата изражението на лицето му.

— Ако си мислиш, че съм от теа, дету ногу плещят, не съм. Аз съм стара мома и живея сама. Имам си само една едноока котка и малко от по-охранените селски гарги за другари през деня. — Тя се намръщи. — По някаква странна причина те се смятат за нещуче повече от мен, кат чѣ ли си струва да се надуваш за туй, че имаш съпруг и деца. Дъ ти кажъ, отвратителна пасмина са, сичките. Само защото си нямам семейство, не значи, че съм чешит, нъл тѣй?

Ако думите ѝ не бяха толкова язвителни, можеха да предизвикат усмивка у Форест. Както бяха изречени, съдържаха такава ненавист към останалите жители на този свят, че той искрено ги съжали.

— Във всеки случай не по-голям чешит от мен. — В подхвърлените думи прозвуча повече ирония, отколкото той мислеше, че влага в тях. После грабна една кифла от чинията.

— Пък дори и толкова дъ ми беше акълът — продължи киселата си тирада старата мома, — не бих могла дъ прибавя много към сплетните, куйто вече съ носят по улиците на селото. Амчи виж кво става с тебе — не си бил тук и ден, и вече съ говори зъ някакъв скандал. Странни неща ставали в тая къща, туй съ разбра за нищо време тая заран.

Въпреки че тя продължаваше да говори с презрение, на Форест му се стори, че долавя нотки на възхищение да се прокрадват в гласа й. Мръщейки се от вкуса на сапун за бръснене, смесил се в хапката, която преглътна, той сви рамене.

— Нищо неморално не се е случило.

Агата присви устни и кимна към колекцията от женски дрехи, висящи все още пред изстиналото огнище.

— Ооо! Ако тая дърта сврака Марта Тюксбъри мойше дъ надникне с любопитните си очички ей сегинка през прозореца ти, устата й сигурно нямаше да млъкне еднъ годинъ.

— И какви истории вече й плещи устата? — делово се осведоми Форест, докато ровеше из долапите, опитвайки се да намери кафе.

От кошницата на Агата — по същия сполучлив начин, както с кифлите, се появи и кафе. След като му подхвърли кърпа, за да изтрие пяната от лицето си, тя сложи да му свари кафе.

— Е, разправят, лейди Торп прекарала с тебе ноцта, кът казала на мъжа си, че отива да се разходи край реката.

— А защо разправят, че е прекарала ноцта с мен? — попита Форест и се отпусна върху един стол, за да облекчи пулсиращата болка в коляното си.

Агата отклони вниманието си от кафето, за да го прехвърли върху фигурата му. Стори го, без да се изчерви, а безцветните й устни бяха плътно стиснати. Очевидно огледът й вместо отговор изтъкваше излъчващата се от него мъжественост.

— Окичват ми славата на голям прелъстител — отбеляза саркастично Форест и си взе още една кифла. — Все пак, аз случайно бях наблизно до лейди Торп само час, преди да я донеса тук.

— След описанието, коет' ти напраи младият Скоти, те всички умираат от нетърпение да те зърнат лично — рече Агата, докато вадеше обяда му от кошницата — печено говеждо и сурови зеленчуци. —

Нямъ дъ съ учудя някои женски дъ съ виснали по дърветата навънка и дъ тъ шпионират.

Тя отвори тесен килер и измъкна оттам доста видяла метла и се впусна в атака срещу безупречно чистите плочници на пода.

Форест подозираше, че самата Агата „си умира“ да научи защо лейди Торп е била подслонена в имението Лорълпат, но тези подробности той смяташе да сподели само със съпруга на Лизбет. Тогава *той* щеше да има възможността да реши какви мръвки да подхвърли на хората от селото и дали изобщо да засити любопитството им.

— Какво знаеш за обитателите на Уексфорд Хол? — запита Форест икономката си, пожелал да почерпи информация от източника, който се бе развъртял под носа му с явната готовност да му я предостави.

Агата забръска още по-енергично с метлата, събирайки трошиците, нападали под протегнатите крака на Форест.

— Хмм! — изсумтя тя, а очите ѝ се извъртяха нагоре. — *Те* са странна пасмина.

— О?!

Тя наклони глава, все едно дълбоко замислена.

— Не съ кат' останалите хора, туй е всичко. *Те* съ особени.

Досмеша го, докато се чудеше дали нейният стандарт за нормални хора бяха селяните от Уинтърспел.

— Що за човек е лорд Торп? — Гласът му не изразяваше нищо повече от най-общ интерес. — Считат ли го за добър човек, нали знаеш, щедър съпруг, добър баща и разни такива?...

— Той никога не е ставал баща — заяви Агата, поклащайки главата си, увенчана с коса в миши цвят. — През сичките тея години жена му не зачена ни 'еднъж.

Форест затвори очи от прилива на чувства. Радваше се, че лейди не е зачевала, радваше се, че семето на лорд Торп не е расло никога в корема ѝ и че негова рожба не е сукала от гърдите ѝ. Не би могъл да понесе гледката на дете, очите на което да са очи на друг мъж; това дете да се мотае в полите ѝ и да я нарича „мама“. Не и след...

Леко почукване внезапно прекъсна потока на мислите му и той се опомни, давайки си сметка, че се е поддал на магия — много стара и опасна магия, която застрашаваше отново да го обсеби.

— Слагаш ли захар в кафето? — повтори Агата. — Или сметана?

— Не — отговори ѝ неохотно, осъзнал със закъснение факта, че до ръката му дими чаша ароматно кафе. — Не. Предпочитам го черно.

— Май си болен, а? — запита подозрително Агата. — Не съгрижиш добре за себе си. Прегледа ли тъ хирург?

Той се разсмя, но не му беше весело.

— През последната година съм видял толкова хирурзи, колкото ти не би могла да преброиш...

— Не думай, бе? — възкликна тя. — Е, не ми изглежда кат' да са ти помогнали много. — После, неспособна повече да сдържа любопитството си, изплю камъчето: — Ама се пак, кво прайш ти в Уинтърспел?

Форест поднесе чашата към устните си, но течността се оказа прекалено гореща и той я остави обратно на масата.

— Да не би да събираме материал за клюка, госпожо Пийкок?

Тя се намуси и скръсти ръце.

Форест се предаде.

— Тук съм, за да попиша малко. Довършвам един дневник за службата ми в армията. Имаш разрешението ми да разпространиш новината между всички селски клюкари — опита повторно да отпие от кафето, — може би дори ще включа нещичко за един от тях... нещо скандално.

Агата постави ръка върху напудрената си, с редки косъмчета буза и я потупа, сякаш изведнъж бе пламнала.

— Леле, ама ти наистина шъ разквакаш жабите.

В отговор той само повдигна рамене, после върна разговора към Уексфорд Хол.

— Мисля, че преди малко говореше за лорд Торп...

Събеседничката му протегна ръцете си над масата и заразглежда захабените им от работа нокти, облизвайки горната си устна.

— Повечето хора биха казали, че той е свестен. Ръзбиръ съ, той рядко си показва физиономията извън Уексфорд Хол. Но пък съвсем не е стиснат. Миналия месец даде пари, та дъ съ поръчат два прозореца от цветно стъкло за църквата. Но таквиз разхуди съ нищо в сръвнение с разхудите, дет' прай за жена си. — Агата изсумтя. — Ами че той просто я затрупва с хубави неща — чак не съм виждала таквоз нещо. Нови карети, породисти коне, скъпи дрънкулки, руски кожи — повече,

отколкото може да използва коят' да е жена. Ами че само заради нея той докара две шивачки чак от Лондон, просто ако се случи да ѝ се хареса нещо новичко от списанията с рокли. — Гласът на Агата издаваше очевидно неодобрение. Свивайки костеливите си ръце, тя ги постави с маниера на стара мома в скута си. — Необяснимо е, щото тя няма къде да си носи труфилата, нямаме си зала за тържества или танци, даже за трите ѝ карети не мож' съ намери един свестен павиран път.

Форест поглъщаше всяка дума, излязла от устата на Агата. Описанието на лорд Торп не съвпадаше с образа на лошия съпруг. Тъкмо обратното, оценката за него можеше да бъде само положителна, дори и да имаше някои странности в характера.

— Каквито са съпрузите напоследък, струва ми се, че лейди не би могла да желае по-добър от този — направи извода си Форест и с притворени очи внимателно наблюдаваше жената.

Надигайки се от стола си, Агата натъпка карираната кърпа обратно в опразнената кошница и свали каничката с кафе от печката, за да налее още на Форест.

— Повече няма дъ гуворя, щото както казъх в началото, аз не съм от тез дет' сплетничат. Почакай дъ видиш човека, тугава сам шъ съдиш за него — изцъка тя с език и добави: — Не ми е ясно къде има поголеми особяци — в Уексфорд Хол или в тоя зверилник в Кулата.

С тези думи тя напусна кухнята и като вихър се понесе към горния етаж, обявявайки намерението си да оправи леглото, чиято покривка Форест беше вече идеално опънал.

Не му се искаше никой да се докосва до везаните чаршафи, върху които бе лежала Лизбет.

Един час по-късно, подходящо облечен за студа, Форест пресече двора пред къщата. Пристъпваше още по-трудно от предишния ден, а свежият въздух бе зачервил бузите му, обикновено бледи от изтощение. На едното си рамо носеше добре смазано седло, а в ръка държеше нови черни юзди.

Слънцето благосклонно показваше лицето си и лъчите му позлатяваха леда и разпръскваха жълти искрици по снега. Форест се поспря да огледа заобикалящите го постройки. Мислено отбеляза, че

покривът на грубо изградената къща наскоро беше застлан със слама, а правоъгълните основи бяха обвити с бодлива зеленика. Зад помещението за къпане се намираха останките на стар каменен кладенец.

Няколко метра по-нататък радостно процвилваше конят му. Главата с буйна грива беше повдигната в очакване над портичката на ограденото за добитъка място. С покупката на жребеца Форест не бе устоял на импулса да си позволи екстравагантност, което по принцип рядко му се случваше. С цвят на кестен, бели чорапчета и на четирите крака и звезда на челото, животното беше представител на едни от най-добрите състезателни коне в страната и скоро трябваше да бъде преместено. В къщата нямаше необходимите условия за отглеждането на породист кон, свикнал с всеотдайните грижи на специално обучена прислуга. Форест му подсвирна за поздрав.

Отмятайки глава, великолепно създание пристъпи встрани, когато стопанинът му намести седлото на гърба му.

— Пести си силите, друже — каза Форест. — Съвсем скоро ще можеш да се къпеш в пяната си. — И след като постави ботуша на здравия си крак в стремето, внимателно прехвърли десния и го остави да се люшка свободно, без да го свива, за да го пъхне в дясното стреме.

Пътеката, която започваше от къщата, ги изведе на пътя към селото. Тясната, заснежена пъртина се извиваше през тунел от оголели кленови дървета. Далеч под тях реката лъкатушеше през заледената долина, а напред към хоризонта, където небе и земя се срещаха, се виждаше полуразрушен мост. Гледката беше толкова позната на Форест, сякаш за последен път я бе видял вчера. Той се радваше, че е запазил като жива в съзнанието си картината на миналото, та само при зърването на някакъв мост стомахът му се свиваше на топка в агонията на отминали преживявания.

Беше се родил за живот в това селце или поне така си мислеше. Преди тридесет и шест години един свещеник се бе изкачил по хълма, водещ към нормандската църква и когато отворил вратата ѝ, стреснал го немощен плач. С мисълта, че някое малко животинче се е промъкнало през счупен прозорец, старецът претърсил църквата, огледал внимателно столовете, купола и накрая влязъл в апсидата^[2]. Там, грижливо поставено върху изящно изработения олтар, повито единствено с неговото покривало, лежало бебе. Новородено, от мъжки

пол, без отличителни белези, освен едно необикновено по форма петно от рождение.

Този печат на дявола, както някои бързо определиха, се бе превърнал в единственото име на бебето, а след това — в позорно и унижително клеймо в годините на детството му. Само в едно сърце в Уинтърспел се бе намерила достатъчно милост да подслони подхвърленото бебе. Лейди Татършал, господарката на Уексфорд Хол, бе съжалила изоставеното дете и го бе прибрала в имението си. Там детето бе отгледано, без да му се отделят специални грижи. С него се бяха занимаваха кухненските прислужнички или перачки, които нямаха друга работа в момента. Когато започна да се държи на крачетата си, му намериха лесни задачи, с които да се справя — например да бере ягоди пролетно време или да храни птиците. Покъсно, след смъртта на лейди Татършал, започнаха да му възлагат по-тежка работа и въпреки че той никога не кръшкаше, неведнъж имаше възможността да се увери, че към никого не се отнасят така робски, както с него.

Само един светъл спомен имаше от ранните му детски години — образа на една кукла, почти на неговата възраст, една малка звезда, чиято светлина и топлина му даваха сили. И като всяка райска светлинка, тази също беше недостижима, защото ставаше дума за най-скъпото съкровище на лейди Татършал и нейния съпруг — тяхното единствено дете.

Погледът на Енвил я следеше с обожание при всяка възможност. Той познаваше до най-незначителната подробност обграденото ѝ с къдрици лице и очи с дълги ресници, всеки детайл по чистите ѝ роклички с розови коланчета и бели престилчици. А после, когато и двамата бяха поотрасли, той я беше срещнал съвсем случайно в гората.

Беше му станало навик в краткия привечерен час след тежката работа да поскита до стария каменен мост над реката, преди да заспи. Освен че беше негово убежище, от арката на моста се откриваше гледка към Кулата на Уинтърспел, която винаги го бе привличала с някаква тъмна магия. Сенките на това уединено място се превърнаха в светилище за самотното сираче. Там момчето можеше спокойно да поседне и да помечтае като всяко дете.

Там, както можеше и да се очаква, малкото момиче от Уексфорд Хол за първи път влезе в самотния му свят. Тя беше седем или

осемгодишна, и да бъдеш близо до нея беше много по-вълнуващо, отколкото да я съзерцаваш отдалече. Известно време в началото само се бяха гледали един друг: тя надничаше иззад едно дърво като срамежлива горска фея, а той стоеше вцепенен, като омагьосан. Най-сетне беше протегнал ръка, за да ѝ предложи събраните в шепата му боровинки. Тя ги бе приела като голяма награда, само че беше настояла да си ги поделят братски. Простичък жест на равенство, проява на природна доброта, но тогава самотното сърце на Енвил се бе свило и затупало бързо-бързо, както никога преди. И стана нейно завинаги...

Само че по средата на тяхната невинна забава ги бе открил баща ѝ. Пред ужасените очи на дъщеря си вбесеният лорд Татършал го бе наложил толкова здраво с камшика си за езда, че сетне момчето не беше в състояние да работи в продължение на две седмици. Но жестокото наказание съвсем не намали желанието му да се вижда с любимата си приятелка в игрите. В характера му беше заложено да се бори с всички сили за това, което искаха да му отнемат. В дните, последвали побоя, у него се затвърди повече от всякога желанието да срещне отново дъщерята на лорда.

За най-голяма негова изненада малкото момиче изглеждаше също така нетърпеливо да сподели неговата компания.

Не бяха минали и два месеца от побоя, когато една вечер той усети присъствието ѝ наблизко, докато седеше на моста, с поглед отправен към Кулата на Уинтърспел. Обърна се и срещна погледа ѝ, в който се четеше неувереност, само на няколко метра от себе си. Беше поел с усмивка малката ѝ ръка в своята и те отново си поделиха с голямо удоволствие горските плодове, които беше набрал. По-нататък срещите им станаха редовни въпреки съществуващата забрана.

Някъде след като навърши тринадесет години, Енвил усети промяна в себе си — някак по-различно възприемаше забраненото им приятелство. Любовта му към нея неизменно се бе увеличавала, но сега се бяха появили съвсем нови усещания, особено когато ръката му случайно докоснеше леко закръгления ѝ хълбок. Преживяването беше не само разтърсващо, но и го плашеше, защото въпреки решителната промяна в отношението му, неговата приятелка не я забелязваше. Затова си наложи да контролира бушуващите в него чувства и търпеливо да чака, докато и тя се пробуди за същите усещания.

С времето срещите им зачестиха. Нея я пазеха все по-внимателно, а него все повече го товареха с работа. По необходимост започнаха да стават все по-изобретателни в старанието си да не ги открият, че се срещат. А природата пък вършеше своето и с двамата — неговите рамене ставаха все по-широки, а нейната фигура женствено се закръгляше. Той ѝ подари евтин златен медальон, спечелен при игра на карти, в знак на възмъжалата си любов. Барьерите падаха и пред двамата — той не криеше, тя съзнаваше. Природата се бе събудила и разгаряше чувствата им. Нищо не беше в състояние да застане на пътя на младостта и забранената любов.

Една вечер тя се бе появила с книга за църковните тайнства и с най-сериозен вид я бе разгърнала на страниците, посветени на брачните канони. Не беше необходимо да го увещава да повтори тържествените клетви след нея. Отдавна ѝ бе признал любовта си и в порив на пламенен младежки идеализъм ѝ бе обещал да се ожени за нея. Ритуалът, който те изпълниха в убежището им под моста, беше толкова тържествен, колкото и църковният, въпреки че нямаше олтар.

Младоженците бяха открити по-късно, когато телата им лежаха сплетени върху първото им брачно ложе от мъх. На тях се бе натъкнал обезумелият господар на Кулата, докато търсел браконieri. Огромната му изненада в първия момент се бе сменила със злорадство. С насочен мускет той бе откъснал Енвил от възлюбената му. Момъкът трябваше да изтърпи не само този позор, но като капак на всичко го преведеха гол по улиците на селото до Уексфорд Хол — за да бъде жестоко пребит от побеснелия лорд Татършал и изхвърлен като боклук извън пределите на имението.

Ято гарги изхвърчаха от укритието си и изтръгнаха Форест от унеса му. Жребецът му го бе довел до целта.

Кулата на Уинтърспел се извисяваше пред него — непроменена и вечна. Монолитна колона, спусната от небето. Форест усети как по гърба му полазват тръпки, както някога в детството при същата гледка. Очертанията ѝ му бяха пределно познати — броя на бойниците, цвета на варовиковите блокове, пукнатините по обвитата с бръшлян зидария. В самотата си доста често бе нарушавал забранените граници, за да

научи достатъчно за нея. И все пак, независимо от всичко тя запазваше своята загадъчност.

Форест отмести погледа си, за да проследи линията на дългата сива сянка, хвърляна от островърхата грамада на кулата. Тя се простираше върху снега, подобна на разкривен пръст, сочещ реката и един мост, рушащ се под тежестта на годините си.

Той слезе бавно от коня и закуцука към брега на реката. Пътят дотам му се стори като връщане във времето — връщаше се към места, с които никога не бе успял да се раздели напълно. Част от него винаги бе оставала тук, дори когато слизаше на далечни брегове и срещаше непознати хора.

Поддаде се на връхлетялата го мъка. Мъката, която и времето не е в състояние да излекува. За момент си пожела да може да се върне в младостта, отново да изпита детските си надежди и незасегнатата вяра в живота. Да върне назад часовника на времето до мига, когато Лизбет беше само негова.

Дълго остана под моста, заслушан в гласовете, шепнеци из руините, усетил вкуса на зреещите къпини, които растяха по камънака, вгледан в призрачния образ на едно усмихващо се лице.

На това място го бяха отлъчили от най-любимото му същество на света, което сега — десетилетия по-късно — си оставаше единственото обичано някога от него.

Той се обърна с въздишка и загърна по-плътно врата си с яката на палтото. После се върна при коня с накуцващата си стъпка, обърна го на юг и пое към Уексфорд Хол.

[1] Пийкок (англ. Peacock) — паун. — Б.пр. ↑

[2] Апсида — малко отделение в църква, намиращо се зад олтара. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

За момент Форест спря пред портите на Уексфорд Хол, а погледът му пропътува разстоянието до входната врата на имението. Мнозина биха се уплашили от този поглед.

Входната врата беше от дъб, оградена с изящна фасада от мек камък в джорджиански стил. До нея се стигаше по дузина стъпала, от двете страни на които стоеше по един мраморен лъв. За външния наблюдател беше внушително преддверие на огромно имение. Форест Йорк обаче съзираше в него омраза и зло. За него Уексфорд Хол символизираше мъката и самотата, които беше принуден да изтърпи и които все още бяха живи в сърцето му.

Той подкара с рязко смушване коня си надолу по покритата с чакъл алея, където никога не никнеше бурен. За последен път беше преминал оттук преди двадесет години — гол, с вързани ръце и окървавен нос, заобиколен от враждебна тълпа, която го замеряше с камъни и хули.

— Смачкайте дявола! Унищожете го! Той е обладан от сатаната, той е белязан със знака на нечестивия!

— Убийте го или го прогонете далеч от селото ни! Иначе ще омърси и *нашите* дъщери! Погледнете го! Злото е изписано върху лицето му.

Крясъците им се извисиха, когато маркизът на Уинтърспел, с насочен към Енвил мускет, го бе предал на лорд Татършал да реши какво наказание да му наложи. Викащата сган беше затаила дъх при отварянето на вратата и появата на господаря му.

— Какво означава цялата тази врява? — бе изискал той с нетърпелив тон обяснение от маркиза.

Когато чу за престъплението и неговия извършител, от гърлото му се изтръгна проклятие, отекнало в гората като оръдеен изстрел. Необузданият му гняв приличаше повече на бяс, роден от адски сили. Беше оставил вратата към двора си широко разтворена, за да види всеки с очите си как страшният съдия раздава правосъдие. Пред

погледа и на последния жител на селото, и на почти изпадналата в истерия дъщеря, благородникът сам отброи четиринадесетте удара с бич върху задните части на Форест, колкото бяха тогава годините на Лизбет.

От спомена и от усилието да овладее разтърсващия го гняв, по челото на Форест избиха капчици пот въпреки студа. Когато с крайчеца на окото си улови някакво раздвижване откъм имението, главата му рязко се извърна. За кратко зърна някакъв силует в рамката на прозорец на втория етаж, но той бързо се стопи в сянка, преди той да успее да разпознае чий е.

Откъм конюшните дойде прислужник и пое коня му, а Форест вдъхна дълбоко няколко пъти, преди да закуцука нагоре по познатите каменни стълби. Иконом с безизразно лице се озова на силното му почукване, после го въведе в приемната, взе палтото и ръкавиците му и го помоли да изчака.

И ето той отново се озова в огромната зала, чиито студени мраморни плочи и високи тавани също бяха станали свидетели на смразяващата кръвта сцена, много години назад. Същата зала, но основно променена. Някогашното скромно обзавеждане беше заменено от разточителство в украсата ѝ. Отлети от чисто злато орнаменти декорираха стените, облицовани с дървена ламперия. Сребърни вази, порцеланови фигури и антични урни проблясваха в ниши покрай стените. Тежък кристален полилей се разлюляваше при най-малкото раздвижване на въздуха. Скулптури в романски стил бяха поставени в затъмнените ъгли. В добавка стените бяха украсени с тъмночервена коприна. Подчертана екстравагантност, но просташки показна.

— Графът ви очаква — обяви икономът с безизразно лице и изчака, докато Форест се раздвижи, за да го последва.

Те тръгнаха по коридора, минавайки покрай още мраморни бюстове, още обвити в тоги скулптурни произведения, още огромни полилеи. Когато стигнаха затворена махагонова врата, икономът кимна.

— Графът ви очаква. — Обърна се и закрачи обратно с почти безшумни стъпки по излъсканите плочи на пода.

Форест натисна бравата и пристъпи.

Пред очите му се откри дълга, претрупана с мебели библиотека. В камината гореше огън и отблясъците от пламъците играеха върху маси с тънки обли крака и възглавнички с ресни върху всеки стол. Какаду^[1] вдигаше шум върху позлатената си пръчка до една саксия с внушителна по размери палма. От пода до тавана се издигаха лавици, отрупани с книги в подвързии от най-фина кожа и отпечатани със златни букви заглавия. Нито лъч зимна светлина не проникваше през плътно спуснатите завеси, украсени с пискюли, и затова в ъглите цареше полумрак.

В средата на библиотеката имаше масивно бюро по френски образец. Върху гладката му повърхност беше поставен свещник с много свещи, чиито пламъчета лудо се разлюляха от въздушната струя, нахлула с влизането на Форест. Голямо кожено кресло зад бюрото беше обърнато с гръб към влезлия.

Форест огледа стаята, за да открие по някакво движение домакина, но напразно. И въпреки това усещаше присъствието му.

Такива театрални трикове не допадаха на Форест. Той се намръщи и още един път внимателно погледна към обърнатото зад бюрото кресло. После пристъпи напред, за да го разгледа по-добре.

Върху кожената странична облегалка неподвижно беше отпусната малка ръка, обвита с дантела до плътно събраните връхчета на пръстите.

*„... При все, че скитник си от ден далечен,
и присъствието ти тук е сякаш недостойно,
привета ми сърдечен приеми!“*

Строфата бе произнесена от странно фъфлещ глас, който, макар да изглеждаше мъжки, звучеше твърде пискливо за глас на възрастен човек.

От нетърпение Форест стисна зъби и се зачуди каква ли игричка разиграваше домакинът, та не се обръщаше с лице към него.

И тогава креслото бавно се завъртя така, че светлината на дузината свещи разкри седящия в него. В интерес на истината — *странна птица!* С дребния си ръст, прегърбени рамене и лице, разкривено от липса на пропорции, той представляваше копие на

ужасяващ герой от книга за деца. Форест никога не бе виждал такова лице — една гротеска с високо извитите вежди, хлътнали бузи и яркочервени устни. Огромните кафяви очи бяха хлътнали като на хрътка и оголваха вътрешната, розова част на долния клепач. Облеклото му принадлежеше на друг век и изглеждаше натруфено с ризата с плисирано жабо, червеникавокафявата брокатена жилетка и коприненото шалче с открояващи се райета. Върху късите му дебели пръсти блещукаха скъпоценни камъни в най-различна форма и цветове и привличаха погледа към ръце с потъмняла кожа и отблъскваща грозота.

Форест присви очи и стисна устни, опитвайки се да прикрие изумлението си. Беше си изградил представата за някакъв властен аристократ, с хубаво лице и фигура, на ръст колкото него. Беше очаквал да застане срещу мъж, който да излъчва сила, суровост, дори жестокост, които да му помогнат да открие причината за нещастията на Лизбет. Всъщност той се надяваше да се сблъска точно с такъв човек.

А вместо това беше попаднал на... какво? Форест зараглежда критично съществото пред себе си — наполовина по-ниско от него, с външност, за която най-ласкавата оценка беше любопитна, а най-лошата — уродлива. Но и най-предубеденото въображение не би съзряло заплаха в тази причудлива особа.

Форест усети, че е напрегнат и изпусна въздух през зъбите си.

Домакинът му, изглежда, не си даваше сметка за разочарованието, което е предизвикал. В безформените си ръце той държеше разтворена книга и беше погълнат от съдържанието ѝ дотолкова, че Форест се усъмни дали не е забравил за присъствието му.

Най-накрая книгата беше шумно затворена. Мъжът вдигна поглед от обложката и обяви:

— Кийтс^[2], разбира се. Изключителен е, не мислите ли? Един от любимците ми.

Очевидно, без да очаква отговор, джуджето се усмихна, разкривайки заострени зъби. То потупа корицата на тома с поезия и скъпоценностите, окичили пръстите му, разпръснаха по тавана отражения във всички цветове на дъгата.

— По мое мнение вие се измъчвате над няколко въпроса, скъпи господине. Един от тях е: „Възможно ли е това създание да бъде лорд

Торп, граф Тилбъри? Възможно ли е тази подигравка на природата да е женен за красивата и нежна Лизбет?“

Като отметна назад глава, покрита с рядка косица, създанието захихика весело, сякаш се наслаждаваше на много сполучлива шега.

— Хи-и! Хи-и! Хи-и! Отговорът е да, разбира се! Аз съм лорд Торп, самият той. И прекрасната Лизбет е моя, най-скъпото ми цвете.

Рядко се случваше, както в този момент, Форест Йорк да бъде хванат неподготвен да реагира. И въпреки че никога не съдеше за характера по външността, изборът на Лизбет за спътник в живота го порази. Но той бързо се овладя, пристъпи напред и понечи да се представи.

— Знам кой сте — прекъсна го лорд Торп с махване на дребната си ръка. — Лизбет ми е разказвала за вас... Много ми е разказвала.

Форест се запита колко много и за момент се почувства разголен.

— Трябва да се извиня, че не ви уведомих незабавно за произшествието с лейди Торп и за мястото, където се намира. — Тонът му беше студен.

— Не е необходимо да се извинявате — спря го приличният на гном господин и се изправи, при което шумоленето на дългите му до коленете сатенени панталони се смеси с изскърцването на коженото кресло. Той нагласи жилетката си, като я придърпа върху закръгленото си коремче, после се осведоми за часа от сребърния си джобен часовник.

— Пихте ли вече чай, капитан Йорк?

Щом получи отрицателен отговор, лорд Торп закрета към вратата и с патетичен глас и подобаващ жест покани:

— Ще бъде поднесен точно след шест минути в салона за гости. За мен ще бъде чест да се присъедините. Посетителите са рядко удоволствие тук, но смятам, че и сам сте стигнали до това заключение, след като вече имахте възможността да ме видите.

— А лейди Торп? — запита Форест, като се придържаше към целта на посещенията си. — Ще се присъедини ли тя към нас?

Погледът на дребосъка проблесна, когато му отвърна в рима:

*„Непоколебим си и спокоен,
като лес непроницаем,*

*ръцете скръстени и взора
на война са несекващи оръжия.“*

— Шели — уточни Форест развеселен. Домакинът му изрази звучно задоволството си. — Един от *моите* любимци.

Всички помещения в имението бяха наново мебелирани, но гостната най-силно възбуди любопитството на Форест. Тя беше натъпкана с мебели в стил „Дофин“, създаден по-рано същото столетие, за да увековечи победите на Нелсъновата флота. Форест беше виждал вече негови образци в къщата на един адмирал в Индия, когато изпълняваше куриерски поръчения. В главата му ясно се бяха запечатали необичайните украшения, оформящи изящната линия на мебелите.

Гостът обхвана с бърз поглед стаята, оценявайки грамадните платна с океански пейзажи и плаващи кораби в позлатени рамки. Внимание заслужаваше и колекцията от корабно снаряжение. Сред експонатите най-много изпъкваше бронзовият люк, вграден в срещуположната на входа стена. Той беше и единственият източник на естествена светлина, защото кадифените завеси на прозорците и тук бяха плътно спуснати, както тежките драперии в библиотеката. Като че ли слънцето не беше желан гост в Уексфорд Хол.

— Заповядайте, заповядайте, седнете, скъпи господине — подкани лорд Торп и след като изчака Форест да се настани в едно кресло, отпусна дребното си тяло върху канапето. — Много скоро красивото ми цвете ще се присъедини към нас. — Внезапно той вдигна пръст, стисна очи и възкликна: — А! „Той знаеше чия нежна ръка докосва ключалката преди още вратата да се отдръпне, за да я разкрие пред взора му.“

В отговор на думите му прошумоля коприна. Форест вдигна поглед в очакване. В тъмносиня коприна, със зачервени бузи и несигурно изражение, на прага колебливо застана Лизбет. Облеклото ѝ изглеждаше направо спартанско в сравнение със заобикалящата я пищна декорация и това на съпруга ѝ. Освен венчалния пръстен, не носеше никакви други бижута, дантели или разни други префърцунени финтифлюшки.

При вида ѝ сърцето на Форест се сви. Както и предишната нощ, очите му сравняваха жената, застанала мълчаливо пред него, с образа на момичето, съхраняван в паметта му. Красотата ѝ беше неоспорима, но в нея нямаше някогашния живот. Кожата, невидяла слънце, беше бледа. Немирните къдрици бяха прибрани в мрежа, за да се запазва прическата; погледът тежеше от неназовима грижа.

Походката ѝ беше грациозна, но без стремеж да прави впечатление. Някога тя олицетворяваше волността на едно момиче. Контрастите натъжиха и разтревожиха Форест. Заболя го, когато осъзна, че тя е изгубила жизнеността си. Но любовта му към нея остана непроменена.

Той бавно се изправи и стисна здраво устни от усилието да не издаде чувствата си било с поглед или импулсивна дума. В същото време лорд Торп приближи съпругата си, взе ръката ѝ и се наведе над нея с комична церемониалност.

— Скъпа моя — прозвуча пискливият му глас, — виж кой ни е дошъл на посещение — капитан Йорк, твоят спасител или според теб би било по-правилно — твоят ангел-хранител?

Лизбет срещна погледа на госта и отклони своя от втренчения му взор. Очите ѝ бяха овлажнели, а клепачите — порозовели, което показваше, че тя може би скоро беше плакала. Треперещите ѝ устни се опитаха да произнесат някакъв поздрав.

Форест пое ръката ѝ от лорд Торп и се наведе, за да постави кавалерска целувка върху нея. Ръката беше студена и влажна и кожата излъчваше силен аромат на цветя, като че ли току-що е разлят парфюм.

— Лейди Торп — поздрави я той. Гласът му беше дрезгав.

Дори допирът на пръстите му излъчваше ревността на собственик. Ръката ѝ трепна и черното на зениците ѝ почти изпълни ирисите. Едва забележимо тя предупредително поклати глава. Нямаше обаче от какво да се страхува. Заради нея Форест не би сторил или казал нещо, с което да предизвика подозрения у съпруга ѝ.

Сянката на лорд Торп се източи нетърпеливо до тях и Форест покорно отстъпи встрани, наблюдавайки как благородникът стисна отново пръстите на Лизбет и я привлече към себе си. Една безформена ръка се плъзна в любяща ласка по дължината на копринения ѝ ръкав, но тя отблъсна нежността му с леко движение, толкова леко, че би могло да остане и незабелязано за случайния зрител.

Форест несъзнателно стисна юмруци. Тялото му се стегна от тръпките на ревност, пробягали по гърба му при гледката как друг мъж прилага съпружески права над нея. Инстинктът го караше да избута лорд Торп и да заеме мястото му до жената, която още от детството си мислеше, че притежава.

— По-добре ли се чувстваш, любов моя? — прошепна лорд Торп на съпругата си, едва достигайки с лисеещото си теме до рамото ѝ. — Ако нямаш настроение за развлечения днес, аз ще те придружа до горе.

— Не — отвърна бързо Лизбет. — Добре съм. С-само малко чай...

— Разбира се, любима. Ето и чаят пристига.

Появи се прислужник в идеално чиста и изгладена униформа с количка за сервиране. Върху масата за чай бяха наредени розови салфетки, елегантен сребърен сервиз и кифли с масло.

Лизбет се отпусна в едно кресло, за да не седне на дивана, към който съпругът ѝ я беше повел. Големите хлътнали очи я погледнаха печално и малкото човече седна само там.

— Можеш ли да налееш, скъпа? — запита загрижено. — Или се чувстваш много слаба?

Вместо отговор тя вдигна сребърния чайник и наля от димящата течност в три порцеланови чаши. Взе първата и протегна ръка, за да я подаде на Форест, но пръстите ѝ трепереха толкова силно, че чаят се разплиска чак до изящните им връхчета. Форест пое чашата и избърса ръката ѝ със салфетката си, без да откъсва от нея разтревожения си поглед. Не можеше да си представи причината за неразположението ѝ, защото очевидно болестта не беше засегнала тялото ѝ. Явно беше напрегната и нервна, издаваха я треперенето на ръката, пърхащите мигли и руменината върху бледите ѝ скули.

— Скъпа моя — започна отново лорд Торп, наведе се напред и я докосна с жест като че е непослушно дете, — наистина ми се налага да настоявам да се качиш горе и да си починеш още малко. Ти...

— Не.

Устните ѝ бяха стиснати в упорита линия.

Форест хвърли поглед към лорд Торп. Почти изпита съжаление към него. Дълбоко в некрасивите кафяви очи гореше неприкрито, бликащо от самата душа обожание, което можеше да се оприличи само

с чувството, което изпълва зора на вярващ пред скулптурния лик на Мадоната.

Значи така стоят нещата, замисли се той. Лорд Торп, без съмнение, боготвореше съпругата си и по всичко личеше, че се отнася към нея с нежност и уважение. Каква причина бе имала тя тогава, за да реши да се самоубие?

— Е, кажете ми, капитан Йорк — обърна се Негова светлост към госта си, — как намирате малкото ни старомодно поселище?

Форест остави чашата си и отговори спокойно:

— Боя се, че не съм живял тук достатъчно дълго, за да давам оценки.

— Дипломатичен отговор — провлече лорд Торп, като си взе две бучки захар със сребърни щипки. — Особено при положение, че за самия себе си вече сте направил оценка. — Той остави бучката да цопне в чашата му и нервно присви смъкнатите си рамене. — Разбира се, аз почти не обръщам внимание на подобни клюки. Моята роля в живота е повече на наблюдател, отколкото на участник и аз отдавна се научих да преценявам хората по характера, а не според... въз... тяхната привлекателност, да го наречем. Кой по-добре от мен би могъл да разбира, че външността не е отражение на душата? — В усмивката му имаше някаква печална и древна мъдрост.

С нежелание Форест си призна, че се възхищава на прямотата му. Джуджето го загледа дълго, с проникващ поглед.

— Моята съпруга ми разказа за многобройните ви пътувания.

— Наистина съм видял много от света — каза Форест. — Всъщност съвсем наскоро се завърнах от Средния Изток.

— С кораб на Кралската британска флота, доколкото разбрах.

— Да. — Погледът на Форест се насочи към Лизбет, но тя отклони своя. Не беше ли закътала частица от миналото или новооткритото им настояще, които да бяха останали само техни? Всичко ли беше споделено с шепот между двамата съпрузи върху някое легло, потънало в сумрак. Нищичко ли не бе запазила?

— Само веднъж съм имал смелостта да напусна границите на добрата стара Англия — продължи общително лорд Торп. — И — о! — каква богата жътва донесоха странстванията ми! — Той обърна очи към Лизбет и те засияха, сякаш гледаха най-безценно съкровище.

— Н-ние се срещнахме в Италия — неочаквано се намеси Лизбет, като че непременно трябваше да обясни думите на съпруга си. — Баща ми ме заведе там, когато бях... когато едва бях навършила четиринадесет години. — Гласът ѝ потрепери и след като хвърли кос поглед към Форест, тя сведе очи към сплетените си в скута ръце. — Признавам, че не се забавлявах, както се очакваше, но тъгувах по дома. Татко не беше доволен от поведението ми и често ми изнасяше назидателни тиради. Той просто не беше в състояние да разбере тъгата ми, носталгията ми по... по Уинтърспел.

С тези простички думи, без излишни емоции, тя всъщност каза всичко на Форест — за отчаянието и самотата ѝ, последвали жестоката им разлъка.

— Но ти беше твърде млада, мъничката ми — със съчувствие добави лорд Торп. — А и младостта не отбира твърде от сладостта на пътуването. — Той погледна Форест. — Когато даде съгласието си да се омъжи за мен, лейди Торп беше едва на петнадесет години, по-скоро дете. Веднага се върнахме в Англия и останахме в имението ми в Съри до смъртта на баща ѝ. Тогава тя настоя да се преместим тук и — графът се наведе и нежно я потупа по рамото, — тъй като аз не съм способен да откажа каквото и да е на безценната ми любимка, веднага склоних.

— Разрешете да се осведомя за здравето ви, лейди Торп — промени достатъчно явно темата на разговора Форест. — Възстановихте ли се след... нещастиято, което ви се случи?

Тя остави чашата на масичката и поднесе ръка към гърлото си, скрито във висока яка.

— Да, в-възстанових се, благодаря ви. — Гласът ѝ прозвуча колебливо. — Бях много невнимателна...

— И всичко заради един медальон без никаква стойност — изкоментира скръбно лорд Торп и поклати лисеещата си глава. — Не мога да си обясня защо толкова държеше на него. Момичешка дрънкулка. И при положение, че съм ти подарил толкова скъпи бижута. — Той подръпна разсеяно копчетата на кадифения си жакет. — Е, както и да е, няма го вече, реката го е отнесла. Разбира се, ние сме ви безкрайно задължени, капитан Йорк. Вие спасихте живота на съпругата ми с риск да се нараните и дори да загубите живота си. Думите са безсилни да изразят моята благодарност. И въпреки че няма

достатъчно ценен подарък, който да бъде предложен в отплата за живот, бих желал все пак да приемете един подарък — дори само като жест.

— Това е излишно, господине — отклони Форест предложението, макар и оценил искреността на събеседника си. — Единствената отплата е лейди да се опита да бъде по-внимателна занапред. — Втренченият му поглед говореше друго на Лизбет — за неговата сигурност, че случилото се не е случаен инцидент.

Лорд Торп настоя:

— Притежавам чифт френски пищови за дуел, изработени в началото на века. Не бих ли могъл да ви убедя да ги приемете, капитан Йорк? Човек на оръжието като вас би оценил по-добре от мен такава рядкост.

Форест поклати глава и отвърна любезно, с едва уловимо загатване в думите си:

— Вие сте много щедър, лорд Торп, но за мен ще бъде достатъчна наградата да знам, че графинята отново е в безопасност под вашата опека. — Той се приготви да стане. — Сега трябва да тръгвам.

Чашата на Лизбет звънна, когато я остави на масичката. В следващия миг думите просто бликнаха от устните ѝ:

— Може би... може би е възможно да предложиш на капитан Йорк нещо, което той би приел, Силван.

— И какво е то, скъпа моя?

— Имението Лорълпат няма конюшня — продължи тя и бавно се изправи. — Ако капитан Йорк има кон, може би той ще се съгласи да го повери на грижите на нашия коняр в конюшните ни. Поне докато времето омекне.

— Е, какво ще кажете за това, Йорк? — запита лорд Торп. Той пъкна ръце в джобовете си и се залюля на пети, за да погледне по-високия си събеседник.

Форест бързо прецени предложението. Разходката от една миля дори и с ранен крак не беше от значение. Благоразумието също беше лесно пренебрегнато. Ако оставеше жребеца си в конюшните на Уексфорд Хол, това щеше да е добър повод да бъде близо до Лизбет, щеше да разкрие възможности за случайни срещи или пък да я зърва, когато се разхожда в градината или стои на прозореца. Не е много,

вярно, но все пак повече от нищо. Въпреки факта, че отново се поставя в положение, сходно с това от преди двадесет години, Форест се съгласи.

— В такъв случай, да разгледаме конюшните? — предложи лордът.

— Да, нека ги разгледаме — отговори Лизбет с глас, в който имаше повече живот, отколкото когато и да било от години насам.

След като се увери, че съпругата му е облечена толкова топло, че студът изобщо да не достига до нея, лорд Торп ги поведе по една пътека през покритата със сняг градина с пръснати безброй каменни статуи на митични божества. След това прекосиха един павиран двор и влязоха в конюшната. Почти във всяка клетка пръхтеше или потропваше кон. Дори неопитно око можеше да забележи за какви огнени хали се грижат тук.

— Аз самият не яздя — обясни лорд Торп и спря да потупа сив жребец на тъмни петна. — Но лейди Торп го прави, когато има настроение за това. Грижа се тя да разполага с всякакви по големина, порода или цвят коне, които тя би пожелала да язди — добави гордо той, докосвайки ръката ѝ. — Не е ли така, мила моя?

— Да, Силван — отговори Лизбет и покорно кимна.

След това продължиха нататък. В полумрака в дъното на коридора млад мъж наведен разтриваше с мехлем крака на породист жребец. Подсвиркването му, без някаква определена мелодия, се носеше в ухаещия на сено въздух. Лорд Торп вдигна ръка, за да го повика.

— Скоти, момче, слушай внимателно! Водя гост със себе си, това е капитан Йорк. Той ще остави коня си тук и ще го държи, колкото поиска. Твое задължение е да се грижиш изцяло за него, ясно ли е?

Младежът остави бавно на пода бутилката с лековита течност и се изправи. Когато очите му се обърнаха към госта, в тях мигновено припламна неприязън. Форест нямаше да се изненада, ако се бе изплюл в краката му.

Оглеждайки го от глава до пети, по същия безпристрастен начин, както бе правил с безчет неопитни новобранци, Форест заговори с добродушна насмешка в гласа.

— Името на коня е Красив пламък. Свикнал е да се грижат за него два пъти на ден. Научен е на повечко слама в кошарата и предпочита каша от трици сутрин и овес за вечеря. А, слагай и малко меласа в овеса му. Обича сладкото. — Очите на Форест весело просветнаха. — Ако обичаш, давай му раничко закуската, призори. Свикнал съм да яздя рано, а едва ли ще мога да го разтърквам на пълен стомах.

Скоти целият се напрегна. Раменете му се стегнаха, лицето му се изчерви, а очите му хвърляха мълнии.

— Имаш ли нещо да кажеш, момче? — предизвика го Форест и скръсти ръце пред гърдите си.

— Може би имам — започна конярят заядливо. — Може би...

— Скоти! — срязва го лорд Торп и детинският му гласец се извиси и прозвуча като предупреждение.

Лизбет бързо застана между тях.

— Скоти — каза тя тихо, — донеси ми, моля, ръкавиците. Забравила съм ги в къщата.

— Нагъл нехранимайко! — възкликна графът, когато Скоти се отдалечи наперено. — Честна дума, не мога да разбера защо настояваш да го държим, скъпа. Откакто се е появил тук, имаме само неприятности с него. Ако оставеше на мен, щях да го изритам, преди да е станал достатъчно голям да носи панталони. Какво ти харесва в този хлапак?

Сякаш под напора на силни чувства, лицето на Лизбет постепенно порозовя.

— Той си няма семейство, Силван — гласът ѝ беше напрегнат. — Няма къде да отиде. Знаеш това.

— Ние не се занимаваме с благотворителност — сопна се съпругът ѝ. Но после съжали за грубостта си и бързо добави: — Но пък ти си с милостиво сърце, любов моя, и аз не трябва да го забравям. Наистина и аз се възползвах от това в самото начало.

Без да се впуска в сантименталности, Лизбет обърна очи към вратата на конюшнията, за да проследи отдалечаващата се фигура на младия си храненик.

— Може би той би могъл да закара капитан Йорк до къщата му — предложи внезапно тя.

— Наистина, защо не — съгласи се графът. — Нека свърши някаква полезна работа. Надявам се само капитанът да не е засегнат от дързостта му.

— Не се съмнявам, че капитан Йорк умее да се налага, когато е необходимо — каза Лизбет и в погледа ѝ пробяга искрица момичешки чар.

— Без съмнение, без съмнение — присъедини се към мнението ѝ графът. — Но не се колебайте да го поставяте на мястото му, Йорк. Хубавичко му издърпайте ушите, ако се наложи.

— Момъкът и аз добре ще се разбираме — отвърна Форест на въпроса в очите на Лизбет. Но едновременно с това не можеше да не се чуди на необяснимата ѝ привързаност към дръзкия слуга.

Малко по-късно Скоти, със сковани и безизразни черти на лицето, изкара от навеса за колите кабриолет с два коня и го докара пред покрития портал откъм източната страна на имението. Момчето умело дръпна поводите, закова дребните на ръст коне и зачака Форест да се качи.

— За мен беше удоволствие, лорд Торп — обърна се Форест към домакиня.

Дребният лорд се поклони леко в знак на уважение, а когато некрасивите му очи се загледаха във Форест, лицето му стана сериозно.

— Беше чест да се запозная с вас, капитане. — Той взе силната, добре оформена ръка на госта си в своите. — Благодаря ви за живота на моята Лизбет.

Думите му болезнено жегнаха Форест, при което се почувства почти засрамен. Сетне мълчаливо се извърна към жената, чийто живот бе спасил. Тя не пожела да го погледне в очите и той стисна ръката ѝ, предварително уверен, че тялото му скрива този жест от очите на съпруга. Много му се искаше да разговаря с нея без свидетели, въпреки че не знаеше какво точно би ѝ казал. Но всяка дума, освен общоприетите за случая, би нарушила благоприличието.

— Пази се — прошепна ѝ накрая. Цялата му загриженост, цялата му любов бяха вложени в двете думи.

— Ще се пазя — отвърна му тя едва, после беззвучно добави: — Заради теб.

Той стисна ръката ѝ по-силно и за секунди тя притисна неговата с такова отчаяние, сякаш не искаше да го пусне да си тръгне.

Качи се бавно и тежко в кабриолета. Лорд Торп вдигна ръка за поздрав и със загадъчен вид изрецитира:

— „Далеч изчезна, не беше той един от нас. Ридах и мислех, че било е сън, аз...“ — Преди да успее да завърши последната си чудатост, дребосъкът заломоти, задави се жестоко и ужасен сграбчи гърлото си. Вените на шията му изпъкнаха, гърдите му се издуха и забели очи. После се свлече върху камъните — една купчинка сатен.

Форест се изправи от седалката и се канеше да прескочи ниската вратичка на кабриолета, но една дума на Лизбет го спря.

— Не! — извика тя през рамо, докато коленичеше сред въртоп от поли до съпруга си. — Той често има такива пристъпи. Не е толкова сериозно, колкото изглежда, и аз знам как да се оправя. — Със сигурни движения ръцете ѝ започнаха да разхлабват коприненото шалче около гърчещия се врат на лорд Торп. — В такъв момент има нужда само от мен.

Тя се наведе над проснатото, конвулсивно потрепващо тяло.

— Силван... Бедничкият мой, прокълнат. — С тези думи тя постави ръце върху раменете му, като че ли искаше да успокои по този начин гърчовете, и изтри с крайчеца на дрехата си стеклата се по брадичката му слюнка.

Форест стоеше като закован до вратичката на кабриолета, после се поколеба и отново се надигна да слезе.

— Не, капитан Йорк, моля ви! — повтори Лизбет, обръщайки се към него. — Не разбирате ли? Поне му спестете срама. Не би желал да го видите в такъв момент. — Тя погледна втренчено Форест и тихо добави: — Нито пък аз.

Думите ѝ го шибнаха и му напомниха, че без покана е нахълтал в чужд свят, където не може да има претенции. Проклинайки собствената си глупост, той седна обратно в кабриолета и кимна рязко на Скоти да тръгват. Последният поглед, който хвърли зад гърба си, разкри нелепата картина на прекрасната жена и физически отблъскващото създание, проснато до нея.

Какво беше очаквал?

Да намери Лизбет изложена на снизхождението на жесток деспот, на садистичен съпруг, от чиято власт би могъл да я освободи?

Да я завари нещастна, отчаяно стремяща се да счупи оковите на брак, в който няма любов? *Да, всичко това!* Но най-вече — беше се надявал да възкреси миналото и да го пренесе в настоящето, променено от силата и мъдростта на зрелия мъж за нещата, които момчето Енвил някога беше безсилно да промени.

Вместо това беше срещнал съперник, когото не можеше да мрази. А жената оставаше все така недостижима за него. Този път не защото ги разделяха залостени врати или властната воля на баща ѝ.

Този път тя беше отделена с почти непреодолима преграда, изградена от чувства... и издигната от самата нея.

[1] Какаду — вид папагал. — Б.пр. ↑

[2] Кийтс, Джон (John Keats) — 1795–1821 г., един от най-известните поети-романтици в английската литература. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

На миля разстояние от него, Лизбет затвори вратата на спалнята си и се опря на нея. Крайниците ѝ трепереха толкова силно, сякаш тялото ѝ представляваше прекомерна тежест за тях. Докосвайки шията си с ръка, тя притвори очи и благодари на Бога, че успя да преживее този ден.

Пристигането на Енвил в Уексфорд Хол сутринта наистина не я изненада, тя го очакваше. Но колкото и да бе подготвена, не беше в състояние безпристрастно да понесе присъствието му и да овладее стихийните си чувства към него. Мушна ръка в джоба на полата си и склучи пръсти около предмета, скрит там, сетне го извади и го заразглежда.

Докато се сбогуваше с нея сутринта, Енвил ѝ бе върнал медальона и бе притиснал пръстите ѝ около него, точно както беше сторил това отдавна, в един от спокойните и щастливи дни на младежката им невинност. Единствената частица от него, която бе успяла да съхрани. Нейният талисман. В продължение на години го бе пазила, защит във фустата ѝ, скрит от очите на баща ѝ, а по-късно и от любопитството на лорд Торп. Отскоро си бе позволила смелостта да го носи открито, убедена в безграничното доверие на Силван към нея.

Сега това беше станало невъзможно. Съпругът ѝ мислеше, че медальонът се търкаля някъде на дъното на реката, защото и на него бе разказала същата история, както и на Форест Йорк. Ако Силван разкриеше измамата, щеше да започне да я разпитва и да настоява да научи истината за обстоятелствата, довели до спасяването ѝ от удавяне. Съпругът ѝ нямаше и най-малката представа за душевното ѝ състояние.

Като мина покрай огледалото, Лизбет механично прибра снопчетата коса, немирно паднали към бузите ѝ, придърпа надолу маншетите на ръкавите си и изпъна високата си яка. Взря се в отражението си — големи очи с цвят на лешник и почти безцветно лице — и ѝ се стори, че съзира дух, някакво странно видение на

някогашното момиче. Най-ужасното беше, че дори в съзнанието си тя не можеше да си представи предишния си образ. Понякога дори ѝ се струваше, че живее в някакъв унес — между съня и реалността.

Пое си дълбоко въздух и пощипа бузите си, извиквайки върху лицето си нежната руменина от минали години. Какво ли мислеше Енвил за нея? Дали я намираше красива, желана и очарователна както по-рано? Двата образа на Форест — от младежките години и сегашният, се завъртяха и се сляха пред очите ѝ. Какъв прекрасен мъж беше станал любимият ѝ! Висок и широкоплещест! Каква сигурност и самоувереност излъчваше! Нямаше и следа от предишния отхвърлен самотник и безсилието му пред човешката злоба. На негово място застрашително се възправяше истински мъж.

И все пак, очите на сирака не бяха променени, помисли си Лизбет с тъга, но и с облекчение. В тях беше останала предишната уплаха, в тях сякаш се смесваха хиляди болки и хиляди бесове.

Тя потрепери от желанието да отиде при него и да го прегърне, за да успокои, както някога, безпокойството, измъчващо духа му. Искаше ѝ се да избяга от Уексфорд Хол и по заснежения път да стигне до Енвил, да се отпусне в прегръдката му. И после двамата да заминат някъде далеч отгук, много далеч. В някоя друга страна те можеха да лежат заедно под лазурно небе, да се целуват, да се смеят и да танцуват безкрайно дълго, както би трябвало да им е отредено.

Нежната усмивка изчезна от лицето ѝ. Долови леко скимтене откъм вратата, която съединяваше стаята на Силван с нейната. Сигурно вече се бе унесъл в сън. Лизбет си представи уродливото му тяло, мятащо се в сатенените чаршафи, облечено в детската си нощница. Тя стисна очи и се опита да прогони всяка мисъл за съпруга си, но напразно. С въздишка, която съдържаше цялата трагичност на осъзнаването, че не е способна да захвърли задълженията си, графинята остави медальона да се плъзне обратно в джоба ѝ. Не можеше да изостави Силван. Причините бяха много и се преплитаха в сложен възел, но една стоеше над всички...

Някъде под прозореца тропот на копита по заледения чакъл привлече вниманието ѝ. Скоти се прибираще и управляваше конете със силните си млади ръце. За кратко Лизбет се загледа в започналото да наедрява тяло и чертите на лицето на момъка, които вече носеха белези

на съзряване, сравнени с довчерашното им детинско излъчване. Прилича на баща си, помисли си тя гордо, толкова прилича...

Очите ѝ силно блестяха и тя отклони погледа си. Трябваше да бъде внимателна и още по-дълбоко да закъта чувствата си към Скоти. Никой не трябваше да заподозре за тях — нито Силван, нито Форест Йорк, дори и самото момче. Откритието щеше да бъде пагубно — за всеки един от тях.

Снегът отново заваля над Уинтърспел, засипвайки още веднъж местата, където слънцето беше успяло да разтопи бялата покривка. Форест се взираше в побеляващия пейзаж от замръзналия прозорец на работната си стая. През стъклото проникваше студ, от който кожата на ръцете му настръхна. Той потръпна и започна да ги разтърква.

Въпреки студа се канеше да отиде до селото, уж за да купи нещо от книжарския магазин, но по-скоро да види и родното си място. Искаше му се да зърне кривата улица, по която момчетата от селото го бяха замеряли с подкови и преследвали с подигравателния си смях. Искаше му се с очите на вече зрял мъж да разгледа лицата на тези, които някога го бяха унижавали, за да открие дали злобата все още ги разкривява така, както се бяха запазили в спомените му.

Навлече тежкото си палто над ризата и бричовете за езда, а ръцете си напъха в ръкавици и потегли към Уексфорд Хол. Предния ден беше изпратил по пощаджийчето бележка до Лизбет, в която се интересуваше за нейното и на лорд Торп здраве. В учтивия си отговор тя го уверяваше, че всичко е наред. Но беше написано толкова хладно и надуто, че той недоумяваше дали лейди Торп изобщо възнамерява да го види някога.

Измина разстоянието до Уексфорд Хол за кратко време. Движеше коляното си по-свободно благодарение на непрекъснатите настоявания и надзор на Агата Пийкок да седи с вдигнат крак, подпрян на възглавница. Трябваше да ѝ се признае, беше положила майчински грижи за него, а това за първи път се случваше на Форест. Размекнат, той се беше оставил в ръцете ѝ, без да показва, разбира се, пред Агата своята мекушавост. И двамата бяха все още твърде сдържани един към друг, за да допуснат нещо друго, освен раздражение в отношенията си.

Малцина се мотаеха в имението, когато Форест пристигна. Той се отправи направо към конюшните. Разтвори широко двукрилата врата и се закова за миг на прага, докато очите му привикнат с полумрака вътре. Неговият кон беше в кошара близо до входа и главата му се виждаше. Веднага му направи впечатление пръснатата по пода допълнително слама и следите от каша в дървеното корито за храна. Форест прикри доволната си усмивка и плъзна ръка по врата на животното. Усети косъма гладък и копринен като след скорошно старателно разчесване.

— Няма да откриеш нещо, което да не е свършено както трябва — заяви изскочилия от сянката Скоти едновременно нападателно и отбранително. — Знам как да се грижа за коне.

— Сигурен съм, че знаеш — каза Форест, като го погледна. Взе юздата от закачалката и я надяна на главата на Красив пламък, след което придърпа ремъците, за да провери как конят приема стягащата им хватка. — Лейди Торп дали е някъде наблизко?

— И какво ако е? — предизвикателно отговори с въпрос момъкът.

— Просто попитах. — Форест беше събрал всичкото си търпение, за да понесе спокойно неговата враждебност. — И тъй като изглежда, че в момента нямаш друга работа, освен, разбира се, да си играеш с търпението ми, би ли имал нещо против да ми донесеш седлото?

Скоти му отговори само с дързък поглед и се обърна. После с пъхнати в колана на широките си панталони палци се отдалечи с небрежна походка, като остави по-възрастния мъж в неведение по въпроса дали ще получи седлото си или не.

— Наперен хъшлак! — измърмори Форест. — Липсва му всякакво възпитание. Дори аз не съм бил такъв някога. — Веждите му се извиха от изненада, когато момчето отново се появи със седло в ръцете, което постави върху оградата на кошарата, очевидно от нежелание да го подаде в ръцете на другия.

— Възстанови ли се лорд Торп след пристъпа? — Въпросът беше зададен без следа от обида, докато Форест нагласяваше седлото върху гърба на Красив пламък.

— Винаги му минава — сви рамене прислужникът.

— Често ли страда от тях?

— Веднъж на две или четири седмици. Изкарва акъла на прислужниците. Те мислят, че е обладан от демони. Цялото това лигавене и въртене на очите. — Скоти изпуптя в погнуса.

— Едва ли има нещо общо с демони. Нищо повече от болест, а тя не прави разлика между бедни и богати, с благородно потекло или обикновени хора. Разправят, че Бонапарт страдал от същата болест.

Скоти не изглеждаше убеден от чутото. Той се надигна, за да седне на оградата.

— Въпреки всичко лорд Торп е странна птица, както и да го погледнеш. В селото му викат Краставата жаба и говорят, че мястото му било в някой цирк.

— И ти си съгласен?

— Понякога.

— Само защото външността му е необичайна?

— Разбира се. А защо иначе? Не изглежда нормален, нали така?

Форест пристегна ремъците на седлото. Изкушаваше се да повтори мнението си за чудаците, което бе изразил пред Агата Пийкок. Вместо това реши само саркастично да добави:

— Ако уважаваните жители на Уинтърспел твърдят, че е така, далеч съм от мисълта да го оспорвам. Но лейди Торп със сигурност не счита съпруга си за отблъскващ.

Скоти подскочи като попарен от думите му и сви юмруци.

— То е защото лейди Торп е светица! Никой, *никой* не е толкова добър, колкото е тя. Дъртите вещици, дето ѝ обръщат гръб в селото, не са достойни да се докоснат до крайчеца на роклята ѝ.

— Обръщат ѝ гръб?

— Точно това казах — сърдито потвърди Скоти и смъкна кафявото си вълнено кепе ниско над веждите.

Форест се опита да разбере нещо повече:

— Човек би помислил, че лейди Торп е най-уважаваната дама в околността. Все пак тя е жена на благородник и...

— Тя въобще никога не е била уважавана — прекъсна го грубо Скоти. — Още откакто е била момиче и... — Сякаш премислил, че е по-добре да не информира повече събеседника си, момчето остави изречението си недовършено и продължи: — Тукашните хора имат дълга памет, това е всичко. Освен това, струва ми се, че дъртофелниците направо ѝ завиждат за всичко, което има сега. Трябва

да му се признае на господаря тази заслуга, че добре се грижи за нея. Не минава и седмица, без той да поръча от Лондон някаква мебел, шапка или модна финтифлюшка, само за да я изненада. — Скоти склони глава на една страна и неодобрително заяви: — Разбира се, той не ходи никъде с нея, вероятно заради начина, по който хората го зяпат и сочат с пръст. Понякога аз я возя на църква, но дори и там никой не я заговаря. Освен пастора, разбира се.

— Да, разбирам. — Форест намръщено размишляваше над токущо чутото. Беше смутен от факта, че отношението към Лизбет беше останало все така лошо и след двадесет години.

До него Скоти се размърда върху преградата.

— А вие защо сте тук, в Уинтърспел? — попита той рязко. — И колко дълго смятате да останете?

Форест потисна една отчаяна въздишка и провлечено отговори:

— Ако някога се случи, която и да е от забележките ти към мен да бъде направена тактично, момче, кълна се, че ще се почувствам задължен да ти поднеса поздравленията си.

С покарал вече мъх по брадичката, която изнесе напред като булдог, Скоти настоя:

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Не възнамерявам и да го сторя. — Форест нагласи със силно подръпване един от коланите на стремената. — И нека това бъде краят на разговора ни.

Младежът обаче нямаше никакво намерение да зареже по този начин въпроса.

— Нямате намерение да причините неприятности на лейди Торп, нали? — запита той настойчиво, отскочи и препречи пътя на Форест.

Другият пристъпи по-близо до него и главата му се извиси над момчето с няколко сантиметра. Думите бяха произнесени с мекия и търпелив тон, с който някога се бе обръщал към стотиците юнкери, прекалено нахакани за положението си:

— Не пъхай зеления си нос там, където не му е мястото. Токувиж посинял, ако разбираш какво искам да ти кажа.

Скоти настръхна и отметна назад глава, като изгледа Форест с презрение, много по-подходящо за възрастен мъж, отколкото на момче като него.

— Виждал съм те много пъти да я заглеждаш. Само ѝ направи нещо лошо, *каквото и да е*, и аз ще...

— И ти *ще* какво? — Форест се наведе толкова близо, че реверите на палтото му докоснаха копчетата на ризата на Скоти. Момчето наведе назад глава, за да може да гледа другия в очите. Упорито стиснатата му уста се отвори, сетне пак се затвори.

— Размислих — изрече Форест сухо. — Не ми казвай. Нека бъде изненада. — И само с едно ловко прехвърляне той възседна коня и дръпна юздите така, че Скоти трябваше да отскочи назад, за да не попадне под копитата на животното.

— Благодаря за седлото. — Форест помахна приятелски през рамо и с тропот напусна конюшнията. — Също и за разговора, приятен както винаги.

Сподири го низ от ругатни. Форест се подсмихна, после развеселен промърмори:

— Бедното момче, дори не се е научило да ругае както трябва, речникът му е направо за съжаление. Струва ми се, че в най-скоро време ще трябва да го запозная с някоя и друга от по-съдържателните моряшки „благословии“.

Докато конят му минаваше под украсената с фантастични фигури порта на Уексфорд Хол, той не устоя на изкушението да вдигне поглед към прозорците на втория етаж. Беше рано, едва час след разсъмване и той се запита дали Лизбет още спи. С усилие откъсна мисълта си от картината на едно крехко женско тяло, пъхнато под завивките, на пръсната коса с цвят на мед, на устни, отпуснати в спокойствието на съня. Налагаше се да прогонва подобни мисли. Лизбет не беше негова, никога нямаше да му принадлежи... освен, разбира се, в мислите, раждани от прокълнатия му от желанието мозък.

Порази го тишината в селото, когато известно време след това съзря дървените къщи със затворени кепенци на прозорците. Изпита странното, но и оправдано усещане, че иззад всеки прозорец в него се взират любопитни очи. Забавяйки хода на коня, той местеше погледа си наляво и надясно, без да пропусне нито една скромна къщурка. Ледени висулки украсяваха стрехите, диреците на входните порти и многогодишните разкривени дървета. Пред погледа му къщите сякаш пропльзяха под снежната си завивка, плъзваха се толкова близо една

до друга, та горните им етажи почти отрязваха пътя на слънчевите лъчи.

Нищо не се е променило в това забравено от Бога място — мислеше Форест. — Нищо. Двадесет години не са успели да разтопят проклетия ледник!

И тогава те започнаха като че ли да никнат отвсякъде — хората, които го бяха наричали Енвил и дяволско изчадие. На един от ъглите мъж спря да разрива снега и изгледа намръщено неканения гост. Жена с кошница на ръката си отстъпи в рамката на вратата на къщата си, за да наблюдава оттам с подозрение придвижването му. Изпод пожълтяла от времето шапка почтена матрона на преклонна възраст злобно го изгледа. Въпреки че никой не се досещаше кой всъщност е той, очите им го виждаха в същата светлина, с която винаги са възприемали чуждото и непознатото — с недоверие. Форест никога не бе успял да разбере тяхната затвореност за всичко ново и никога не бе преставал да я ненавижда. Скитанията му по света го бяха научили, че навсякъде се отнасят с недоверие към чужденците, но никъде омразата към тях не взимаше такъв ненормален облик, както в Уинтърспел.

Селото се гордееше с няколкото си магазина, между които фурна, месарница, сладкарница и обушарски магазин. В края на редицата дюкянчета се намираще малка книжарница, на чиято табела пишеше: „Батърс“.

Форест спря там коня си и слезе от него. Можеше да се види, че магазинчето е отворено — зад витрините му се прокрадваше човешка сянка. Ботушите на Форест бяха първите, чиито следи се отпечатаха в снега на пътеката към вратата на магазинчето, преди той да влезе вътре. Появата на клиент беше известно от звъна на камбанки, поставени над вратата.

Продавачът стоеше зад висок тезгях. Светлината, която се отразяваше в стъклата на очилата му, не даваше възможност да се видят очите. Посрещна посетителя си безмълвно, със скръстени на гърдите ръце, без никаква любезност.

— Добро утро — беше краткият поздрав на Форест, който се приближи до тезгяха и постави големите си ръце в ръкавици върху него. — Бих желал половин дузина тефтери.

— Няма никаква хартия — отговори продавачът, без да направи и най-малкото усилие да прикрие натрупаната стока на лавици зад гърба

му.

Форест го изгледа с ледено изражение, което не се промени, дори когато извади две банкноти от джоба си. Бавно плъзна хартийките, докато ъгълчетата им почти докоснаха, ръката на книжаря.

Лицето на продавача едва забележимо трепна. Той преглътна. Въпреки че не виждаше очите му, Форест беше сигурен, че те оглеждат улицата, за да проверят има ли свидетел на размяната. После, с едно неуловимо движение, книжарят докопа банкнотите и ги издърпа от ръката на клиента си.

— Хартията ще ви бъде доставена — заяви той с нисък глас. За Форест беше ясно, че на следващия ден щеше да намери пакет на прага си, оставен там без много шум под прикритието на тъмнината.

— Не се притеснявайте и не си давайте много зор — провлече той и кимна за довиждане със злостно ухилване. Сетне, без да си направи труда и да спести по-късните разпитвания от страна на съседите, той се изправи за момент пред книжарницата и заразглежда спокойно наоколо. Очите му срещнаха очите на всеки, който имаше куража да го погледне.

Форест поведе коня си, без да бърза — далеч от неприятната наглед бъркотия от постройки, покрай всички места, които не беше виждал с очите на мъж. Спомените за минали жестокости оставяха горчив привкус в устата му, но горчилката не му пречеше да се наслаждава на красотата на зимния пейзаж.

Въздухът стана мразовит. След час връхните му дрехи, ръкавиците и ботушите не можеха да го предпазят от студа. С мисъл за горещо питие и обяд той се отправи в южна посока, следвайки извивката на пътя покрай гъста гора. Преди да е изминал голямо разстояние, забеляза двама ездачи, единият следваше другия на около петдесет метра. Позна ги веднага и пришпори Красив пламък да ги настигне.

Дори под качулката на пелерината забеляза как се разшириха и заблестяха очите на Лизбет след стряскането ѝ в първия момент, когато ги застигна. В зениците ѝ съзря обаче нерешителност и преди везните да успеят да се наклонят към бърза раздяла, Форест подкара жребеца си и препречи пътя на кобилата ѝ.

— Лейди Торп — поздрави я той и сякаш с магнит задържа погледа ѝ.

— Капитане... — сякаш не ѝ достигаше въздух.

Конят ѝ беше перленосив, също като костюмът ѝ за езда. Носеше тъмносиви ръкавици, а върхът на малкия ботуш, който се подаваше под ръба на роклята ѝ, беше черен. Зачуди се защо тя винаги се обличаше така, като че ли е в траур. Това направо унищожаваше красотата ѝ. Искаше му се да дръпне качулката, за да може слънцето да погали златните ѝ къдрици.

Скоти спря до тях. Конят му пръхтеше и от устата му излизаха кълба пара. Първо хвърли неодобрителен поглед към Форест, след което се обърна към лейди Торп.

— Графът ще се притеснява, господарке — предупреждението му беше придружено от още един войнствен поглед към другия ѝ събеседник.

Колебанието на Лизбет продължи дълго. Ръцете ѝ стиснаха поздравно юздите. Не беше в състояние да откъсне очите си от капитана. Не успяваше да си поеме дъх при възхитителната гледка на смуглото лице, черните очи и коса на мъжа, които рязко се открояваха върху фона на снежната белота. Като момиче, тайнствената му самотност и дивия му характер я бяха очаровали — отвори на някакъв повик на сърцето ѝ. Тогава не беше успяла да му устои. Не беше по силите ѝ да му устои и сега. Каза си, че няколко минутки насаме с него няма да са от значение. Първо, щеше да се наслади на изживяването, а по-късно — на сладкия спомен за тях. Не виждаше нищо непристойно в постъпката си. Кратка езда рамо до рамо с капитан Йорк не можеше по никакъв начин да се възприеме като измяна към Силван или да я накара да се чувства виновна за каквото и да е на следващия ден.

— Тръгвай към къщи, Скоти — заповяда му тя едва чуто. — Аз ще се прибера скоро след теб.

Когато младежът не помръдна, без да откъсва недоверчивите си очи от Форест, графинята му заговори още по-успокояващо:

— Всичко е наред. Нищо лошо няма да ми се случи. Тръгвай.

Скоти се отдалечи с видимо нежелание, но преди това хвърли един злобен и предупредителен поглед към мъжа, който го отмина с пълно пренебрежение.

Нито един от двамата не помръдна преди прислужникът да изчезне от погледите им. През цялото това време Форест не откъсваше очи от своята младежка любов. Накрая погледите им се срещнаха.

Напрежението между тях беше неимоверно. Само една искра от чувствата им беше в състояние да запали истински пожар.

— Знаеш ли какво, наистина се налага да държиш изкъсо това момче — прекъсна най-накрая Форест напрегнатото мълчание. — Държи се отвратително, а и теб излага по този начин. Някой близък ден ще предизвика човек, по-малко търпелив от мен, който ще му изкара цялата лошотия през носа. Бога ми, възпитанието му е безобразно. И знаеш ли още какво — продължи той с престолено сериозно изражение, — познавам един офицер, който събира новобранци и който ще се радва да го вземе във флота. След като премине четиригодишния урок по търкане на палубни дъски плюс няколко стотици удара с камшик, ще се завърне напълно дисциплиниран.

Отначало Лизбет изглеждаше изумена от думите му; готова да спори яростно в защита на Скоти. Но после изражението ѝ внезапно се промени и тя започна да се смее. Смя се, докато сълзи потекоха по бузите ѝ. Форест не беше чувал този смях, приличен на меден камбанен звън, в продължение на двадесет години. И сега, ако душата му не се сгърчи от тази сладост, той би се присъединил към необяснимото ѝ веселие.

Смехът ѝ постепенно замря. Отново настъпи неловка тишина. Опитът му да се пошегува с нея се беше оказал не особено сполучлив. Така това, което трябваше да си кажат, само бе отложено, а времето им да бъдат заедно беше твърде скъпо, за да го губят с лека ръка. Той предполагаше, че никой от двамата не беше достатъчно сигурен какво да каже сега, когато имаха възможност да го сторят. И двамата искаха да изразят чувства, за които нямаше думи, да почувстват всичко, пропуснато през двете десетилетия раздяла с другия.

Невъзможно. Невъзможно.

Безмълвно, сякаш и двамата мислено бяха съгласни, те свърнаха с конете си от пътя и навлязоха един след друг в гората. Продължиха да яздят навътре, но вече редом. От време на време краката им се допираха, а те ставаха все по-напрегнати.

— Няма промени, нали? — Гласът на Форест прозвуча съвсем неуверено. — Уинтърспел, имам предвид. Останал си е същият.

— Не. Нито пък някога ще се промени. — Тя хвърли поглед към него. — Ти очакваше ли някаква промяна?

— Не знам... Може би съм очаквал да го видя с различни очи.

Лизбет се приближи до Форест и усети топлината му. В същия миг изпита желание да се хвърли към него и да се отпусне в силната му прегръдка.

— Какво прави толкова години? — попита тя с неочаквана жар. — Къде беше? Не е минавал и ден, без да мисля за теб. Къде си, какво правиш... как се чувстваш.

Форест впери поглед напред и сви рамене.

— Просто скитах, обиколих света. Европа, двете Америки, Африка, Азия. Може да се каже, че съм чергарувал из целия свят.

Отвърна на погледа ѝ с момчешка усмивка.

— Доста съм си прахосвал живота, не мислиш ли? Отначало ме взимаха на търговски кораби — търках палуби, вдигах и свалях платна. Напусках, когато пожелаех. После, когато ми омръзна да скитам, станах военен. Откриха, че могат да извлекат голяма полза от мен. — В очите му просветна следа от веселие. — Някой ден няма да е зле да ти разкажа защо.

— Трябва да си преживял много приключения, да си срещнал най-различни хора.

— Истина е.

Лизбет сведе поглед към черните, лъскави от смазката ремъци на юздите, които държеше между пръстите си.

— Никога... имал ли си... някого?

Той обърна глава и любопитно я огледа, радостен от трепета в гласа ѝ.

— Имаш пред вид някоя жена? — запита я леко усмихнат. — Не. Не съм имал трайна връзка. Твърде... обременително е за мен. Без друго не се задържах на едно място по-дълго, отколкото да завържа временни познанства. — Тук не издържа и сдържаността му се пропука. — Само една жена съм обичал, Лизбет. С нея дори размених брачни клетви.

Думите му сякаш пронизаха сърцето на Лизбет. Прозвучаха като обвинение за това, че се е омъжила. Мислеше ли си той, че отдавна е забравила разменените им клетви, че се е отрекла от тях и се е хвърлила в ръцете на Силван? Мислеше ли си, че е забравила клетвата им за вярност един на друг?

Ако думите му бяха обвинение, не беше справедлив към нея и тя искаше да му го каже. Но не го стори, защото съзнаваше, че не му са известни трагичните обрати в живота ѝ.

Тя дръпна юздата на коня си и изчака Форест да стори същото. После протегна ръка и я постави върху неговата, отпусната върху извивката на седлото. Мускулите му се стегнаха в съпротива срещу докосването ѝ. Когато срещна очите му, те вече не бяха меки. Черните им зеници горяха в адския огън на обвинителен гняв. Не знаеше как да отговори на погледа им. Поклати глава в несъгласие, съкрушена от горчивината, изписана върху лицето му.

— Енвил... — прошепна инстинктивно. — Енвил...

Името като че ли ги запрати назад във времето, сякаш ги всмука във фунията на циклон и оттам ги изсипа под стария римски мост. Там беше царството на оживелите спомени, красиви и страшни.

— Няма Енвил. — Гласът му прозвуча дрезгаво. — И никога вече няма да има.

Лизбет се наклони към него толкова рязко, че от качулката ѝ се посипаха снежинки. Викът ѝ беше отчаян:

— Не! Той съществува. Винаги е съществувал... тук. — Тя притисна с ръка гърдите си, след това се пресегна да докосне широката извивка на гърдите му. — Не го ли почувства? Дори през всичките години, докато бяхме разделени, не го ли чувстваше?

Блесналите му очи не се откъсваха от лицето ѝ. Те се опитваха да проникнат в мислите ѝ, да ги претеглят със строгостта на съдия и да отсеят истината в думите ѝ.

Секундите изтичаха. Под ръката ѝ гърдите на Форест се издигнаха. В същия миг той се изправи на стремената, наведе се към нея и обгърна с длани лицето ѝ. След това потърси устните ѝ.

Целувката му беше страстна, необуздана. Притегли я към себе си през пространството между конете върху седлото на своя, откъдето и двамата се хлъзнаха надолу и се отпуснаха на земята. Той легна върху нея и за известно време просто задържа лицето ѝ в ръцете си, вгледал се в линията на веждите ѝ, на носа и устата. После нетърпеливо свали ръкавиците си и пръстите му докоснаха местата, където това вече бяха сторили очите. Допир на топли силни ръце, познали години на тежък труд. От удоволствие Лизбет би искала да затвори очи, ако това нямаше да ѝ попречи да гледа лицето му. Тя също махна ръкавиците си

и започна да докосва лицето му — твърдо очертаната челюст, гладките слепоочия, кичурите гъста тъмна коса. Беше сякаш и двамата се докосват за първи път, но всеки един усещаше съществуването на другия като свое собствено.

От гърлото на Форест се изтръгна стон. Мили Боже, проплака мислено той, как е възможно все още да обичам така отчаяно тази жена? Вече не съм момченце и жени никога не са ми липсвали. Но защо и след двадесет години умът ми все още е завладян точно от жената, която никога няма да е моя?

Без да обръща внимание на дълбокия сняг, Форест подпъхна ръце под крехките рамене на Лизбет и я притисна към тялото си до задушаване. Тя отвърна на прегръдката му не по-малко отчаяно, вкопчила се в палтото му, заровила глава в рамото му.

Целувките им бяха необуздани — защото бяха откраднати и защото, когато устните им се срещнаха, в тях преля необузданата стихия на природата, която ги заобикаляше. При първата среща в неговото имение душите им бяха преодолели разделящите ги прегради. Сега телата им се бяха събудили в желанието си един за друг, което беше още по-отчаяно, защото веригите на брака ѝ се изпречваха пред срещата на плътта.

Отново и отново Лизбет докосваше лицето на любимия си и се възхищаваше от красотата му. И при всяка ласка на ръката рубиненият пръстен запалваше червени отблясъци сред белотата на снега. Искаше ѝ се да го измъкне и да го зарови някъде дълбоко. Но не можеше. Имаше дълг, чест, съвест... Имаше съпруг, когото щеше да съкруши.

Тя се откъсна от прегръдката му, постави ръце на гърдите му и го отблъсна.

— Не... — Очите ѝ го гледаха умолително, искаше той да почувства нечовешкото ѝ страдание. — Не искам това от мен, Енвил! Моля те! Аз желая да се виждаме, да прекарваме известно време заедно, но... не мога да ти принадлежа!

Лицето му застина, удивено и гневно. Форест отпусна прегръдката си и я загледа, докато тя покри очи с ръцете си и се обърна с гръб към него. Двамата седяха върху твърдия сняг, отделени един от друг.

— Искаш много от мен, Лизбет — произнесе най-сетне с разтреперан глас Форест. — Може би твърде много. Вече не съм това,

което бях. Не съм момче. Не се превивам пред нечии чужди желания, а голяма част от кавалерските задръжки така и не успях да възприема. Честно казано, най-вероятно е да ме приемеш за един безскрупулен негодник, по-голям, отколкото някога си допускала. — Той се размърда върху студения сняг, като разсеяно изтръска белия пращец от тялото си. — Ще ти кажа нещо. Когато напуснах Уинтърспел без пени в джоба си, аз тръгнах да завладявам света, да върша велики дела. Казах си, че Енвил ще съумее да намери пътя към Америка, да работи в златните мини там. Или пък да си потърси късмета в Западните Индии. Или ще намери диаманти в Африка. И няколко години по-късно, издокаран като фронт и с натъпкана кесия със сребро ще се върне в Уинтърспел — много богат и предизвикващ завист. — Погледна я с усмивка на съжаление. — Младостта е ужасно глупава, не е ли така? Вместо да отплавам за златоносните земи, аз се скитах из поселищата на Йоркшир, просейки работа, понякога и на колене. Но никой не се смили над мен. И защо ли да се смили? Заради дрипите, невъздържания ми език или ненавистта в очите ми? Защо да ми подхвърлят нещо повече от поглед, докато просех по чистичките им, достопочтени улици?

Въпреки че гласът му не беше печален, очите на Лизбет се насълзиха.

— Какво се случи с теб по-късно? — попита тя.

— Отидох в Лондон.

— И намери ли работа там?

Форест повдигна вежда, развеселен от наивния ѝ въпрос.

— Виждала ли си някога улиците на бедните в Лондон, Лизбет? Не? Е, нека приемем, че за момче в затруднено положение, бях попаднал в подходяща среда.

— С какво се занимаваше?

— Крадах. — Видя слисването ѝ и потвърди с притваряне на очи, после добави: — Даже станах много добър в занаята. Започнах с пребъркване на джобове и стигнах до поредица измами на богати млади глупци, сътворени с доста въображение.

При последните му думи Лизбет се умълча. Форест пхна ръце в джобовете си. От студения сняг коляното му запулсира и носът му протече. Подсмръкна, докато наблюдаваше Лизбет изпод вежди.

Сгушена в пелерината си срещу него, тя се взираше ужасено в лицето му и той можеше да усети притеснението ѝ, породено от споделянето на тези нелицеприятни факти от миналото му. Ядоса го проблясъкът на съчувствие, което забеляза в очите ѝ.

— Ще ти кажа и нещо за глада, Лизбет — продължи той. — Когато те нападне, готов си да направиш всичко, за да се отървеш от него, да облекчиш мъчителните му атаки. Докато в един момент гладът започва да те гризе по-силно от съвестта и ти преставаш да се притесняваш. Още малко и кражбата изобщо не ти се струва грях. Разумът ти вече я оправдава и започва дори да съзира в нея някаква справедливост.

Сякаш подтиквана от състрадание, тя обви с ръце кръста му и се притисна към него. Погледът на Форест омекна от нежността ѝ, но ръцете му я отдалечиха и леко разтърсиха, за да я накарат да го погледне в очите.

— Разбираш ли какво ти казвам, Лизбет? — Тонът му беше суров. — Разбираш ли как се измъчвам сега? Нищо не би ме спряло там, където и ти си замесена. Никакви последствия, дори свързани със страдания, няма да ме принудят да се замисля. Аз съм заплаха за теб, заплаха и за двама ни. — Ръцете му стиснаха силно раменете ѝ. — Кажи ми да си отида, да напусна Уинтърспел — и аз ще го направя.

— Не! — извика тя и се хвърли в прегръдките му. — Никога няма да поискам от теб да си заминеш! Никога.

— Нека тогава те задържа за малко до себе си — прошепна Форест пламенно и я залюля в прегръдка. — Няма да моля за повече сега, кълна се. Толкова дълго съм желал този момент. Господи, понякога ми се е струвало, че болката на това желание е толкова жестока, че съм искал само да легна и да умра.

— Изпитвала съм го — кимна Лизбет. Лицето ѝ беше мокро от сълзи. — Знам го.

И после двамата останаха притихнали върху снега, който постепенно покри главите им и продължи да ги засипва, докато те заприличаха на създания, принадлежащи на зимния пейзаж — две бели лисици например. И все пак, ако от любопитство някой случаен зрител ги зърнеше по-отблизо, той нямаше да се затрудни да различи фигурите на влюбените — сгушени в безнадеждността на обречените само за нещастия.

ГЛАВА СЕДМА

Дори следобедното слънце не беше в състояние да смекчи ледената скованост на Уинтърспел. Форест седеше зад бюрото си, загледан през прозореца. Пред него лежеше изоставена писалка върху лист, наполовина покрит от записки, надраскани с нечетливия му почерк. След лечението му, военните го бяха натоварили с изработването на журнал, попълнен с карти, описващ пътуванията му из арабските страни включително и с най-незначителните подробности. Беше се заел със задачата си скоро след закуска, но все не успяваше да се съсредоточи. Не си спомняше имената на африкански градове и алжирски села, може би защото не се стараяше да им попречи да се изплъзват от паметта му. Мислите му днес бяха другаде, не твърде далеч от мястото, където седеше.

С поглед към мразовитото небе и искрящия сняг Форест се опита да се откъсне от мислите за Лизбет, като се напрегна да си припомни прехода през някаква знойна пустиня, чиито пясъци почти бяха смъкнали кожата му. Някъде дълбоко в себе си той усещаше, че му липсват скитанията по непознати земи, почти недостижати от европейца, и народите, които ги населяваха. Вероятно някой ден щеше да се върне при тях — вечен странник в странни страни. Беше сигурен в това. Но засега бъдещето се простираше пред него като бяло петно.

Форест изпи останалото в чашата кафе и протегна схванатото си коляно, лениво наблюдавайки как три врабчета кълват леда навън и се къпят взаимно в ледените му пръски. Форест се усмихна на лудориите им и след като остави чашата, сграбчи една недоизядена канелена кифличка и се втурна навън.

Не си бе наметнал палто и подухването на вятъра го вкочани. Той премигна срещу слънцето, което се отразяваше в снега, и насочи поглед към Уексфорд Хол — там, където върховете на комини и очертанятия на покриви се открояваха върху прихлупилите ги небеса. Цяла нощ бе лежал буден с мисли за Лизбет. Цяла нощ бе проклинал, питайки се дали е толкова глупав, че да повтаря грешките от младостта

си. С какво съпругата на лорд Торп беше обсебила съзнанието му, та полудяваше от желание тя да му принадлежи? Защо и сега, след двадесет години, искаше тя да бъде само негова, независимо от цената? Беше страдал непоносимо заради своята любов към нея. Да се възстанови сега връзката им би било много по-сложно и опасно. Нямаше отговори на всички тези въпроси, но почти не изпитваше и опасения. Едва ли човек, срещал смъртта в многоликите ѝ форми, би се стреснал след това от някаква опасност.

Пристъпвайки в снега, Форест натроши кифлата и хвърли трохите за онези пернати певци, които бяха все още достатъчно гладни, за да се върнат за тях. Преди да успее да изтръска всичките от ръцете си, до ушите му достигна шум от кършене на съчки. По гръбнака му пробягаха тръпки, а инстинктът му го бе научил да им се доверява от най-ранните му момчешки години.

Престори се на заплеснат в занимавката си, като с периферното си зрение огледа набързо ивицата, бележеща началото на гората. Редица дървета ограждаше територията на собствеността, която беше наел, и там, дълбоко навряло се в преплетените храсти, неподвижно стоеше едно момиче.

Видяното раздразни Форест. Надяваше се, че видяното няма да доведе до значителни събития. Последното нещо, от което имаше нужда, бяха шпионските набези на тиквениците от селото всеки път, когато той си подаваше носа навън. Ядно кръстоса ръце и впери поглед в притеснителното същество. Няколко секунди двамата се гледаха вторачено. После, само с едно ловко измъкване, момичето изскочи от скривалището си и стремглаво се запровира през храсталака. Лъкатушейки между бодливите клони на шубраците със забележителната грация на газела, фигурката ѝ скоро изчезна.

— Ужасно място е това, Уинтърспел — измърмори Форест и скептично поклати глава. — Направо отвратително.

Обърна се, за да се прибере в къщата, но забеляза една лопата, подпряна на площадката пред вратата и реши да разчисти снега от стъпалата. Едва бе изстъргал първото, когато усети нечий поглед върху гърба си. Обърна се рязко и се озова очи в очи с чудноватото момиче, застанало на не повече от десетина метра от него. Не можеше да си представи как е успяла да се приближи толкова, без да я чуе, но се сети

какво бе видял преди малко и реши, че не би трябвало да бъде особено изненадан.

Никога дотогава не бе срещал мъж или жена, чиято външност толкова да наподобява диво животно. Просто нямаше с какво друго да я оприличи. С източено и стройно тяло, момичето притежаваше животинска грация, допълнена от странно лице, приличащо на лисича муцунка. Внушението за неопитоменост се засилваше и от косата ѝ — хаотично оплетени и стърчащи светлоруси кичури, почти напълно скриващи очите с рядко срещана, издължена форма. Дрехите ѝ не се поддаваха на описание — зелена материя свободно се спускаше на пластове около тялото ѝ, моделът им със сигурност не беше взет от модно списание от това столетие.

Форест присви очи. Снегът около краката ѝ сякаш започна да розовее. Вгледа се по-внимателно и забеляза, че изпод дрехите ѝ се процеждат капки кръв.

— Какво по... — пристъпи Форест напред, при което гостенката му отстъпи няколко крачки назад. В същото време тя измъкна някакъв предмет от полите на одеянието си.

В ръцете ѝ лежеше отпуснат голям, дългоух заек. Главата му бе увиснала безжизнено, а предните му лапи бяха премазани и потънали в кръв. Очите ѝ, вперени във Форест през валмото от кичури, бяха нащрек. Мускулите ѝ забележимо се готвеха за бягство, при все че лицето ѝ молеше за помощ.

— Дошла си, за да ми донесеш заека ли? — опита се да изясни ситуацията Форест, без да се приближава към нея.

Тя кимна.

— В гората ли го намери?

Ново кимване.

— За вечеря ли ми го носиш? — продължи Форест със същия тон, просто за да уточни всичко докрай.

Момичето енергично заклати глава в знак на отрицание и започна да отстъпва.

— В такъв случай, искаш да превържа лапите му? — позволи той на раздражението да надделее, защото започна да усеща, че го въвличат в някаква необичайна игра на отгатване.

Недоверчив поглед. Бавно кимане в знак на съгласие.

Форест отвори вратата и я задържа.

— Тогава влизай вътре.

Краката ѝ сякаш се вкопаха по-дълбоко на мястото, където стоеше, когато той отправи поканата си.

— Отказваш да влезеш. Какво тогава, в името на боговете, искаш от мен да направя? — изръмжа Форест и добави под носа си своето мнение, че Уинтърспел със сигурност е населен с най-чудатата сбирщина от характери, която може да се срещне на земята.

— Както желаш — отсече той накрая. — Ще се върна след минута.

В спалнята си, Форест измъкна изпод леглото малък куфар, стегнат с кожени каиши. Любимо занимание му бе станало да събира лекарства и церове от най-различни култури, с които го бяха срещали пътуванията му. Наскоро ги бе подредил и описал предназначението на всяко едно от тях. Употребата на някои беше дала забележителни резултати, останалите не бяха нищо друго, освен билета, приготвени от разни шамани, знахари и други свети люде. Форест нарама куфара и се спусна по стълбите, като по пътя се освободи от палтото си. Когато излезе отново навън, завари момичето удобно разположено на входната площадка.

— Е, имаме някакъв напредък — измърмори той, наблюдавайки я как гали животинчето по гърба. Изглежда, изобщо не я смущаваше увеличаващото се петно заешка кръв върху дрехите ѝ.

С отварянето на капака съдържанието на куфара моментално привлече любопитството на момичето, все едно, че пред очите ѝ бяха разтворили сандъчето със съкровища на някой пират. Въпреки че ниско наведената ѝ глава му пречеше да види изражението ѝ, по несъзнателното разтваряне и свиване на пръстите Форест можеше да разсъди, че тя жадува да докосне примамливите дребни изсъхнали коренчета и стъклениците с течности във всички цветове на дъгата. Както и амулетите от камъчета с много жилки по тях, нанизани на върви от сплетени косми. Все по-ниско и по-ниско се навеждаше гостенката му над куфара, сребристите ѝ къдрици вече го закриваха като парцалива завеса.

— Как ти е името? — попита Форест заинтересуван. Тя беше твърде погълната от заниманието си, за да му обърне внимание.

— Добре, не ми го казвай — продължи той провлачено, като се опитваше да я прецени с поглед. — Бих ти казал своето, но съм

сигурен, че вече го знаеш. Като се има предвид, че живееш в Уинтърспел, вероятно са ти известни и други подробности за мен — например какъв номер ботуши нося или броя на бричовете, които имам...

Никаква реакция.

Форест въздъхна и внимателно измъкна умирация заек от скута ѝ, за когото тя бе забравила, щом видя куфара.

— Да видим сега какво можем да направим за приятелчето ти. Хмм... Измъкнала си го от капан, а?

Раните на животното бяха почистени с мек парцал и Форест беше благодарен, че загубата на кръв така бе омаломощила животинчето, че то прие покорно всички манипулации с него.

— Да видим — продължи с тон на фокусник, даващ представление. — Да опитаме ли компрес от паяжини... или от върбинка^[1]... или от език на пепелянка?

Момичето просто поглъщаше с очи действията му. Форест продължи:

— Нито един от тях не е подходящ, казваш? Тогава може би ще трябва да направим нещо по-приемливо от гледна точка на науката. — Извади дезинфектираща течност и марля и умело се зае да ги приложи. Често му се бе налагало да разчита само на собствените си сили, за да превърже раната си или да се бори с треската, когато сам прекосяваше опасни и непознати места. Шарлатаните, с които дяволът беше пресичал пътищата на моряците от кралската флота на Нейно Величество, го бяха убедили да се отнася с уважение към уменията, с които премахваха болката в Ориента. Научил беше и това, че малко познания за медицината и лекарствата при подходящ случай никога не вредят. Раните на горкото животно го караха да се съмнява, че някога отново ще бъде в състояние да подскача, при положение, разбира се, че оживееше на първо време. Честно казано, мнението му беше, че смъртта ще отърве бедното създание от мъките, но предпочете да не проявява черногледството си, а да го превърже. Като краен резултат заекът беше така увит, че приличаше на счупените кукли, които родителите лепят, отстъпвайки пред молбите на децата си, въпреки че е невъзможно играчките да бъдат поправени. Още повече че премазаните лапи на животинчето предизвикваха у него жалост,

защото му напомниха как собственото му коляно бе раздробено от някакъв артилерист-маниак.

След като стори всичко, което беше по силите му, за пострадалото животно, Форест внимателно го постави обратно в скута на момичето. Дотогава тя вече се бе осмелила да пипне съдържанието на куфара и — за смайване на притежателя му — отнасяше се най-грижовно към всеки един предмет. Най-силно, изглежда, я очарова един коралов амулет, по чиито ръбове прокарваше пръстите си с нокти, които никога не бяха виждали маникюр, а погледът ѝ задълбочено го изучаваше. Дрънкулката всъщност нищо не струваше. Може би нямаше да има нищо лошо в това да ѝ я подари.

— Харесва ли ти? — попита Форест, на което тя, както и се очакваше, отговори с утвърдително кимване, без да вдигне очи. — Много хубаво, в такъв случай с теб ще сключим сделка — каза той, без да се поколебае да използва един от методите на изнудването. — Ако ми кажеш името си, можеш да го вземеш.

Реакцията беше незабавна — едно рязко отмятане на главата откри лицето ѝ от падналите до този момент върху него бледоруси непокорни кичури.

Чертите ѝ бяха изненадващи, неповторими. Красотата им беше неоспорима и само слепец не би я забелязал. Но като че ли времето беше минавало покрай нея, без да я докосне. Издължените очи примамваха и прелъстяваха, но в дълбините им се таеше невинност, неочаквана за възрастта ѝ. Форест бе поразен от приликата им с очите на лисиче, в които инстинктите и уменията, дадени от природата, се смесваха с абсолютно непознаване на света извън земята, която обитава.

— Гретхен — обяви внезапно тя и го дари с дяволитата усмивка на горска самодива. Без повече обяснения тя се протегна, измъкна амулета от ръката му и го завърза на врата си.

Форест се усмихна със съчувствие.

— Очевидно изобщо не те е затруднило да схванеш условията на сделката. — Той поклати глава и въздъхна. — Жени. Размахай им някоя дрънкулка под носа и те ще ти дадат всичко в замяна.

Гретхен не обърна никакво внимание на коментара му. Тя седеше, стиснала току-що получения подарък и нещо си мърмореше.

От време на време ръката ѝ се отпускате да погали животинчето, което лежеше като дрипа на коленете ѝ.

Форест се изправи, изтръска от себе си снега и затръшна капака на куфара.

— Е, госпожице Гретхен, каквато и да е фамилията ви, би ми било приятно да остана, за да си побъбрим, но ме чака работа. Във флота не обичат да пръскат пари за разни застаряващи, сакати офицери, които не си мърдат пръста, за да ги заслужат.

Без да очаква отговор от необикновената си гостенка, той отвори задната врата и се обърна към нея, преди да влезе:

— Беше за мен чест... и прочие. Направи, каквото можеш, за да не изпускат животинчето от погледа си, защото иначе може да завърши жизнения си път в нечия тенджерка, преди да е свършила зимата.

Гретхен пхна амулета под роклята си, изправи се с подскок и като притисна заека към гърдите си, хукна нанякъде. Само след секунди високата ѝ фигура се изгуби сред заснежения листак.

Все още замислен за момичето, Форест се прибра с накуцване в къщата, където налетя на Агата Пийкок.

— Дяволите да го вземат, жено! — изруга той високо, задържайки я с ръка да не падне, като сам се опитваше да запази равновесие. — Кълна се, ти и хората в това забравено от цивилизацията място, сякаш изпитвате извратено удоволствие постоянно да ме шпионирате.

Агата се наду като разсърдена кокошка.

— Не съм ви шпионирала — произнесе тя с тон на смъртно обидена. — Не може дъ го твърдите, понеже на *някои* хорь нервите им са кат на котка, с вързана тенекия за опашката.

— Опитай се в продължение на десетина години да избягваш коварните удари на някой див бербер или арабин, мразещ християните, и ще те питам после как си с нервите — отвърна Форест намръщено. Той се довлече до масата и издърпа шумно един стол, след това се тръшна върху него. — Намира ли се нещо за обяд?

— Може би.

— Може би да или може би не?

Агата го изгледа престорено строго изпод вежди. После отиде до старата печка и постави шумно върху нея едно гърне.

— Какво ще кажеш за малко задушено *заешко*?

— Няма що, много забавно — процеди през зъби Форест.

— Значи съ запознахте с нашът Гретхен, а? — Домакинята се пресегна да извади от хранителните припаси студено печено месо с картофено пюре. — Как я намиръш?

— О, много добре си пасва с останалата част от местното население — произнесе Форест иронично. После малко по-сериозно добави: — Отначало помислих, че е няма.

— О, тя може дъ дрънка, без да спира, когату е в настроение за туй. Разбиръ съ, полвината от туй, дет казва, си го разбиръ саму тя. — Вземайки поочукани чинии, изрисувани с лалета, от една лавица, Агата добави: — Тя живее в старата кула.

Форест вдигна очи.

— Кулата?

— Аха. Внучка е на стария маркиз.

Тези сведения се сториха безкрайно интересни на Форест.

— На колко години е?

— Двадесетина, доколкот знам. Тя вече живееше в Кулата, когат' аз пристигнах тук преди десет години. — Агата прехвърли част от ястието в по-голяма чиния. — За всички е ясно, че Гретхен е чудачка. Скита се из гората кат диво животно. Съвсем неприлягащо за нея поведение. А пък и дрехите й! — Жената поклати глава. — По някакъв начин, това е проява на слабоумие, разбиръ съ. Не знам... Аз по-скоро бих казала, че е оставена на природата.

— Каква е разликата? — заинтересува се Форест, сякаш за него в момента нямаше нищо по-важно.

— Не зная точно. Но тя изобщо не изглежда глупава, ако разбираш кво искам дъ кажъ, просто... вдетинена.

Форест кимна.

— Всъщност точно това е и моето впечатление. Красива млада жена, но с акъла на малко момиче.

Агата отиде до един от долапите, прерови оставените там буркани и извади един натъпкан с праскови. С привичен жест го подаде на Форест, който отвъртя капака му и й го върна обратно.

— От само себе си се разбира, че момчетиите от селото обикалят около нея като развързани песове около... — Поставяйки ръка на

бузата си, събеседницата му изглеждаше затруднена да произнесе думите, които почти се изплъзнаха от устата ѝ.

— Разгонена кучка? — помогна ѝ най-невинно Форест.

Домакинята започна да размазва масло върху една кифличка по-енергично от необходимото и кимна.

— Е, можете дъ си представите начина, по който сички те се обзалагат кой от тях... тъъ... искам да кажа, кой шъ... амии...

— Кой ще ѝ бъде първият? — допълни отново с най-невинно изражение Форест, чудейки се дали жените се бояха, че ще им се случи нещо, ако употребят и най-смекчения непристоен израз.

— Т-точно тъй — потвърди Агата с презрително изсумтяване. — Бедното момиче, уплашено е от тях до смърт. Ам'чи аз съм изненадана, дет изобщо се осмели да се приближи до вас днес. — Тя го изгледа през рамо. — Кат' съ имъ предвид как изглеждате и прочие...

Форест остави последната ѝ реплика без коментар и разстла салфетката върху колената си, точно когато Агата сложи чиния с ядене пред него.

— Каза, че Гретхен живее в Кулата. Кой е там с нея?

— Ам'чи старият маркиз, кой друг.

— Маркизът? Но той беше на преклонна възраст, когато... — Форест успя да преглътне останалата част от изречението. Агата нямаше представа за връзката му с Уинтърспел и той предпочиташе това положение да се запази.

— Се същият старик си е — продължи тя мисълта му, очевидно без ни най-малко да се учуди от рязкото прекъсване. — Доколкото се знае за него, той си е жив труп. Такъв е саможивец, та понякога съвсем забравяме, че съществува. Един, който със сигурност се е побъркал — завърши Агата и зацъка съжалително.

Форест замълча, нападнат внезапно от тягостни мисли. Думите му убягваха в такъв момент. Отдавна беше повярвал, че се е отгървал от омразата си към маркиза на Уинтърспел, но това беше, докато считаше стареца за заровен и опят. Но сега, да научи, че човекът, който насила го отдели от прегръдката на Лизбет и го разкара гол по улиците на селото, е все още жив...

Като че ли отровното жило на омразата отново се заби в гърдите му, като го подтикваше към справедливо отмъщение със същото

ожесточение, както и преди двадесет години. Форест затвори очи с надежда да забрави всичко — враждебността, горчивината. Господи, колко изморен беше от миналото — уморен от *преживяването му*.

Потракването на домакински съдове грубо го изтръгна от унеса му. Агата се носеше из кухнята и чистеше, без да има никаква нужда от почистване, само за да не оставя ръцете си без работа.

— Агата! — обърна се Форест към нея и я погледна над недокоснатата чиния.

Заинтригувана от тържествения му тон, тя се обърна.

— Да, кап'тан Йорк?

— Какво ще кажеш за още един прибор и да седнеш да обядваш с мен? — Любезното предложение бе придружено с широката усмивка, на която не бяха устояли жени и от петте континента. — Може би, докато се храним, дори ще съумея да направя присъствието си достатъчно приятно.

— О, не говорете глупости — отвърна Агата и се изчерви. Но с готовност взе чиния и се настани срещу него.

По-късно същия ден Форест помоли икономката си да закупи за негова сметка някои неща, които ѝ изреди в списък. Ако жителите на селото упорстваха да го таксуват с цените, запазени за нежелани гости, щяха да го превърнат в просяк за по-малко от две седмици. Посредничеството на Агата със сигурност щеше да му икономиса доста пари.

Час или два след нейното тръгване, той оседла коня си и също се отправи към Уинтърспел. Предишната вечер Красив пламък беше загубил една от подковите си и по всичко личеше, че скоро ще се прости с още една. Нямаше начин да избегне посещението при селския ковач. На Форест единствено му оставаше да се надява, че подковаването на коня му нямаше да струва два чифта ботуши, изработени на Бонд Стрийт в Лондон.

Форест се задържа в ковачницата, загледан в работата на препасания с кожена престилка стопанин, който заизчуква и заоформя късове желязо така, че да паснат на всяка една от подковите на Красив пламък. В неголямото помещение се смесваха миризмите от нагорещен метал, дървени въглища и конска плът. Топлината от

разпаления огън успешно се преборваше със студа навън, затова Форест с удоволствие остана край пламъците на пещта.

Когато звукът от кряскащи гласове се смеси с ударите на чука, Форест лениво се отправя към вратата.

Пристъпи прага и обходи с поглед кривите селски улички и дървените фасади на магазинчетата. Забеляза Агата — както обикновено с белоснежни ръкавици на ръцете, напъхала едната от тях в плетена кошница. Беше спряла пред витрината на един магазин, за да разгледа шал с ресни. Не го видя и пресече уличката, за да влезе в пекарната, а полите ѝ — без украшения по тях — се размятаха строго около нея. Погледът му се върна към тясната уличка, където стари жени си клюкарстваха, сбрани в кръг до една табела с указания за пътя, продавачът в книжарницата чистеше снега от стъпалото пред магазина, а неколцина безделници — недорасли момчетии, се мотаеха без работа на ъгъла. Не пропусна и хубавата карета, спряна до бордюра на пресечка разстояние. Лакът ѝ блестеше като черно мастило. Беше впрегната с двойка дорести коне, а на капрата седеше Скоти, облечен в проста зелена ливрея.

Форест огледа придирчиво уличката още веднъж, търсейки с очи този път Лизбет. Къде можеше да бъде тя? В пекарната, в магазина за бакалски стоки или при обуцаря? Където, по дяволите, и да се намираше, прииска му се да я намери, да я хване за ръката и да излее в целувка цялото напрежение, което го подлудяваше.

Внезапно вратата на аптеката се отвори и на прага се очерта стройното тяло на Лизбет, обвито в шоколадова на цвят пелерина. В ръката си стискаше пакет. Главата ѝ бе наведена ниско, така че Форест виждаше само красивата извивка на брадичката и върха на носа ѝ. След като се огледа наляво и надясно, тя се обърна в неговата посока и закрачи бързо към каретата. Форест разкърши рамене и се поизправи. Движенията му привлякоха вниманието ѝ и тя повдигна поглед, точно каквато бе и целта му. Очите им се срещнаха и тя забави крачка в колебание.

В същото време групата момчетии на ъгъла се размърда. Хлапаците наскачаха от бордюра и се скупчиха около каретата. Форест отклони погледа си от Лизбет и леко притеснен заследи действията им.

Най-неочаквано един от нехранимайковците вдигна юмрук, насочи го към лейди Торп и изрече по неин адрес мръсна дума. Други

повториха обидата след него. Скоти се стрелна от капрата и се нахвърли върху тях, поваляйки едного с няколко светкавични удара.

Форест също се нагани да пресече улицата. Но преди да измине и два метра, чифт бели ръкавици се вкопчиха в ръката му.

— *Не*, кап'тан Йорк — изсъска Агата, накланяйки се към него. От кошницата ѝ на земята се изсипаха картофи и желирани сладкиши. — Шъ стане по-лошо, не видиш ли? Шъ напрайш така, че да стане по-лошо за *нея*. Мисли кво прайш!

Форест се поколеба, като задържа погледа си върху Лизбет. Тя се бе затичала към каретата. Злосторниците се втурнаха в безредна тълпа подир нея, застигнаха я и оградиха екипажа. Конете размятаха глави в усилие да изтеглят запънатата със спирачка карета. Тогава, точно над ушите им, профуча голяма изгнила ябълка, която за миг сякаш увисна във въздуха и за малко не уцели лейди Торп, после с плясък се разби в едно от колелата.

Лизбет почти изтръгна вратичката на каретата, докато я отвори, хвърли се вътре и я затръшна зад себе си точно преди втори, посполучливо насочен снаряд да се пръсне в прозорчето.

Форест беше ставал и друг път свидетел на подобни шумни разправии. Той закрачи, без повече да се колебае, по същите заснежени камъни, които някога бяха сцената на неговите собствени унижения. Предупреждението на Агата беше стигнало до съзнанието му, а и не беше в навиците му да се захваща с момченца с жълто около устата, но нямаше намерение да остави Лизбет незащитена. Първият селяндур, докоснал се до каретата ѝ, щеше много бързо да бъде поставен на мястото му — по дяволите и възрастта, и репутацията.

Форест хвърли отново поглед по посока на Скоти, за да провери какво е неговото участие в мелето. Юношата разменяше юмручни удари с момче, приблизително с неговия ръст и сила, като в този момент го просна на земята с кроше в челюстта. С разкъравен нос от първата схватка Скоти се нахвърли върху друг грубиян, като повали и него с мощен удар в стомаха.

— Други желаещи — предизвика останалите Скоти. От брадичката му се стичаше кръв. Гърдите му се бяха издули, дългите крака — раздалечени, а юмруците — вдигнати за бой. Очите му святкаха. Чистата му до преди малко униформа сега беше разпрана и изкаляна от топящия се лед.

Тълпата около него се усмири и утихна. Останалите момчета явно бяха по-малки от Скоти, някои бяха дори десетгодишни. Сред тях явно не се намери никой с подходяща физика, а и с желание да заеме място в двубоя. Без да го погледнат, негодниците започнаха да отстъпват и се разпръснаха тихомълком с ниско нахлупени шапки.

Останал сам, Скоти изтри кръвта от носа си с носна кърпа. После с уморена стъпка се отправи към каретата и почука на прозорчето. След като получи утвърдителен отговор, той се качи на капрата, освободи спирачката и пое поводите на конете. Запазил, доколкото му беше възможно, достойнството си, той с нищо не показва, че забелязва крадливо наблюдаващите го от сенките на входните си врати старци от Уинтърспел, и подкара обруганата си господарка към дома ѝ.

— Между тях няма да се намери никой, който Скоти Стоун да не може да свали на земята — каза тихо Агата, присъединила се отново към Форест.

— Аха, добре си служи с юмруците — призна той разсеяно, но гневът дотолкова го задушаваше, че едва успяваше да се съсредоточи върху думите си. — Но какво, мътните да го вземат, предизвика това безчинство? За бога, не може ли поне тя да идва до селото, без да се отнасят с нея сякаш е уличница? Иска ми се да обеса за краката тези дръвници до последния и да ги оставя да висят така две седмици.

Агата забоде поглед в черните си, изцапани от киша, обувки.

— Лейди Торп никога не са я обичали много тук. Свързано е с нещо от миналото ѝ. Чувала съм само откъслечни приказки, но май някога е имало някакво момче...

— Все още я замерят с изгнили ябълки за нещо, което се е случило преди двадесет години? — прекъсна я Форест със скована от ярост уста.

— Не, не точно.

— Е добре, но *какво точно*? — обърна се той към нея, почти на границата да избухне.

Агата срещна погледа му. Късогледите ѝ очи изглеждаха уголемени зад кръглите стъкла на очилата ѝ. Пое си дъх.

— Ще ти кажъ защо ѝ рекоха таквоз име днес и защо хвърляха ябълки по нея. Вчера следобед са я видели... да лежи в гората... с теб.

[1] Върбинка (Verbena, лат.) — дивата разновидност на билка със същото име. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Подрязаните корони на покритите със скреж дървета в градината бяха застинали като скулптури на митични зверове. Само най-отгоре, под лъчите на следобедното слънце, започваха да се отделят миниатюрни капчици. Бавно се показваха и нежните филизи на токущо покарали растения.

Лизбет почти не забелязваше настъпването на пролетта. Тя скиташе неуморно по пътеките из парка с желанието да се скрие колкото е възможно по-навътре в лабиринта от храсталаци, за да избяга от демоните, които я преследваха. Безбройни демони — някои толкова реални, колкото каменните дракони на терасата, други — неуловими като бързо преминаваща сянка по снега. Боеше се, че всички те ще я докарат до лудост! И тази болка в главата ѝ, това пулсиране, което с всеки изминал ден все повече и повече изсмукваше силите ѝ.

Продължи разходката си, вдишвайки дълбоко мразовития въздух. Зачуди се какво ли е усещането да бъдеш свободен, дробовете ти да вдъхват горещ пустинен въздух, да се припичаш на тераса с надвиснали палми. Никога нямаше да има възможност да го разбере. Дори отдавнашното ѝ пътуване до Италия не беше нещо повече от временна промяна на мястото. Бе заминала да намери спокойствие и всичко бе започнало с уединение и завършило с ужас. Оттогава — почти осемнадесет години вече, тя не беше напускала нито веднъж Уинтърспел. А сега и достъпът дори до мизерните улички на селото, в което се беше родила, ѝ беше забранен. Границите, в които се движеше нейното собствено битие, неумолимо и застрашително се стесняваха. Тя се затича под купола от сплетените клони на грамадните дъбове, които стенеха под напора на зимния вятър. Развятата ѝ пелерина обра заскрежените кристалчета от игличките на боровете и ги разлюля, а стъпките ѝ оставиха синкава диря върху бялата снежна покривка.

И тогава нещо внезапно я сграбчи и дръпна назад. Нечии силни и уверени ръце, в чиято прегръдка тя се заизвива, сякаш беше попаднала в клопката на някой от преследващите я демони, съживил се за миг.

— Боже мой, трудничко е за куц човек да ви настигне. — Развеселеният глас на Форест Йорк разкъса обръча на магията, от която почти обезумяваше, и прогони объркването ѝ.

— Форест! — Лизбет се засмя, внезапно ободрена и се взря в лицето му. Каква жизненост, каква несъкрусима сила и мъжественост излъчваха едрата фигура и смуглото лице! Сигурно е безмилостен в битките, продължи да разсъждава тя, повече от равностоен и за най-жестокия противник.

Но имаше дракони, срещу които дори той не можеше да се опълчи, отрезви я следващата ѝ мисъл. Трябваше да помни това непрестанно, *трябваше...*

— От какво бягаше, любов моя? — запита я нежно. — Церберите^[1] от ада ли са пуснати да се разхождат из градините на Уексфорд Хол? Те ли те преследват неотстъпно? Кажете ми и аз ще ги запрата обратно в пъкъла!

Подчинявайки се изцяло на инстинкта си, Лизбет се отпусна в ръцете му и се притисна към грубата материя на палтото му. Как искаше да отвори сърцето си и да сподели своя товар, да му разкаже за влудяващата болка в главата ѝ и за целия ѝ живот със Силван! Но не беше възможно. Споделеше ли част от тайните си, щеше да се разплете цялата паяжина.

— Имах нужда от глътка въздух и да бъда за малко сама. — Тя направи усилие гласът ѝ да звучи спокойно. — Цял ден бях затворена вкъщи и когато най-сетне излязох, почувствах такъв прилив на сила, че започнах да тичам безгрижно по пътеката. Никак не се държа на положение, нали? Приличам на ученичка.

Форест се отдръпна, без да пуска ръката ѝ и я погледна в лицето.

— Винаги съм те харесвал като ученичка.

Беше неудържимо пленителен, когато е в такова настроение. Тя постави ръка на бузата му и я плъзна надолу по извивката на челюстта, като с поглед му каза, че и нейните спомени не са по-малко болезнени от неговите.

— Лизбет — каза той, свъсил вежди и хвана ръката ѝ, — що се отнася до сцената в селото...

Тя наведе глава при думите му, като че ли засрамена, че той е станал свидетел на унижението ѝ.

— Вината за случилото се беше моя — продължи Форест меко. — Аз, повече от всеки друг, не трябваше да забравям как тези нищожества...

Тя сложи пръсти на устните му, за да му попречи да продължи. Вината за случилото се беше колкото негова, толкова и нейна, и тя нямаше да допусне той да я поеме изцяло. Но когато Форест затегна прегръдката си, графинята се отдръпна. Не биваше да позволяват втори път същата немарливост.

Тя докосна ръката му, за да продължат разходката. Форест закуцука редом до нея, но ако ходенето му причиняваше болка, той с нищо не я издаде.

Отвъд градината с плодни дръвчета, те минаха покрай обширни лехи с ириси, чиито стебла бяха заледени и придобили кафеникав цвят. След тях идваха редици от рози. Уханието им нямаше да се събуди отново преди юни. Малко езеро, чиято повърхност беше сребристо синя от леда, лежеше сгущено сред кръг от тисове. Лизбет спря край него. Нямаше по-добро укритие от това място от дебнещите отвсякъде очи на Уинтърспел.

Форест застана до нея. Наведе глава, загледан в замръзналите в езерните води листа. Ръцете му, пъхнати дълбоко в джобовете, се размърдаха. Мълчанието помежду им се проточи.

— Да яздиш ли дойде днес? — попита най-накрая Лизбет.

— Да речем. Но най-вече исках да те видя, да говоря с теб — каза го толкова сериозно, че тя уплашено го погледна.

— Искам да ми разкажеш за Силван — продължи събеседникът ѝ, без да трепне. — Искам да ми разкажеш за живота си с него.

Въпросът беше неочакван и смущаващ. Лизбет отклони погледа си. Форест посегна да ѝ хване ръката, но усети притеснението ѝ и отпусна своята. След като я бе държал в прегръдките си предния ден, той едва се сдържаше да стои на разстояние от нея. Каквито бесове го прихващаха, на моменти му се искаше да нахлуе като някой древен рицар през портите на Уексфорд Хол и да я отвлече, оставяйки встрепен зад гърба си дребничкия граф Тилбъри и неговите странности. Само мисълта за брака ѝ, за съществуването на съпруг с интимни права над нея, докарваше Форест почти до лудост от ревност. Не му ставаше по-леко от преживяното през последните три дни. Много му мина през ума след случката в селото. Беше обмислял и

възможността бързо и незабележимо да замине от Уинтърспел. В края на краищата той нямаше достатъчно категорично основание да се намесва в живота на Лизбет. Разумът му подсказваше, че да замине, е най-доброто решение, а той рядко грешеше. Но през последната нощ беше оставил мисленето на по-нежно сетиво от лявата страна на гърдите си — на разкъсаното си от чувства сърце.

Форест копнееше за сърцето, душата и тялото на Лизбет. Искаше да я отведе далеч от Уинтърспел, далеч от Уексфорд Хол, далеч от съпруга ѝ. Не желаше да търпи тя да бъде изолирана и презирана от всички в селото, да страда от обиди, когато заслужаваше само уважение. Щеше да стори необходимото, за да я види щастлива — да я вземе със себе си в Гърция, Венеция или Испания. Щеше да ѝ покаже чудесата на света, които сам бе видял, а нямаше с кого да сподели впечатленията си от тях. И никога вече нямаше да допусне да ги разделят.

Нямаше кой да го възпре. Лорд Торп просто щеше да бъде пренебрегнат. Както и всеки детектив, независимо колко добре е платен. Ако Форест решеше да се скрие, нямаше човек на този свят, който би успял да го открие, а следователно да открие и Лизбет. Не, никой не можеше да му попречи да осъществи плана си... освен самата Лизбет, в случай че вземеше такова решение. А тя така ли щеше да постъпи?

Не беше сигурен. Не разбираше много неща, свързани с нея. Тя не му позволяваше да ги разбере.

— Разкажи ми за Силван, Лизбет — повтори той. Страхуваше от това, което щеше да му каже, но трябваше да е наясно с чувствата ѝ към лорд Торп, преди да ѝ изложи плана си. Трябваше да знае дали тя обича съпруга си.

Лизбет застина.

— Какво точно искаш да ти разкажа за него? — попита тя неуверено.

Не беше неуверен обаче отговорът му:

— Искам да знам коя е причината да бъдеш толкова грижлива съпруга?

Лизбет го погледна с укор, чертите на напрегнатото му лице ѝ казаха, че може би той е искал да зададе тези въпроси още при завръщането си в Уинтърспел, но досега ги е таил в себе си. Отговорът

й беше от жизненоважно значение за него. Тя осъзна колко болезнена е ревността му.

Почувства се неудобно върху неравната земя. Снегът проникваше в обувките ѝ и пръстите на краката ѝ започнаха да мръзнат. Почувства се изоставена, сякаш стоеше върху люлеещ се мост и всяка нейна стъпка вляво или вдясно щеше да доведе до падане. И все пак, независимо от цената Форест трябваше да разбере какъв е дългът, на който се е подчинила. Нейното щастие, неговото щастие дори идваха след дълга.

— Трудно е... да се разкаже за Силван — запъна се тя, без да знае откъде да започне. — Той е много по-уязвим, отколкото повечето хора могат да си представят. Притежава същите чувства, същите надежди и мечти, които имат и другите мъже, но... е затворен в капана на физическия си облик, който е най-жестокото му наказание. Той се отдава на благотворителност и засипва хората с подаръци с надежда дано така да обръщат по-малко внимание на външния му вид. От рождението си е бил прицел на насмешки, дори в собственото си семейство. И винаги е бил отчайващо самотен, без приятели. — Гласът ѝ затихна и тя трудно си пое въздух. — Аз съм неговият единствен приятел, неговата единствена любов. Той казва, че живее заради мен. Убедена съм, че ако го напусна, ще умре.

Ето... каза го.

Форест стисна юмруци в джобовете си. Значи това било. Нямахше да дойде с него, осъзна го с тъга. Нищо не беше в състояние да я убеди да напусне съпруга си.

Горчивото разочарование го подтикваше да я попита: „А аз, Лизбет... с мен какво ще стане?“.

Вместо това устните му се отпуснаха в иронична полуусмивка при мисълта, че отново се явява излишен.

— Обичаш ли го? — запита я сурово.

— Форест, аз... — Въпросът му я смая.

— Защо се омъжи за него, Лизбет? — продължи натиска си той.
— Какво те накара да се омъжиш за него?

Тя се напрегна. Какво можеше да му каже? Не и истината, в никакъв случай истината.

— Баща ми уреди сватбата — заекна лейди Торп. Поне това не беше лъжа.

— Тоест, по-малко от година след като беше с мен?

— Д-да.

— И въпреки това прие избора на баща си?

Лизбет потрепери. Гласът му беше студен като ледения въздух. Накара я да се почувства обезверена и съсипана.

— Отначало отказвах — опита да се защити.

— И после? — настоя събеседникът й почти с насмешка.

— И после се съгласих — отрязва Лизбет. И тя можеше да причинява болка не по-зле от него. — Съгласих се. Аз се съгласих.

— Ти се съ согласи — повтори мъжът през зъби. Обърна се и като се наведе, впи мрачния си поглед в нея. — Е, сега щастлива ли си с направения избор?

Щастлива? Трябваше ли да пита? Не виждаше ли?

— Не — думичката прозвуча равно и кухо. — Не.

Той беше пожелал тя да го каже. Разбра го по внезапно пламналото огънче в очите му, по облекчената му въздишка.

В продължение на няколко мига Форест не продума, само премести тежестта си от единия крак на другия, сякаш болното му коляно едва издържаше на стоенето. Когато заговори отново, гласът му беше променен. В него все още звучаха гневни нотки, но те вече се смесваха с предсмъртна мъка.

— Ти можеше да притежаваш всеки мъж, когото би избрала, Лизбет. *Всеки.* Всеки един измежду херцозите в това проклето кралство щеше да моли за ръката ти — с всичките им несметни богатства, места в Парламента и родословия като на най-чистокръвните жребци. Ти можеше да избираш!

Настроението му отново се променяше. Към по-лошо. Ръката му неспокойно потърка челюстта, преди обратно да я пхне в джоба.

— По дяволите, дори обстоятелството, че не си била девствена, не би било достатъчна спирачка. С малко женска хитрост можеше да подмамиш някой хубавичък млад херцог, точно толкова лесно, както си примчила и неугледния си граф.

В отговор на непочтителните му думи Лизбет силно го зашлеви през лицето. Пръстенът й раздра бузата му, където се очерта тънка кървава линия. Той изобщо не реагира. Лейди Торп беше разярена.

— Какво искаш да кажеш? Щеше ли да ти е по-приятно, ако се бях омъжила за някой не по-малко привлекателен от теб? Щеше ли

това да ти донесе някакво извратено удовлетворение? Гордостта ти е наранена, защото считаш, че Силван е по-малко мъж от капитан Форест Йорк, така ли?

Форест не помръдна, но изразът върху лицето му беше като на ранен звяр. Няколко секунди и жената, и мъжът сякаш обезумяха от гняв и забравиха за всичко друго, освен за яростта си, бликаща от блесналите им погледи. Бяха безчувствени за вятъра, който духаше над главите им и за звука от падащите капки, в които се превръщаше топящия се лед. Отначало останаха глухи и за вика, идващ отдалеч:

— *Лиз-бет!*

Най-сетне лейди Торп се раздвижи и като притисна с ръка сърцето си, се огледа уплашено наоколо.

— Лизбет, мъничето ми! — Пискливият гласец прозвуча някъде зад тях. — Къде си се скрила?

Тя вече можеше да съзре лорд Торп между дърветата — дребничка фигура в зелено кадифено палто и панталони до колената, а жълтите му три четвърти чорапи бележеха залитащите му крачки през снега. Графинята се обърна развълнувано към Форест и едва издума:

— Съпругът ми...

Горчива усмивка изкриви устните на Форест и горестта преля в очите му.

— Не се тревожете, милейди. Тъй като не изгарям повече от вас да обясня присъствието си тук, веднага ще се измъкна незабелязано.

Но когато той понечи да се отдалечи, Лизбет сграбчи ръкава му като обезумяла. Не можеше да го остави да си тръгне и да отнесе със себе си гнева и студенината. Тя искаше да ги заличи, да му каже, че го обича, да излекува раната му. Разкаяна, тя прокара нежно ръката си по бузата му, изтривайки кръвта.

Форест стисна пръстите ѝ и рязко ги отдръпна от лицето си.

— Знаете ли защо дойдох днес тук, *лейди Торп*? Дойдох, за да ви помоля да напуснете страната заедно с мен. Да опаковате багажа си и да отплавате към някое закътано райско кътче заедно с човека, който ви обича. — Той се усмихна подигравателно, когато очите ѝ се присвиха. — Точно така. Надявах се да ви убедя да изоставите съпруга си и да живеете в скандално безчестие с мен. Не ви ли предупредих, милейди? Не ви ли казах, че съм безскрупулен? Дори съвсем кавалерски ви предложих аз да изчезна от живота ви, но вие

отхвърлихте предложението ми по най-отчаян и трогателен начин, доколкото мога да си спомня. Излиза, че държите винаги да сте нащрек срещу мен — завърши Форест по-меко. Веждата му се повдигна. — А сега, мисля, че вашият съпруг ви зове.

— *Лиз-бет!*

Тя се извърна. В другия край на езерото лорд Торп си пробиваше път през листака, като се задъхваше от усилието. Лейди Торп хвърли изпълнен с тревога поглед към Форест, но все още без желание да го остави да си отиде.

Но той вече беше изчезнал.

— Лизбет, Лизбет! — извика лорд Торп и в гласа му прозвуча раздражение и уплаха. — Защо сте толкова опърничава днес, мъничката ми? — Той дотопурка до нея и протегна ръцете си, за да хване нейните. — И пак сте забравила ръкавиците си. Толкова небрежна, толкова небрежна. Трябва ли да ви се скарам? — Погали я като любещ, но отчаян от непослушанието на детето си родител. — Да влезем вътре, да влезем вътре. Поседете, моля ви, до огъня заедно с мен. Скоро ще се стъмни.

Вечерята бе една от най-мъчителните, които се бе налагало на Лизбет да изтърпи. Трапезарията изглеждаше по-студена и по-мрачна от когато и да било. Пурпурните кадифени завеси бяха плътно спуснати, а единственият полилей едва-едва осветяваше масата, отрупана с отбрани ястия като за угощението на крал и кралица. Пъстърва с майонезен сос, овнешко печено, желиран угоен петел, спаначено суфле, гъби соте и грахово пюре вдигаха пара от лъснати до блясък сребърни съдове. Със свой блясък грееха и кристалните чаши и гарафи, и снежнобелият лен на покривката. В порцеланова кана поклащаха восъчните си главици оранжерийни лилии. Централната част на масата бе заета от масивна скулптурна фигура от сребро, изобразяваща падането на Икар, и тежеше поне двадесет и пет килограма — пищна и бляскава. Контрастът започваше с отдалечаването от масата. Полумрак цареше във всеки ъгъл и с черно-виолетови стъпки се изкачваше до тавана.

Съвсем механично ръката на Лизбет слагаше хапки в устата ѝ, като се силеше да не ги върне обратно, при вида на изобилието от

храна. Горещото ѝ желание беше да се пъхне в леглото си, да се скрие зад ненавистните иначе завеси. Но се боеше, че Силван ще се домъкне след нея и ще настоява да я държи за ръката. А не би понесла докосване от него тази вечер, безконечните му прояви на внимание.

Не и докато очите ѝ виждаха само образа на Форест.

Силван шумно бе нападнал един агнешки бут.

— Пак ли си облякла *тази* рокля, мъничето ми? Честна дума, не мога да разбера защо. Трябва да я изхвърлиш. Не ти подхожда — толкова е обикновена. Не мога да си обясня защо носиш само семпли дрехи. Винаги съм мислел, че жените имат пристрастие към разкошно украсени дрехи.

— Аз харесвам тази рокля — измърмори неотстъпчиво Лизбет. Беше ѝ станало привичка да носи най-обикновено облекло. След сватбата си с лорд Торп младото по това време момиче беше направило всичко по силите си да стане незабележимо — колкото е възможно повече.

— Тогава слагай поне някакви бижута — опита се лорд Торп да възроптае. — Разбира се, не защото красотата ти се нуждае от допълнителна украса. Просто бих желал да виждам, че носиш подаръците, които ти купувам.

— Добре, Силван — кимна лейди Торп механично в желанието си да го накара по-скоро да млъкне. Започваше да я унася, както често ѝ се случваше на вечеря, обхващаше я някаква омразна, притискаща я сънливост. Но така поне болката в главата ѝ щеше да намалее. И може би, ако успееше да заспи достатъчно дълбоко, щеше да успее да избяга от мислите за Форест Йорк. Освен ако той не се вмъкнеше да я безпокои и в сънищата ѝ...

— Спи ли ти се, скъпа моя? — забеляза състоянието ѝ лорд Торп.

Тя направи усилие да изправи глава и вдигне клепки. Съпругът ѝ се усмихна. Светлината на свещите заигра върху лицето му — едрия нос, плешивото теме, странно подпухналите клепачи. Той избърса устните си със салфетка и продължи:

— Твоето непослушно протеже пак ги е забъркало днес. Непоносим хлапак е този Скоти! Заварих го да се кара с един от кухненските прислужници зад пристройката за каретите. Повали бедното момче безчувствено на земята. Направо го просна като труп. Градинарят трябваше да го залее с вода, за да се свести. После, без

дума за извинение, Скоти се запиля някъде, сигурно да си изкара сам лошото настроение. А това ме подсеца и за друго... — Лорд Торп се намръщи и потупа замислено с пръст по брадичката си. — Дочух един от лакеите да разправя на прислужница, че Скоти се е бил в селото. Знаеш ли нещо за случая, мила?

Лизбет едва не разля виното от чашата си, която току-що бе взела. Отпи припряно. Помоли се мислено слуховете за Форест да не са стигнали до ушите на съпруга ѝ.

— Просто кръвта му е по-буйна — защити тя Скоти, като се опита да говори спокойно. — Селските момчета постоянно се бият. Той не е по-различен от тях.

— Предполагам, че имаш право. Въпреки че когато аз бях млад, никога не съм вдигал ръка да ударя, макар че сигурно щеше да ми хареса. Но даже и плашило като мен има толкова мозък, та да си даде сметка кое има смисъл и кое не.

Графинята го погледна леко изненадана. С много редки изключения мъжът ѝ не допускаше да се поддава на самосъжаление.

Основните блюда бяха вдигнати и сервираха десерт. Лизбет отклони очите си при вида на малините с крем, захаросаните виолетки и шоколадовите бонбони, защото усети, че ѝ прилошава. Стомахът ѝ се гърчеше от опасение, че ако Силван заподозреше чувствата ѝ към Форест, щеше да залости за него вратите на имението, а за нея щеше да го превърне в затвор. Тя се опита да разгадае мислите на съпруга си, докато го гледеше как набобжда един плод и го поднася към устата си. Тъжните му кафяви очи срещнаха нейните. Усмихна ѝ се, очаквайки да получи усмивка в отговор. Но когато това не стана, главата му клюмна и той постави вилицата върху масата.

Лизбет се чувстваше отчаяна и съсипана. Никога не успя да свикне с обожанието на Силван. Понякога си мислеше, че любовта му граничи с грях. Лорд Торп вярваше сляпо в нейната доброта и чистота, наричаше я свой живот и смисъл на съществуването си. А тя се отвращаваше от всичко това. И все пак не можеше да разбере защо любовта му я кара да го презира. Как можеше изобщо да допусне мисълта да го изостави заради това, че се отличава от нормалните хора? Или може би се дължеше на факта, че го обича много по-малко, отколкото дългът ѝ налага? Само една безсъвестна жена би се поддала на подобни преживявания. Достатъчно достоен за презрение беше

дори само постоянният ѝ стремеж да го отбягва, усилието, с което си налагаше да понася докосването му.

— Ела и седни с мен до огъня, най-прекрасна моя — дойде в този момент поканата му. Той се плъзна от кадифената възглавничка с пискюли, поставена на стола му, за да го повдига. Докато заобикаляше масата и вечно незаетите ѝ шестнадесет стола, фигурата му изчезна в царството на сенките, за да се появи след малко в островчето светлина около полилея. Без да промълви дума, графът дръпна назад стола на Лизбет, помогна ѝ да се изправи и със заучено движение и поклон ѝ предложи ръката си. Тя я пое, пускайки надолу своята, след което Силван я поведе през двукрилата махагонова врата, по кънтящите мраморни плочи към великолепието на салона, където огънят в камината буйно гореше. Сякаш крал водеше най-красивата принцеса на земята. Над главите им в салона беше изрисувана Пандора с отворената ѝ кутия, а от двете им страни огледала близнаци отразиха нелепата композиция от фигурите им.

До камината беше поставен само един стол; другият беше преместен. След като се нагласи върху тапицираната седалка, графът потупа коляното си.

— Заеми мястото си, моя гълъбице. Ти болезнено ми липсваше днес. Напоследък изглеждаш толкова неспокойна, постоянно се разхождаш сама или яздиш из парка. Трябва да ми кажеш каква е причината.

Лизбет седна с неудоволствие в скута му, подчинявайки се на ритуала, чието начало бе поставено в първите дни на женитбата им. Компромис, направен от едно петнадесетгодишно момиче, което не беше в състояние да понесе нещо повече през първата си брачна нощ.

— Предполагам, че се дължи на нетърпението ми по-скоро да настъпи пролетта — не можеше да остави без отговор въпроса му тя.

Лорд Торп взе ръката ѝ в своята. Допирът на плътта му не я разстрои. Защото тя наистина се бе научила да възприема Силван въпреки странностите му, да вижда отвъд тях. Способна беше да прозре в него просто човека, отблъснат от света на „нормалните“ хора. По някакъв странен и необясним за нея начин, Лизбет обичаше нежния и отритнат граф Тилбъри.

— Какъв ден е днес? — попита тя, продължавайки ритуала.

— Събота.

— А месецът?

— Март, разбира се.

— А... март. Значи остават само още няколко месеца, само няколко месеца...

Не каза нищо повече, но играта им на въпроси и отговори имаше определено значение за двамата. Годишнината от сватбата им приближаваше. Честването щеше да бъде особено тържествено. Силван броеше дните, нетърпелив като малко дете пред Коледа. За Лизбет обаче те течаха съвсем различно.

В разгара на това лято лорд и лейди Торп щяха да изиграят последното действие на пиесата, започната отдавна в Италия. В деня на годишнината им, с падането на мрака, те щяха заедно да изкачат стълбите към спалнята, да угасят светлините, да дръпнат плътно завесите на леглото.

Тогава, най-сетне, щяха да прекарат нощта като съпруг и съпруга.

[1] Цербер (мит.) — кучето-пазач в подземното царство на мъртвите, синоним на безкомпромисен страж. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Храс! Храс! Храс!

Форест вдигаше и стоварваше брадвата с ритмични движения. Дори на студа усещаше потта, която се стичаше между плешките му. Човек на действието, той обичаше да се освобождава от натрупаната енергия с физическа работа. Този път за по-малко от четвърт час успя да отсеке разцепения под тежестта на натрупания лед дъбов клон.

През изминалите две седмици всяка сутрин беше сядал зад бюрото си, съблюдавайки режима, който си бе наложил. Безделието не му беше по сърце, особено след години на непрекъснато пътуване. Следобедите за награда яздеше бясно по пътеки, разчистени от настъпващата пролет. После се заемаше с поправката на всевъзможни неща, които имаха нужда от ремонт в малкото му имение. Различните занимания му помагаша да се бори с потиснатия си дух.

Постепенно животът му влезе в определен ритъм. В дните, когато се грижеше за домакинството, Агата вечеряше с него и непрекъснато го караше да ѝ разправя истории за приключения и битки, като че ли нищо по-интересно не ѝ се бе случвало с години. С вечерите обаче идваше самотата. След смрачаването и стъкмяването на буйния огън. Понякога Форест се задълбочаваше в някоя книга или дялкаше платноход. Понякога лъскаше до блясък ботушите си. Но се случваше да седи пред камината, вторачен в пламъците и да страда от самотата си, както никога досега.

Преди никога не се бе отдавал до такава степен на мислите си, а те не му даваха много за мъж на тридесет и шест години. Би желал жена да стои с него до огъня. Би желал да има свои деца. Мислеше си за всички жени, които щяха да бъдат щастливи да удовлетворят желанията му. Мислеше си за жената, която не би го сторила.

След разговора с Лизбет в градината той старателно отбягваше Уексфорд Хол, дори се въздържаше да поглежда към прозорците на горния етаж, където можеше да зърне лейди Торп. Но мисълта му непрекъснато се връщаше към нея. Отрова в кръвта му беше тя и той

не знаеше как да я изхвърли оттам. Въпреки решението ѝ да остане със съпруга си, Форест не можеше да намери сили и да напусне Уинтърспел, за да се раздели завинаги с нея.

След като привърши с насичането на клона, той захвърли секирата настрана и се зае с подреждането на цепениците. Внезапно гръм проряза въздуха. Мигове по-късно ехото повтори звука откъм Уексфорд Хол.

Форест реши, че трябва да разбере какво се е случило. Влезе в къщата, за да вземе револвера си от чекмедже в бюрото и да наметне кафявото си палто. След което пое по пътя към имението.

Като се ориентираше по екота, който междувременно продължаваше, Форест стигна до изсечено място, където поспря за малко в ролята на зрител. Пред него с пълна пара се провеждаше упражнение по стрелба в мишена.

Скоти Стоун вдигна пистолета си към наредените върху каменна площадка цветни бутилки и се прицели. Със следващите четири изстрела не успя да улучи нито една от тях.

Форест се усмихна снизходително и като клатеше глава, приближи до него.

— Опитай този — предложи той и подаде револвера си на момчето, след като го измъкна от джоба на палтото.

Стреснат, Скоти подскочи и се обърна. Върху лицето му се изписа притеснение, че е имало свидетел на несръчните му опити за стрелба. Недоверчивият му поглед издаваше, че очаква язвителна забележка от по-възрастния мъж. Когато такава не последва, очите му се преместиха върху револвера и засияха от любопитство.

— Хайде, давай, зареден е — подкани го Форест. — Или не знаеш как да го използваш?

Засегнат от въпроса, Скоти остави своето оръжие на земята и грабна другото от ръката на Форест. След това, почти без да се прицелва, натисна спусъка и изпрати куршум в стъблото на едно дърво, доста далеч от редицата бутилки.

— Право в десетката! — обяви Форест с най-сериозен тон. — Мисля, че попадна точно в центъра. Съмнявам се, че аз бих могъл да го направя от такова разстояние.

При тази забележка момчето му отправи поглед, пълен с подозрение, и отвори уста да отвърне, но почти веднага я затвори —

очевидно твърде поласкан от комплимента, за да признае истината.

Форест посочи другия пистолет, представител на доста стар модел за дуел.

— Откъде се сдоби с това нещо?

— Лейди Торп ми го даде — отговори Скоти предизвикателно.

Форест вдигна оръжието и го обърна в ръката си, за да го разгледа.

— Хмм... Не е лошо. Ако ти трябва да стреляш по пирати. — Остави го настрана и отново подкани Скоти да използва револвера му. — Този път обаче се цели в шишетата. И ако можеш малко да промениш хватката си...

— Не се нуждая от указания как да използвам огнестрелно оръжие — заяви Скоти с обичайната си напереност. Следващият му изстрел беше толкова точен, колкото и предишните.

— Виждам, че нямаш — каза Форест и застана така, все едно се канеше дълго да се заседи до стрелеца.

— Е хайде, покажи ми — изръмжа младежът, разкъсван между честолюбието и желанието да се научи. — Но не се заплесвай в приказки. Хич не ги понасям.

— Никога не съм си падал по приказките, повярвай ми — отговори му Форест по същия начин. Той сръчно нагласи китката на момъка и се отдръпна. — А сега — пак!

Този път куршумът се заби на няколко сантиметра от целта.

— Господ да ме убие! — възкликна Скоти, зарадван от очевидния си напредък. До него Форест изкоментира с още по-солена забележка. Скоти го погледна изненадано, после отмести поглед, без да успее да скрие една съвсем лека усмивка.

— В армията наложи ли ти се да постреляш? — В гласа му почти не се долавяха заядливи нотки.

— Да. Но не и без полза за мен.

— Някога прострелвали ли са те?

— Веднъж-дваж тялото ми ставаше на решето — разсмя се Форест.

Даже получената информация да предизвика пристъп на уважение у Скоти към каления войник, той се постара да го прикрие зад груб въпрос.

— Ти се мислиш за печен стрелец, а?

— Донякъде.

— Обзалагам се, че не можеш улучи шест бутилки с шест изстрела — заяви момчето уверено, което предизвика усмивка у събеседника му.

— Ще сключим с теб сделка. Ако улуча всичките, ще идваш през свободните си дни да ми помогнеш да направя конюшня за моя жребец.

— А ако не успееш?

— Ти ще кажеш!

Отговорът беше изречен със стиснати юмруци и присъщата войнственост:

— Ако загубиш, стой далеч от лейди Торп!

— Много добре — съгласието беше дадено само след секунда-две размисъл.

Лизбет наблюдаваше двамата, скрита от погледите им. Сгушена в пелерината си, зад стената от дървета и храсти, тя се сливаше със сивкавите си дрехи с общата сивота на пейзажа. Кал беше изцапала крайчеца на полата ѝ и опръскала обувките ѝ от хубава кожа. Беше стъпила върху туфа минзухари — храбри глашатаи на пролетта. Но пред очите ѝ беше Форест Йорк и тя не беше в състояние да забелязва каквото и да е друго. Две седмици не го беше виждала, от деня, когато в градината я принуди недвусмислено да заяви своята преданост към съпруга си. Думите ѝ го бяха наранили и гневната му реакция беше нормална, но не и упоритостта, с която отбягваше да я среща. Никога не си беше представяла, че ще страни от нея с такава последователна решителност.

Само няколко дни, без да го вижда, бяха достатъчни, първо, да се разстрои, а след това, силно да се обезпокои. Тя започна дълго да се разхожда около конюшните, за да може де го срещне там, когато идва да взима коня си за езда. Жадуваше да го види, да му поднесе извиненията си и да сключат мир. Но той винаги ѝ се изплъзваше. Предишната вечер в отчаянието си беше почти решила да рискува всичко, но да изтича до къщата му при него. Сега той беше близо. И заедно със Скоти. Напразно се опитваше да улови думите, разменени между тях, и се чудеше дали разговорът им протича спокойно. Така поне изглеждаше. Форест стоеше до Скоти и видът му излъчваше спокойно търпение. Лизбет прехапа устни, а ръцете ѝ в маншона от

самур се свиха. Сърцето ѝ се разкъсваше от противоречиви чувства, като виждаше двамата най-скъпи човеци на земята, събрани по такъв начин на едно място. Но сълзите, които преляха от очите ѝ, бяха сълзи на гордост.

Те трябваше да бъдат един до друг през всичките тези години. Те трябваше да се обичат.

Главата ѝ клюмна при мисълта колко несправедлив е бил животът и колко скъпа цената за нейните грешки. Беше лишила Скоти от баща и Форест от син. И никога не можеше да им каже колко близко са свързани двамата, никога.

Ако разкриеше истината пред момчето, то щеше да я намрази. Силван щеше да бъде съсипан от лъжата, зад която се бе крила толкова дълго. А Форест?

Нямаше да се изненада, ако я прокълнеше за това, че е скривала от него, че имат дете.

— Отново на чист въздух, мъничката ми?

Лизбет подскочи като подплашен заек. Лорд Торп неусетно се бе приближил зад гърба ѝ. Дългата му тъмновиолетова пелерина се влачеше по зеленеещата тук-там земя като кралски шлейф. Върху главата му се мъдреше голямо черно бомбе, което вместо достолепие, му придаваше вида на дете, издокарало се в дрехите на възрастен.

— А, виждам нашия смел капитан да посвещава Скоти в тънкостите при боравенето с огнестрелно оръжие — добави той, след като Лизбет не продума. — Не мога да повярвам, че даде на момчето пистолет, гълъбице моя. Не се знае какво би могла да стори с него луда глава като Скоти. Дано капитан Йорк поне го инструктира как безопасно да го използва.

За момент графът се загледа в двамата мъже пред тях, после върху устните му цъфна развълнувана усмивка:

— Виж! Като че ли капитанът ще направи показна стрелба.

Тайничко Лизбет изтри влагата от очите си и насочи поглед към бащата и сина. И тя, като всяка любеща майка, искаше да усети със сърцето си, че съществува връзка между мъжа, когото обича, и сина, който му е родила.

Форест отново зареди револвера си. Движенията му бяха толкова обиграни, че Лизбет си помисли, че би могъл да го стори и със

завързани очи. Без да стяга ръката си, капитанът вдигна оръжието, прицели се и стреля.

Шестте бутилки се пръснаха почти едновременно, сякаш дъжд от натрошени стъклъца.

— Господи Исусе Христе! — възкликна лорд Торп. — Без пропуск! Нито едничко не пропусна. — Той се спусна трوماво през калния треволяк, придържайки шапката на главата си с една ръка, докато махаше с другата. Лизбет го последва по-бавно. Да застане между сина си, съпруга си и Форест Йорк и да запази външно спокойствие, докато сърцето ѝ се гърчи от противоречиви чувства, нямаше да ѝ се удаде лесно.

— Прекрасно представление! — извика лорд Торп, с което привлече вниманието на Форест. — Дяволски добро. Ще имаме ли удоволствието да бъдем свидетели и на още едно?

Стрелецът му се усмихна приятелски, но поклати отрицателно глава.

— Мисля, че със Скоти се упражнихме достатъчно за един ден. Не си ли съгласен, момко? — Той се наведе, вдигна захвърления пистолет на младежа и го сложи в ръката му. — И не забравяй при първия си почивен ден да дойдеш в къщата ми. Ще те чакам.

Като отвърна само с едно кимване, Скоти напъха оръжието в панталона си и се отдалечи.

— Какви маниери — измърмори неодобрително лорд Торп. — Плаче за камшик.

— Не е в настроение — каза Форест. Пряко воля, погледът му обгърна Лизбет, жаден за всяка подробност, за да навакса пропуснатите дни. — Работата опира до загубен облог — добави той по-ниско.

— Това, че е жалък губещ, не ме изненадва. — Гласът на граф Тилбъри издаваше отвращение. — Момчето поне изглежда достатъчно умно да прецени, че силите ви са неравни. Може ли да видя револвера?

Форест му го подаде.

— Американски е, нали? Колт?

— Да.

— Какъв модел?

— Фронттиър.

— Аха! — Лорд Торп върна пистолета. — А сега трябва да дойдете до Уексфорд Хол на вечеря с мен и лейди Торп и да ни разкажете как сте се сдобили с такъв екземпляр.

— Облеклото ми е съвсем неподходящо за вечеря — отговори Форест уклончиво. Изчакваше да чуе мнението на Лизбет. Честно казано, за него нямаше да има по-голямо удоволствие от това да седи на една маса с нея. Но и по-голямо мъчение. Очите ѝ го отбягваха.

— Това няма никакво значение! — възкликна лорд Торп, хващайки съпругата си за ръката. — Настоявам да дойдете. Това ще е удоволствие както за най-любимото ми същество, така и за мен. Нали така, скъпа? За теб компанията на господин капитана е голямо удоволствие, нали?

— Разбира се — едва отвърна Лизбет и наведе глава, за да не гледа насмешливата усмивка на Форест.

Никога досега Лизбет не се бе приготвяла за вечеря толкова грижливо. Графинята се остави в ръцете на прислужницата си, която я изкъпа с благовония и подреди косата ѝ в специална прическа, при която водопад от къдрици се спускаше към едно от деликатно разкритите закръглени рамене.

— Използвай машата, Мери — заповяда тя на втрещената слугиня. От детските ѝ години косата ѝ беше винаги плътно прибирана — вързана или стегната в мрежичка. Прислужницата получи също заповед да пристегне допълнително корсета на госпожата, която след това леко напудри шията и гърдите си.

— Извади роклята ми в нефритенозелено, Мери, тази с бледорозовата фуста. Нея ще облека за вечеря. — Лизбет прекоси тичешком стаята и отвори вратата на гардероба. — Ето тази. — Нетърпеливо докосна скъпата японска коприна. — Извади я. Бързо. Нямам време за губене. О, донеси и изумрудите от касетката ми с бижута.

След като успя да се напъха в десетината метра шумоляща зелена тъкан и се нагласи удобно в нея, след като изумрудите заблестяха върху китката и шията ѝ, лейди Торп застана пред подвижното овално огледало и го премести така, че да може добре да се огледа. Не си спомняше кога за последен път се е издокарвала така,

кога за последен път е обличала скъпа и изящно ушита рокля. При това с допълнителни фустанели, за да може от кръста надолу полите ѝ да бухват като разпукана пъпка на цвете.

Вгледа се отблизо в лицето си и се намръщи.

— Руж... Донеси ми ружа, Мери. После си свободна.

Зейнала от изумление, Мери се захвана да рови из безбройни чекмеджета, натъпкани с френски произведения за задоволяване на женската суета. Откри неупотребяваното багрило между също така недокосвани бурканчета с пудра и кристални стъкленици с парфюм.

Лизбет пое ружа с трепереща ръка и я отпрати. След като прислужницата излезе, лейди деликатно си послужи с него. Забеляза блясък в лешниковите си очи, отразени в огледалото.

Мина ѝ тревожна мисъл. Бавно, но целенасочено, тя започна да разкопчава перлените копчета на гърба на роклята. Затрудни я само последното. Едно движение на раменете и роклята се свлече на пода.

След като я върна в гардероба, Лизбет прерови съдържанието му, докато накрая ръцете ѝ се спряха върху кадифе. Почти с благоговение измъкна великолепна, тъмночервена рокля, много семпла, но вълнуваща. За момент я задържа пред гърдите си, докато мислите ѝ препускаха. След това я облече.

Усети топлина да се разлива по тялото ѝ и да се изкачва към бузите, сякаш внезапно бе започнала да я изгаря треска. Треска на безразсъдство, която имаше опасност да изпепели всичките добродетели, които постоянно бе съблюдавала, и нейната обичайна съдържаност, но тя не предприе нищо, за да я потисне.

С бавни стъпки се приближи и се изправи отново пред огледалото.

За първи път почувства, че сега вече вижда жената, която тя би могла да бъде. Застанала наред пищното великолепие на стаята, където ръчно изрисувани паравани и ориенталски вази ограждаха образа ѝ, крехката жена приличаше на приказна вълшебница. Пулсираща от живот, прелестна и прелъстителна.

Водена от вечния инстинкт на жена, стремяща се да привлече вниманието на мъж, тя подреди още по-изкусно косата си върху разголеното рамо и закачи диаманти на ушите си. После, обхваната от тръпката на решимост и изкушението да опита, свали изумрудите. Тази вечер щеше да я разкрасява нещо друго. Тя припряно го извади от

джоба на пелерината си, провря златна верижка през халката му и я закопча на врата си. Евтино златно украшение с проста изработка, чийто метал беше потъмнял, но между гърдите ѝ заблестя с пълна сила. Нямаше мъжки поглед, който да не бъде привлечен от него... а мисълта на мъжа — от скритото му послание.

Форест Йорк ѝ принадлежеше. Нямаше да допусне той отново да напусне живота ѝ.

Долу, в гостната, Форест се разхождаше като тигър в клетка. Вече час чакаше домакинят и домакинята да се преоблекат за вечеря, а в това време до гостоприемно подканящия огън му бяха поднесли ободряващи напитки. Но той не успяваше да се успокои. За хиляден път над чаша бренди си зададе въпроса защо от рождението му го съпровожда участта винаги да се оказва в центъра на всякакви неприятности.

Най-сетне широкият двукрил портал се разтвори. Форест вдигна поглед, за да срещне лорд Торп и неговата... В първия момент реши, че дребният човечец е повел друга жена, а не съпругата си. Тя беше застанала в полусянка. Светлината падаше дискретно върху роклята, гърдите, лицето ѝ. Мекото кадифе на одеждите ѝ сякаш излъчваше вълни — богато и наситено тъмночервени. Шлейфът я следваше по пода, изкусителни гънки обгръщаха тялото, а корсажът се стесняваше надолу от раменете във формата на сърце. Плътта над деколтето сияеше с блясъка на перла. Безпощадно прибираната по-рано коса сега се къдреше и сияеше, едва милвайки извивката на едното рамо.

Два зелени пламъка се взряха в него иззад полуспуснатите клепачи. От тях струеше древният повик, който Форест беше откривал в очите на най-изтънчените куртизанки. А триъгълника между гърдите беше изпълнен от златните отблясъци на медальон...

Кръвта му забушува. Всеки нерв в тялото му реагира на извадената на показ съблазън. Лорд Торп изглеждаше не по-малко замаян и преплиташе крачка до съпругата си като смутен ученик.

Погледът на Форест го отмина и се закова тежко върху Лизбет.

Какво вършеше тя? Смяташе ли да го изтезава като наказание за студенината му и за това, че я отбягва? Само че той нямаше жълто около устата, за да разреши да си играят така с него.

Отрано се бе научил как да се справя с предизвикателството на жените, като се започне с отегчените и разпуснати съпруги на старшите си офицери...

Скоро се овладя и чертите на лицето му се отпуснаха. Наведе се над ръката ѝ.

— Лейди Торп...

— Капитане — едва се отрони от нея.

— „Най-сладки са скритите песни на мисълта ни!“ — изрецитира съпругът ѝ, но гласът му беше несигурен. Ръката му отново хвана нейната. — Лакеят съобщи, че вечерята е сервирана. Ще минем ли отатък?

Подреждането на масата, обслужването и блясъкът на трапезарията подхождаха на кралски дворец, но Форест почти не ги забеляза. Колкото и случайно да се срещнеха погледите им с Лизбет, загадъчна усмивка се появяваше едва доловимо върху устните ѝ и това го подлудяваше от гняв и желание. Казваше си, че каквато и да беше играта ѝ, той също можеше да я играе, и то двойно по-добре. Съжаляваше само, че го въвличат да участва в нея на маса.

— А сега, капитан Йорк — започна лорд Торп, докато се наместваше на възглавничката си, — трябва да ни разкажете повече за револвера. Чел съм за този модел, но никога не бях имал възможността да го видя. Бил ли сте някога в Америка?

Форест разгъна кърпа върху колената си, докато пременен в пищна ливрея лакей разсипваше крем супа от купа от севърски порцелан.

— Бил съм в Щатите няколко пъти, но револвера не е оттам.

С грациозно движение Лизбет загреба от супата и поднесе лъжицата към устата си, където я задържа, за да попита съвсем тихо:

— Тогава откъде е, капитане?

С всяка частица от тялото си Форест усещаше присъствието ѝ в другия край на масата. Не беше нужно да я поглежда, за да си припомни някакъв детайл от външността ѝ. Не беше нужно да чува гласа, за да си припомни омагьосващата му мелодия. Той прочисти гърлото си.

— Преди три години. Пътувах из Мароко. Страна, чийто начин на живот изцяло се различава от нашия. Зад стените на градовете му живеят укротители на змии, шейхове и паши, обути в чехли с извити

носове. Хората там са изключително религиозни и жестоки спрямо тези, които си позволяват волности. Някои от местните жители не допускат проникването на нищо от Запада и по-специално — ако е свързано с християнството. А като казвам не допускат, имам предвид, че са абсолютно безкомпромисни. Цветът на кожата им е тъмен — продължи Форест, — и аз се обличах според местните традиции, така че с доброто владение на езика, се сливах с масата. Веднъж се присъединих към керван, пътуващ за Фес, защото имах работа там. За беда и група фелахи се включиха в кервана. Варвари, чиито развлечения са водене на местни войнички, публични екзекуции и грабежи. Ако си помислиш — вметна саркастично той, — твърде сходни занимания има и нашият достоен Парламент. Както и да е. Забелязах, че един от юначагите е препасал Колт, за който се изфука, че доскоро бил собственост на един американски кавалерист. Очевидно самоувереният янки е търсил приключения в Мароко, без предварително да си подготви домашното.

— Искате да кажете, че е трябвало да отиде там предрешен? — попита заинтригувано лорд Торп.

— Искам да кажа, че вероятно се е опитал да изнесе методистка проповед на стълбите на някоя джамия.

Граф Тилбъри плесна с ръчички и се разсмя като дете, на което са разказали смешка.

— Чудесно го казахте! Точно така, точно така. Продължавайте.

— Е, както може би се досещате, американецът с радост е бил принесен в жертва заради неуважението му към исляма. Негов наследник, що се отнася до револвера му, е станал този примитивно мислещ фелак, макар да не ми е ясно в резултат на какъв демократичен процес. Със сигурност обаче не се е дължало на стрелковите му умения.

— По-лош стрелец от Скоти? — изломоти лорд Торп, като избърса потеклата супа от разтегнатата си в усмивка уста.

— Значително по-некадърен. Виждах го няколко пъти при придвижването ни през пустинята да пуска някой и друг куршум по разни масивни гранитни отломъци, без да успее да улучи дори най-големия от тях.

Докато графът се заливаше от смях, Форест си избра и си сипа парче задушено свинско от едно от платата^[1] и продължи.

— В един момент осъзнах, че скоро ще споделя същата участ като американеца. Вероятно съм проговорил на английски в съня си. За късмет, нападна ни банда крадци — маври, и трябваше да се отбраняваме. Тъй като героят на моята история нямаше да се справи с положението, наложи се да заема револвера, за да помогна на разбойниците да поемат пътя си в отвъдното. След случая реномето ми сред сбирщината достигна смайващи висоти.

— И получихте револвера като подарък?

— Вярно е, че някои народи по тези места са известни с щедростта си за дарове и би ми се искало да можем да кажа, че феллахите са били така впечатлени от уменията ми, че са ми връчили тържествено оръжието, но...

— Вие го откраднахте — обобща накратко смисъла на изречението като факт Лизбет, сякаш предварително бе запозната с края на историята.

— Без най-малко угризение. Посред нощ.

Два чифта очи се кръстосаха над масата при възцарилата се тишина.

— Завиждам ви за приключенията, Йорк — заяви чистосърдечно развълнуваният домакин.

Лизбет леко се наклони напред.

— А дамите в тази част на света, капитан Йорк? — запита тя, като наблягаше на думите. — Непрекъснато ли крият лицата си зад воал?

Форест я погледна. Ръката ѝ бавно се вдигна и се заигра с медальона върху гърдите ѝ. Очите ѝ бяха потъмнели, а движенията — неестествено отпаднали въпреки живеца по бузите ѝ. Той се зачуди дали цялата игра не ѝ идва в повече, отколкото може да понесе.

— Дамите винаги са забулени на публични места.

— А когато не са навън?

Форест ѝ отвърна със същата неразгадаема усмивка като нейната по-рано:

— Много малко мъже, неколцина избраници, са допускани зад стените на домовете им, лейди Торп.

В очите на Лизбет проблесна ревност и тя ги сведе.

— Така невероятно различаваща се култура от нашата — каза лорд Торп, занимавайки се несръчно с пилето с къри. — Възхищавам

се на смелостта ви, Йорк. Ужасно опасно място за живеене според мен.

— А ще се върнете ли пак там? — тихо попита Лизбет, докосвайки отново медальона с връхчетата на пръстите си. В едва просветващия между клепачите ѝ поглед беше вложено цялото изкушение, на което беше способна.

Ръката на Форест замръзна над лъжицата. Той огледа и двамата си сътрапезници.

— Може би — тъмните му очи изразяваха задоволство, — ако ми хрумне.

Малко по-късно, съобразявайки се с етикета, Форест се сбогува. Настроението му беше кисело, страстите му възбудени, а разходката до дома му под неочаквано рукналия пролетен порой изобщо не успя да ги охлади. Видът на къщата му също не помогна за намаляване на напрежението. На площадката отпред го очакваха струпани на купчина ръждясали подкови.

Явно някой в Уинтърспел го беше познал.

[1] Плато — голяма чиния, в която се нареждат различни ястия или няколко порции от едно ястие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Форест несъзнателно докосна белега на рамото си с привичния жест от отдавна отминалите години, а кракът му запрати подковите далеч от площадката. Явно дълго стаяваната злоба на някой в Уинтърспел се бе отприщила, за да продължи да го унижава. Гневът заклокочи в гърдите му, а бесът и жаждата за кръвно отмъщение, което изпитваше някогашното безпомощно момче, и сега го завъртя във вихъра си. Стъписа го силата на чувството, защото си мислеше, че отдавна го е преодолял.

Дъждът биеше по стъклата на прозорците и дървените стени на къщата. Вече влязъл, Форест се препъна в тъмнината в още една подкова. Захвърлена по-ожесточено, тя бе счупила едно от стъклата и сега потопът се изливаше върху плочите на пода. Форест грабна оскърбителното парче желязо и с все сила го запрати през задната врата към гората. То полетя и се плъосна върху подгизналата земя, придружено с проклетия към целокупното население на Уинтърспел, неговите прародители и потомци, взети от богатия речник на някой арабски камилар.

Коляното му пулсираше. Той издърпа един стол изпод масата, като рязко се подпря на нея с въздишка, процедена през зъби. Парче стъкло съдра ръкава му и той с вик притисна бликналата на лакътя му кръв. Беше тъмночервена... толкова тъмночервена, колкото цвета на една кадифена рокля.

— Обиграна кучка! — изрева Форест. Преследваха го видения, мъчителни видения на една безсрамна графиня и той говореше, сякаш Лизбет беше застанала пред него в цялото си великолепиe.

— Надяваше се да ме поставиш в ролята на глупака тази вечер, нали! Присмиваше се, подиграваше се с мен, накара ме да зяпам, загубил ума и дума, излагаше на показ всичко, което няма да мога да притежавам. И с каква цел? Какво ти донесе тази твоя игра? Какво удовлетворение получи от нея?

Форест стовари юмрук върху бедрото си, скочи от стола и закуцука напред-назад из посипаната със стъкла стая.

— Ако сега беше тук, с мен, моя лейди, щях да стисна разголените ти рамене и да те раздрусам, докато зъбите ти затракат.

Форест отвори задната врата и излезе навън, без да обръща внимание на дъжда, който се изливаше върху главата и се стичаше по косата му. Вятърът превиваше дърветата, а през облаците се стрелна светкавица, която освети изопнатото му от гняв лице.

Дълго той не помръдна от мястото на сред двора, където беше застанал, забравил всичко, освен проблясващите светлини на Уексфорд Хол, в които бе вперил взор.

— Ела, любов моя, седни с мен до огъня. Както винаги си го правила.

Лизбет стоеше до остъклената врата към градината и не се помръдна, сякаш се готвеше да избяга оттам. Дъждът барабанеше безспирно върху каменната настилка на алеите, стичаше се на поточета по стрехите и превръщаше лехите с цветя в кални локви. Глухо изтрещя гръмотевица, която разтресе прозорците, преди да се изтърколи по своя път. След нея като че ли пороят намаля и се превърна в самотно падащи капки, които се размазваха върху стъклата като паяжина, през която можеше да се наблюдава околният пейзаж.

— Не ме ли чу, любов моя? — повтори Силван настоятелно от стола си до камината. — Ела, поседни с мен.

— Не, Силван — осмели се да му се противопостави Лизбет. — Не съм в подходящо настроение. Искам само да си легна.

Нейна вечна сянка, той се приближи и застана до нея. Обувките му със сребърни катарамии изглеждаха безнадеждно старомодни, виненочервеният му жакет с прекалено дълги ръкави изобщо не отиваше на жилетката в канелен цвят. Няколко косъма стърчаха върху почти плешивото му теме. На брадичката му имаше засъхнала горчица. Гледката предизвика у Лизбет отвращение и съжаление. И желание да го закриля. И вина.

— Приятна ли бе вечерта за теб, скъпа? — попита я той с малко несигурен тъничък гласец. Галейки кадифения ръкав на роклята ѝ, добави: — Приятна ли ти беше компанията на капитан Йорк?

— Той е интересен и развлекателен сътрапезник.

— Наистина. А също и много привлекателен мъж. Дързък и устремен. Подозирам, че се поддава на настроенята си и винаги е нащрек. Изглежда също, че по-голяма част от живота си е прекарал сам. Със своята способност да преценявам човешките характери — добави самохвално лорд Торп — считам, че нашият капитан Йорк е една загадка.

— Загадка? — повтори Лизбет смутено.

Графът сви уродливите си рамене.

— Като че ли няма близки и роднини. Ако е споменавал за такива, аз не съм го чул. — Той пхна ръка в нейната. — А ти?

Като прояви привидно безгрижие, Лизбет се приближи до една маса и заразгръща дамско списание. Едва забележима усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ.

— Истината е, че съм го чувала да споменава... той каза, че идвал от... никъде.

— Ха! — възкликна съпругът ѝ. — Не ти ли казах, че е загадъчна личност?

— Някои мъже са по-потайни от други — отговори Лизбет с половин уста и с желание да приключи разговора на тази тема. — А сега мисля да се кача горе. Беше уморителен ден, не мислиш ли?

Лорд Торп препречи пътя ѝ, прекосявайки с тромаво клатушкане стаята. Когато стигна до нея, взе едната ѝ ръка, повдигна я и долепи яркочервените си устни в страстна целувка върху нея. После, както често правеше, започна да гали с безформената си ръчица пръстите ѝ, един по един, отново и отново, като се възхищаваше от съвършената им форма.

— Прекрасно изглеждаш тази вечер, мъничката ми — прошепна той, наведен над ръката ѝ. — Но ти пак носиш медальона... Мислех, че си го изпуснала в реката.

Графинята насила се разсмя. С нервен, накъсан смях.

— Т-той бил паднал в джоба на пелерината ми, Силван. Можеш ли да си представиш? През цялото време е бил там, трябвало е само да се сетя да погледна.

Той кимна и постави ръката си върху женствената извивка с цвят на слонова кост точно над талисмана. Остави я разтворена там, като върху вещь, която му принадлежи.

— Изкушаваш ме непреодолимо тази вечер. Ах, как ме изкушаваш, моя най-скъпа любов.

Тя преглътна и погледна надолу, където кафеникавата му плът се докосваше до нейната. Красавицата и звярът. Тялото ѝ започна да трепери, сякаш я вледеняваше зимен мраз, а лицето ѝ се изкриви в усилието да не даде външен израз на обзелото я отвращение.

— Силван...

Неспособен да се овладее, лорд Торп започна да гали нежно рамената ѝ, после пръстите му се плъзнаха по неудържимо привличащата го мекота към мястото, където лежеше медальонът.

— Моля те, Лизбет — промърмори той съкрушено, — знаеш, че средата на лятото не е чак толкова далеч.

Тя потръпна конвулсивно и отстъпи назад. В същия миг съпругът ѝ я сграбчи за ръцете и се хвърли на колене, като допря грозната си глава в гънките на роклята ѝ.

— Моля те! — Гласът му се извиси в ридание. — Не бягай от мен. Ти си животът ми, аз те обожавам. — Той повдигна крайчеца на дрехата ѝ и изстена с глас, който ѝ беше много добре познат: — Любя те! Любя те! Любя те!

— Не, Силван! — Тя се опита да изтръгне пръстите си, но джуджето ги стисна още по-силно, а зачервените му очи под подпухналите клепачи се впиха в нея. Както винаги, тя почувства, че съжалението в нея надделява.

— Само легни до мен през нощта, ако друго е невъзможно! — замоли я лорд Торп като обезумял. — Разреши на едно отблъскващо, прокълнато тяло, плод на жестока демонска фантазия да почувства блаженството от допира с топлината и съвършенството ти. О, боже! — люлееше се той напред-назад на колене, а звуците, които издаваше не бяха човешки. — Аз не съм никакъв мъж, знам го, знам го. Аз не съм никакъв мъж...

— О, Силван, не трябва да правиш това. Не трябва! — извика Лизбет и постави ръцете си върху сведената му глава, а след това коленичи пред него. Същото се бе случило и в деня на сватбата им. Колко добре си го спомняше!

През краткия период на ухажване от страна на лорд Торп, поведението ѝ се контролираше непрекъснато от баща ѝ. Строгийт му и пронизателен поглед я следеше неотстъпно, дори когато тя вътрешно

се терзаеше само от мисълта, че е възможно да се омъжи за този странен и непривлекателен мъж.

Всеки ден човекът, който се разпореждаше със съдбата ѝ, повтаряше една и съща назидателна тирада преди появата на подходящия кандидат:

— Запомни! Този път нямаш никакъв избор, Лизбет. На петнадесет години си, а за теб вече няма бъдеще в Англия. Не си мисли, че новината за срамната ти връзка не се е разнесла из салоните на скъпите ми лордове. Не си мисли, че клюкарите от Уинтърспел не са разпространили с подробности скандалната история. Ти, дъщерята на виконт, грижливо отгледана дама от обществото, да допуснеш да търсиш удоволствия с един нищожен коняр — изчадие, пръкнало се от блудница!

Лизбет не отронваше дума, докато баща ѝ даваше воля на беса си. Само сърцето ѝ все повече се затваряше в студена обвивка, която даже италианското слънце с горещите си лъчи не бе в състояние да разтопи.

— Ти сама разруши всичките си шансове — продължаваше лорд Татършал, с издути венички на носа си от ярост, — а се чудиш защо проявявам такава строгост към теб. Допускаш ли, че ще разреша да се завърнеш у дома, за да получиш само презрението на почтените съпруги и подигравателното отношение на всеки млад мъж от обществото? Мислиш, че ще те оставя, без да съм ти намерил съпруг, за да се въргаляш с дрипльовците от селото, когато решиш, че трябва да задоволяваш нуждата си? Може би пък си се надявала, че ще ти позволя да се омъжиш за селяка, който ти наду корема? — При тези думи той се бе навел, за да се изхрани върху плочите на терасата.

Когато Лизбет се осмеляваше да вдигне погледа си и да срещне безмилостните му очи, баща ѝ хващаше и навиваше жестоко около ръката си кичур от косата ѝ.

— Ще се омъжиш за мъжа, който съм намерил за теб. Той има по-висока благородническа титла от мен и е богат като Крез. Изобщо не ме интересува, че ще ти се наложи да понасяш отблъскващата му външност през остатъка от живота си — ти това и заслужаваш. Не забравяй, че държа детето — копелето, заченато от копеле, което ти май обичаш твърде много. Подчини ми се и ще ти разреша поне да

знаеш къде се намира. В противен случай, не се ли омъжиш за лорд Торп, детето ще изчезне и ти никога няма да узнаеш нищо за него.

Лорд Татършал излизаше тогава за малко на балкона, за да се успокои с гледката, след което се връщаше и довършваше поучението си.

— Хич не ме е грижа как ще постъпиш след сватбата. Ако решиш, разкажи на лорд Торп за детето. Но тогава той ще може, ако пожелае, да те убие за изневярата ти. Никой мъж, дори и грозен като него, няма да се зарадва на откритието, че жена му го е взела за съпруг, след като е родила син от някакъв просяк.

Непрекъснато повтаряната заплаха беше оказала своето въздействие. Лизбет беше готова да направи всичко, само и само да не изгуби детето си. Минути след раждането на Скоти, след като баща ѝ бе разрешил да подържи за кратко бебето до гърдите си, ѝ го взеха, за да го използват по-късно като гаранция за сделката.

Разбира се, тя отдавна си бе дала сметка, че незаконороденото ѝ дете никога нямаше да има високо положение в обществото, но поне се надяваше, че послушанието ще ѝ осигури връзката с него. Щеше да го следи как се развива с годините и да му изпраща подаръци. Достатъчно беше съкрушена от загубата на Енвил; нямаше да допусне да изгуби и сина им.

Въпреки всичко след първата си среща с графа силите едва ѝ стигнаха да не моли баща си за милост и да отмени сделката. Тръпки я побиваха, когато джуджето се навеждаше над ръката ѝ и я целуваше. Само неговото неотклонно внимание към нея и самокритичните му преценки, които предизвикваха съчувствието ѝ, ѝ помагаша да не загуби окончателно присъствие на духа. Още тогава, въпреки нежеланието, в сърцето ѝ се бе промъкнала жалост към нещастника.

Но дотам можеше да стигне съчувствието на едно благовъзпитано петнадесетгодишно момиче. В нощта след сватбата с лорд Торп тя изпадаше в истерия всеки път, когато съпругът ѝ се докоснеше до нея, удряше ръцете му, свита в един ъгъл. Той беше упорствал и се опитваше да сложи ръце върху нощницата ѝ, което беше изтръгвало ужасени крясъци от нея — превърнала се в малка трепереща топка върху дъските на пода.

Смазан от отчаяние при явното ѝ отвращение, Силван унижено беше просил любовта ѝ. Ужасена, Лизбет го бе наблюдавала да скубе

косите си, да проклина себе си и съдбата, наказала го с това чудовищно тяло. Проклятията му прерастваха в писъци и събираха пред вратата им прислугата на хотела.

Цялата пъстра картина на отминали събития премина пред очите ѝ. Тя наведе глава. Проснат на пода пред нея, съпругът ѝ хлипаше като дете, с протегнати ръце като за молитва към божество.

— Силван, не прави така с мен! — извика Лизбет и се отдръпна. — Изправи се, изправи се веднага. Не постъпвай така с мен! Знаеш, че не мога да го понеса!

Като се дърпаше, тя успя да изтръгне роклята си от вкопчената ръка на лорд Торп. Понесе се като тъмnochервен вихър нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж, въпреки че краката ѝ се плъзгаха по излъскания мрамор. След като влетя в стаята си, Лизбет затръшна вратата и се облегна останала без дъх на нея, сякаш беше портата на непристъпна крепост.

Някакъв шум я подплаши и тя рязко се извърна. Но видя само завесата на прозореца с откренати крила, която шумолеше от порива на вятъра. Лейди Торп въздъхна облекчено и се свлече до стената.

Леглото ѝ беше готово за нощта и само трябваше да се мушне под завивките. Но тежките завеси го правеха неуютно. Погледът ѝ обиколи стаята. Върху всяка маса бяха наредени безброй статуетки с антикварна стойност, а пространството се насищаше от богатите багри на килимите. Огромни маслени платна в позлатени рамки заемаха почти целите стени, наредени близко една до друга. Къпещата се Венера закачливо мамеше с пръст; Персефона неестествено се усмихваше при спускането си в царството на сенките; дори сабинянките едва забележимо се усмихваха в ръцете на насилниците си^[1].

Точно в този миг Лизбет усети как намразва златната си клетка, която лорд Торп ѝ беше построил в усилията си да я направи щастлива. Негови бяха поръчките на почти всяка мебел и украса в стаята. Всичко беше изписвано от каталози и пристигало под формата на изненада. Но не можеше да му каже, че собственият ѝ вкус е твърде непретенциозен за подобно разточителство.

Напрегна се, когато дочу стъпките му да изкачват стълбите. По слабото пропукване на дървото над прага се досети, че се е дотърлил

до стаята ѝ. До слуха ѝ достигаха дъхът и въздишките му. После дивите му вопли започнаха отново:

— „Толкова силно и още повече; но ти не ме обичаш, и никога не ще го сториш! Любов не ща да има между нас. Но не мога да те обвинявам; да те обичам — силно, грешно и напразно, това е моята съдба.“

Под тежестта на самообвиненията тя наведе глава — не беше в състояние да обича съпруга си, както той искаше да бъде обичан. Тя го правеше нещастен — така, както и той нея.

И все пак беше сключила споразумение с него и само след няколко месеца, независимо от нежеланието си трябваше да изпълни своята част от него.

След като вратата на стаята на съпруга ѝ се затвори, Лизбет се отпусна върху леглото. Почака петнадесетина минути, после още толкова, докато през стената не долови звуците от неспокойния му сън.

Сега вече можеше необезпокоявана да излезе от къщата — да избяга, макар и само за час.

От дъжда бяха останали само няколко бързо стопяващи се облака по небосклона. Нощта беше изпълнена с пурпурни сенки, от които градината приличаше на живо същество. Една от всички сенки, Лизбет се промъкна през градината и се запъти към лъкатушната линия на реката в далечния ѝ край. Чехлите ѝ подгизнаха от влагата, а косата ѝ се просмука с аромата на раззеленяващата се природа. Някъде отдалеч се дочуваше съвсем слабо подрънкването на хлопка на крава, от листата се стичаха дъждовни капки.

Някъде напред мостът се бе проснал като изгърбен звяр, стъпил от двете страни на реката. Над него се издигаше застрашително Кулата — черен пръст, загулил изгряващата луна. Лизбет се затича, почувства се свободна и жива, оставена сама на себе си, както в дните на моминството ѝ, когато нещата бяха по-прости.

Дори в мрака тя намери пътеката, по която бе минавала толкова пъти с Енвил — пясъчна бразда, оградена от папрат. Ивицата земя лъкатушеше между ябълкови и праскови дървета и се изкачваше по каменен хълм, преди като жълта лента да се спусне към реката. Лизбет продължи да тича, докато тънките ѝ подметки започнаха да се хлъзгат и затънаха в бълбукащата тиня, а в полата ѝ се отъркаха тръстикови стъбла, от които се заотделяха тъмнокафяви перца. Водата живееше

свой живот, а след дъжда беше придошла и ушите на Лизбет забучаха от устремното ѝ движение.

След като преджапа малък заблатен участък, тя протегна ръце, за да разгърне клоните на една върба, и стъпи върху килим от мокри гниещи листа. Най-после отново беше под арката.

— Значи... ти все още идваш тук.

Лизбет се обърна стресната. Форест Йорк небрежно се беше подпрял на една колона.

Когато погледът ѝ проникна в сянката, тя можа да различи как небрежно, с уверени движения дялка с джобното си ножче клон от върбата. Краката му бяха кръстосани в глезените, а главата ниско наведена над клонката и така приличаше на човек, излязъл да се наслади на нощния въздух.

Веднага щом го забеляза, Лизбет изпита желание да се хвърли в прегръдката му, но нещо в позата му, в мързеливото подигравателно звучене на думите му я възпря.

— Знаеше ли, че ще бъда тук? — продължи той съвсем спокойно, сякаш водеха разговор на чаша чай. — А! — добави той, вдигайки глава. — Очевидно е така, защото виждам, че все още си облечена в зашеметяващата вечерна премяна. Все пак ако искаш ефектът ѝ върху мен да е пълен, би трябвало да махнеш пелерината.

Тя се вираше в него през тъмнината, докато той лениво метна клончето в реката и прибра ножчето в джоба си.

— Не ме разбирай погрешно — не спираше Форест, без да промени тона си. — Представлението ти тази вечер беше изумително, дори не успях да му се наситя. Всяко нещо беше умело подбрано... чак до украшението ти.

Значи беше ядосан, помисли си Лизбет, може би дори не само ядосан. Преди знаеше как да успокоява гнева му, лошите му настроения. Но не беше сигурна, че ще успее сега, когато момчето се бе превърнало в мъж.

Без да ѝ е ясно как да продължи, тя намести съсипаните си чехли на краката и се загърна по-плътно в наметката.

— Изглеждаш обиден — осмели се най-сетне да опита почвата.

— Обиден? — повтори той, сякаш преценяваше думата. — Опитай с някоя по-мръсна дума.

Грубостта му я бодна. Върна се към предизвикателно женствения тон, който бе използвала по време на вечерята.

— Не, ти я избери.

Само с едно бързо движение Форест излезе от сянката и сграбчи Лизбет за ръцете. От устрема му тя се залепи с гръб към моста, притисната от тялото му към студените, рушащи се камъни. Лицето му се приближи до нейното дотолкова, че носовете им почти се докосваха. Лизбет виждаше черната линия на свъсените му вежди, дивия поглед, безмилостно извитата надолу уста. Внушаваше страх, но беше красив. В него с еднаква сила се сблъскваха добро и зло. Можеше да бъде или ангел на справедливостта, или сатана-изкусител.

— Мислите ли, че съм кукла, с която можете да си играете, *лейди* Торп? — просъска през зъби той. — Решила сте, че можете да ме използвате, за да се развличате? Това ли е забавната ви игра — да ме привличате колкото е възможно по-близо, за да ме отблъснете след това? Мислите ли, че насреща ви е *Енвил*, когото можете да използвате и да захвърлите, когато обстановката се нажежи? — Разтресе я така, че главата ѝ се люшна назад. — *Е, аз не съм Енвил!*

Грубостта му събуди нейния гняв и тя се изправи срещу него.

— Ако моето присъствие толкова ви притеснява, *капитан Йорк*, защо тогава дойдохте тази вечер в Уексфорд Хол? Защо приехте да вечеряте заедно с мен? Можехте да отклоните поканата, можехте да кажете „не“.

— Както и трябваше да постъпя — отсече Форест, като я отмести с рязко движение. — Простете невежеството ми, *графиньо*. Мислех, че съм наясно с правилата на глупавата ни игра. Смятах, че тя цели да се избягнат подозренията на съпруга ви.

— Няма правила, когато и двамата сме засегнати! — възрази Лизбет презрително. — Знаете го толкова добре, колкото и аз. Знаете, че ни свързва взаимно привличане, вътрешен порив, който ни кара да рискуваме всичко, дори живота си, за да бъдем заедно. Опитах се да го преодоля, но не е по силите ми. И вие няма да успеете. Да бях сложила и черна рокля, закопчана до брадичката, да бях стояла със смирено сведен поглед на масата, сега щяхте да сте много по-мил с мен. Така щеше да е! Отречете, ако можете.

Той тръсна глава, сякаш ядосан от истината, която се съдържаше в думите ѝ. Зад него луната се измъкна от облаците и лъчите ѝ

посребриха линията на реката и очертаха широкоплещестия му силует.

Когато отново проговори, в гласа му имаше подигравателни нотки, целящи да я предизвикат.

— Да речем, че аз нямам волята да стоя надалеч от вас. Защо тогава, по дяволите, изпитвате такава адска необходимост да ме прелъстявате в присъствието на съпруга ви?

— Защото се страхувах, че съм ви загубила отново? — проплака Лизбет, забравила за гордостта си. — Страхувах се, че отново ще си отидете от мен!

— Какво искаш от мен, Лизбет? *Какво?* Завинаги ли трябва да остана в сянка край теб и там да те очаквам? Да се ослушвам за една твоя дума или да ловя всеки твой поглед, когато решиш, че моментът е удобен за това? Това ли искаш? Това ли!?

— Искам... — тя наведе очи и прошепна — искам само да останеш до мен... близо до мен.

Отговори ѝ късо, студено изсмиване.

— Разбираш ли какво искаш?

— Да! — отвърна тя пламенно. — Не повече, отколкото изисквам от себе си.

Форест изсумтя, скръсти ръце на гърба си и се извърна.

— Мисля, че става дума за нещо повече. Много, много повече. Не забравяш, надявам се, че не съм от типа всеотдайни самаряни, каквато си ти. Свикнал съм просто да взимам, каквото пожелаея.

Уязвена от сарказма му, Лизбет пристъпи напред и обви с ръцете си кръста му, после облегна бузата си на гърба му. Мъжът обаче се освободи от прегръдката ѝ с безразличие и се отдалечи на няколко крачки, загледан оттатък реката.

— Истина е, че сме свързани — призна Форест и започна да къса разсеяно от цветовете на къпинов храст, обвил се около арката на моста. — Дали сме свързани чрез благородството на духа или от желанието за чувствена наслада, не мога да кажа. — Вдигна рамене и я погледна през притворените си клепачи. — В момента съм по-склонен да приема, че става дума за второто.

Лизбет искаше да възрази, да го убеди, че връзката им е много по-дълбока, но като че ли не беше способна да намери подходящите думи и само се сгуши във връхната си дреха.

— Възможно ли е да се срещаме тук понякога? — попита тя със запъване малко по-късно в отчаян опит да задържи свързани разпадащите се нишки на приятелството им. — Да уговорим определено време, в което да идваме? Просто да поседим близо един до друг, да разговаряме... да си припомним?

В усмивката му към нея имаше едновременно обич и съжаление.

— Връщаш се вече в ролята на невинна ли, скъпа ми Лизбет?

Той се приближи и я докосна с протегнатия си показалец. Пръстът му очерта линията на лицето ѝ и се спусна към мястото, където висеше медальонът. С въздишка Лизбет обгърна ръката му в своята. Форест се наведе към нея и я целуна. Агресивна, проникваща целувка. Кратка и егоистична. И когато тя се протегна, за да обхване врата му и да я удължи, той моментално се отдръпна, за да избегне прегръдката ѝ. Злостен смях отговори на протестиращия ѝ вик.

— А сега, лейди Торп — каза ѝ, преди да се стопи в тъмнината, — давам ви възможност да се уверите, че играта може да се играе и от двама.

[1] Персефона, Венера, сабинянките — персонажи от картини на известни художници от Ренесанса. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Защо да не си пусъдиш лехичка-две със зеле — размаха енергично кутия със семена Агата, застанала на задната врата.

— Не обичам зеле — отсече категорично Форест. Беше коленичил в пръстта и лицето му стана кисело. — Никога не съм обичал.

След като прибра полите си, Агата внимателно запристъпва между разпръснатите земеделски сечива, мина покрай ограничителните възета и дъски, които капитанът беше поставил по-рано, и застана до него. С едната ръка на кръста, а другата със семената, тя заяви:

— Тъй, както аз гу готвъ, шъ ти харесъ.

Форест я погледна намусено и протегна ръка за кутията с едва сдържано раздражение.

— Започвам да се чудя кой от нас двамата работи за другия и кой плаща, за да му работят — въздъхна той и се плесна по загорелия врат, за да отпъди едно нахално насекомо.

Агата изсумтя и прехапа устни от обида.

— Не знам дъл съ питаш и за туй кой от двама ни е тоя, дет' готви и кой — дет' лапа.

Неспособен да отговори с подходяща острога, Форест мълчаливо проследи обратния път на властната си домакиня, след което със скръбно примирение започна да копае поредната лега. В началото беше малка зеленчукова градинка. Скоро продуктите от нея щяха да изхранват цялата армия на Нейно Величество.

— Следващия път няма да ме остави на мира, докато не сглобя оранжерия, достатъчно голяма, та да побере половината амазонска джунгла — заоплаква се той, така че гласът му да бъде чут през отворения прозорец. — Упорита жена. Не мога да си обясня защо й търпя прищевките.

Не че Форест се плашеше от работата. Когато няколко седмици по-рано беше съзрял минзухари и нарциси да избуяват зад къщата, той

грижливо им разчисти място от задушаващите ги пълзящи бурени и пластове гниеци есенни листа. Долавяйки интереса му към това занимание, Агата беше решила да не пропуска шанса да се сдобие със зеленчуци за кухнята и така да допълва закупеното от селския пазар. Форест беше дълбоко убеден, че до края на лятото Лорълпат ще се зарине с излишъци от грах, салатата, домати, краставици, пресни картофи, ревен, касис, ябълки. Без да се слагат в сметката поне дузина подправки.

— А сега и зеле — измърмори градинарят господар на имението и разтвори кутията, откъдето изсипа семена в шепата си. След това добави: — Дузина отвратителни зелки.

След още час работа свитото му коляно го заболя, а гърлото му пресъхна от жегата и закопня за глътка лимонада — при липсата на нещо по-силно.

— Агата! — провикна се той по посока на кухненския прозорец. — Ще получа ли чаша с някаква студена течност за робския си труд?

Стори му се, че от кухнята долетя някакво измънкване, но тъй като предположи, че думите едва ли ще да са били от най-благовъзпитаните, предпочете да не настоява да бъдат повторени.

Да се изправи на крака не беше от най-лесните работи. Той изтупа пръстта от ръцете си и се поколеба какво да стори с полепналата по колената на панталоните му земя. Рисковано беше да я изчисти в кухнята — като се има предвид кой беше на пост в нея сега. Затова заобиколи от другата страна на къщата, за да използва закачения там маркуч. Захвърли ризата си, наведе се и обля с ледена вода врата, лицето, раменете и ръцете си. Водата, която се стичаше от косата му, го принуждаваше да стиска очи, и все пак той ясно усети, че не е сам. Без да прави излишни движения, Форест отвори само едното си око и хвърли изпод мишницата си поглед назад. Не припадна от изненада, когато откри Гретхен, настанила се зад храстите.

— Не хапя, нали знаеш? — обърна се той към нея, докато изтриваше лицето си с края на ризата. — Доколкото си спомням, при последното си посещение ти си тръгна оттук без нито една драскотина.

Гретхен се изправи бавно зад прикритието си, вперила втренчен поглед като на сова в него. Форест забеляза, че е сменила одеянието си, като сегашното в никакъв случай не се отличаваше по кройка от предишното. Само материята този път бе в ореховокафяв цвят. И

падеше на етажи, в странно съответствие с безредно преплетените валма на сребърнорусата ѝ коса.

Докато Форест се намъкваше в ризата си, тя се приближи внимателно, после се обърна и посочи към земята. Там, следвайки я като кученце с подскоците на здраво животно, беше заекът, чиито лапи капитан Йорк беше излекувал. Лечителят се усмихна, приятно изненадан от състоянието на пациента си, което беше преценил като безнадеждно.

— Значи твоят приятел напълно се е възстановил.

Гретхен му отговори с ослепителната си самодивска усмивка. Форест забеляза, че бе закичила косата си с венче от различни горски цветя, но листчетата им бяха така омачкани, че не можеше да се определи точно какви са.

— И-името н-на приятеля ми е Рамтигадин^[1] — заекна тя при представянето на заека, което направи с такова почтително кимане, сякаш представяше кралска особа. — Той е магьосник.

Форест успя да запази самообладание.

— Убеден съм, че е така.

Гостенката му се осмели да се приближи още малко. Краката ѝ, обути в ботуши от еленова кожа, пристъпваха съвсем безшумно по тревата.

— Той ми разказва тайни — прошепна момичето, като се оглеждаше крадешком. — Всякакви тайни. Тайни, които е научил от хората, преселили се в рая.

Събеседникът ѝ я погледна, сякаш пред себе си имаше дете, което разказва приказка, прочисти гърлото си и смотолев:

— Убеден съм, че така е сторил.

Тя измъкна изпод дрехите си амулета, който той ѝ бе подарил при предишната им среща, и като му се полюбува няколко секунди, го пъкна обратно.

— Рамтигадин е научил една от тайните си от белите лисици — продължи с важен тон Гретхен, отмятайки кичури коса от сините си очи на магьосница. — Много особена тайна. И много стара. Която Рамтигадин ме предупреди да не разказвам. Ако я разкажа, ще се случат нещастия — на мен, а вероятно и на дядо.

Форест загуби търпение да слуша бръщолевенето ѝ.

— Тогава при всички случаи трябва да я запазиш за себе си.

По някаква причина го жегна споменаването на лисиците. Започна да се извинява на Гретхен, за да си спести още небивалици. Но Агата избра точно този момент да се появи откъм задната врата, която остави шумно да се затръшне зад гърба ѝ.

— Разхладителни напитки! — извика тя и вдигна таблата, която носеше. — Капитан Йорк? Вий и вашът гостенка желаете ли да ви съ сервира навън?

Форест ѝ отправи унищожителен поглед. В плановете му за деня не беше включено да прекара следобед в сладки приказки с Гретхен, посветени на зайците, пазители на важни тайни.

Агата не му обърна никакво внимание, а постави подноса върху стара, грубо скована маса, в сянката на два разцъфващи бука. После застана със скръстени ръце в очакване на допълнителни нареждания — внезапно превърнала се в олицетворение на най-примерна слугиня.

Форест се покори пред неизбежното и посочи с небрежен жест мястото за сядане, предназначено за гостенката му. Сетне зачака, защото тя се бе отдръпнала нерешително назад. Колебливостта ѝ му беше позната, затова след малко си позволи да се отпусне с въздишка на своето място. Беше жаден и следобедната чаена церемония хич не му беше по вкуса този път. Пръстите му нервно забарабаниха по масата, а докато съзерцаваше кичестите клони над главата си, мисълта му се измъчваше над въпроса дали Гретхен изобщо ще благоволи да положи задника си върху пейката и така да му даде възможност да разхлади гърлото си. Което, в края на краищата, и стана. Гретхен очевидно също бе изкушена от напитката. Агата напълни чашата ѝ с маниерите на прислужница в някой лондонски салон. После стори същото и за Форест, следена от неприязнения му поглед, преди да поднесе пандишпанов сладкиш и ягоди със захар.

Гретхен си взе от сладкиша, пъкна една ягода в устата си и вдигна чашата си срещу слънцето, за да наблюдава играта на светлината. Агата и Форест мълчаливо я гледаха и забелязаха, че тя съвсем не се разтревожи, когато една пчела кацна върху ръката ѝ. Напротив, Гретхен я заразглежда със същия интерес, с който наблюдаваше отражението на слънчевите лъчи. През цялото време спокойно отпиваше от чашата си.

След като си изпи питието, момичето облиза с език устните си, затвори очи и доволно въздъхна.

— О! — внезапно тя възкликна.

Пчелата отлетя, а Гретхен вдигна пръст, за да привлече вниманието на околните върху нещо важно. Мушна ръка в джоба си, извади оттам сгънато парче жълта оризова хартия и го подаде през масата на Форест. Докато вършеше всичко това, за малко да се пръсне от гордост.

Обзет от любопитство, Форест разгъна намачкания лист и зачете красиво изписаните редове.

„Болдуин Седжмур, пети маркиз на Уинтърспел, настоява да бъде почетен с присъствието ви на неофициална вечеря днес, в седем часа.“

Той вдигна очи и отправи към Гретхен поглед с явна изненада.

— Маркизът ли написа тази покана? — попита я, като си играеше с листа.

Тя само му кимна, защото устата ѝ беше пълна с пандишпан.

— Ти ли го накара да ме покани? — гласно изрази подозрението си Форест.

Гостенката сведе поглед така, както правят децата, когато ги заловят да вършат беля.

— Да.

— Защо?

Тя се извърна и посочи заека, който доволно хрупаше тревица до краката ѝ.

— Рамтигадин така ми каза. Той ми каза, че непременно трябвало да направя така, тъй като си му спасил живота.

В следващия миг Форест се улови, че се взира с очакване в заека, сякаш да чуе потвърждение на току-що казаното. После тръсна глава и промърмори:

— Следващото, което ще ми кажеш, вероятно ще бъде, че заекът ще седи на една маса с мен и ще си хапва сготвени моркови, с жилетка и шалче на врата.

— Ти *ще* дойдеш, н-нали? — Гретхен се изправи и парче сладкиш падна в скута ѝ. — Той ще бъде ужасно недоволен, ако не дойдеш.

Форест се замисли, усещайки върху си тежкия поглед на Агата. Изобщо не беше сигурен дали му се иска или не да седне на вечеря заедно с маркиза на Уинтърспел, този негодник, който не прояви капчица милост към момчето, наречено Енвил. Разбира се, старецът нямаше представа за истинската самоличност на Форест, иначе не би предложил гостоприемството си по никакъв начин. Все пак гостуването можеше да се окаже забавно, въпреки че стомахът му вероятно щеше да бъде свит от нерви.

— Много добре, Гретхен — каза капитан Йорк, пресушавайки остатъка от питието си, след което тръшна чашата си върху масата. — Иронията на съдбата винаги ме е забавлявала. Уведоми стария лорд, че за мен ще бъде чест да бъда негов гост тази вечер.

Вечерта Форест измина разстоянието до Кулата на Уинтърспел пеша и по пътя си премина покрай портите на Уексфорд Хол. Последните седмици той с всички сили се стремеше да не мисли за Лизбет и въпреки че усилието му беше напразно, поне не беше се впускар да я търси. Всяка седмица Скоти идваше да му помага, естествено с неудоволствие, за сковаването на неголяма дървена кошара за коня. А след като тя стана готова и настаниха Красив пламък в нея, Форест вече нямаше никакво оправдание да се мотае из владенията на лейди Торп.

Той погледна към грифоните, злобно озъбени върху двете крила на портата на имението, после към прозорците на горния етаж, в които пламтеше отразен пожарът на залеза, и цялото му същество потрепери от обзелия го копнеж.

Струваше му се, че тъмната му половина се опитва да се освободи от оглавника, който я държеше изкъсо. Страхуваше се, че някой ден той самият щеше да го отпусне, без да се спира пред последствията, каквито и да бяха те, за да постигне това, което другата му половина жадуваше. Или тя може би се възплъщаваше за нещастие в съпругата на друг мъж.

Да, всъщност денят за слагане картите на масата беше неизбежен...

Форест продължи по пътя си. В далечината, зад редици от кестени и дъбове, на върха на склон, до който се стигаше през коридор от грохнали брези, беше кацнал замъкът Уинтърспел. Последният светлик оцветяваше двата му реда крепостни стени в бледомораво и

виолетово — ронещи се или разрушени бойници, метални решетки, зъбери. Над всички се издигаше Кулата — бастион, проектиран от някой средновековен архитект, сигурна защита на семейството на лорда и свитата му при обсада.

Форест знаеше малко за историята на замъка, но с опита си на военен се досещаше, че Кулата е била в състояние да се отбранява с месеци, дори и след проникване през външните крепостни стени. По ирония на съдбата за последните едно или две столетия крепостните зидове бяха пострадали повече от атаките на времето, отколкото на вражески армии, и постепенно се рушаха от настъплението на пълзящи растения и лишеи. Дори ровът, който някога е заобикалял замъка, сега имаше няколко пръста застояла вода, задръстена с водорасли и гниеца растителност.

Докато приближаваше крепостта, Форест забеляза, че и мостът, водещ към портата ѝ, също е жертва на разрухата и затова запристъпва особено внимателно. Преди да измине и половината от него, древната порта се вдигна и от дълбоката ѝ пурпурна сянка изплува една фигура.

Гретхен му помахаша с ръка. На Форест му мина през ума, че тя изглежда като същество от друга епоха, изхвърлено случайно от някакво сътресение във времето от мястото му в нормалната хронология. Моделът на роклята ѝ можеше да се отнесе към предишното столетие, а при вглеждане по-отблизо най-вероятно щяха да се забележат пораженията от години престой в някой плесенясал сандък, откъдето тя със сигурност е била извадена. Износена и избеляла дантела обвиваше богато маншетите на ръкавите и деколтето, а самият плат беше толкова смачкан и изтънял, че беше цяло чудо самото запазване формата на роклята. Форест реши, че е имала някога розов цвят, тъй като забеляза такива следи в гънките ѝ.

Като хихикаше, Гретхен направи реверанс, при което се видя малката ѝ, дантелена шапчица, пожълтяла и наполовина разплетена, която беше забодена с карфица навърх разбърканите ѝ букли. Форест се канеше да целуне ръка на домакинята си, както го налагаше доброто възпитание и етикетът, но тя го изпревари. Пръстите ѝ се промушиха в неговите и го задърпаха напред, както те дърпа дете нетърпеливо да покаже нещо.

Преведе го първо под арката на портала, където обувките ѝ стъпваха върху каменни плочи, изгладени от безчислените ѝ

предшественици от рода. Сега те бяха хлъзгави от покрилата ги плесен. После пресякоха вътрешен двор, където всеки зидан някога сантиметър носеше белезите на гибел, а от купища боклук се разнасяше вонята на гнилоч. Вятърът, който нахлуваше през зъберите и пукнатините, завихряше боклука по пътя си, преди да го освободи да се струпа отново на земята.

Форест беше потресен от царящата навсякъде разруха. Представяше си как някога това място е гъмжало от въоръжени мъже и бойните им коне. Представяше си забулени дами във великолепно украсени одеяния, затворили се в разкошните си стаи с гоблени по стените. Или плътно загърнати в расата си свещеници, които бързат към параклис за утринна молитва. Непричастна към обзелото го страхопочитание, Гретхен кръжеше около него с разперени ръце, припявайки си балади от стари времена.

Докато стигнат входа на вътрешния замък, нощта се спусна, скривайки стените като черна завеса, отделяща сцената от публиката. Големите дъбови врати, пред които го доведе Гретхен, тънеха в сянка и бяха толкова разкривени и излезли от касите си, че отварянето им беше възможно само със силен натиск. В случая Форест използва рамото си, след което пристъпи вътре. Прекрачи прага на мястото, което винаги го бе привличало по един загадъчен и необясним начин. И застана неподвижен.

Гледката на древно великолепие го остави без дъх. На две нива, с подове от сив камък и затворена между измазани с хоросан стени, залата поразяваше с размерите си. Таванът се извисяваше над готически арки от дъбови греди, толкова потъмнели от дим и старост, че изглеждаха черни. Кръгли железни светилници висяха на ръждясали вериги. Еленови рога, оръжия и щитове украсяваха стените, а редом с тях бяха окачени прекрасни картини, изобразяващи сцени с диви животни, чиято стойност личеше дори под покриващия ги пласт сажди. По дължината на залата, какъвто бе обичаят в Средновековието, бяха наредени дървени маси и пейки, а в далечния ѝ край, върху издигнат подиум, се намираше масата само за лорда и неговото семейство.

Умиращо величие, величие, което изчезваше постепенно — неподдържано и небрежно изоставено. Сякаш от времето на рицарите и турнирите човешка ръка не се бе вдигала, за да почисти голямата

зала — паяжини обвиваха всеки ъгъл, всяка греда, всеки орнамент. Сребърните им нишки и възелчета се развяваха като гирлянди. Подът тънеше в прах, а въздухът миришеше на пушек, застояло и влага. Усещаха се кухненски миризми от скорошни и далечни времена.

Накланяйки назад глава, Форест загледа еркерния прозорец и забеляза, че е иззидан във формата на герб, в синьо и червено. Блясъкът на багрите тъмнееше в мрак и мръсотия. Странна смесица от емоции се зараждаше в него, колкото по-навътре пристъпяше, заобиколен от призраците и историята. Страхът и замайването, които бе изпитвал при приближаването до замъка още като дете, не го бяха напуснали. Но не бяха само те — той бе опиянен. Завладя го присъщото му желание да разгледа всеки камък, да разучи всяка стая, историята, тайните на това място. Не можеше да си обясни защо изведнъж почувства, че непременно трябва да изкачи тесните вити стълби, да прерови забравени помещения и ръждясали сандъци.

— Е-ела — изтръгна го Гретхен от вцепенението му. — С-седни.

Тя го заведе до масите, където за момент застана нерешително, после му посочи една разкривена и покрита с петна пейка. Форест я погледна с недоверие и потърси по-чистичко място върху нея. Покани домакинята си да седне първа и също се отпусна в очакване развитието на събитията. Не забеляза никакъв признак за живот по който и да е от шестте коридора, водещи от залата към вътрешността, и извади джобния си часовник да види колко е часът, след което намести удобно краката си. Гретхен си тананикаше някаква нейна си, несвързана мелодия — като дете, което не крие отегчението си.

Най-сетне отнякъде се дочу изтракване, последвано от въздушно течение, което се заигра с пламъчетата на свещите, запалени върху масата. Появи се прегърбена, облечена в черно фигура, чиято глава беше сведена толкова ниско, сякаш наблюдаваше придвижването на обувките, които се местеха едва-едва. Облеклото беше най-обикновено, по-точно казано — опърпано. Косата не беше подстригвана и оформяна от толкова отдавна, че приличаше на паяжините, провиснали отвсякъде. Фигурата се спря до подиума. В едната си ръка човекът стискаше бастун, с който започна енергично да чука. Ръката му беше толкова немощна, че се тресеше при всеки удар. Почукването се съпровождаше от заплашителен поглед, който старият джентълмен беше вперил злобно във Форест. Физиономията му

завършваха рунтави бели вежди, които биха могли да служат за театрален реквизит и които се сключваха над извит нос.

— Кой, по дяволите, сте вие, та си позволявате да влизате без разрешение в моя замък? — запита старецът с господарски тон.

Първоначално Форест се изненада от въпроса, защото беше помислил, че дошлият старец е някой прислужник, иконом може би, дошъл да поднесе вечерята. Но по всичко изглеждаше, че пред него стои маркизът на Уинтърспел — човекът, който го откъсна от Лизбет, преди да го преведе гол по улиците на селото и да го връчи на господаря му за наказание.

Странно, но от гледката Форест изпита облекчение. Сякаш се освободи от някакъв демон, който непрекъснато го бе измъчвал. Времето беше съсипало тиранина.

Той се изправи, за да погледне домакина в очите.

— Аз съм капитан Форест Йорк. И не съм дошъл тук без разрешение, а с покана.

— Чия покана? — изръмжа старецът.

— Д-дядо! — Гретхен скочи от мястото си и дотича при него. Тя разтърси ръката му, сякаш беше глезено дете, на което отказват играчка. — Т-ти каза, че мога да си поканя гост. К-каза! О, моля те, опитай се да си с-спомниш!

Старецът се намръщи и започна объркано да мънка, тресейки отдавна немитата си глава.

— Разрешил ли съм?... Кога съм ти разрешил? А, да! — възкликна той и вдигна вдървено ръка. — Това е кандидатът, за когото ми говореше. Слава богу, че си го намерила, а и не е лош. Обаче богат ли е? — продължи маркизът, изучавайки госта си със старчески насълзените си очи.

Като сподави едно възклицание, Форест се вгледа по-придирчиво в невинното лице на Гретхен, за да открие в него белезите на напиреща женственост. Защо изобщо не му бе хрумнало, че младата жена може да си го е набелязала за жених?

— На момата ѝ е вече време да се жени. — С нестабилна походка, като си мърмореше под нос, маркизът стъпи на подиума и се настани зад високата маса. Над нея имаше преносим балдахин с библейска възраст, който до такава степен беше изяден от молци, че

Форест се зачуди по силата на каква случайност още не се е сгромолясал.

— Гретхен! — прогърмя гласът на стария благородник, а юмрукът му се стовари върху масата. — Ти трябва да ядеш тук горе заедно с мен. Нямах ли чувство за приличие? Масите долу са за понизшите от нас. Проклет да съм, ако на теб не ти трябва жена да те постегне! Къде е майка ти? Ами къде е моята съпруга, брат ми... неговата съпруга? — Гласът му постепенно отслабваше и накрая съвсем заглъхна.

— Казвала съм ти го вече, всичките са отишли да живеят при ангелите — раздразнено обясни Гретхен, след което се присъедини към дядо си на високопоставената маса в старовремския си костюм.

Така двамата приличаха на актьори от недоизпипана постановка на шекспирова пиеса, помисли си развеселено Форест.

— Къде е храната? — запита нетърпеливо господарят на дома. — Трябва ли да натира всички тия мързеливци от кухнята?

— Т-там е само Хилда — отговори внучката, както сигурно вече бе отговаряла безброй пъти на същия въпрос. — Помниш ли? Останаха само тя, Уилям и Роуз.

— Тогава трябва да вземем още слуги! Защо нямаме повече слуги? Аз съм лорд и имам замък. Трябва да ми прислужват безчет слуги.

Форест се отпусна назад и се приготви за дълга вечер. По всичко личеше, че Агата е имала право да нарече замъка с обитателите му зверилник.

— Хей ти, там долу! — Маркизът още веднъж насочи вниманието си върху госта и като се наведе колкото му беше възможно напред, заразглежда Форест с прояснен поглед. — Не съм ли те виждал? Тези черни очи ми изглеждат познати... Не беше ли хванат, след като се беше намъкнал без позволение в горите ми?

Форест съумя да запази спокойствие. Или дъртакът имаше невероятна памет за очи, или просто беше някакво съвпадение. На десетгодишна възраст той наистина беше откраднал един фазан от изобилстващите на дивеч гори на негова светлост.

— Д-дядо! — намеси се Гретхен. — Рамтигадин много ще ти се разсърди, ако обидиш госта ни.

— Глупости! Не започвай пак с брътвежите си за проклетия ти говорещ заек или ще му одера кожата и ще го окача в кухнята при Хилда. Ти си най-малоумното създание, което очите ми някога са виждали. Не мога да си обясня как единственото ми дете можа да добие такава безмозъчна дъщеря. Сигурно вината е на негодника, за когото се омъжи...

Форест се изправи в стола си, жегнат от обидните думи към момичето. За негово облекчение в този момент прислужница, препасана с престилка, се появи в залата с вечерята. Цялата му добронамереност обаче се изпари, когато тя се приближи на метър-два от него. Не само вонята от немитото ѝ тяло подежда пагубно на апетита му. Допълниха я в равна степен видът на мазното ядене, сервирано в мръсносиви чинии и мърлявото раздърпано облекло на прислужницата, която така се беше насмукала с алкохол, та изглеждаше невероятно, че се държи на краката си. Форест дори не успя да определи какво точно му се поднася за ядене, въпреки че беше ял какви ли не буламачи — или поне така си мислеше — но изискванията му към храната бяха станали доста високи след няколкото месеца, през които Агата се грижеше за кухнята и готвенето.

След като тръсна две от чиниите на високата маса и една пред Форест, прислужницата изчезна, за да се появи секунди по-късно с халби бира, сервирани по същия изискан начин.

Що се отнася до вечерята, Форест реши да я отложи за по-късно — в своята кухня, с говеждо печено и картофи. Но поне бирата ставаше за пиене и той отпи намръщено от нея, преценявайки след колко време ще може да се извини и да си тръгне.

Изглежда, щеше да му се наложи да почака. Гретхен си припъваше, докато си късаше разсеяно парченца месо от някакъв бут, а маркизът мързеливо поглъщаше порцията си с помощта на немити нож и вилица. Да се опитва да завърже разговор, с когото и да е от тях, щеше да бъде безсмислено усилие, а освен това всяка дума би удължила мъченията на Форест.

Не след дълго гостът усети върху себе си погледа на маркиза и вдигна своя, за да срещне щателно оглеждащите го очи на стареца. В следващия момент негова светлост захвърли шумно приборите си, изправи се и се смъкна тежко от подиума. Вече съвсем отблизо, той втренчи във Форест очи, в които нямаше и следа от оглупяване.

— Аз наистина те познавам! — обяви старият лорд тържествуващо. — Ти си мерзавецът, който работеше в Уексфорд Хол! Ти си копелето, което пасторът намери един ден върху олтара в църквата!

Форест прибра крака и бавно се изправи, а главата му се извиси поне петнадесетина сантиметра над маркиза. Отмъстителният демон направи още един опит да разпали беса му, но скоро се оттегли пред пристъпа на съжаление. Пред себе си Форест не съзираше вече враг, а един полуизкуфял старец в износени дрехи, чиято душа може би беше на крачка от ада.

— Наричаха те Енвил. — Писклив смях отекна в залата след думите на маркиза. — За бога! Разбира се, че те помня! Помня как ви залових с дъщерята на лорд Татършал и как пред дулото на мускета ми беше принуден да се отделиш от нея. Каква наглост да си позволиш такова нещо! Разбира се, аз се погрижих да си получиш заслуженото. Погрижих се да те изритат от имението и всяка уста в Уинтърспел да те прокълне.

Форест не отделяше мрачния си поглед от стареца, докато той все по-възбудено си припомняше миналото.

— Разбира се... — продължи маркизът провлачено като подръпваше долната си устна с поглед, забит в краката си. — Разбира се, говореха, че си й надул корема... — Мисълта му сякаш изведнъж се стрелна извън нормалния си ход и ясното съзнание в очите му угасна.

Форест сграбчи благородника за раменете.

— *Какво каза?*

До този момент Гретхен беше останала ням свидетел на сцената, захапала кокалчетата на едната си ръка. Сега тя се втурна напред и се опита да откъсне ръцете на Форест от дядо си.

— Т-той не съзнава какво говори. Н-не е с всичкия си. Н-не трябва да вярвате на всичко, което казва.

В колебанието си Форест отмести поглед към нея, после отново го обърна към дядо й. Раменете на маркиза се бяха отпуснали, очите му бяха изгубили всякакъв израз, а от ъгълчетата на провисналата му уста се точеше слюнка. Форест почувства умора.

— Има ли прислужник, който да ти помогне да се оправиш с него?

Тя кимна.

— Тогава го повикай — каза той и рязко се обърна. — Аз си тръгвам.

Чувстваше се като вцепенен, когато напусна залата и се отдалечи от чудноватите обитатели на замъка. Сковаността му не го напусна и когато отваряше изгнилата врата и пресичаше двора. Но преди да стигне полуразрушения мост, Гретхен го настигна и го задържа за ръкава, докато го принуди да спре.

Нямаше желание да губи време и да слуша глупостите ѝ или да гледа прекрасното ѝ лице, което обаче не изразяваше никаква мисъл или чувство.

— Какво има? — запита я не съвсем любезно.

Очите на съществото пред него проблеснаха със същата необяснима възприемчивост, която беше виждал и по-рано и която помагаше на някакво вродено лукавство да измества липсата на изразност и дори глупостта ѝ. Тя прокара ръка по лицето му със съсредоточеност, с която вероятно би изучавала структурата на крилото на някоя птица под перата ѝ.

После с неуловимо движение пръстите ѝ се спуснаха към копчетата на ризата му и разкъсаха плата.

Един запален фенер, окачен на портата на замъка, се опитваше немощно да разпръсне мрака, но снопчето светлина, падащо върху рамото на Форест, беше достатъчно, за да се различи знакът, с който бе белязан.

Известно време очите на Гретхен не можеха да се откъснат от дяволското клеймо, после ръката ѝ притисна устата. Опита се да надникне в суровите очи на Форест, които сякаш я оттласнаха от него. Погледът я проследи как се обръща и пробягва по несигурния мост, сякаш знаеше мястото на всяка дъска върху него.

Беше негов ред да обърне гръб и да се запъти към къщи. Имаше над какво да мисли и премисля... И не на последно място — за не съвсем нормалното създание, чиято старомодно облечена фигура беше изчезнала обратно сред тайните на замъка.

[1] Рамтигадин (ramtiggadin, англ.) — може да се преведе приблизително като палавник, немирник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Всяка година в началото на май в Уинтърспел се организираше панаир, от който най-голяма полза извличаха търговците на коне, докато всички жители на селото празнуваха настъпването на хубавото време. Форест оседла Красив пламък и също се отправи към мястото на събитието. Енергичната му натура жадуваше за това разчупване на монотонното уединение на селския живот.

Настъплението на лятото променяше селския пейзаж. Всичко оживяваше и напъпваше под благодатните слънчеви лъчи. Форест яздеше през поля от нацъфтели във виолетово цветове на магарешкия бодил и покрай овощни градини, вдъхвайки дълбоко аромата им. Видя дръвчета, отрупани от гладките жълти кълба на прасковите и с ябълки като малки бледозелени топчици, напръскани тук-таме с розово. Пълни с мед пчели жужаха на рояци из сладко ухаещите люлякови храсти, в чиито цветове се гмуркаха да събират нектар, а веднъж-дваж пътя му пресякоха с полета си червеношийки. Следобедната горещина правеше тялото му отпуснато и той се люлееше от еднообразния ход на коня, чиято опашка с плясък се опитваше да прогони мухите от задницата. Подсвиркваше си някаква мелодия.

Форест се чувстваше ленив и спокоен, но не чак дотолкова, че инстинктите му да бъдат приспани. Преди да е изминал и миля, знаеше със сигурност, че някой го следва. Не си направи труда да се извъръща, защото се досещаше кой е преследвачът му. През последната седмица Гретхен неведнъж бе вървяла по дирите му като куче, следваше го безшумно на известно разстояние или просто шпионираше иззад храстите, докато Форест се занимаваше с градинката на Агата или майстореше нещо по кошарата на жребеца си.

Поведението на момичето след посещениято му в замъка Уинтърспел го озадачаваше с упоритото ѝ нежелание да се приближи до него. Беше се опитвал да я примами с разговор или с чаша лимонада. Веднъж или дваж категорично ѝ беше предложил да си избере дали да говори или да се маха от очите му. Притисната в такива

случаи, тя винаги избираше второто и бързо се изгубваше в гъстите дебри на гората.

Озадачаваше го и фактът, че тя е запозната с миналото му, въпреки че при всички случаи е била родена след прогонването му от Уинтърспел. И — по думите на Агата — не е имала никакви контакти с жителите на селото. Можеше само да предполага, че изпаднал в някое от ненормалните си състояния, маркизът е споменал за подхвърленото дете, белязано от дявола.

Форест пришпори жребеца в лек галоп. Беше убеден, че дори и бързите крака на Гретхен няма да успеят да го догонят, затова ѝ махна с ръка за довиждане, без да поглежда назад. Чудеше се само какви ли мисли пълнят слабоумната ѝ глава.

Не след дълго пред ездач и кон се ширна огряното от слънце поле, определено за панаира. Форест спря животното на съседно възвишение, за да хвърли поглед към пъстрата картина. Мъже в груби домашно шити дрехи предлагаха всякакви породи коне, между които огромни кафяво-жълти от Съфък^[1], яки и късокраки кончета и атове със загладен косъм. Търговците спореха или се пазаряха на групи, потупваха се един друг по широките, заякнали от работа гърбове или с удоволствие си пийваха бира. Други групички — от жени с басмени рокли, с най-обикновени шапчици и шалове, се разхождаха между сергиите, наслаждавайки се на всеки сладкиш или парадирайки с някоя панделка, купени от мъжете им.

Най-много хора се тълпяха около трупа акробати. Костюмите им блестяха от паети, а краката им в меки обувчици сръчно пристъпваха по ниско опънати въжета. В кръг, образуван от наредени саксии с цветя, една жена в дълги червени чорапи правеше разни номера върху гърба на препускащ сив кон.

Красив пламък нетърпеливо замята глава и затанцува под Форест. Той отпусна юздите. Спуснаха се бавно по склона, без да привлекат вниманието на заетите със свои дела панаирджии. Преди да навлезе в оживеното човешко гъмжило, Форест слезе от коня си и го завърза за въже между две дъбови дървета, така че животното да може да си пощипва от високата сочна трева.

Едър наконтен мъж на средна възраст пристъпи извън едно сенчесто място. Между хубавите си зъби той предъвкваше полуизпушена пура, а ръката му разсеяно си играеше със златната

верижка на джобния му часовник. Две проницателни кафяви очи се местеха от муцуната до задницата на коня на Форест и обратно, сякаш да преценят качествата му от всички възможни страни.

— Хубаво животно — произнесе най-накрая, като извади пурата от устата си. — Ще го продаваш ли?

Форест се усмихна, но поклати отрицателно глава.

— Не. Върши ми твърде добра работа.

— За лов е, нали? — не спираше търговецът.

— Аха. Преди няколко години е спечелил в Челтънхъм.

— Познавам един пенсиониран полковник, който живее доста на север. Би дал добра цена за него.

— Конят не се продава.

Търговецът кимна и като захапа отново пурата си, приятелски се усмихна.

— Тук ли живееш? — попита той с втренчен поглед към далечните очертания на селото, все едно му беше трудно да повярва, че който и да е би се заселил там по своя воля.

— Опасявам се, че да — ухили се Форест.

— Имаш ли нещо против да седнеш на чаша бира и приказки за коне с един непознат?

Идеята да побъбри за коне с човек, който не е жител на Уинтърспел и отгоре на това изглежда напълно нормален, веднага се понрави на Форест.

— Бирата е от мен — отговори той.

Докато двамата лениво отпиваха от бирата си и наблюдаваха представянето на една петниста кобила на вероятния ѝ купувач, Форест зърна приближаването на екипажа на Уексфорд Хол. Осите на каретата бяха добре смазани, а черната ѝ лакировка блестеше не по-слабо от металните ѝ части. Форест слушаше само с половин ухо обясненията на новия си познат за преимуществата на першеронските коне пред едрите впрегатни. Вниманието му бе насочено върху Скоти, който в този момент скочи от капрата, издърпа стълбичката и отвори вратичката на каретата за господарката си. Самата тя изплува малко по-късно от полумрака на купето и застана огряна от ослепителната, ярка следобедна светлина.

Като я видя, Форест присви очи. По нея нямаше петънце сиво или бежово — от глава до пети беше облечена в тъмнооранжево.

Роклята ѝ имаше формата на обърнат цветец на лютиче и коприната ѝ лъскавееше, поръбена в прасковено. Върху пригладената си медноруса коса беше сложила огромна сламена шапка, украсена с развяващи се сини панделки и лазурносиньо щраусово перо. Очите ѝ, скрити в сянката на периферията зад дългите ѝ ресници, пробягаха бързо, почти отчаяно през навалищата, преди озарени от радостен блясък да се впият във Форест — като пеперуда, кацнала върху избраното от нея цвете. Погледът ѝ, отправен към лицето му, се застоя толкова дълго, че се забележа от всички, които бяха обърнали внимание на пристигането ѝ.

Форест твърдо срещна погледа си с нейния, но всичкият му предишен яд към нея се изпари за миг. Испита желание да пресече утъпканата от копита трева и да вземе ръката ѝ; да бъде близо до нея и да вдъхне уханието ѝ. Кръвта му кипна от избухналия отново пламък на желанието да я притежава.

В ливрея в зелено и златно Скоти помогна първо на господарката си да слезе, а след това и на нейната прислужница. Лизбет нагласи шапката си и с едно грациозно движение на китката си разтвори бял дантелен слънчобран. Очарованият събеседник на Форест не можа да сдържи коментара си.

— Красива дама.

След това погледна към Форест, за да го покани да се включи в обсъждане на прелестите на красавицата, но не получи отговор. Форест проследи Лизбет само с очи. Тя се спря пред една от сергиите с наредени бродирани панделки, евтини украшения и гребени от слонова кост.

Беше готов да се подчини на импулса да се присъедини към нея, но преди да успее да направи крачка напред, в полезрението му попадна Агата и той се овладя. Агата поклати предупредително глава, с което му напомни за гибелните последствия от такава постъпка — и за него, и за лейди Торп.

Форест поздрави икономката си, което не предизвика у нея абсолютно никаква реакция. Агата си купи сладолед за едно пени и застана сама встрани от групичките жени от селото, явно нежелана от всички тях. Беше облечена в своите дрехи на стара мома, с все същата намусена физиономия. Но Форест познаваше доброто ѝ сърце и му

стана ясно, че и тя е прокудена от местните като самия него. Испита гняв към тези, които страняха от нея.

В това време Лизбет си поръчваше пунш от един амбулантен търговец. Форест забеляза, че когато тя преминаваше покрай някоя плътно скупчена групичка, разговорите секваха като отрязани насред думата, главите се вирваха нагоре и малко по-късно започваха шушуканията. Той се сбогува с търговеца, бавно премина сред грачещите селски гарги и кукуруигащи петли и се отправи към сергията с панделки. Без да бърза, направи няколко покупки, пусна ги в джоба на палтото си и пак се обърна с лице към тълпата, която се бе прегрупирала. Открояваше се кръг от жени с черни бонета, събрани да наблюдават неотстъпно лейди Торп. От време на време очите им крадливо се стрелкаха към Форест. После облечени в черно лакти се сбутваха и покрити с черно глави се приближаваха, за да си шепнат скрити зад вдигнати ръце с черни ръкавици.

Мъжете я оглеждаха доста по-безсрамно. Мънички очички опипваха Лизбет с нескривана похотливост. Под товара на цялото това внимание прислужницата на графинята подтичваше нервно зад нея, а изправеното и стегнато тяло на Скоти предизвикваше наглите зяпачи.

Самата Лизбет се разхождаше с гордо вдигната глава и сякаш нямаше и най-малка представа, че е център на внимание. Тя не поглеждаше към никого, не се спираше никъде да разговаря — все едно, че нямаше други хора наоколо. Все пак, когато се насочи към акробатите, наложи ѝ се да помоли група жени да ѝ направят път да мине, което стори любезно. Те я изгледаха презрително и в миг прибраха полите си, като че ли край тях минаваше чумава.

Форест пристъпваше близо зад нея, нащрек — като лъв, дирещ плячка. До ушите му достигнаха думите на една старица, просъскани към съседката ѝ, същата дърта вещица:

— Евтина мръсница. Вин'ги е била такваз. Хич няма значение, дету е от високо потекло. С нищо не'й по-добра, от която и да'й селска мастия, 'ку мъ питаш мене. Ам'чи тя ш'си легне с всеки, дету може да запаше панталони. Тъй си'й.

— И с жабешкия граф, за койту съ ужени — изкикоти се друга сплетница.

Група безделници бяха прекъснали играта си на кегли зад редицата сергии и сега се шляеха из хорското гъмжило, като че ли

търсеха нов източник за забавление. Едно от момчетиите посочи на останалите каретата и те се скупчиха около него. Скоти отправи към тях един предупредителен злобен поглед и в отговор към него се отправиха различни неприлични жестове. Все пак никой от тях не се осмели да се приближи до графинята.

Форест пръв забеляза двамината, отделили се от групата, която се наливаше с бира под един навес. Първият залиташе така налят, че при най-малкото препятствие обещавахе да се просне. Другият, тъмнокож и русокос бабаит, се държеше по-стабилно на краката си и подскачаше около пияния си приятел като петел преди бой. Останалите от компанията ги окуражаваха с подвиквания и очевидно им даваха кураж да извършат някаква дебелашка закачка.

Заслонил очи с ръка, Форест се вгледа по-внимателно в единия от мъжете, после тихо промърмори: „Том Фени“ — оживял спомен от миналото.

Фени плю на ръцете си и театрално приглади коса назад, после намести яката и панталоните си, което предизвика гръмки дюдюкания сред пияната му компания. Когато се доближи до Лизбет, той придърпа перчема си в подигравателна имитация на поздрав, сетне ѝ пожела „добър ден“.

— Забавлява ли се на панаира ваш' светлост? — поинтересува се новоизлюпеният кавалер на лейди Торп и получи одобрителното хихикане на бързо събиращата се около тях тълпа. Кръгът на зяпачите се разшири, сякаш в центъра му имаше мечка на синджир.

Единственият отговор на Лизбет беше презрително кимване.

Някъде от тълпата изникна Скоти и се вмъкна между господарката си и грубияна. Младежката му фигура изглеждаше източена и слабовата, сравнена с якото мъжко тяло срещу него.

— Остави я на мира, пиян шопар! — изрева момчето с вдигнати юмруци.

Ръцете му веднага бяха здраво хванати от пияния приятел на Фени, който въпреки че явно не се намираше в най-добрата си форма, беше достатъчно силен да удържа Скоти. Момъкът се бореше бясно да се освободи, сипейки проклетия, но усилията му бяха напразни и той беше укротен и замъкнат някъде назад.

— Пуснете го! — заповяда Лизбет почервеняла. — Как си позволявате да се отнасяте грубо, с който и да е от слугите ми?!

— Разбира се, чи ш' гу пуснем, ваш' светлост — изигра любезност Фени. — Веднага след като вий и аз си поговорим малко.

Нямаше как да се отърве от натрапника, тъй като и двамата бяха затворени във все по-стесняващия се кръг от сеирджии. Можеше да отвърне на думите му само с леден поглед.

— Виждате ли — продължи Фени, като се наведе към нея, — аз и моите приятели, ний бихме желали да знаем дали вий бихте съприсъединили към нас за съвсем малко. Вий тука сте най-красива и ний всички сме чували колко наистина добре мож'те да забавлявате истинските джентълмени.

Форест разбута селяните като бик, пред когото са размахали червен плащ. Вбеси го обстоятелството, че превръщат Лизбет в обект на просташки закачки. Към яростта му се прибавяше и желанието да разчисти поне част от сметките си с тези хора — заради своето достойнство и това на жената, обичана от него. Ясно му беше, че съвсем не е безопасно да се опълчва срещу група порядъчно пийнали мъже, и то без оръжие в себе си, но друга възможност нямаше.

Когато се изправи пред Том Фени, очите му бяха налети с кръв и гласът му звучеше сурово.

— Оставете дамата на спокойствие.

Фени килна глава назад и пъкна палци в колана си. Злобна усмивка се разля по зачервеното му от алкохола нагло лице.

— Яяя! Дами и гус'да — натърти той високо, — вижте кой се появи. Красивият любовник на нейна светлост ще защитава честта й. Офицер от флотата, не по-малко...

Не успя да довърши думите си, когато Форест го сграбчи за палтото и с един юмрук в челюстта го запрати върху количката на някакъв продавач на ягоди.

Фени се изправи на крака, заслепен от ярост. Поощряван от виковете на селяните, той се изгърби като дебнешц звяр и започна да обикаля около Форест. Гърбът му беше изцапан в розово от ягодите, а в ъгълчето на устата му се процеждаше кръв. Форест захвърли жакета си и също зае стойка за бой с вдигнати юмруци. Търговецът на коне, сприятелил се набързо с Форест, събираше залози за изхода на двубоя, в който Фени имаше гръмогласно изразената обща подкрепа на зрителите.

Нетърпелив да спечели бързо победата, Фени се хвърли с цялото си тяло върху Форест от желание да го събори на земята и да го притисне със значителната си тежест. Но тромавото му тяло прелетя във въздуха, защото Форест с лекота се дръпна встрани. Все пак ребрата на Форест изпукаха при следващия опит на разярения му противник да го повали, но той незабавно отговори — грубиянът се олюля след пореден съкрушителен удар в челюстта.

Лизбет беше замръзнала на мястото си, изведнъж забравена от селяните, упоени от миризмата на кръв. От устата им се изтръгваха диви викове, подканващи Фени да види по-скоро сметката на съперника си, а купчината пари в шапката на търговеца на коне нарастваше. Очите на Лизбет следяха неотлъчно Форест. Сърцето ѝ тръпнеше от страх. Въпреки че любимият ѝ беше добре сложен и опитен боец, шансовете за крайния изход от сблъсъка не бяха в негова полза, защото при победа над Фени други щяха с желание да заемат неговото място. Огледа се и видя само изкривени от злоба лица. Всички свидетели на боя без изключение стръвно желаеха само едно — да видят повален и даещ се в собствената си кръв любовника на лейди Торп. Смъртта му дори щеше да ги зарадва.

Фени се нахвърли, за пореден път размаха юмруци, но от болката в челюстта гигантът беше загубил стабилността си и трудно се ориентираше. Само с един добре премерен удар в стомаха Форест го просна на земята като някакво голямо животно, пригответено за клане. Широко раззинал окървавената си уста, Фени повече не помръдна.

Тълпата замря. Шумът като отрязан секна. Парите за облога бяха загубени, а най-якият мъжага на селото беше претърпял най-недвусмислено поражение. Форест ги огледа и погледът му беше пълен с предизвикателство към всеки, който би пожелал да последва примера на Фени.

— Някой да му излезе — изкрещя един от по-младите сеирджии, настървен за още кръв. — Няма ли кой да го смачка? Той е капнал вече, личи си, че е капнал!

Като че ли пришпорен от тези думи, от групата се отдели мъж със свити в юмруци ръце, готов за бой. Изглеждаше малко по-млад от Форест, със стройно и гъвкаво тяло, но с грубо и простовато лице. Тълпата го посрещна с ентузиазирани викове:

— Чарли Старк! Чарли Старк! Ето го нашият човек!

Лизбет премалая при вида на енергично движещата се фигура и самодоволната усмивка, изписана върху лицето ѝ. От движенията личеше, че Чарли Старк си служи сръчно с юмруците. Може би, помисли си с тревога тя, новият противник на Форест е натрупал уменията си от участия в професионални боксови мачове.

Този път мъжът не атакува незабавно Форест, а затанцува покрай тълпата, за да нагорещи още повече страстите ѝ. Настървената тълпа стана още по-шумна от преди и шапката на търговеца на коне започна отново да обикаля и да се пълни.

С едно от първите движения на Форест десният му юмрук потъна в корема на Чарли, но съперникът му бе с още свежи сили и в следващия момент главата на Форест отхвъркна назад от жесток удар в лицето. След това и двамата започнаха безмилостно да се налагат, където сварят. В продължение на четвърт час се биха като диви зверове, без никакви задръжки. Кокалчетата на ръцете им пукаха от безразборния сблъсък с ребра, челюсти и скули. Най-накрая с внезапен удар в брадичката противникът на Форест го изпрати на земята.

Лизбет извика, но веднага заглуши вика си, като притисна устата си с ръка, и безмълвно продължи да гледа, докато Форест мъчително се изправяше с безсилно отпусната глава. От носа и устата му шуртеше кръв. Ризата му, мокра от пот и нашарена с кървави петна, се бе залепила о тялото му. Раненото му коляно изнемогваше, не му достигаше въздух, а очите му, опитващи се да преценят издръжливостта на Чарли, почти не се виждаха от подпухналите клепачи.

Сега Чарли се нахвърли по-самоуверено върху него — като овен, втурнал се да стъпче поваления си съперник. Но Форест посрещна атаката му, без да отстъпи, и след като получи удар в носа, отвърна с безмилостна серия в корема на Чарли. Младият мъж се заклатушка замаян, залитна назад и се строполи като отсечено дърво. Стенейки, той се претърколи на една страна, изруга и застина с притиснати към корема си колена. Когато не последва опит от негова страна да се изправи, от тълпата се отрони приглушена всеобща въздишка. Всеки един от зяпачите замръзна в очакване, сдържайки дъх. В продължение на няколко секунди никой не помръдна и не отрони звук. В средата, заобиколен от всички страни, стоеше Форест. И макар че беше облян в кръв, той изглеждаше непристъпен и несъкрушим.

С нарочно забавено движение победителят стисна краищата на ризата си и я издърпа през главата. След това я захвърли настрани и се изправи — с изпънати рамене и стегнато тяло.

Лизбет стаи дъх. Кожата му лъщеше като позлатена от капчиците пот, а по очертаните яки мускули пулсираха венички. Сред присъстващите той нямаше съперници по ръст и мъжественост и дори в най-злата и завистлива душа не можеше да не се зароди възхищение от гледката, която представляваше. Естественият цвят на кожата му беше мургав, а от слънчевия загар тя беше станала още по-тъмна и въпреки всичко белегът върху рамото му не би могъл да остане незабелязан за никого. И явно не се бе изтрил от нито една памет. Изразът на лицата рязко се промени с появата на белега. Сега те бяха удивени и смутени.

Пред тях вече не стоеше селският парий — момче, на което всеки би могъл да се присмива и да унижава. Пред тях беше мъж, с чиято сила трябваше да се съобразяват. Беше се върнал като безмилостен ангел на възмездието, за да потърси отплата за жестокостите им. Може би дори белегът му имаше магическа сила — знак за благоволенieto на сатаната, изпратил го в техния свят като предупреждение. Няколко глави се отвърнаха, сякаш нямаха сили да издържат на гледката. Други отстъпиха назад, по-далеч от него.

Форест ги огледа с насмешка, преди да събере дрехите си и да си тръгне. Сякаш беше забравил за Лизбет. Пред него тълпата от зяпачи се разтвори, както някога морето се е разделило пред Мойсей.

Лизбет би дала всичко, само да можеше да изтича след него и да го помоли да се прибере вкъщи с каляската ѝ. Но не смееше. Така или иначе той щеше да ѝ откаже, а тя самата само щеше да достави ново зрелище на събралите се с тази цел отрепки.

Скоти се появи зад гърба ѝ. Той я докосна по ръката и се втурна да проправя път към каляската, като махаше енергично към прислужницата да ги последва.

Няколко метра по-нататък Форест куцукаше бавно към коня си с надеждата, че ще успее да се задържи на крака дотам. Ако ли не, сигурно смъртта щеше да го застигне на мястото, където падне. Коляното си изобщо не чувстваше, а главата му се пръскаше от бушуващата кръв. Болката в гърдите му пречеше да диша, а се наложи и да спре, сгънат на две, за да се пребори с пристъп на гадене.

— Не им доставяй удоволствието да видят как си повръщаш червата — пошушна му някой дрезгаво. — Хайде, облегни се на мен.

От болката и замайването Форест временно не успя да се ориентира добре, затова не можа веднага да разпознае придружителя си, но прие помощта му, защото се нуждаеше от нея. Въпреки че от време на време протестираше, и то не по най-възпитания начин, най-напред беше напъхан в ризата и жакета си, после подпрян на едно дърво, а след това стоварен върху широкия гръб на Красив пламък. Едва успя да се задържи на седлото килнат напред почти до гривата на коня, неспособен да се отърси от замайването.

— Днес натрупах състояние благодарение на теб — призна търговецът на коне и постави ръка на коляното му. — Селяните, тия тъпащи, зложиха доста големи суми срещу теб. Честно ще е според мен да делим поравно.

До ушите на Форест първо достигна метален звън, после джобът му натежа от сребро. Хвана търговеца за ръката и едва успя да изрече през разбитите си зъби:

— Запази си... спечеленото. Аз си доставих... върховно удоволствие и не искам заплащане за това.

Търговецът отвърна на думите му със силен смях и си прибра парите, после го потупа по бедрото.

— Тогава ти пожелавам късмет, човече. Ще може ли бързоногият ти приятел да те отведе вкъщи?

— Аха — отрони се едва-едва от устата на Форест. Вече не го беше грижа къде ще го отведе конят.

Търговецът плесна задницата на животното, за да го подкара.

Слънцето напичаше безмилостно гърба на Форест. От жегата сърцето му тежко блъскаше в гърдите, а ударените места започваха да се подуват. Той отпусна глава на шията на коня и затвори очи.

— Кучи син!

Форест усети, че Красив пламък спира и повдигна глава с мисълта, че селяните са го застигнали, за да го доубият като някое сакато псе. След като успя да фокусира погледа си, очите му съзряха единствено Скоти Стоун, хванал здраво юздите и злобно втрещен в него. На ярката светлина необикновената красота на младежа биеше на очи.

— Добре де — измърмори Форест, като съумя да вложи сарказъм в тона си, — твоето лице поне е цяло и невредимо...

— Аз щях да се бия и ти го знаеш! — защити се Скоти. — Ако този мръсен страхливец не се беше промъкнал отзад да ме сграбчи, щях да се бия с всичките там!

Форест се намръщи. Беше му трудно да се съсредоточи и думите излизаха объркани от устата му.

— Значи... ти си застанал на пътя ми и ме ругаеш заради *това*? — Подутите му и започнали вече да посиняват клепачи се затвориха, а челюстта му увисна.

— Виж в какво положение я постави! — отвърна му грубо Скоти. — Да ѝ причиниш такива неприятности! Направи я за смях. Всичко беше почти забравено, преди да се появиш, и щеше да бъде забравено. Сега заради теб се започна отначало. Заради теб тя никога няма да може да се покаже в селото. Обикаляш около нея като бясно куче, само и само да привлечеш вниманието ѝ. Според мен ти не си нищо повече от едно безчувствено, самодоволно копеле!

Форест болезнено преглътна и отпусна назад глава.

— Е, и... на теб пък какво ти е от това? — опита се да възрази той, без да разбира точно какво казва. — Виж какво... нямам нищо против... да си седя тук и да си разменям вежливости с теб, но не съм в най-добрата си форма... — Той смушка Красив пламък и отново се отпусна... — Извини ме.

Скоти го пропусна да мине и го изпрати с яростно ритане във въздуха, от което се разхвърча пръст.

След едно пътуване, което му се стори безкрайно, Форест осъзна в един момент, че конят му търпеливо чака на пътеката пред имението Лорълпат. Лицето му беше притиснато към шията на коня, а бузата му се търкаше в гривата на животното. Много трудно успя да отвори очите си, клепачите му бяха сякаш слепени. Наложил си да премигне няколко пъти и чак тогава забеляза, че здрач беше оцветил в синьо чакъла под копитата на коня. Закашля се, след което изруга и се хвана за кръста. После се задържа за гривата, повдигна единия си крак, прехвърли го през седлото и тупна на земята като чувал с картофи. Две ръце се опитаха да намалят болката от падането, но без особен успех.

— Мож' ли да вървиш? — Гласът на Агата достигна до него сякаш от другия край на пустиня. Той обърна към нея побелялото си

подпухнало лице и изломоти:

— Ще се справя някак си...

Прихванала го с тъничката си ръка през кръста, Агата пое част от тежестта му и двамата се запрепъваха към къщата. Когато най-сетне се домъкнаха до стълбата към спалните, Форест разтърси глава и отказа да направи и крачка повече.

— Не се нуждая... и от подобен вид мъчение. Диванът долу ще свърши работа.

Агата го поведе с клатушкане към гостната, като се огъваше под тежестта му и сумтеше недоволно, че така, както е потен и окървавен целият, ще съсипе прекрасната мебел. Форест се опита да остроумничи и ѝ отвърна през стиснати зъби, че мебелите ѝ от време на време се нуждаят от смазване, след което се отпусна върху възглавниците на дивана, вдървен като грохнал старец. Краката му успяха да го задържат само докато икономката свали жакета му.

— Господи... — простена той, когато — вече легнал — се опита да изпъне нависоко крака си и да стисне с две ръце главата си.

Агата запали лампа и сноп светлина проряза мрака, царящ в стаята. Сетне я донесе близо до Форест, който замижа и вдигна ръце към очите си.

— Приличаш на човек, прегазен от стадо слонове — сподели резултата от видяното жената, без ни най-малко да щади суетата му. — Две насинени и подути очи, разцепена устна, отекла брадичка и нос, който веч' не е съвсем прав. — Тя поклати глава. — А това е само дет' се вижда. Един господ знае в какво състояние е другото, което не се вижда.

Форест почти не реагира на думите ѝ, само измърмори едва-едва:

— Ще оставя... инвентаризацията за някой друг път. Донеси ми само малко от моя цяр — от куфара на горния етаж. Голямо зелено шише с коркова запушалка.

С присъщата ѝ експедитивност и организираност Агата за секунди нареди върху масичката за чай мехлем, превръзки, парчета платно, гореща вода и средство за дезинфекция и я избута до пациента си.

— Ето малко чай от лайка — предложи му тя. Когато Форест в отговор не се и помръдна, лечителката му сложи чашата и чинийката върху гърдите. Той ги погледна само с едно измъчено око.

— Уиски, Агата. Мъж, на когото са смазали тялото, се нуждае от уиски, не от чай. — И добави провлачено, когато икономката му със сумтене тръгна да го донесе: — И... не се притеснявай да търсиш чаша.

Малко по-късно, след като отпи от бутилката си, Форест разреши на Агата да се заеме с раните му, като преглъщаше ругатните и съдържаше болезнените гримаси с удивително самообладание. В това време тя методично почистваше откритите рани с пинсети от парченца трева и пръст, залепнали за живо месо. Успя да съдържи коментара си, докато смени водата в легена.

— Знаеш ли к'во, не ми пречи, ако викаш. — Наведе се над разцепената му няколко сантиметра горна устна. — Къде се научи на такава издръжливост? Във флота ли?

Форест се подхилна.

— Да... На кораба получаваш десет удара с бич, ако изстенеш и двадесет, ако извикаш. — И след кратка пауза добави: — Всъщност мисля, че се научих в Уинтърспел. — Не добави, че освен на Агата, не би позволил на никой друг да се грижи за него. Цял живот беше успявал да се справя сам, беше близал раните си като вълк-единак, без да търси или да моли за съчувствие и внимание.

Между тях се възцари тишина, докато тя промиваше раната на устната му. Щипещата болка го принуди да съдържи дъха си.

— Агата — изхриптя гласът му малко след това, а очите му я погледнаха с любопитство, — защо не си ме питала досега за... нея? Знаем, че ти се иска.

Агата не прекъсна работата си, само линията на устата ѝ изтъня, а бръчиците над устните ѝ се очертаха по-ясно.

— Не е моя работа — отсече тя и махна запушалката на зеленото шише, за да топне пръст в течността. — Да ти кажа честно, не ми е и трябвало да те разпитвам. Кое не е достигнало до ушите ми в селото, мога съвсем лесно да го науча от очите ти.

Форест сведе поглед към гърдите си.

— Не е нужно да внимаваш за думите си. Може да приказваш съвсем свободно. Няма да използвам казаното срещу теб.

Тя размаза мехлем върху веждата му с резки движения.

— Не ми е работа да те оценявам що за човек си, кап'тан Йорк. Туй, дет' виждам, е, че я обичаш. Просто не мога да гледам спокойно

да се отнасят с неуважение към теб или да те бият с повод или без повод.

Загледан навън през отворения прозорец, Форест закова погледа си върху луната и една самотна звезда. В стаята нахлуваше уханието на нощта, примесено с миризмите на гниеци листа и мъх, на речна вода — пролетни ухания. Опита се да се усмихне, но усилието само разкриви лицето му в гримаса.

— Заслужавам си го — прошепна Форест. — Боят и неуважението. Винаги съм ги заслужавал. Винаги съм бил нехранимайко.

Агата нищо не отвърна. Чу я тихо да прибира върху масичката изцапаните парчета лен и лекарствата. Беше ѝ благодарен и му се искаше да изкаже своята признателност за грижите ѝ, но не знаеше как да го стори. Спомни си как я видя днес — застанала встрани от топлото присъствие на други човешки същества. Още една жертва, пострадала, защото се е свързала с него по някакъв начин.

Затвори очи. Жадуваше за сън, жадуваше за спокойствие, жадуваше забрава. Едва размърда разранените си, посинели устни.

— Агата... Не е... Не е нужно да идваш повече тук. Нямах никакви задължения да поддържаш тази къща заради мен отсега нататък.

В продължение на няколко секунди не се чу никакъв шум откъм нея. После сухите, ухабени от работа пръсти докоснаха челото му и нежно отмахнаха една къдрица оттам. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш майка говори на сина си:

— Вий сте най-добрият, най-достойният човек, който някога съм познавала, кап'тан Йорк — потупа го леко по ръката. — Спете спокойно.

[1] Съфък (Suffolk, англ.) — графство в Южна Англия; едра порода коне, отглеждана там. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Лизбет затвори вратата към салона толкова внимателно, че резето почти не изцрака. Силван дремеше в стола с увиснала на една страна глава, а книгата, която четеше, беше оставена отворена на табуретката за краката му. Предполагаше, не бе дочул нищо за днешната случка на панаира. С повече късмет нямаше и да узнае — преди малко бе подкупила личния му прислужник. С повече късмет мъжът ѝ щеше да продължи да дреме в креслото си още някой и друг час и даже нямаше да усети, че е излизала през нощта, за да се втурне към любимия си. Все пак се налагаше да бъде внимателна със слугите и затова забави крачките си, когато се озова на терасата, чиито френски прозорци бяха отворени — сякаш беше излязла за малко на въздух. Няколко минути тя небрежно ходеше по терасата, като от време на време вдигаше глава към мъждукащите звезди. Дори се наведе да откъсне няколко герании от голямата мраморна саксия, в която бяха посадени.

Беше нагазила в несигурните пясъци на измамата. В живота ѝ все повече се настаняваха неистини и това дълбоко я опечаляваше, защото противоречеше на характера ѝ. Но вече бе затънала в тях и не виждаше начин да се освободи. От най-ранно детство се бе научила да използва най-убедителните лъжи, за да може да вижда Енвил, да седи до него на моста им, да го обича. А по-късно — да бъде готова всеки момент да излъже, за да защити детето си. Сега мамеше съпруга си и теглото на тази двойственост и двуличие засилваше непоносимо угризенията на съвестта ѝ. Мислите ѝ обаче не успяха да я спрат. Дори не се обърна назад. У нея не съществуваха колебания, защото нищо на този свят не можеше да се сравни или да угаси копнежа ѝ по Енвил. Не я плашеха и най-ужасяващите последствия, любовта ѝ вече не се подчиняваше на разума.

След като се спусна по каменните стъпала, тя се заразхожда безцелно, за да скрие посоката, в която смяташе да тръгне, от нечий любопитни очи, наблюдаващи я от къщата. После незабележимо

насочи стъпките си през окосената трева на моравата, покрай ромолящия италиански фонтан и прецизно подкастрените храсти в градината. Ускори ход чак когато се оказа зад градинската стена и извън потоците светлина, струящи от високите прозорци на имението. След това повдигна полите на дрехата си до коленете и затича, без да обръща внимание на замъгляващата съзнанието ѝ болка в главата и предчувствието за надвиснала беда, което се опитваше да я възпре от лудешката ѝ постъпка.

Беше толкова тъмно, че отначало едва успя да налучка пътеката, която трябваше да следва, а по-нататък се запрепъва в паднали клони, прекатурени камъни и сплетени треволяци. До слуха ѝ достигаше шума на дребни нощни животинки, които бягаха от пътя ѝ на по-безопасно място, предупредени от тропота на нозете ѝ. Стори ѝ се, че чу бухането на сова, а на два пъти долови и грубия басов лай на хрътка.

Измина в бяг около километър, след което, задъхана, продължи в бърз ход. Проклинаше разстоянието, отделящо я от Енвил. То изяждаше и без това малкото скъпоценно време, откраднато за него. Къщата му вече се виждаше през тънките стволове на кедровите дървета, отпечатали се като черни линии върху накъсаното от облаци небе. От нито един прозорец не се процеждаше светлина, сякаш сградата бе изоставена от обитателите си. Но той беше вътре. Лизбет го знаеше. Никъде другаде не би могъл да даде почивка на пребитото си тяло.

Лизбет заобиколи къщата, изкачи се по стълбите към задния вход, почти безшумно отвори вратата и влезе. За момент остана неподвижна, докато се ориентира. В кухнята беше тъмно като в рог и тя протегна напред ръце, за да не се блъсне в маса или долап. Мина през малката трапезария и продължи през гостната, където не успя да избегне сблъсъка с неочаквано изпречилата се на пътя ѝ маса. Подмина я предпазливо, движейки се с рамото напред, после и двата стола до нея, преди в стаята отчетливо да прозвучи изщракване.

— Добра мишена си.

Лизбет се завъртя бързо и съзря дълга фигура просната на дивана. Когато зрението ѝ успя да проникне отвъд сенките, стелещи се над тялото, различи бялата риза, светлокафявите бричове и

продълговатото лице на Форест. Ръката му държеше колта, насочен срещу гърдите ѝ.

— Следващия път се облечи в черно — проточи иронично гласът му. — И с по-малко фусты. С тези не можеш да се промъкваш, без да те усетят. А и парфюмът ти те издава. — Без да бърза, той наведе револвера и го остави встрани, но не направи даже опит да стане от дивана.

Лизбет моментално усети, че е пил. Езикът му трудно разчленяваше думите, а в стаята миришеше на уиски.

— Проява на светска любезност ли е посещението ви, графиньо? — лениво се интересува домакинът. — Ако е така, надявам се не очаквате от мен да се изправа и да се поклоня или нещо такова. Не съм във форма, приежете извиненията ми.

Тя се приближи и застана до дивана, а роклята ѝ докосна съвсем леко повесената му ръка.

— Исках да видя как се чувстваш... — отрони се от устните ѝ, докато коленичеше редом.

— Как се чувствам след веселбата на панаира, така ли? — По гласа му пролича, че е в добро настроение. Той вдигна ръце пред лицето си и заразглежда кокалчетата им, като ги приближаваше и отдалечаваше от очите си. — Изглежда съм загубил малко кожа. И май нищо повече не ме притеснява.

Лизбет се размая, за да се освободи от напрежението си:

— Не чувстваш нищо, защото си се напил.

Форест обърна глава и я погледна засрамено:

— Н'истина ли мислиш така?

Тя с усмивка пое ръката му в своите и усети мъжката ѝ грубост и сила, наранената кожа върху нея.

— Да, така мисля.

Той не отдръпна ръката си, а захлупи с другата си ръка нейните и за известно време никой от двамата не проговори. Лизбет просто се наслаждаваше на близостта му, на неясно очертаното му тяло, излегнато на дивана, на спомена за великолепието и силата му, когато се бе опълчил срещу цялата враждебно настроена тълпа. Разкъсваше се от желание да се отпусне и да остана сгъшена до него завинаги.

Забеляза, че все още беше с окървавената риза с разкъсани ръкави. Долови миризмата на земя от бричовите му и топлото ухание

на пот и сапун — ухание на мъж. Отпусна глава върху сплетените им ръце и потърка буза в костеливата му китка.

— Знаеш ли, не беше необходимо да го правиш — прошепна малко след това. — Не беше необходимо да се биеш.

Пръстите му леко се отпускаха, сякаш той се отдръпна. И когато гласът му достигна до нея, в него вече нямаше шеговити нотки.

— Напротив, трябваше.

Тя докосна рамото му.

— Така, както трябваше да им покажеш, че ти си Енвил?

— В Кулата вече знаеха. Беше само въпрос на време новината да се разпространи. Някой неизвестен щедро ми остави няколко подкови за подарък на стълбите пред вратата ми.

Внезапен полъх на вятъра разлюля дантелените завеси и те заприличаха на източени призрачни силуети. Студен и влажен въздух пропълзя през стаята и Форест потрепери. Лизбет се изправи и се наведе над лицето му. Даже в тъмнината върху него личаха следите от боя.

— Настинал си — каза загрижено тя.

— Не — възрази Форест, без следа от притеснение. — Типична реакция на организма, който възмутено протестира срещу неуважението, което проявих към него днес следобед.

Лизбет положи нежно глава върху рамото му и обви гърдите му с ръка, сякаш да облекчи страданията му.

— Ти ме накара да се гордея с теб. — Пръстите ѝ се плъзнаха по могъщата извивка на мускула на ръката му. — Много да се гордея! — Гласът ѝ беше развълнуван. — Беше толкова внушителен! И така царствен в презрението си към тях! Наблюдавах лицата им, когато започнаха да осъзнават кой си ти всъщност — трябваше да видиш страха в малките им злобни очички. Дори някои от старите вещици те помислиха за сатаната, дошъл да им отмъсти.

Форест изсумтя.

— А и твърдостта ти, докато ги поваляше един след друг... — добави тя, докато ръката ѝ го милваше, отмахвайки къдрица, паднала върху очите му. — Никога не ти е липсвала смелост, нали, любими мой? Когато бях малко момиченце, често те гледах да се биеш със селските момчета и се чудех как успяваш да издържиш на непрестанните им злостни подигравки, как никога не се отчая. Винаги

съм желала да имам поне половината от твоята смелост... И все още го желая.

Той докосна косата ѝ — толкова дълго беше копнял да го стори — и нежно я приглади зад ухото ѝ. За миг се замисли и когато проговори, гласът му беше много сериозен.

— На теб не ти липсва смелост, Лизбет, но всяко нещо има своя цена.

— Не. Не е вярно — възрази пламенно тя. — Никога не съм била целенасочена като теб. Спомняш ли си как ме наричаше „тетка“, когато бяхме деца, защото не се съгласявах с някои от безумните ти планове за срещите ни? И се опасявам, че тази моя невъзприемчивост се дължеше повече на страх, отколкото на добродетел.

— Ако не ти достига целенасоченост — настоя упорито Форест, — то е, защото ти влияя зле от самото начало. Какъвто съм си непоправимо пропаднал тип.

— Не ти си причината — говореше му, допряла буза до рамото му. През ризата му я заливаха горещи вълни, а отчетливите удари на сърцето му пулсираха в нея. — Виновно е единствено *желанието* ми към теб.

Той помилва косата по слепоочията ѝ, без да отговори, а тя с въздишка сподели с него бремето на главоболието, измъчващо я тази вечер, както всяка друга.

— Гълтала съм какви ли не прахове и капки — всякакви, въпреки че Силван не ми разрешава да взимам най-силните от тях. Нищо не помага. Единственият ефект от лекарствата е, че ужасно ми се доспива. Толкова, че понякога се опасявам, че няма да се събудя.

Като чу думите ѝ, Форест се изправи и като се подпря на лакът, стисна брадичката ѝ в ръката си.

— Тогава, по дяволите, не пий никакви прахове или това там, което лекарят ти предписва. — Тонът му беше категоричен. — Закълни ми се, че вече няма да го правиш.

Лизбет се усмихна. Стана ѝ приятно от загрижеността му. Внимателно побутна лакътя му и го накара да се отпусне отново назад. Той остави ръката си да се спусне по гърба ѝ — там, където минаваше редицата на перлените копчета, после допря до бузата ѝ разранените кокалчета на ръката си, сякаш нейната мекота щеше да ги излекува по-бързо. В следващия миг устните на Лизбет се долепиха до

вдлъбнатината под брадичката му, където яката на ризата се бе разтворила. После с благоговение целуна подутите клепачи, влажната вежда и накрая се спря на плътните устни, които очакваха нейните.

Дишането на Форест се учести и той се напрегна. Притисна плътно устните си към нейните и страстно отвърна на целувката ѝ.

Опиянена от любовната магия, Лизбет се върна мислено към готовността му да я защити с цената на кръвта си и цялостно се отдаде на удоволствието от мига. Пръстите ѝ се плъзнаха от гъстата коса надолу по широките, твърдо очертани рамене, които по-рано лъщяха на слънцето окъпани в пот. Пъхна ги под ризата и напипа белега, който той бе открил с презрение към всички, дръзнали да му се подиграват. Бяха вече свързани от магия, от която кръвта ѝ луда запулсира, а тялото ѝ се устреми към него, търсещо все повече и повече близост. При все това този устрем не губеше нито за миг нежността си, защото тя не забравяше за раните, получени заради нея. Той ѝ отговаряше със същата нежност, люлян от забравата на алкохола, болката и умората, но подчинен на събудената си страст. Смесиха диханията си, устните им се сляха и те освободиха желанието си, завладяло съзнанието и на двамата.

Точно тогава часовникът над камината им напомни, че има време и свят вън от техния. Лизбет се отдръпна и се освободи от ръцете на Форест, прегърнали меката извивка на кръста ѝ.

— Трябва да вървя. Бях забравила... — прошепна тя в паника. — Сигурно вече се е събудил или скоро ще се събуди. — Вдигна шала, сребреец в краката ѝ между дантелите и го заметна върху раменете си.

— Лизбет — спря я Форест и трмаво намести тялото си върху дивана. Задави го кашлица, след която изстена от разкъсващата болка в ребрата.

— Какво има? — попита го разтревожено тя и отново коленичи, за да се вгледа отблизо в лицето му. — Много те боли, нали, любов моя? А и аз се държах толкова невнимателно. Но... ти още си с ботуши, а дрехите ти... Нека ти помогна бързичко. Нека поне ти помогна да стигнеш до леглото си.

— Не. — Подутите му устни се изкривиха в усмивка. — Само ще ме принудиш да те взема със себе си в леглото и да останеш. Въпреки че не съм в добра форма, едва ли би могла да ми окажеш сериозна съпротива. — Кафявият му показалец потъна под брадичката ѝ. —

Макар че тази ми победа няма да може да се причисли към тези за деня.

Тя се наведе да целуне устните му и се отдаде на насладата от целувката, убедително взаимна, а изкушението постепенно започна да побеждава волята ѝ да се владее.

— Лизбет... — промърмори Форест и отдели устните си от нейните. Ръката му сграбчи нейната и я притегли, докато тя пак полегна върху гърдите му. След това той взе главата ѝ между ръцете си и я приближи така, че очите ѝ срещнаха ясно неговите дори през мрака.

— Има нещо, което искам да те попитам — прошепна той със странно, едва сдържано вълнение. — Когато бяхме заедно под моста... когато се любехме, преди да ме прогонят... — Въпросът му след малка пауза прозвуча нежно и интимно: — Зачена ли дете от мен?

Лизбет едва не припадна, но страхът от разкриването на истината надделя и тя успя да се съвземе. Чувствата ѝ се надигнаха като бурна вълна и я заляха. Почти се поддаде на порива да се отскубне от настойчивата му прегръдка и да отрече с цялата енергия, на която беше способна.

Но такъв буен отговор със сигурност щеше да я издаде, а Форест неминуемо да прочете истината в очите. Само за част от секундата тя бе обзета от неистово желание да му изкреци разтърсващия факт. Толкова искаше да му разкрие, че има син, че двамата имат свое дете!

Но не беше сигурна как ще реагира. Не можеше да бъде сигурна, че признанието ѝ няма да превърне в хаос и да унищожи четири живота.

Затова потисна порива си с желязна ръка, изразът на лицето ѝ се подчини на навика, а поведението ѝ — на измамата. Така беше постъпвала винаги. Така трябваше!

Сладка усмивка, тъжна усмивка.

— Как би ми се искало да беше така, любов моя. — Поднесе ръката му към устните си и целуна един по един обичните пръсти и раните върху тях. — Каква утеха щеше да бъде за мен един син през тези години... Какво щастие.

Видя разочарованието в погледа му и закри очите си, защото нямаше сили да го понесе.

Още една прегръдка, още една жадна, болезнена целувка, докато прииждащото от него желание се пребори още веднъж с волята ѝ.

Плашеше я неотслабващата власт, която той имаше над нея. Плашеше я още повече собствената ѝ безпомощност пред тази власт. Затова си позволи само последен поглед в красивите черни очи, толкова пронизателни и толкова уязвими, преди да си тръгне.

А трябваше да бърза, за да не се разплаче пред него.

Разтрепераните ѝ крака едва я върнаха в Уексфорд Хол, където се наложи да изчака малко скрита сред храстите, притиснала с ръце силно наболяващата я страна. После събра и захвана разпиляната си коса, изчисти полепналите по чорапите ѝ репейи и като крадец се промъкна в собствената си къща.

Надникна в салона и видя, че Силван не е на стола до камината. Измъчвана от притеснение и умора, тя заизкачва притихналото стълбище и едва не извика от уплаха, когато папагалът в библиотеката я стресна с крясъка си. За нейно облекчение вратата на спалнята на Силван беше затворена и тя се стрелна покрай нея в собствената си стая, където веднага дръпна резето.

Прислужницата ѝ Мери дремеше в будоара, след като беше приготвила тънка ленена нощница и роба за преобличането ѝ. Безмълвно Лизбет изу калните си обувчици, отвори вратичката на лакиран шкаф и бързо ги натика под купчина чисти блузи. После леко разтърси Мери, за да я събуди и да остави сънената си прислужница да ѝ помогне да си съблече роклята и фустите, след което я освободи.

Неспособна да се овладее, неспособна да успокои хаотичните си мисли, Лизбет обикаляше неспирно из стаята. Слугинята ѝ беше приготвила чаша чай на нощната масичка. Въпреки че бе изстинал, тя жадно го изпи — ястията вечерта ѝ се бяха сторили пресолени. За да прогони измъчващата я горещина, отиде до прозореца и широко разтвори крилата. Наведе се навън и си представи, че през полюляващите се дървета съзира Лорълпат — с познатите гостоприемно приветстващи я очертания и отразеното в прозорците му звездно сияние.

Близо четвърт част, отпусната в леглото, тя се взираше в зелената коприна на балдахина над главата ѝ, чиято материя беше нагъната във

формата на деликатна розетка. Мисълта ѝ не се отделяше от Форест — докосването му, топлото му тяло, което по някакъв необясним начин се сливаше с нейната собствена топлина.

Но най-вече мислеше за последния въпрос, зададен от него.

Някакъв инстинкт ли му бе подсказал да попита за дете от техния съюз? Или нечий отровен език му го бе подшушнал? Известни ѝ бяха обилно наплодилите се клюки, занимаващи се с предположенията, че е родила дете и затова внезапно е трябвало да замине за Европа. Но всички те бяха непотвърдени слухове. Трима души на този свят знаеха за раждането на златокосото бебче — Лизбет, баща ѝ и възрастната италианска акушерка. Лорд Татършал беше взел всички мерки, за да е сигурен в това.

С въздишка, издаваща изтощение и душевно страдание, тя се мушна по-дълбоко под ленените завивки и цялата се затресе от усиливащата се болка в главата ѝ. Започна да масажира слепоочията си, припомняйки си как докосването на Форест по-рано там беше облекчило страданията ѝ. Само че болката не отминаваше, а напротив, ставаше все по-остра и мъчителна, та чак изпъна и скова краката ѝ. Бумтенето в мозъка ѝ я накара да застане, след което започна обилно да се поти и отхвърли завивките. Стоновете преминаха във вопли, колената ѝ се свиха към брадичката, докато тялото ѝ се сви на кълбо в центъра на разхвърляното легло.

Не можеше да си обясни какво става с нея. Веднъж ѝ се бе случило да види кошута, пронизана от куршум в главата и никога нямаше да забрави невинния, неразбиращ поглед на кадифените очи. Носеше образа на бедното, лишено от живот създание под клепките си. Не ѝ се вярваше, докато вътрешно крещеше от болка, кошутата да е страдала повече от нея.

Силите на жестока буря неуморно се блъскаха вътре в черепа ѝ и от сблъсъка искрици танцуваха пред отворените ѝ очи. Болката я лишаваше дори от способността да се размърда или да извика за помощ.

И тогава добрият Бог се смиляваше над нея и болката намаляваше сякаш отмивана от морски вълни, които я отнасяха. На гребена на тези вълни се носеше тя, все още замаяна и неразбираща, но все пак вече усещаща приятната свежест на чаршафите. Зад гърба

си усещаше нечия топлина, присъствието на друго живо тяло, притискащо се към нейното.

— Форест... — Думата се отрони в блажена изненада.

Тя искаше да се обърне и да обвие ръце около врата му, но не беше в състояние да го стори. Крайниците ѝ бяха твърде тежки, твърде мудни и не се подчиняваха на командите ѝ. Знаеше, че очите ѝ са отворени — те виждаха предметите в стаята ѝ, бясно движещи се и ярко оцветени, но не можеха да се задържат върху нито един от тях. Нечий крак се отърка в нейния. Дихание раздвижи косата, скриваща шията ѝ...

Тогава ясно различи ръката, която крадливо се промушваше около кръста ѝ.

Отвори уста да извика и почувства, че мускулите на гърлото ѝ се напрягат от усилие, но никакъв звук не достигна до слуха ѝ. Цялото ѝ тяло започна бавно да се отпуска, сетне стана безразлично и безчувствено. Едновременно с това балдахинът сякаш се изхлузи от колоните и се свлече. Като голяма зелена змия с блестяща опашка, той се уви около нея и започна да я души, докато всичко потъна в мрак.

Форест беше дремнал съвсем за кратко, преди късият диван и гладът в стомаха му да го принудят да стане.

Изправянето му костваше такова напрежение, сякаш отново го бяха били. Всяко сухожилие и мускулче протестираше с всички сили, а коляното му изобщо отказваше да се прегъне. Ризата неприятно лепнеше по гърдите и гърба му със засъхнала пот и кръв по кожата им. Копнееше за медната вана, оставена в един от ъглите на кухнята.

Със серия от подскоци прекоси гостната и тръгна по коридора към кухнята, където се облегна на печката обезсилен от пристъп на кашлица, проклинайки през зъби болката, която я съпътстваше. Запали лампа и напълни котле и една тенджера с вода, за да възври. След това с клатушкане из кухнята като някакъв осакатял старец успя най-накрая да открие бучка пожълтjало сирене и самун хляб. При дъвченето челюстта го болеше, но стомахът му така настоятелно изискваше да бъде напълнен, че той просто пренебрегна по-малкото неудобство и погълна храната.

Докато се хранеше, замислено се взираше във ваната и се опита да изнамери отнякъде чисти дрехи за след къпането, без за целта да се влачи нагоре по стълбите.

— Няма да стане — промърмори с пълна уста той и със злоба се вторачи във възпаленото си, безполезно коляно. Разбира се оставаше му възможността да чака до сутринта идването на Агата. Тя щеше да поеме всички грижи за него, доколкото той и разреши.

Отново погледна към ваната и тя му намигна с червено-златните си отблясъци от светлината на лампата, което го накара да я изругае, че го изкушава.

Изкачването и слизането по стълбите на един крак и с насинено мръсно тяло беше ужасно изпитание, но го изтърпя с надеждата да не му се налага скоро да го повтаря. И усмивката се появи върху лицето му веднага след като се потопи в топлата вода и блажено отпусна глава назад. Освен че му помогна да се почувства отново човек, банята до голяма степен успокои и болките му.

След като се изкъпа и преоблече, започна да се рови из принадлежностите си за бръснене. Оттам измъкна огледалце и направо изтърпна като видя обезобразеното си лице.

— Кълцано месо — произнесе и раздвижи челюстта си, — чиста проба кайма. За бръснене не може и дума да става.

Точно когато прибираще обратно огледалото, до слуха му достигна тропот на копита по меката земя зад къщата. Форест докрета до прозореца и различи неясните фигури на кон и ездач, който в момента рязко дръпна юздите. Той не слезе, а скочи от коня и се спусна към вратата на къщата.

— Какво по... — Форест провлече крак и заподскача да посрещне среднощния си посетител и отвори вратата в момента, когато Скоти Стоун нахлу като разярен бик.

Младият мъж беше с навлечени набързо дрехи и очевидно силно разтревожен.

— Лейди Торп — започна той задъхано, — е много зле, ужасно болна! Господарят ме изпрати да ви закарам в имението. Веднага!

Без да задава въпроси или да се поколебае, Форест го последва навън, залитайки по външните стъпала.

Като го видя как се придвижва, Скоти се обърна нетърпеливо към, него:

— Господи, човече, ще можеш ли да яздиш?

— Ще мога.

С нехарактерна за него проява на съчувствие Скоти оседла Красив пламък и застана настрани, докато Форест сковано възседна коня. После двамата се понесоха в галоп по осветения от луната път.

Докато жребецът му се носеше към Уексфорд Хол, стомахът на Форест се свиваше от вледеняващи кръвта му мисли. Какво се беше случило с Лизбет? Бяха се разделили само преди един час. Беше споделила, че само я боли глава, но... Застина, когато си припомни думите ѝ: „Единственият ефект от лекарствата е, че ужасно ми се достпива. Толкова, че понякога се опасявам, че няма да се събудя“.

— Извикаха ли лекар? — извика Форест.

— Аха! — отговори Скоти. — Акселтън!

Форест изруга, припомняйки си вечно пияния глупак. Можеше само да се надява, че времето и зрелостта са направили от него подобър лекар и са му помогнали да се отърве от някои вредни навици.

С пристигането им в Уексфорд Хол Форест скочи от коня, пренебрегвайки болката и влезе в къщата, без да почука. Икономът го придружи до горния етаж и му отвори вратата към спалнята на Лизбет с такова обиграно движение, сякаш неочакваните среднощни посещения бяха съвсем в реда на нещата.

Погледът му моментално обхвана стаята. Жалкото подобие на селски лекар седеше приведен над леглото на Лизбет. Самата тя лежеше просната неподвижно върху него. Лицето ѝ беше смъртнобледо, а косата — пръсната в безредни влажни кичури. До нея седеше съпругът ѝ, увит в пурпурен избродиран халат, и хлипаше.

— Какво ѝ е? — изстреля Форест, докато бързо се приближаваше към леглото.

Двамата мъже вдигнаха погледи към него, но без да му отговорят отново се възряха в Лизбет. Ръцете на Акселтън се тресея толкова силно, докато преглеждаше пациентката си, че това по-скоро приличаше на мушкане и побутване, и Форест се удиви, че пияницата е още в състояние да се държи на краката си. Отгоре на всичко като че ли се канеше да ѝ пуска кръв.

— Какво ѝ е? — запита още веднъж с тон, нетърпящ възражение, и се наведе ниско над болната, като изблъска доктора, за да провери пулса на Лизбет.

— Кой, по дяволите, сте вие?! — тросна се Акселтън и огледа новодошлия със замъгления си поглед. — И защо ми пречите да си върша работата? Отстранете се!

— Разкарайте го оттук, Торп! — заповяда Форест на циврещия лорд, без да повишава тон.

Графът се вкопчи в одеялото, метнато върху Лизбет, и запремества несигурно поглед от Форест към Акселтън.

— Махнете го оттук! — повтори Форест през зъби. — Изкарайте го навън, иначе аз лично ще го изритам.

— Ама вижте какво... — опита се да протестира Акселтън, олюлявайки се на краката си.

Форест се размърда заплашително и лорд Торп панически заобиколи леглото, като застъпваше пешовете на халата си, преди да се добере до доктора. Последва кратка препирня, в резултат на която Акселтън едва не изкърти вратата, откъдето изчезна, сипейки заплахи.

Без повече да обръща внимание и на двамата, Форест започна трескаво да проверява пулса и дишането на Лизбет, повдигна клепачите ѝ, за да види очите. Все по-тревожеща ставаше бледостта ѝ, а устните ѝ бързо посиняваха. Почти не поемаше въздух с широко отворената си уста.

Войната многократно беше сблъсквала Форест с настъпващата смърт, изписана върху човешките лица, и това, което виждаше в момента, не остави съмнение у него, че тя е вдигнала косата си и над Лизбет.

— *Лизбет!* — извика той, разкъсан от страх. След това, почти паникьосан, я сграбчи и я повдигна от леглото, повтаряйки непрекъснато името ѝ. Никакъв отклик. Дишането ѝ едва се долавяше.

— *Лизбет! Господи! Какво ти е!*

Докато я зовеше, погледът му попадна върху масичката за чай до леглото и мрачно застина върху почти празната чаша отгоре. Едната му ръка грабна чашата, докато другата продължи да подкрепя безжизнената Лизбет. Почти завря носа си в утайката. В следващия миг очите му се впиха в лорд Торп, който кършеше така ръцете си, че имаше опасност да ги откъсне от китките.

— Упоил си я с лауданум, нали? — изрева Форест. — *Нали!*

Сгърчената физиономия на джуджето клюмна.

— Проклет да си! Кога? Кога ѝ го даде? *Преди колко време?*

Графът заклати глава, покрил лице с ръцете си и проплака:

— Преди час или два. Не зная! Не знам кога го е изпила!

— Колко капки сложи в чая й?

Лорд Торп отчаяно се олюляваше напред-назад върху обутите си с чехли крачка.

— Не зная, не съм сигурен. О, моя Лизбет, моя любов! — извика той и се свлече на пода. — Колко капки ти сипах? Шест, седем или два пъти повече? Не знам! Не знам!

Форест трескаво обърна Лизбет настрани. С едната си ръка стисна здраво брадичката й, а показалеца на другата напъха дълбоко в устата й, докато стигна до гърлото. При първия опит усилията му не дадоха резултат и сипейки проклетия, той опита отново. Тогава, съвсем немошно, гърдите й се свиха конвулсивно и гърлото й се стегна. Най-накрая, след няколко мъчителни напъна, от устата й изтече малко стомашен сок.

— Донеси ми чаша вода! — изръмжа Форест към съпруга й. — Веднага!

Ръката на лорда препереше толкова силно, когато донесе водата от будоара, че разля почти половината. Форест подкрепи Лизбет, седнала в леглото, хвана брадичката й и започна да налива водата в устата й. Спря за малко, когато тя се задави и изплю част от нея.

— Преглътни, Лизбет. Изпий я! — започна нежно да я увещава. — Няма друг начин. Още малко... още малко...

Когато реши, че е погълнала достатъчно вода, Форест отново я наведе настрани и пъхна пръста си в гърлото й, което я накара да повърне втори път. С агонизиращ вик тя увисна на ръката му, задъхана и разтреперана като в пристъп на треска.

Форест изчисти лицето й с кърпичка, която взе от масичката до леглото и натопи в останалата вода. Отмахна кичурите мокра коса. Сетне я притисна към израненото си рамо и я залюля в ръцете си като малко дете. Прегракналият му глас й шепнеше накъсани думи на любов.

С огромно облекчение забеляза, че сърцето й ускорява ударите си и пулсът й се усеща по-отчетлив и равномерен. От устата му се изтръгна въздишка, при звука на която клепачите на Лизбет потрепнаха, а тя самата издаде някакви нечленоразделни звуци.

Форест обгърна с едната си ръка врата ѝ, с другата я прихвана през кръста ѝ и я изправи.

— Имаш ли сили да постоиш малко изправена, любима? — попита я ласкаво. — Можеш ли да дойдеш с мен до прозореца?

Лизбет не му отговори, но той — поемайки почти изцяло тежестта ѝ — я отведе до прозореца, дръпна пердетата и широко разтвори крилата, за да може прохладният нощен въздух да нахлуе в задушната стая.

— Дишай, Лизбет — насърчи я той и с радост забеляза, че тя се опитва да стъпи на краката си и да се задържи без чужда помощ. — Дишай, скъпа.

Тя пое бавно няколко глътки от чистия въздух и още замаяните ѝ очи потърсиха лицето му. Като се вкопчи в ризата му, тя извика името му и го замоли да не си отива, да остане и да я пази от тъмнината. Форест отново я взе на ръце, за да я успокои, и я отнесе в леглото.

Когато усети допира на чаршафите, Лизбет ужасена подскочи и започна да го умолява да не я оставя сама, да не допуска да заспи. Форест повтори уверенията си, че ще остане до нея, че ще държи непрекъснато ръката ѝ в своята и ще отблъсне всичко, което би я заплашвало. Забеляза, че нощницата ѝ е измачкана и вдигната нагоре. Покри я със завивките и хвърли поглед към лорд Торп докато вършеше това.

Седнал на стол в другия край на тънещата в разкош елегантна стая, лордът беше стиснал в ръцете си четката за коса от слонова кост на жена си и несръчно я въртеше. Така внимателно я разглеждаше, сякаш беше най-важната му работа. Изтегли от игличките дълъг, кадифено мек косъм и го нави около пръста си. Лизбет, макар още замаяна, забеляза посоката, в която се взираше любимият ѝ и нейният поглед се насочи и съсредоточи в същата посока. Тя за кратко се вгледа в мъжа, който ѝ беше съпруг. После очите ѝ се преместиха към силната, уверена ръка, която държеше нейната...

Имаше трима души в стаята... Един нереален триъгълник, но тя го чувстваше като живо същество. В този триъгълник имаше болка, във всеки един от върховете му туптеше напрежение... Имаше и отчаяние...

Бавно, сякаш се срамуваше, тя започна да измъква ръката си от топлата длан на Форест.

Той я погледна. Напрегнат се взря в чертите на лицето ѝ, разчете изражението ѝ и отвърна очи. Стори му се, че видя само горчивина и... неудобство.

Въпросът му към замръзналия неподвижно граф наруши тишината.

— Защо го направи? Защо упои съпругата си?

Силван подскочи като ужилен и големите му кафяви очи срещнаха черния поглед, сурово отправен към него. После пак наведе глава и продължи да разглежда женския косъм. От устата му не излезе нито дума. Гледката беше достойна за съжаление, но нямаше друг път — и тримата вече играеха с открити карти. Открит беше и въпросът за изхода от играта. Някой трябваше да загуби и Форест се замисли кой ще бъде победен.

Следващият му въпрос към графа беше зададен тихо, но смисълът сякаш завибрира в скования от напрежение въздух:

— Защо ти беше нужно да идвам тук тази нощ?

Лорд Торп почукваше четката с кривите си пръсти. После ги плъзна по гладката повърхност. После огъна игличките. Очите му не се отделиха от нея, когато започна да рецитира:

*„Удоволствието си тя с никого не раздели;
образът му да съзира даже в мрака,
към тишината бе отправен едва чутият ѝ стон
и прекрасните ръце, прострени
и гласът, прощушал.
Къде си? О, къде?“*

Смисълът на строфите беше ясен за Лизбет. Без звук тя зарови тъжното си лице във възглавницата.

До нея Форест не откъсваше от рецитатора присвити, студени очи.

— Защото — добави меко лорд Торп и мъката му беше ужасяваща, — бях сигурен, че ако ти поискаш от нея да живее, тя ще живее...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

От мястото си върху стола от будоара, с обути в червени марокански чехли крака, увиснали на няколко сантиметра от пода, Силван разглеждаше мъжа, небрежно отпуснат в умората си до леглото на лейди Торп. Подобно на заек, хипнотизиран от ястреб, лорд Торп не можеше да откъсне очи от чертите на богоподобното същество, чиито рани, добити в схватки, бяха сякаш сигнални знаци за неговата мъжественост. От едната страна бяха крехките детски раменца на Силван, а от другата — широките рамене на Форест, които не се побираха в стола. Над тях се издигаше могъщ и изваян врат, а косите му се пилееха на гъсти вълни. Сигурно никой от античните олимпийци не е притежавал по-класически изрязан профил. Дори покритите му с белези ръце, получени докато е защитава честта на съпругата му същия този ден, запазваха идеалната си форма и гъвкавостта на пръстите.

Очите на капитана бяха сведени към пода, тъмните му ресници ги покриваха и Силван се запита какви ли мисли го вълнуват. В блестящите черни очи обикновено се четеше волева целеустременост или дълбоки и истински чувства, но овладявани непрекъснато със завиден самоконтрол. Сега обаче не забелязваше присъствието на останалите, а самоконтролът бе забравен. И проличаваше старателно прикриваната беззащитност. Точно тя стигаше до сърцето на Силван, смекчаваше ревността му, защото означаваше, че и най-съвършените и красиви човешки същества бяха подвластни на болката и изгарящите желаниа така, както и той самият. Подчинени на копнежа по нещо недостижимо и в същото време мъчително близко.

Погледът на Силван се премести върху Лизбет. Тя безшумно преглъщаше бульон от порцеланова чаша, без да откъсва очите си от нея, сякаш се страхуваше да го направи даже за секунда — да погледне към съпруга си или към любимия. Восъчният цвят на лицето ѝ беше все още ужасяващ и всяка нейна черта издаваше слабостта ѝ, а кожата ѝ беше прозрачна като алабастр, през който проникват слънчеви лъчи.

Ръката ѝ трепереше, а лешниковите очи се открояваха огромни и бляскави. Но дори и сега красотата ѝ беше достойна за възхищение.

Лизбет не допускаше често съпругът ѝ да я вижда с разпусната коса; сега видът на това течно злато му причини болка. Всичко красиво му причиняваше болка. Красотата събуждаше любопитството му и той обичаше да се заобикаля с красиви неща, да ги изследва отблизо, всяка частица от тях, сякаш искаше да проникне в самата същност на красотата.

Лизбет беше не само прекрасно възплъщение на женствеността, тя беше единствената жена, до която лорд Торп бе допуснат. При редките случаи, в които младият, неизвестен граф Тилбъри бе канен и се появяваше в отбраните кръгове на обществото, дамите се ужасяваха от вида му и се криеха зад разтворените си ветрила. Избягваха го, сякаш беше звяр, облечен в официални дрехи. През целия си живот беше принуден да понася подобно подигравателно отношение или отблъскваща студенина. Дори собственият му баща го беше презирал. Децата, които рядко срещаше, докато растеше, бягаха от него с писъци или го замеряха с камъни. Никой не се осмеляваше да играе с прегърбения изрод, когото оприличаваха на крастава жаба.

Не по-малко самотни бяха и зрелите му години, защото опитите да се включи в социалния живот се превръщаха в мъчение. Наложиха се да прекъсне дори пътуването в Европа след завършване на образованието, защото бе получил един от пристъпите си във фойето на един хотел, при което се беше вдигнала страшна врява.

Когато Лизбет се съгласи да му стане съпруга, не можеше да повярва, че съдбата е толкова благосклонна към него. Естествено първите стъпки в тази насока бяха направени от лорд Татършал, но Силван не се осмеляваше и да предположи, че дъщеря му ще приеме сватбения ритуал, след като само веднъж зърне отвратителния му вид. А тя го бе сторила. Макар очите ѝ да запазиха стъклената си безизразност, приковани в олтара, докато повтаряше брачната клетва, гласът ѝ звучеше ясно като камбанен звън.

Минавало му беше през ума, разбира се, че лорд Татършал е поощрил дъщеря си да приеме този брак, но никога не се бе замислял как виконтът е успял да я склони. Въпреки това през всичките години на брака им Лизбет не беше и споменавала за принуда. За известно време Силван даже си бе разрешил да мисли, че тя наистина го обича.

Сега я наблюдаваше как оставя чашата и се отпуска върху възглавницата. Главата ѝ беше немошно увиснала като сведеното венче на цвете върху крехко стебло. Най-сетне загадката на омъжването ѝ за него започваше да става по-разбираема, истината изплуваше най-отгоре, както каймакът във ведро с мляко. Поне му се струваше, че сега знае защо е застанала редом с него пред олтара.

Лорд Торп никога не бе осведомяван за най-новите клюки, никога не бе имал доверен човек, той се бе изолирал от хорските сплетни. Но напоследък съвсем изненадващо се бе появил източник на информация. Скоти Стоун му беше разкрил историята на нейното минало, повтаряйки разказите, които все още се носеха от уста на уста из Уинтърспел.

Разказал му беше и за момчето, което са наричали Енвил. Момчето, което се беше завърнало като мъж и днес беше отправило предизвикателство към всички селяни.

Тези разкрития не промениха, нито пък намалиха по някакъв начин любовта на Силван към съпругата му. Продължаваше да счита за огромна милост от съдбата да я има за своя жена. Наученото му помогна по-добре да разбере що за човек е Лизбет.

Още в първия ѝ поглед към Форест Йорк Силван беше разпознал любовта. Съпругата му, хранеща любов към друг мъж — това го беше съсипало. Винаги се беше стремил да получи такъв поглед, пълен с обожание от нея. Но той беше насочен към друг и това го бе разтърсило из основи, беше предизвикало удивлението как е възможно такава силна любов да разцъфти толкова бързо. Очевидната положителна реакция на капитан Йорк беше другата главоблъсканица. Зад суровата си красота капитанът се беше опитал да прикрива силата на чувствата си, но привидната му сдържаност още по-сигурно го издаваше.

А сега Силван знаеше историята на любовта им.

Дори съумяваше спокойно да гледа как Йорк взима ръката на Лизбет в своята и нежно ѝ говори с тих глас:

— Трябва да вървя, Лизбет. Ако се нуждаеш от мен, прати ми вест и аз ще дойда.

Покритият с рани, но удържал победа воин се изправи в целия си внушителен ръст и се наведе към едва виждащата се сред завивките жена. Силван не можа да чуе думите, които му прошепна. Отговорът

му, с който изглежда й даваше кураж, беше казан по същия начин. След това за кратко гостът се поколеба, сякаш желаше да я целуне. Но не го направи.

Силван се изправи и застана пред съперника си, когато другият се приготви да си тръгне. Няколко секунди и двамата се разглеждаха. Никой не проговори и след един поглед с недвусмислено предупреждение към домакина си, Форест тихо излезе.

След като вратата се затвори зад него, Силван обърна главата си към Лизбет. Довлече се до леглото й като бито псе, отпусна се върху подиума като грешник върху пейката за молитва и положи главата си до ръката й.

— Никога не съм искал да се разболяваш — даде воля на уплахата си, получил най-сетне възможност за това. — Не съм целял да ти навреда. Всичко е една ужасна грешка, плод на лудостта на един жалък глупак! Прости ми, прости ми. Ще можеш ли някога да простиш егоистичното ми безразсъдство?

Отначало на Лизбет й беше невъзможно да говори със съпруга си. Можеше само безмълвно да гледа тресящите се рамене и здраво стиснатите ръце. Не преставаше да се пита как е могъл да извърши стореното от него — мекушавият и боязлив лорд Торп почти убиец, неин убиец?

Накрая, при неспиращите му ридания и гледката на жалко свитото му тяло, ледът на отвращението й започна да се топи. Каквито и да бяха грешките му, не можеше да бъде жестока с него, да го наказва с мълчанието и студенината си. По някое време се усети, че потупва ръката му също като ядосана майка, опитваща се да успокои детето си, разкаляло се за извършена пакост.

— Започнах да ти давам капките в деня на сватбата ни — призна графът съкрушено, все още заровил лице в завивките. — Капка-две, колкото да те накарат да се отпуснеш. Наркотикът се добива от цвете с голямо венче и ярък цвят — добави той, сякаш това можеше да направи обяснението му по-приемливо. — Мислех си, че сладкият и успокояващ извлек от това цвете ще ти помогне. Ще ти помогне да бъдеш по-щастлива с мен. — Когато вдигна изпъкналите си очи да я погледне, те бяха зачервени и овлажнели. — И мисля, че помогна. Ти седеше в скута ми без притеснение. Гледаше ме, когато ядяхме заедно и дори ми държеше ръката, без да изпадаш в истерия. — Разтърси

глава и възкликна: — Не успях да преглътна отвращението ти в нощта след сватбата ни. Не исках никога отново да видя такъв ужас в очите ти.

Споменът го накара да потрепери и той стисна ръката ѝ.

— С време ти се пристрасти към наркотика. Когато намалих дозата, започна да страдаш от такова непоносимо главоболие, че в уплахата си я увеличих отново, за да облекча страданието ти. Не бях на себе си от тревога как да постъпя особено при настояванията ти да пиеш вино или някакви прахове, предписани от лекаря, след като вече беше погълнала наркотика. Една невинна постъпка като лавина се беше превърнала в нещастие. И завърши с един кошмар. — Той целуна ръката ѝ. — Миналата нощ ти сипах прекалено много, знам. О, колко добре знам! — Отправеният му към небесата поглед беше пълен с разкаяние. — Но аз мислех... Аз мислех... О, не мога да го кажа! Твърде срамно е.

Лизбет издърпа ръката си.

— Това, което направи с мен, Силван, е много лошо — обвини го тя. Припомни си болката и объркването, от които беше страдала години наред. Безразсъдството на съпруга ѝ едва не бе отнело живота ѝ. Не можеше да разбере как по-рано не е заподозряла лудостта му. До такава степен се бе доверила на обожанието му към нея, че беше пренебрегнала опасността от фанатичната му природа.

— Проклет да съм! — изпищя той пронизително. — Проклет да е обвивката, в която е затворена душата ми. Проклет да е денят, в който съм се родил, заченат от каприза на някое дяволско изчадие!

Уплашена, че ще изпадне в пореден пристъп от силната възбуда, Лизбет взе мокрото му от сълзи лице в ръцете си.

— Всичко е наред, Силван, всичко е наред — уморено се отрони от устата ѝ. — Прощавам ти. Разбирам защо си направил така.

Което беше истина. Ясни ѝ бяха и умът, и сърцето му. В прилив на самообвинение си припомни малката тъмна ръка, обвила кръста ѝ, докато беше под влиянието на наркотика. Независимо от ръста и външния си вид, Силван беше мъж и имаше всички физически желания на мъж. Тя беше отбягвала физическия контакт с него през всичките години на брака им, а съпругът ѝ просто можеше да я принуди да го върши въз основа на правата си от брачния договор.

Можеше ли сега да го осъжда за постъпка, към която самата тя го беше подтикнала?

Тя му прощаваше. Думите ѝ запалиха в грозните очи на графа блясъка на такава възторжена благодарност, че Лизбет отклони погледа си от тях. С тих глас лейди Торп го помоли да ѝ даде възможност да си почине.

След като вратата леко се притвори зад него, тя пъкна ръката си под възглавницата. Там опипом намери медальона от Форест и го стисна здраво, след което го притисна към устните си.

На следващата сутрин Силван подбра дрехите си много грижливо и се натъкми в лютиковожълта жилетка, бледосин жакет и сапфиренозелени бричове. Идеята му беше чрез облеклото си да внуши представата за летен ден, която да освежи външността му.

В часовете преди разсъмване той беше изработил в детайли план, който искаше да бъде сигурен, че ще изпълни безупречно.

Докато се разхождаше в спалнята си покрай картини, изобразяващи японски градини и пагоди^[1], заливаха го бързо сменящи се вълни на трескаво съмнение и студена увереност. Планът беше добър, но окончателният му резултат оставаше неясен — като края на път, скрит в мъгла. Налагаше се още да помисли върху него, може би подходящото разрешение само щеше да дойде след време.

Преди още росата да се е вдигнала, той се втурна навън, размахал сребърни градински ножици и закриволичи между лехи с жълти гладиоли, пурпурни ириси, бели кампанули и сладко ухаеща лавандула, докато мярна цветето, което търсеше — с цвят, който беше най-подходящ да бъде поднесен на несправедливо озлочествената му съпруга. Цвят, който можеше да говори за неговите чувства по-добре, отколкото думите. Освен това Силван беше страстен почитател на поетичната изразност.

Малките цветчета, като сърчица, го очароваха още от дните на детството му и забравил за чистите си бричове, графът коленичи направо върху земята. Ръката му се протегна и обхвана едно цветче. Колко съвършена беше формата върху дланта му, как трептеше с розовите си багри. Прорязано от сини жилчици, то му напомняше за късчето, пулсиращо с вълненията на всяко човешко същество в

гърдите му. Дали божествената промисъл го беше сътворила в момент на шеговито или патетично настроение?

Прехапал устни, Силван разглеждаше двете точици, подобни на капки кръв, които се оформяха в края на венчелистчето.

— Колко много прилича на бедното ми сърце — въздъхна той.

Ножиците прерязаха стеблата на дузина клонки, докато самият граф весело се кискаше при вида на толкова много сърчица, чиито гроздове подскачаха като нанизани на връв дрънкулки. Заниманието му така го беше погълнало, че не дочу жуженето на кръжащата около букета пчела, докато насекомото не увисна във въздуха пред ръцете му.

Обзет от паника, той захвърли китката на земята. Развика се с цяло гърло и със залитане се втурна с всички сили по пътеката, размахал ръце като криле на вятърна мелница. Той изпитваше смъртен страх от пчели, откакто навръх десетия му рожден ден, една пчела го бе ужилила по ръката, докато береше ягоди. Тогава докторът строго го бе предупредил, че повторно ужилване ще има фатални последствия и той може да умре само за няколко минути.

— *Смърт, смърт смърт...* — редеше монотонно лорд Торп, докато продължаваше да тича.

Внезапно лордът прекрати стремглавия си бяг толкова рязко, че за малко не се просна по очи. Сега пък умът му вихрено препусна от мярналата се в главата му мисъл и той се обърна назад.

Толкова просто, така невинно, разрешението на плана му се бе явило, като че ли орисниците се бяха смилили над проблемите му. Почти се усмихна от доволство на чудесната си идея... и заедно с това потрепери от ужас.

Когато по-късно потропа на вратата на спалнята на Лизбет, Силван държеше букета с едната си ръка, а с другата стискаше пакетче, овързано с панделки. След като получи позволение да влезе, той отвори вратата и я поздрави със сияеща усмивка. Поклони се официално и ѝ връчи цветята с церемониален жест.

— Ах, мила моя — каза той с най-жизнерадостния си тон, — днес изглеждаш много по-добре. Цветът по бузите ти може да съперничи на този на градинския ми подарък.

Лизбет му отвърна с изнурена усмивка и придърпа нагоре обшития с дантели чаршаф, за да прикрие целомъдрено гърдите си и прие подаръка му.

— Прекрасни са — промърмори тя.

— И с много важен смисъл, вложен в тях — добави графът. — Много важен, много важен.

Тя кимна, но усети напрежението, вмъкнало се в разговора им.

— На писалището в будоара има кристална ваза — каза Лизбет и му подаде обратно кичестите цветове. — Би ли могъл да я напълниш с вода и да я поставиш ето там, до прозореца?

Не искаше да са близо до нея. Не искаше нищо да ѝ напомня за Силван и окаяната му постъпка. И макар да беше започнала да се възстановява от съкрушителната доза наркотик, като се изключат възпаленото гърло и изтощението, още не беше възвърнала душевното си равновесие.

Най-сетне ѝ бе предоставена основателна причина да напусне граф Тилбъри и да свърже живота си с Форест. Силван едва не я бе убил. Без намесата на Форест в този момент тя щеше да лежи спокойно и тихо в продълговатия лъскав черен сандък, оградена с лилии. Лорд Торп едва ли щеше да има основания да я обвини, че го изоставя. И дори да скърбеше за нея, да плачеше и да си скубеше косите, да се топеше като свещ, беше си го заслужил, безжалостно заключи лейди Торп.

Вазата с цветята беше напълнена с вода и поставена точно на указаното място. След това графът се обърна към нея с безпомощно отпуснати ръце и толкова любов и тъга в погледа, че тя потрепери.

— Д-донесъл съм ти и нещо друго — каза тихо той и се заклати тромаво напред, за да постави пакетчето върху завивката, сякаш го предлагаше на кралица, и я подкани да го отвори.

— Знам как си копняла да пътуваш през всички години на брака ни — продължи той монолога си с треперлив гласец, докато съпругата му развързваше панделката. — Но поради своя егоизъм аз... — сведе очи — винаги съм те разколебавал.

Лизбет отвори пакета, съдържащ най-различни туристически брошури, разписания на влакове и реклами на странноприемници, хотели и ресторанти. Тя ги разгледа едно по едно и забеляза, че всички те са за остров Уайт.

— Мисля, че е време да отидеш на почивка — вметна Силван, загледан в озадаченото ѝ лице. — Толкова си бледа и слаба, а това продължава вече дълго, че са ти необходими слънчева светлина и чист въздух, и то в изобилие. А казват, че климатът на остров Уайт е отличен. Погледни тук. — Той разрови купчината рекламни брошури. — В монографията си „Лечебното въздействие на климата“ сър Джеймс Кларк препоръчва въздуха на Вентнор като изключително здравословен.

Лизбет беше като замаяна. Изненадата събуди у нея трепетно вълнение. Не смогваше да удържи ръцете си да не треперят.

Почивка на остров! След дългите години на затворничество в Уинтърспел, на монотонен живот сред една и съща обстановка, сред едни и същи хора и редуващи се едни и същи дни, мисълта за промяна почти я плашеше. Какво ли щеше да усети да се събуди от мириса на море, да се вози на кораб и да обядва раци и шампанско, в който ресторант си избере? Как ли щеше да се чувства да бъде далеч от Уексфорд Хол, от главоболието и от нахалните погледи на ония от селото?

Тя се взря в нежните и внимателни очи на съпруга си. В тях живееше любовта — дълбока, както винаги, а освен нея — и най-искрено разкаяние. Като изкупление той ѝ предлагаше първия истински подарък за нея, който можеше да ѝ даде. Жертвата, която правеше, беше голяма — да я остави да пътува, да се разхожда по улици и да среща погледите на множеството.

Сякаш от старание да не развали удоволствието на Лизбет от изненадата, лорд Торп не направи опит да хване ръката ѝ или да я докосне.

— Вземи Мери с теб — добави той меко — и стой колкото желаеш там.

Главата на Лизбет рязко се повдигна. Искаше да каже, че тя ще замине *сама*?

— Можеш да тръгнеш, когато се почувстваш достатъчно добре. Ще изпратя лакей да осигури билетите ви за влака.

Лизбет не откъсваше погледа си от Силван. Трудно ѝ беше да го възприеме освободен от стремежа си да я обсебва изцяло.

— Казват, че поетите обичали острова — размечта се той, заигран с дантелата на маншета ѝ. — Казват, че мястото е пълно с

романтика... място за влюбени.

В погледа на съпругата му се появи любопитство.

В този момент графът се обърна и излезе от стаята.

Възможността да отпътува някъде за първи път от младежките си години насам силно развълнува Лизбет. Едва съумяваше да сдържа ентузиазма си веднага да осъществи идеята, не ѝ се искаше да губи време за приготовления, затова лакеят, който трябваше да уреди формалностите, беше изпратен да свърши тази работа две седмици по-късно.

В тези четиринадесет дни Силван беше самата нежност и деликатност — без да я следва по петите като куче, без да изисква вниманието ѝ, както бе правил това досега. Престанаха жалостивите му увещания да седят заедно до огъня, спря ритуалното броене на дните, оставащи до брачния ритуал. Грижите, които полагаше за нея, бяха всеотранни, но сега той не се натрапваше. Винаги се оказваше достатъчно наблизо, за да ѝ даде съвет, ако тя поиска, но иначе се стараше да остава незабележим. Дори не се хранеха заедно, освен ако тя специално не го поканеше, а в спалнята ѝ въобще не смееше да пристъпва. Нямахше повече сцени, нито драматизъм, нито умилкващи се изблици на страст.

Не би могъл по-добре от това да ѝ покаже колко много я обича.

Вечерта преди заминаването ѝ лорд Торп любезно я помоли за един разговор в салона. Там първо ѝ наля чаша шери и след като се разположи на достатъчно отдалечено място от нея, ѝ пожела спокойно и приятно пътуване.

Докато му благодареше, тя се опита да потисне зародилото се усещане за надвиснали неприятности. Сякаш някакъв злокобен вятър бе подухнал през отворения прозорец и бе пошепнал думата *беда* в ушите ѝ. Сърцето ѝ изведнъж бе сграбчено в ноктите на предчувствие за гибелно нещастие.

— И нещо друго, Лизбет. Що се отнася до онзи ден в средата на лятото... — Гласът му бе снишен, сякаш същото предвестниче на злощастие бе прелетяло и край неговото ухо.

Лизбет неспокойно мачкаше кърпичката си, а лицето ѝ побеля при споменаването на деня и значението му.

— Никога не съм очаквал от теб да ме обичаш. — От устата на лорд Торп внезапно се отприщи поток от думи. — Знам, че е

невъзможно. Беше просто един мой прекрасен сън. Като омагьосан аз пренебрегнах гласа на разума и очаквах да стане чудо и да промени теб или мен. Както в някоя от глупавите детски приказки. Повярвай ми, знам какво представлявам всъщност. Наистина. Говоря ти искрено, а не от самосъжаление или да те накарам да се чувстваш виновна. Искам да разтвориш сърцето си, когато си на острова и заради мен. Бил съм несправедлив към теб много пъти. И по много причини.

Преди да чуе тези думи, Лизбет твърдо бе решила да уведоми с бележка Форест Йорк за заминаването си, като му подсказе, че той трябва да реши дали да се присъедини към нея там. Сега не можеше да го стори. Щеше само да му пише, че за известно време заминава на почивка.

Тази глътка свобода беше специален подарък от Силван, неговото изкупление. Не можеше да го опетни с изневяра.

Рано на следващата сутрин, след като куфарите ѝ бяха натоварени в каляската, а Мери се настани вътре с шапката и шала ѝ, Лизбет се усамоти в скромния параклис в източния край на имението. Коленичи пред олтара и сведе глава в молитва, все още измъчвана от необяснимото лошо предчувствие, което не можеше да прогони от себе си. После измъкна от маншета на ръкава си краткото послание за Форест и забърза към готовата да потегли каляска. Преди да се сбогува със Силван, пхна незабелязано хартийката в ръката на лакея.

— Бъди внимателен — прошепна тя на съпруга си и му протегна облечената си в ръкавица ръка за церемониална целувка.

— Довиждане, скъпа ми Лизбет — отвърна той и закачи на ревера ѝ разцъфнала млечнобяла роза. — „Ще те обичам в диханието, усмивките и сълзите на целия си живот!“

Сетне ѝ помогна да се качи в купето, затвори вратичката и вдигна ръка за сбогом. Докато каретата се отдалечаваше, лордът се обърна към лакея:

— Струва ми се, че лейди Торп ти повери някакво писмо?

Мъжът пред него се изчерви и графът добави:

— Може ли да го получа?

Сграбчвайки плика, дребничкият господар на Уексфорд Хол — тържествен и самотен, се насочи към владенията си, където веднага се

затвори в библиотеката. Там първо нахрани с парченца ябълка папагала си, като му разреши да кацне върху ръката му, докато самият той се настани зад бюрото и потъна в четене на том с поезия.

Бележката, написана от съпругата му до Форест, лежеше непокътната до ръката му.

Четенето приключи час по-късно и едва тогава вниманието му се насочи върху плика, съдържащ почти със сигурност най-нежно любовно послание. Пръстите на графа трепереха, когато взе златно ножче за отваряне на писма и разряза тънката хартия. Зачете на глас:

„Мой скъпи Форест,

Сърцето ми е преизпълнено с най-нежни чувства, безкрайна благодарност и други преживявания, които не се осмелявам да назова. Не съм и способна да намеря подходящите думи да ги изразя. Това няма значение. Знам, че ще ме разбереш, защото сърцата и душите ни винаги са трептели в един и същ ритъм, не е ли така?

Получих подарък. Силван ме изпраща на почивка. Ще отсъствам само няколко седмици, но като знам колко се притесняваш за мен, изпращам ти тази бележка, за да те уверя, че съм напълно възстановена.

Погрижи се за раните си, мой смели любими. Не знам кога ще мога да те видя отново.

Л.“

Силван прочете последния ред, постави посланието на бюрото и поклати глава.

— Не, не, не, моя вярна, моя чиста Лизбет. Това, което си написала, не е достатъчно за моя план. Опасявах се, че ще трябва да го съчиня вместо теб!

Хартията бе смачкана и захвърлена, а от едно чекмедже на бюрото лорд Торп извади лист хартия със същия герб. След това взе писалката си и я натопи в мастилницата.

„Мой скъпи Форест, (вече написано с неговата ръка)

В този момент аз заминавам за остров Уайт. Там ще бъда във Вентнор и ще отседна в хотел «Еспльнейд». Мястото е романтично и идеално подхожда за двама влюбени, които искат да прекарат заедно много дни и безкрайни нощи. Ще те очаквам.

Л.“

Листът беше внимателно сгънат и пхнат в плик. После Силван позвъни на лакея си и му заповяда лично да връчи бележката. След това го освободи и отново потъна в самотата си. Но щом вратата на библиотеката се затвори зад прислужника, той се отдаде на отчаянието си, отпуснал грозната си глава върху бюрото.

— Обичам те, моя Лизбет, живот мой — прошепна скръбно Силван. — Опитах се да ти дам всичко, което можеше да се купи със злато. Обожавах те, възхищавах ти се, коленичил в краката ти. Прости ми моето желание да те имам, то е низко, егоистично и отблъскващо, знам. Какъв парадокс, червеят да моли най-красивото цвете да се гърчи в пръстта заедно с него? Опитах се да ти предложа любовта си и най-позорно се провалих, затова ще се опитам да те възмездя. Ще се опитам да ти дам това, което сърцето ти желае. Една богиня заслужава своя бог.

После същите думи бяха записани от граф Тилбъри, запечатани с червен восък и оставени на бюрото.

Краката му със залитане го отнесоха навън, където очите му се порадваха на яркия пролетен светлик, ноздрите му се изпълниха с уханието на ябълков цвят, лавандула и глициния, а ушите му чуха хора на хиляди пернати певци.

Заклатушка се замаяно през овощните градини, изкачи почти лазейки старо каменно стъпало, разпръсна стадо блеещи овце с разветите пешове на палтото си. Спря на поляна, покрита с детелина и люцерна, където зърна две грижливо подредени редици от кошери. Бяха поне дузина, боядисани в бяло, и той се приближи до най-близкия от тях до пясъчната пътека.

За момент застина на пет-шест метра от кошера, заслушан във вятъра, шумолящ в клоните на буковете, докато слънцето посребряваше листата им. Зарадва го красотата на една нашарена с

точки пеперуда. Но най-вече се наслаждаваше на просто организираното съвършенство на природата.

После вниманието му се съсредоточи върху рояка пчели пред него. Като хипнотизиран погледът му заследи неизброимите неуморни пчели, заети активно с обичайните си задачи, стрелкащи се с бързите си крилца навън и навътре от рояка.

Силван направи предпазливо крачка напред, после още една, и още... докато жуженето на пчелите забуча в ушите му. Беше толкова близо до рояка, че можеше да различи всички подробности на закръглените златисти телца, покрити с мек мъх. Виждаше мъничките изпъкнали черни очички, когато изпълзяваха от мрака на кошера в слънчевата светлина.

Една по една те започнаха да кръжат около главата му, разтревожени от нашествието, сякаш предупреждаваха натрапника да се махне.

Той си пое дълбоко въздух и изчака мелодията на крилцата им да го омае. Тогава се хвърли рязко напред, хвана капака на кошера и го отмести с едно движение.

Раздразнените му обитатели се събраха в златисточерен облак.

С вик на воин, тръгнал смело към смъртта си, Силван загреба с безформените си ръце скъпоценния плод на труда им. Пръстите му се заровиха дълбоко в сладкия кехлибарен мед, поеха от топлината му.

Тогава болката предизвика само усмивка върху устните му...

[1] Пагода — храм или култова сграда в Южна и Източна Азия; многоетажна постройка, подобна на кула. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Аромат на ягоди изпълваше кухнята на имението Лорълпат. Редици празни буркани покриваха масата, а до печката Агата, препасала престилка и зачервила бузи, разбъркваше енергично горещото сладко. Форест току-що бе окосил избуялия шубрак и още с нахлуването в кухнята, грабна една кърпа да избърше лицето си, което бе наплискал с вода от маркуча и която сега се стичаше по шията му.

— Ммм... Какво е това? — попита той и се надвеси през рамото на икономката, за да види какво ври в тенджерата.

— Сладко от ягоди. Дръжте си лапите далече от него — предупреди го Агата. Тя го плесна шумно през ръката, когато той се опита да топне една дървена лъжица във врящата червена сладост. Форест обаче успя да я излъже, набърка в сиропа и извади пълна лъжица за проба.

— Отлично качество! — беше оценката му въпреки мръщенето на Агата. — Никога не съм опитвал по-вкусно нещо в живота си. Какъв кулинарен гений сте вие, госпожо Пийкок. Изключителен майстор на сладката! — Той продължи да се закача с преувеличени любезности и отстъпи, когато „майсторката“ се престори, че ще го удари с лъжицата си.

— Вий сте най-благовъзпитано изразяващият се негодяй, който някога съм чувала — обяви мнението си тя. После наклони леко глава, за да надникне през прозореца. — Май имате посетител.

Форест свали кърпата от врата си и я захвърли, преди да излезе навън. Веднага позна в лакея, който в момента слизаше от нисък и дебел кон, един от слугите от Уексфорд Хол.

— Писмо за вас, капитане — обърна се към него слугата и приближи по покритата с камъчета пътека.

— Трябва ли да чакаш за отговор? — запита го Форест.

— Не ми казаха нищо за отговор, сър. — Лакеят се върна при коня си, събра юздите и се метна отгоре му.

Форест забеляза, че пликът е с герба на Лизбет и веднага го разкъса, уплашен, че тя може би му известяваше с бележка за влошаване на състоянието си. Вятърът развя единствения лист хартия в плика и Форест го стисна силно между пръстите си, докато погледът му пробяга по редовете. С четенето изражението му се промени — от загриженост през неверие към едва съдържаща радост. Накрая вдигна поглед и се взря пред себе си. Очите му бяха насочени към разцъфналия кучешки дрян, но не го виждаха. По някое време се осъзна, сгъна листа и го върна в плика, който напъха дълбоко в джоба си.

Секунди по-късно прекоси с решителна крачка кухнята, покрай окачените медни тенджери и Агата, която разсипваше сладкото си по бурканите, и закрачи по коридора.

— Викат ме далеч отук — подхвърли през рамо, крачейки със същата бързина. — Не знам точно кога ще се върна. Ще наглеждаш къщата, нали?

Скрита в сянката на почти прозрачен слънчобран, Лизбет седеше отпусната в брезентов шезлонг на ивици и усещаше как жегата прониква през ефирната тъкан на роклята ѝ. Вдишваше влажния солена въздух, който леко се напластяваше и върху устните ѝ. Английският канал^[1] плискаше водите си пред нея синьо-бял и вълните му трупаха пяна върху брега, искрящ в цветовете на кварца и ахата. Навсякъде писукаха деца, които събираха лъскавите „вентнорски диаманти“ заедно с красиви мидени черупки, промивани от вълните. Около тях се навъртаха бавачките им — групичка от дантелени бонета, която обираше след тях разпръснати кофички, лопатки и забравени моряшки кепета.

Зад цялото човешко гъмжило като мощен заслон, прострял се в протежение на седем мили, се издигаха терасовидно скални масиви от креда и варовик, които бяха непреодолима преграда за ледените ветрове към плажовете на Вентнор. Туристи се разхождаха в подножието им или се изкачваха по склоновете към красивите градски улици, някои се нареждаха на опашка, за да използват къпалните машини, задвижвани от конска сила. До Лизбет достигаха писъците, които благовъзпитаните дами надаваха от удоволствие, когато яки

мъжаги от прислугата ги бутаха или пък направо хвърляха във водата. Мери също бе изпратена там за час-два да се позабавлява и същевременно господарката ѝ да може да остане сама.

Лизбет въздъхна доволно и притвори очи пред нетърпимия блясък на отразената от водата слънчева светлина. Остави се да я люлее целебният ритъм на прибоя. Нямаше вече главоболие, плашещото я безсилие беше изчезнало. Раздели се с тях, напускайки Уинтърспел.

Както и с Форест, откъсна се вопъл от сърцето ѝ.

Тя потъна още по-дълбоко в шезлонга, заслушана в радостните крясъци на дете, което строеше наблизко пясъчен замък и се отдаде на мечтите да изгради свой собствен замък, но от по-различен материал.

Отдадена на мечти, Лизбет не можа веднага да усети, че върху лицето ѝ е паднала сянка, препречила сипещата се жар от огнения небесен диск като немирен облак.

Тя отвори очи. Пред нея стоеше мъж. Тъмни контури очертаваха фигурата му, а около главата му слънчевите лъчи се събираха в сияен кръг. Висок на ръст, прекрасно сложен, с широки рамене и добре оформени крака, застанали леко раздалечени.

Тя зяпна от изненада. Мъжът бавно протегна ръка и повдигна нейната от облегалката на шезлонга. Красиви, топли пръсти, чиито кокалчета бяха все още покрити с рани.

Съзнанието ѝ вихрено се завъртя, докато *той* притискаше ръката ѝ към устните си. Форест Йорк стоеше пред нея също толкова материален и осезаем, както земята под краката ѝ. Беше облечен в кремаво сако и панталони, със сламена шапка с широка периферия, килната небрежно назад. Видът му я обезоръжи. Поставена между два огъня — единия за мечтаното му, но неочаквано присъствие, и другия на жизнерадостната му красота, Лизбет усети как започва да губи връзка със заобикалящата я действителност. Блестящата усмивка, трапчинките върху бузите му не намалиха изненадата ѝ.

Той внимателно я изправи.

— Казаха ми, че мястото е романтично... — Гласът му беше нисък и звучеше доста интимно. Очите му хвърляха черни пламъци. — Място за влюбени — добави с повдигане на едната си вежда. — Ще открием ли местенце за себе си в тази романтика?

Думите му събудиха бегъл спомен, но тя го отмина и се остави да я отведе към по-безлюдно кътче на плажа. Премигваше от ярката светлина, а разумът ѝ не успяваше да се пребори с изненадата, магически преобразяваща действителността.

Как Форест беше научил къде да я открие?

Сякаш развеселен от смайването ѝ, той стисна ръката ѝ, при което тя се засмя с цяло сърце и забрави за всичките си задръжки. От значение остана само това, че са заедно и са сами, каза си тя, във време и място, което би могло да се превърне в рай.

Форест ускори крачка и накуцването му пролича, но явно не го затрудни. Лизбет се остави да бъде теглена напред, като само повдигна разветите си от вятъра поли, за да не се влачат по пясъка. И двамата не продумаха, докато преминаваха покрай групички зачервени от слънцето летовници: бяха насочили цялото си внимание да намерят усамотено място и да се отдадат на чувствата си, на тяхната първа среща, когато щяха да бъдат наистина сами.

Най-накрая какофонията от детски писъци и смях заглъхна, бученето на къпалните машини и кучешкото джафкане се долавяше като далечно ехо. Над главите им, както и над целия плаж в стесняващи се тераси бяха надвиснали скалните натрупвания. В основата под меката им сянка морето още от древността беше издълбало ниши.

Форест издърпа Лизбет в една такава камениста ниша, чието дъно бе застлано с пясък. Тя беше задъхана, нежното ѝ лице розовееше, покрито с капчици пот. Морският бриз си играеше със златисти кичури от косата ѝ, къдреше като украшение дантелите на бледозелената ѝ рокля и развяваше панделките на шапката ѝ с широка периферия. Слънчевата светлина танцуваше по нея и правеше очите ѝ сребристорозелени, а влажната извивка на шията перлено бляскава.

Ръцете му тръпнеха от желанието да я прегърне, да докосне кожата, в която пролетта бе вляла живот и топлина. Той я привлече към себе си и обгърна с ръка гърба ѝ толкова плътно, сякаш всмука тялото ѝ в своето. Устните му се сляха с нейните, търсейки вкуса им, потъвайки надълбоко в тях, а тя с накъсан глас повтаряше името му.

Докато я целуваше и ръцете му нетърпеливо преминаваха по всяка извивка на крехката ѝ фигура, съзнанието на Форест внезапно се върна към критичното ѝ състояние само преди няколко дни.

Отчаянието го опари и той я притисна още по-силно към сърцето си, осъзнал с цялото си същество колко уязвим е нейният живот и колко скъпоценен и жизненоважен е той за неговия собствен живот. Все още дишайки учестено и тежко, Форест леко се отдръпна и сложи ръцете си под брадичката ѝ, просто за да подържи и разгледа скъпото лице.

Сякаш неспособна да понесе няколкото сантиметра разлъка, Лизбет премести дланите си върху врата му и го притегли към себе си, покривайки лицето му с целувки, докато пръстите ѝ се ровеха в косата му, а устните ѝ нашепваха любовни ласки.

Той погали меките ѝ, обвити в муселин ръце, а до слуха му съвсем слабо достигаха крясъците на морски птици. Вдъхна уханието на жасминовия парфюм, който беше пръснала зад ушите си, смесено с мириса на влажен варовик, море и пясък. Когато тялото ѝ се долепи отново до неговото, той затвори очи от насладата и пое с устните си нейните.

В този момент тръгнала на разходка група случайно попадна на тях и сконфузените летовници забързано ги отминаха. Двамата влюбени се усмигнаха един на друг, после избухнаха в смях и отново се целунаха, неспособни да укротят буйния прилив на дълго сдържано желание.

— Мери може да дойде да ме потърси... — отрони се от устните на Лизбет, почти долепени с неговите.

— Освободи я за днес — отвърна Форест нетърпеливо, твърде зает със своето занимание. — Освободи я за седмицата... за цялата година...

Тя се разсмя, но се откъсна от прегръдката му.

— Нека отида да я намеря. Ще ѝ разреша днес да се забавлява самостоятелно.

— Пусни няколко монети в шепата ѝ, за да я подтикнеш към дискретност — промърмори той в ухото ѝ и го целуна.

Лизбет се отдръпна, вдигна ръка и очерта с пръст устата му.

— Можем да си приготвим всичко необходимо за една закуска на открито — каза тя, — и да си намерим някое място, където да сме сами...

Форест се взря в очите ѝ и щом прочете в тях обещание, кимна. Но все пак я задържа още малко, сякаш в ръцете си държеше не жена, а безценна птичка, която би могла да излети в недостижими висини.

— Аз ще приготвя храната — предложи ѝ, като се наведе да целуне върха на носа ѝ. Сетне почти с благоговение пак докосна лицето ѝ. — Ще се срещнем в хотела. След половин час?

Не по-различни, от която и да е съпружеска двойка, Форест и Лизбет се шляеха по улиците на Вентнор, наслаждавайки се на почивката си на море — от Шоор Хил към Пиър Стрийт, и надничаха през потънали в сянка витрини, вдигнали ръцете си до стъклото, за да могат да виждат. Дори с множеството хотели и пансиони, островното рибарско село запазваше оригиналното си едновременно очарование. Солидни каменни къщи със спускащи се прозорци и ниско надвиснали покриви-плочници се смесваха в безредие с разностилните по-късно построени сгради.

Лизбет въртеше белия, украсен с висулки слънчобран, хванала Форест под ръка. В другата той носеше кошницата за пикника и се усмихваше приятелски на минувачите. Нямаше жена, която да не го възнагради с косо хвърлен възхитен поглед. На много места улични търговци предлагаха лимонада от колички, а в ръцете си предизвикателно размахваха малинов сладолед, за да изкушават малките лакомници да харчат пенитата си при тях. Над главите им кръжаха чайки и надаваха кръсъците си, а улични музиканти с яркочервени шалчета свиреха весели песнички и танцуваха джигата.

Лизбет и Форест се разхождаха по пътеки, където въздухът беше наситен с аромата на рози, наслаждаваха се на простата радост от слънчевата светлина и морския бриз, а най-много се радваха, че са заедно. Те копнееха да се отдадат един на друг и желанието им се изостряше с всяка изминала минута, подклаждано и от природата в този топъл ден от късната пролет.

Изкачвайки се по стръмния път към върха на скалния масив, Форест направляваше Лизбет, обвил кръста ѝ с привичен жест, и от време на време я вдигаше на ръце, за да я пренесе над някоя локва. Най-горе те нагазиха във висока, полюляваща се трева и се отправиха към самотно извисяващ се каменен блок. Гледката ги възхити и те застинаха в удивление от красотата на океана и неговия бряг. Върху лицата им се появиха усмивки, когато няколко пъти зърнаха сивосинята гладка извивка на гърба на делфин.

Форест остави кошницата на земята и стисна ръката на Лизбет. Погледът му се насочи към лешниковите очи, блестящи в сянката на шапката ѝ. Ето това е мястото, към което принадлежаха те двамата, помисли си Форест, където ветровете се рееха свободно, хоризонтът се откриваше безкраен, а хората бяха непознати. Светът, който ги заобикаляше, ги караше да забравят своя малък свят, да забравят кои са и да се обичат така, както отдавна им е било предречено.

Желанието му към Лизбет, застанала до него, стана толкова силно, че почти изпита физическа болка. Винаги досега, където и да е бил — морски скали, планински върхове или безводни степи — нямаше с кого да сподели възхищението си от красотата във всичките ѝ проявления. Винаги в такива случаи бе мечтал Лизбет да е до него и ето сега тя беше тук, до него. Всичко беше на мястото си, чувството за пълнота беше прекрасно и мисълта тази красота да се наруши беше болезнена.

Ръцете му я сграбчиха и повалиха сред високата до колене трева, шапката ѝ отлетя настрани, а устните му се долепиха към нейните. Докато страстно я целуваше, пръстите му се заровиха в косата ѝ, а тялото му се устреми към нейното.

Когато Лизбет отвърна със същия плам на неговите ласки, той простена името ѝ и зашепна в ухото ѝ за своите чувства. Ръката му се плъзна по хълбока ѝ и продължи да следва извивката на ханша. Подвластна на същата възбуда, тя пъкна ръцете си под сакото му и загали яките рамене и гръд, усещайки топлината на плътта му през ленената материя на ризата. Сетивата им бяха изострени до крайност — чуваха и писъците на чайки в трептящото от мараня небе, и бесния танц на морските вълни, а ноздрите им се пълнеха с мириса на морски ветрове и напечена земя.

Все по-близо и по-близо се притискаше Форест към тялото на любимата си. Контролът му се крепеше единствено на опасението, че някой може да ги забележи. Спирачка за страстта му беше и корсетът, чиито копчета му се искаше да разкопчее, но не се осмеляваше. И не от лицемерен срам или недостатъчно силно желание, а защото се съобразяваше с нейния свян и желание. Щеше да си наложи да почака, когато ще може да я държи в прегръдките си зад затворени врати, върху чисти бели чаршафи, а тя ще отвърне на любовта му освободена от всички ограничения.

След това те биха могли да говорят за любовта си, преплели в отмора тела и заедно да градят планове за бъдещето...

Бавно и с наслада Форест я целуна още веднъж и се надигна, за да се подпре на лакът. Дъхът му беше накъсан, тъмните му очи замъглени.

— Заради теб ще играя ролята на джентълмен, Лизбет — заяви той с тежка въздишка. — Но искам да знаеш, че това не е много леко.

Пооправи дрехите си и седна, помагайки и на Лизбет да седне, сякаш се опасяваше, че ако останеше полегнала, щеше силно да предизвика отново мъжа у него. Пресегна се към кошницата с припасите им, измъкна бутилка шампанско, отвори я с обиграно движение и напълни догоре две чаши.

— Във ваша чест, мадам — произнесе той престорено комично и чукна чашата си в нейната. — И в чест на подложената ми на тежко изпитание галантност.

Отпиха и тя се разсмя весело с глас, искрящ и бълбукащ като ободрителната течност. После вдигна от земята сламената му шапка, нахлупи я върху разрошената му коса и се зае да оправя своята.

— Недей — спря я той и смъкна ръката ѝ. — Направи заради мен и ти малък компромис с благоприличието. Не забравяй за жертвата, която аз вече направих.

— Ах, ти! — присмя му се закачливо Лизбет и го замери с тапата от шампанското.

С едната си ръка Форест сръчно улови тапата, а с другата — брадичката ѝ. Последва шумна целувка.

— За безочието ти — беше обяснението му.

Отговорът ѝ беше същият, но много по-нежен и изкусително сладък.

— А това — за твоето — отрони едва-едва.

За малко всичките му усилия да се владее щяха да отидат по дяволите. Но той държеше първото им истинско сливане след раздялата да бъде неповторимо, без бързане, без притеснение.

— Гладна ли си?

Тя отърка буза в наболата му брада.

— Ммм.

— Сирене, хляб, плодове, пай с месо — започна да изрежда Форест, докато вадеше от кошницата деликатес след деликатес. — И

шоколадови еклери за десерт.

При вида на храната усетиха, че са изгладнели като вълци. Седнали един до друг, те започнаха да пируват. Главата на Лизбет почиваше върху рамото на Форест, а той самият бе опрял гръб на каменния блок. Тя подпъхна крака под широките поли на зелената си рокля, а той протегна своите, като от време на време сгъваше болното си коляно, за да го раздвижи.

— Разкажи ми за пътешествията си — каза Лизбет и протегна длан с тъмночервено гроздено зърно върху нея. Йорк го пое със зъбите си и се усмихна.

— Ти и Агата... — започна той замислен, като премяташе в устата си грозденото зърно.

— Агата?

— Икономката ми. Непрекъснато ме врънка да ѝ разправам собствените си версии на „Хиляда и една нощ“.

— Сигурно защото са по-интересни. — Лизбет пъхна още едно зърно в устата му. — Ти каза веднъж, с оня закачлив блясък, който толкова често съм виждала в очите ти, че флотата доста активно е прибъгвала до способностите ти. Чудила съм се какво ли точно искаше да кажеш.

— Ами, ето какво. Вероятно знаеш за съществуването на малкото уютно местенце към военното министерство, наречено разузнавателен отдел. Изглежда, Адмиралтейството им е подшушнало, че кандидатурата ми е подходяща, и така ме изпратиха да душа из Средния Изток. Отначало се задоволявах с няколко карти, малко сведения за военните сили на една-две държави. Но после решиха, че най-интересни за тях са планове на една определена личност — един египетски бунтовник на име Араби бей. Приятелчето и привържениците му вършеха големи поразии в Кайро. — Лицето му стана саркастично. — Мястото беше станало несигурно за скъпите ни английски лихвари и ловци на концесии, както се досещаш.

— Четох за него във вестниците по време на Суецката криза — вметна Лизбет и погледна Форест с невярващи очи. — Сближил си се с този човек?

— О, да! — потвърди сухо Йорк. — До такава степен, че бях прострелян от офицер на скъпоценната ни флота.

Лизбет притисна ръка към страната си в уплаха.

— Коляното ти... Какви ли още опасности е криело шпионирането, с което си се занимавал. Защо изобщо се съ согласи да се захванеш с него?

Форест се втрени в безоблачното небе, сякаш отговорът се намираще някъде там. От светлината или от някакви мисли очите му заблестяха с цвета на среброто.

— Привлече ме рискът — погледна я, — рискът винаги ме привлича...

Тя срещна напрегнатия му чувствен поглед открито, страстно привлечена от безстрашния и опасен мъж до себе си.

— Защо се върна в Уинтърспел? — внезапно се изтръгна от нея, макар да знаеше отговора.

Без да премигне, с настойчива проникновеност в погледа си, Форест протегна жилеста ръка към косата ѝ и я погали с безкраен копнеж.

— За теб, Лизбет... Върнах се за теб.

Двете ръце на Лизбет се увиха около врата му. Задълго те останаха прегърнати с насочени към морето погледи.

Някъде зад тях вдигнаха шум няколко любители на природни красоти, въоръжени с бинокли, триножници и бои, после се появиха и две добре облечени двойки с деца на ръце. Всички високо изразяваха възхищението си от красотата на мястото — в края скалистата тераса бе покрита с жълт килим от нарциси, които свеждаха цветовете си, подухвани от бриза, а долу, на плажа, се носеха гларуси и кацаха върху камъните, огладени от морската вода.

Когато отново останаха сами, Форест погали ръката ѝ и отрони замислено.

— Къде би отишла, ако имаше свободата да избираш? Замисляла ли си се досега?

Тя се усмихна с лице, притиснато към сакото му.

— Някъде, където да е топло. Не искам никога вече да ми е студено.

Сякаш в стремеж да изпълни желанието ѝ още в същия миг, той стегна прегръдката си, заливайки я с топлината на тялото си.

— Вила някъде по Средиземноморието — отсъди най-подходящото решение. — Можеш да седиш на терасата ѝ на слънце всеки ден. Ще гледаш как яхтите се плъзгат по водата край теб.

— Това ли ще бъде твоето занимание? — запита го, докато си играеше с кичур от косата му.

— Предполагам, че ако положи усилия, мога и да направя мястото приятно. Разбира се, карането на яхта скоро ще стане досадно занимание, както и плуването, и чашката узо под чадъра в твоя компания — подразни я той, — но...

Тя дръпна косата му.

— Оу! — извика Форест и я ощипа през дрехата.

Закачките им завършиха с продължителна целувка и на Лизбет ѝ се прииска мечтанията им да се превърнат в истина, а тя да може да забрави другия си живот... другия мъж, който я чакаше сред студените пусти зали на огромната къща.

— Ще се върнеш ли на военна служба? — Отговорът я вълнуваше и беше важен за нея. — На служба в разузнаването?

Форест повдигна рамене.

— Предложиха ми да работя постоянно при тях, но още не съм решил дали да приема. Винаги съм искал да притежавам малка риболовна флотилия някъде.

— Флотилия?

Той се разсмя.

— Две-три лодки ще свършат работа.

— Подобно занимание изглежда твърде необичайно — подхвърли Лизбет подигравателно. — С малко приключения и опасности.

— Е — опита се да го представи в по-привлекателна светлина събеседникът ѝ, потърквайки челюстта си, — винаги съществува опасност от урагани или акули, или от фалит при слаб улов.

— Където и да отидеш, ще предизвикваш опасностите, нали? — разсмя се Лизбет.

— Точно така — изправи се и притегли и нея. — Да видим какви опасности ни очакват в тукашните магазини. Тази сутрин на една от витрините зърнах рокля точно с твоя размер.

Роклята представляваше вариант на булчинска одежда изцяло в цвят на слонова кост и в нея Лизбет изглеждаше направо пагубна за мъжкото око, както Форест бе и очаквал.

По-късно, когато той отпиваше от уискито си във фоайето на хотела, Лизбет се спусна като ефирно видение по покритите с килим

стълби — в роклята, сатенени обувчици и вдигната нагоре коса. С елегантен поклон Форест пое ръката ѝ и се приведе към ухото ѝ, за да я засипе с комплименти. После я поведе към изхода, а вече излезли — към странноприемница „Рака и омара“.

— Едно сепаре за съпругата ми и за мен, ако имате свободни — обърна се Форест най-естествено към собственика, прихванал с лек, привичен жест през кръста спътницата си.

Когато смисълът на думите му достигна до нея, Лизбет се изчерви от удоволствие и за кратко наистина се почувства като негова съпруга.

Вечерята се състоеше от розов омар и миди в гъст сос, зеленчуци в сметана и сладки плодове. През цялото време Лизбет се отдаде на илюзията, че наистина е госпожа Форест Йорк. Наведена към него, тя често докосваше ръката му и го гледаше с открито възхищение — изящен в черното вечерно облекло и снежнобяла риза. Трудно ѝ беше да отдели за повече от секунда погледа си от изрязания му профил, подчертан от светлината на свещите, и сресаната назад гарвановочерна коса, която откриваше челото и слепоочията му.

Малко по-късно, когато той притисна коляното си към нейното под масата, тя направо не успя да преглътне от възнание. Чувстваше се обезоръжена от остроумните му забележки и изискана интимност, от държането му като към съпруга. Очевидно беше към какъв финал на вечерята се стреми.

Но и тя жадуваше за същото с цялото си сърце. Само една малка частица не я приемаше — свързаната със Силван и Верността. През целия ден Верността се беше борила с изкушението, но... старата любов ръжда не хваща. Битката не беше равностойна, везните клоняха на една страна — как можеше да попречи на нормалния ход на събитията, да се изправи срещу предначертаното още от времето, когато едно момиченце разделяше своите ягоди с едно чернооко момче?

— Лизбет, любима... — обърна се за втори път към нея Форест с широка усмивка. — За какво мислиш? — Той сниши гласа си и я погледна с разбиране. — Няма значение. Виждам, че мислите ти са близки с моите. Ще тръгваме ли?

Изправи се и задържа стола ѝ, докато стане, а по-късно сред множеството на улицата едва сдържаше ръцете си да не я прегърнат.

Мушна ръката ѝ в свивката на лакътя си и я поведе към крайбрежната улица да се разходят край морето.

Вечерният въздух беше приятен, но на брега вятърът пронизваше, затова Форест свали палтото си и грижливо го наметна върху раменете на Лизбет. Тя притвори очи от усещането — дрехата бе запазила топлината на тялото му и уханието на сапуна му. Известно време крачиха мълчаливо. И двамата просто се наслаждаваха на звука от разбиващите се в пясъчния бряг високи, пенести вълни и на свежото полъхване на соления въздух, размесен с изкусителните аромати на сладкиши.

Усамотението им в нощта допълнително засилваше възбудата от взаимното им привличане. Лизбет стисна по-силно лакътя му и мускулите му веднага се стегнаха така, че пот изби по ръкава на ризата. Позволи полюляващият се от походката ѝ ханш да се отърка в бедрото му и отпусна главата си върху рамото му. Тъмнината ги обгърна и всичко около тях сякаш изчезна. Заобикаляше ги вечната природа — вода, земя и звезди.

— Лизбет? — Форест наруши тишината.

— Да? — погледна тя към лицето му, обезпокоена от неочакваната му сериозност.

Като че ли преценявайки да изкаже ли притесняващата го мисъл, Форест се поколеба, преди да продължи:

— Защо, за бога, Силван е решил да ти дава лауданум.

Лизбет се напрегна и стъпките ѝ станаха несигурни.

— Знаеш причината, нали — притисна я той и закова пронизващия си поглед върху лицето ѝ. — Разбрах, че я знаеш от начина, по който го гледаше, след като се възстанови от свръхдозата. — Гласът му zazвуча решително. — Бъди сигурна, няма да допусна да се върнеш при него, ако преценя, че това по някакъв начин ще застраши живота ти. Ако се съмняваш в сериозността на думите ми, ще ти кажа, че преди да напусна Уексфорд Хол платих на прислужник да следи за всяка хапка или глътка, които поднасяш към устата си.

Макар че беше доста странно, Лизбет не се удиви на това признание. Топла, трепетна вълна я заля при мисълта, че Форест я закриля. Но поставен един път открито, въпросът за ужасната грешка, допуснатата от Силван, не можеше да остане без отговор. Трябваше само

да внимава как ще му обясни нещата. Пое си въздух, преглътна и загледа надолу, преди да отговори.

— Силван започна да ми сипва лауданум от първата ни брачна нощ. Ти разбираш — бях много млада, склонна към неразумни мисли и... силно емоционална. Когато съпругът ми ме докосваше, понякога се притеснявах толкова силно, че направо не бях на себе си. Естествено той е стигнал до идеята да използва наркотика, за да ме успокоява и да ме предпазва от момичешките ми истерии. Всъщност всичко е съвсем логично и невинно — завърши Лизбет несигурно, неусетно защитавайки Силван.

Форест спря, хвана я за рамото и я обърна с лице към себе си. Блясъкът в очите му разряза тъмнината.

— А по-нататък, продължи ли допирът му да те докарва до истерия?

За момент тя се замисли как да обясни състоянието си:

— Не... Поне не по същия начин. — Гласът ѝ пресекна. На път беше да разкрие една от срамните тайни на брака си. Думите трудно излизаха от устата ѝ. — Въпреки че би желал, Силван не ме е докосвал... по този начин. Бях само на петнадесет години, чувствителна, и не знаех как да се превърна в добра съпруга. Сключихме съглашение да отложим реализирането на... тази част от брачния договор до средата на това лято...

Форест я улови за раменете и се намръщи.

— За бога, нима ми казваш, че той никога не ти е бил действителен съпруг?

Тя кимна, неспособна да срещне погледа му.

Ръцете му паднаха от раменете ѝ. Форест прокара разсеяно ръка през косата си, после изпусна продължителна въздишка. Поклати невярващо глава и заяви:

— Тогава... аз съм единственият... аз съм единственият, който се е любил с теб. — С всяка следваща дума гласът му звучеше все по-възторжено и гордо. В изявлението му не се съдържаше въпрос, но Лизбет вдигна поглед към него и кимна тържествено в потвърждение.

Музика зазвуча в ушите им — валсова мелодия. Бяха се отдалечили по брега до място, рядко посещавано от други хора. Нищо около тях не нарушаваше спокойствието им. Въпреки че Лизбет чувстваше неудобство от признанието си, тя не възрази, когато Форест

нежно я увлече в стъпките на танца. Изглеждаше съвсем естествено — плавното движение на свързаните им тела под ритъма на приборя и валсовата мелодия. Плъзгаха се в пълна хармония. Очите на Форест не се отклониха и за миг от нейните, а ръката му на гърба ѝ я притискаше към него с неотслабваща сила.

Музиката замря и той я приближи още по-плътно, докато телата им се долепиха, като продължи да я люлее в прегръдка. Главата му се сведе и устните му погалиха шията ѝ. Съвсем нежни в началото, целувките му станаха все по-горещи. Прегръдката му се стегна около нея, после от гърдите му се откъсна нисък гърлен звук и ръцете му рязко я отблъснаха — за да я поведе, без нито дума повече, обратно по пътя, откъдето бяха дошли.

Тя знаеше какви са намеренията му, знаеше също, че ще бъде трудно, почти невъзможно да го спре. Тя беше предизвикала верига от неизбежни събития и да се опитва да им попречи със сигурност означаваше да си разменят горчиви думи и обвинения.

Такава беше действителността. Въпреки че гласът на Силван настоятелно се опитваше да се надигне от някакво кътче в съзнанието ѝ, тя осъзна, че почти тича, наравно с широката, решителна крачка на Форест. Влезе заедно с него в хотела, изкачи покритите с тъмночервен плюш стъпала и стигна до стаята си. Той отключи вместо нея и веднага след като престъпиха прага, затвори вратата и я грабна в прегръдките си.

Ласките му бяха нетърпеливи и настойчиви, сякаш беше прекрачил границата на сдържаността си. Тя почувства силата и устремеността на мъж, решен да реализира любовта си и се предаде — самата тя отнесена отвъд чертата, зад която няма път назад.

В стаята царуваха мрак и тишина, нарушавани само от неспирния тътен на океана и ударите на сърцата им. Форест издърпа палтото си от раменете ѝ и запрати шала ѝ на пода. Ръцете му се заеха с копчетата на гърба ѝ, без устата му да се откъсва от нейната.

Прилепена към него, тя се отдаде изцяло на прекрасното усещане да го чувства — вкуса му, мириса му, сигурните му ръце. Но беше привлечена от сила и мъжественост, така изявени, че у нея се промъкна уплаха. Защото тя определено вече се боеше от себе си и постъпките си.

Единението им беше прекрасно и все пак грешно, помисли си тя. Ако веднъж отиде докрай, след това нямаше никога пак да са в състояние да се сдържат. Щяха да последват безброй тайни срещи, разменяна набързо и трескаво любов, сложни планове, за да се избегне разкриването. Връзката им щеше да продължи да съществува като повторение на тази от детството — от лудост към съюз, заклеен като грях.

Такова ли беше желанието ѝ? Любовта, която сега изпитваше към Форест да хлътне в бездните на миналото? Вече достатъчно бе сторила в Уинтърспел, за да бъде незаслужено оплюта от селяните като капитанската мръсница. Наистина ли беше готова да се превърне в прелюбодейка? Да легне с любовник, докато съпругът ѝ доверчиво очаква нейното завръщане?

Не! Тя ще прекрати тази лудост. Любовта ѝ към Форест не заслужаваше такова принизяване. Трябва веднага да спре!

Сякаш прочел мислите ѝ, докато я държеше в прегръдката си в мрака на стаята, Форест измърмори убедително с уста, притисната към нейната:

— Бракът ти със Силван не съществува законно, Лизбет. Знаеш го, нали? Не е консумиран... Ти си правила това нещо само с мен. — Той преви тялото ѝ назад. — Само с мен. Ти си моя и винаги си била. Моя, ничия друга...

Обхванала главата му с ръцете си, Лизбет скръбно прошепна:

— Не трябва да правим това Енвил. Не бива... Не бива... — Затвори очи и продължи да повтаря същите думи, но още докато ги изговаряше, съзнаваше, че всъщност не иска да го спре и да отблъсне ръцете му от тялото си.

Форест целуна мястото, където лежеше медальонът, и ръцете му се плъзнаха по гладката коприна, покриваща тялото на Лизбет, после се наведе така, че очите му да бъдат точно срещу нейните.

— Трябва само да ми кажеш да спра, Лизбет — продума той неохотно, но подчинен на някаква последна, незаглушена проява на почтеност. — И аз ще спра.

Свита в ръцете му, Лизбет се колебаеше.

Форест се сниши още повече, прокара устни по гладката линия на брадичката ѝ и продължи:

— Когато получих писмото ти, не смеех да повярвам на очите си. Сигурно решението ти е коствало ужасно много, но се заклевам, че няма да съжаляваш за него. Ако желаеш, можем да напуснем Вентнор още утре и да заминем, където пожелаеш, ще правим каквото пожелаеш. Само кажи.

Светлина от улицата проблесна през прозореца и разкри белотата на шията и раменете ѝ. Ръцете му пробягаха по плътта ѝ в отчаяно желание да опознаят наново всеки сантиметър от тялото ѝ.

— Какво каза, любими? — запита Лизбет, объркана от последните му думи. Докосна лицето му. — Какво каза за писмото ми?

Учудването в гласа ѝ го накара да вдигне глава и да се взре в нея. Сърцето му се пръскаше от желание и отговорът му бе нетърпелив.

— Говорех за писмото, което ми изпрати, за да ме помолиш да дойда тук.

Тя поклати глава в недоумение, припомняйки си точния текст на набързо надрасканото послание.

— Но аз не съм те молила да дойдеш...

В момента, в който го изрече, съжали за стореното. Последниците бяха страхотни.

— Разбира се, че ме помоли. — Внезапно събуденото подозрение превърна думите на Форест в ръмжене. — В писмото си недвусмислено посочваше този хотел. Ти молеше да дойда тук. Как иначе щях да знам къде да те намеря?

Сега вече Лизбет изстина от ужас. Някой грижливо беше подредил и ръководил целия низ от последвалите писмото събития.

— Н-не знам — заекна тя, поставяйки студена ръка на гърлото си. — Не ми идва на ум...

Тревогата ѝ беше очевидна. Седяха един срещу друг, дрехите ѝ носеха следите от допира му до тях, но ги разделяше такова разстояние, че Форест усети как сърцето му се свива от горчивината на погазените надежди. Задушаваша го и стъпканата, неосъществена любов, и нарастващият гняв.

Тя не го беше молила да идва. Нейното намерение е било да е сама...

— Какъв проклет, глупав фустопоклонник съм бил — изсумтя той с презрение към себе си. — Явно можеш да ми изкрещиш истината в лицето и аз да продължа да искам още.

— Не! — извика Лизбет, сграбчвайки отчаяно ръкава му. — Не писмото е важно, а...

— Може би то не е важно за теб — срязва я Форест, наведе се за палтото си и веднага го облече, — но за мен е ужасно важно.

— Но аз наистина ти изпратих писмо — започна умолително да го убеждава Лизбет. — С него ти известях, че Силван ме изпраща на почивка. То...

— Най-вероятно в него не се включваше покана към любимия да се присъедини към теб, нали? — прекъсна я той язвително. С рязко движение прибра предниците на палтото си и закопча копчетата, застанал с гръб към Лизбет, която бе съкрушена. Беше му дошло до гуша от нейните предизвикателства, нерешителност, увъртания, от проклетата ѝ вярност на светица към Торп. И въпреки всичко любовта му го разпъваше така безмилостно, че му се искаше да се строполи на колене и да зареве смъртно наранен.

Стресна ги почукване на вратата.

— Известие за лейди Торп — извика нечий глас.

— Върви по дяволите — изруга Форест.

— Спешно е, сър.

С проклетие на уста Форест широко отвори вратата, издърпа бележката от ръката на изплашения човек и я запрати в краката на Лизбет.

При вида на студената враждебност на любимия, по бузите ѝ се стекоха горещи сълзи. Любовта им се рушеше пред очите ѝ. Наведе се сковано да прибере от пода шала си и го заметна притеснено върху раменете си като жена, заварена внезапно в изневяра. Изтри мокрите си бузи, отмахна непокорен кичур коса от лицето си и зачете със замъглени очи смачкания лист.

— Боже мой — простена тя. — *Силван!*

[1] Английския канал (The English Channel, англ.) — английското наименование на протока Ламанш. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Аз ще се погрижа за формалностите по заминаването ти. — С безжизнен глас и механично движение Форест взе вратовръзката си от килима, където я бе захвърлил по-рано, и я метна на врата си.

Лизбет все още стоеше с раздърпани дрехи в средата на стаята, със следи от сълзи по лицето и разрошена коса.

— Форест. — Гласът ѝ беше пълен с болка. Протегна ръка към него.

Пръстите му застинаха върху бравата при молбата ѝ, но не си направи труда да се обърне с лице към нея.

— Ще пътуваш ли с мен? — попита го нежно. — Ще ме заведеш ли вкъщи?

Той кратко и безпощадно се изсмя.

— Скъпа моя лейди Торп. Искаш да пропътуваш половин Англия, да пристигнеш в Уинтърспел и направо да се отправиш към ложето на болния си съпруг, ескортирана от любовника си — разбира се, използвам понятието само за илюстрация. — Едната му вежда се повдигна подигравателно. — По дяволите, такова предложение обижда дори моята закоравяла чувствителност.

Лизбет махна косата от очите си, прибра шала върху гърдите си и се втурна към него. Спря за миг, преди да протегне ръка, за да докосне широкия му, вдървен гръб.

— Бихме могли да наемем самостоятелен вагон — предложи тя. — Мери ще пътува отделно от нас. Ще се разделим, когато пристигнем в Уинтърспел.

— Струва ми се, че пътищата ни вече се разделиха, любима — отговори ѝ, без да се постарее да смекчи удара.

— Форест...

Страданието в гласа ѝ го разкъсваше и пръстите му така стиснаха бравата, че кокалчетата побеляха. Искаше му се, разбира се, да прекара още няколко откраднати часа в компанията ѝ — дори в мъртвешка тишина и без да я докосва. Бог да му е на помощ, беше като изгладнял

страдалец, вторачен в недостижима вкуснотия през витрината на някоя пекарна.

Гласът му не се промени, а погледът — не се отмести от вратата.

— Виж какво, не съм ти лакей, дявол да го вземе.

Тя нерешително сложи ръката си върху неговата и от допира той се напрегна.

— Моля те... — прошепна отчаяно и прегради пътя му с прекрасното си, крехко тяло. — Имам нужда от теб.

— В ролята на какъв? — запита я студено и чак сега очите му срещнаха нейните.

Сълзи изпълниха очите на Лизбет и преляха, но погледът ѝ не се отклони от него.

— Без роля. Нуждая се от теб просто защото те обичам. Нищо не е променило любовта ми. Нищо няма да я промени.

— Обичаш ме само когато това ти е удобно, Лизбет — обори я Форест уморено и натисна бравата. — Когато положението малко се напече, ти хукваш в противоположната посока. Подмяташ ме като кукла на конци и отказваш да вземеш решението, което трябва да вземеш. До смърт съм уморен от играта ти с мен. За бога, той почти те уби, а ти въпреки това не можеш да го изоставиш. Щях да те взема със себе си навсякъде по света, където би пожелала да отидеш, да се грижа за теб, да изградя нов живот за теб. — Погледът му стана стоманен, от него изчезна всяка искрица жал. — Казваш, че ме обичаш...

Хвана я за ръцете, дръпна я към себе си и приближи устните ѝ към своите.

— Много добре, нека ти кажа нещо в такъв случай. Щеше ли да ме спреш? Когато те държах в ръцете си, щеше ли да ме накараш да престана?

Сърцето я болеше — толкова много, че беше в състояние само да стои, втречена в него, безсилна да каже думите.

Устните на Форест се извиха в жестока полуусмивка и той грубо пусна ръцете ѝ.

— Така си и мислех.

И с широката си крачка изскочи вбесен от стаята.

— Не разбираш! — изстреля Лизбет в гърба му, без да я е грижа за един случаен зрител на разправията им в коридора. — Не разбираш, Форест Йорк!

Час по-късно, треперейки от влагата и студения въздух, Лизбет наблюдаваше как Форест Йорк хвърля куфара ѝ в каретата, а после подава ръка на Мери да се качи. Нямаше представа как е успял да наеме екипаж посред нощ, още повече че щяха да го освободят на кея в Шанклин, за да се качат на параход до Райд. Но изражението на Форест беше толкова сурово, че можеше да се предположат само двете неща — или беше заплашил живота на собственика, или му беше продал душата си.

Няколко минути по-късно, когато той ѝ подаде съвсем официално ръката си, за да се качи в купето, тя не се сдържа и я стисна с такава сила, сякаш това беше последното в живота им докосване. С рязко движение той се освободи. След което се качи на капрата, взе поводите и подкара конете с такава бясна скорост по непознатите пътища в нощта, че Мери седя през цялото време, стиснала с всички сили очи.

След много часове път те пристигнаха на гара Виктория и Форест купи билетите им за влака за север. Осигури по нейна молба едно самостоятелно купе първа класа и след като я настани, затвори вратата, седна от другата страна и нарочно изпъна краката си далеч от нейните.

Не ѝ продума дума през първата половина от пътуването, освен съвсем официалните реплики за храната и удобствата. Напрежението между тях така се сгъсти, че стана осезаемо. Лизбет седеше съвсем неподвижна, дишаше безшумно и леко от страх да не предизвика изблик на гняв с действията си. Между тях останаха толкова неизказани неща, помисли си тя с тъга, а в същото време изглеждаше, че няма какво да си кажат.

Душата ѝ сякаш беше концентрирана в очите, когато впери поглед в мъжа, нараняван вечно от нея по прищявка на съдбата. Той се бе втренчил през прозореца към тълпата пътници, мотаещи се на гарата и ги гледаше, докато се изгубиха от поглед с потеглянето на влака. В заетостта си да уреди възможно най-бързото пътуване, не му беше останало време да се преоблече. Все още носеше черното си палто, с елегантна линия, а колосаната яка на ризата му изпъкваше с белотата си, пристегнала мургавия му врат. Изтощението правеше чертите му още по-изострени, а върху лицето му беше набола едnodневна брада. Едва забележими следи от скорошните му битки на

панаира все още личаха върху брадичката и скулите му. Когато разсеяно потри зарастващите белези върху кокалчетата на пръстите си, Лизбет усети как нейните конвулсивно се свиха от желание да ги докосне и погали.

Неочаквано той обърна глава и срещна вперения ѝ поглед. Тя усети как лицето ѝ веднага се изчерви. Форест непременно беше забелязал разкаянието в очите ѝ, сигурно бе видял и горещата молба и в най-незначителния ѝ жест, отправен към него.

И така да беше, той отказа да ги приеме. Лицето му остана безизразно — всякакво чувство беше грижливо изтрито оттам.

Само за да наруши убийственото безмълвие, само за да разменят няколко думи, Лизбет изрази гласно опасенията си.

— Не мога да си представя как Силван е допуснал да бъде ужилен от цял рояк пчели — започна Лизбет нерешително, както мачкаше кърпичка в ръцете си. Наведе очи, разколебана от убийствения поглед на Форест. — Т-той е бил жилинен като дете. Едва не е умрял и лекарят го е предупредил, че едно второ ужилване ще бъде фатално за него. Никога не се е приближавал до кошерите в Уексфорд Хол. Всъщност рядко се осмеляваше да излиза в градината по време на цъфтеж. Бедният Силван. — Погледът ѝ се отклони към прозореца, а последните думи каза почти на себе си, схванала със закъснение, че темата не е подходяща. — Какво мъчително съществуване...

Вече не очакваше Форест да отговори на унилия ѝ монолог. Подозираше, че е ядосан до такава степен, че се страхува да проговори. Въпреки това като че ли през ума му минаваха безброй мисли.

Миг по-късно гласът му разпръсна тягостното затишие и надделя над ритмичното потракване на колелата.

— Признавам факта, че ти държиш на съпруга си Лизбет — започна той тихо, сякаш продължи на глас мислите си. — Дори да искам, не мога да твърдя, че това не ми вдъхва уважение. По неизвестни причини ти си се омъжила за него и сега си решена да не нарушаваш брачната си клетва. Достойно за възхищение. В същото време едва ли ще е изненада за теб, ако ти кажа, че не считам себе си за великодушен и благороден и — при всички случаи — не съм привърженик на безбрачието и самотата. Ревнив съм не по-малко от

всеки друг, може би дори повече. — Челюстта му се стегна. — Казано направо, дяволски съжалявам, че си непоколебимо вярна на друг мъж.

Лизбет стисна ръце, развълнувана от думите му, но затруднена как да им отговори.

— Ще ти задам един въпрос — продължи Форест без увъртане и изчака тя отново да го погледне в очите. — Искам честен отговор. От любов, задължение или съвест — само ти знаеш кое — ти си привързана към лорд Торп дотолкова, че не допускаш да се разделиш с него. Няма да го напуснеш дори заради нас, заради живота, който бихме могли да живеем заедно. Така да бъде. Но едно ме озадачава. — Форест се наведе леко напред и настойчиво я загледа: — Ако наистина не желаяш да изоставиш съпруга си, отговори защо скочи от урвата в замръзналата река?

Въпросът му я свари съвсем неподготвена. Бузите ѝ пламнаха, а очите ѝ — под тежестта на объркване и срам — се сведоха надолу.

— Не се съмнявам, че наркотикът е играл съществена роля за състоянието ти — като че ли отстъпи Форест, но настойчивият му тон говореше противното. — Изкъпването ви в реката не беше нещастен случай, милейди, и си губите времето, като се опитвате да ме убедите, че греша.

Лизбет поклати глава, после скри лице в ръцете си.

— Защо, Лизбет? — притисна я Форест, наведен напред, с ръце върху колената ѝ. — Защо?

Лизбет отвори уста, после я затвори и сгърчи пръсти в скута си. Дори за нея самата причините си оставаха мъгляви и неизяснени.

— Много неща оказаха влияние — започна със запъване тя. — Имаш право, като каза, че до голяма степен се дължи на наркотика — болката в главата ми беше станала непоносима. Понякога беше толкова мъчителна, че ме караше да крещя. Освен това — продължи, събирайки сили за най-отвратителното признание, което се бе надявала никога да не прави, — да не забравяме за Уинтърспел. Мрачно и отблъскващо място, не е ли така? Пълно е с меланхолия и жестокост. Не бях осъзнавала колко е жестоко до деня, в който ти се завърна. Преди това със Силван се бяхме осмелили да отидем в селото. Беше ми отнело седмици да го убеждавам. Влязохме в някакъв магазин и купихме дрехи, а когато излязохме на улицата, там се беше събрала тълпа. — С разсеян жест тя приглади гънка на полата си. — Двама

селяни се бяха облекли като пародийни наши подобия. Човекът, играещ ролята на Силван, креташе насам-натам, намъкнат в крещящи дрехи, твърде големи за него, прегърбил гротескно раменете си. Тълпата се заливаше в неистов смях при всичките му номера. Облегната на ръката му, се перчеше жена, за която се предполагаше, че трябва да съм аз... — Лизбет си пое дъх. — Гримът и облеклото ѝ бяха като на най-долната развратница.

Насреща ѝ Форест застина в гнева си и докато слушаше, очите му станаха метални.

— Дотогава — продължи тя разказа си — не бях обръщала сериозно внимание на злостните подмятания на селяните, бях свикнала с тях. Но гледката този ден ме потресе, защото си дадох сметка, че съм отхвърлена от всички на този свят, с изключение на Силван. Когато се завърнах в Уексфорд Хол, изпитах такава мъка и самота, че по някакъв начин почувствах... *подтик* да се втурна към пропастта. Ирационална постъпка, подвластна на отчаяние, знам, и винаги ще се срамувам от нея... заради слабостта си.

— Но ти ми зададе въпрос — додаде бързо тя, за да не даде възможност на Форест да проговори. — Попита ме къде е била верността ми към Силван, когато стоях на брега. Ще ти отговоря...

Лизбет вдигна глава и срещна твърдо погледа му.

— Ще те задоволи ли отговора ми, ако кажа, че бях забравила за верността си? Ще те задоволи ли отговора ми, ако призная, че постъпката ми беше най-егоистична и щеше да причини на Силван ужасна скръб? Ако е така, ето отговорът ми.

Продължи да говори уверено, а погледът ѝ остана прям и чист, докато се опитваше да обясни смисъла на нещо, подвластно на такива силни чувства.

— Силван, който през живота си е страдал достатъчно от хорската неприязън, щеше да разбере, че скокът в реката е начин да се сложи край на болката. Мисля, че ако го бях напуснала по този начин, щеше да ме разбере. Но не и ако го изоставя, за да се хвърля в обятията на любовника си... Поне за моята съвест разликата е значителна.

Без да откъсва очи от лицето ѝ, Форест бавно се облегна назад и вдигна ръцете си от коленете ѝ, след това продължи да съзерцава пейзажа навън.

Не съществуваха думи, с които да отвърне на заключението ѝ.

Обхваната от крайно изтощение и покосена от преживяното, Лизбет отпусна глава на облегалката. Изобщо не беше заспивала, докато траеше продължителното им пътуване и внезапно дрямката я обори, въпреки силното ѝ желание да прекара последния скъпоценен час будна в компанията на Форест. Потракването на колелата по релсите я унасяше и тя потърси несъзнателно мъжа срещу себе си, като плъзна напред единия си крак, за да го допре до обувката му.

Форест забеляза движението ѝ. Очите му продължително се спряха върху жената, която обичаше, задържайки се върху лицето ѝ, върху всяка къдрица под шапката, върху всеки един от овалните нокти на сгърчените ѝ пръсти, върху отпуснатите ѝ в скута ръце. Задържаха се върху изящната извивка на миглите, тъжно свитата в съня уста. Изправи се тихо, премести се до нея и внимателно прихвана раменете ѝ. Без да се събуди, тя натежа в ръцете му и Форест я привлече към себе си, затворил очи и задъхан сякаш от силна болка. Погледнат от страни, олицетворяваше страданието.

Ако това беше всичко, което можеше да притежава от лейди Торп, трябваше да го понесе и да го приеме.

Точно преди спирачките на влака да застържат, Форест отпусна прегръдката си и положи ценния си товар обратно на мястото му, след което се изправи с тежка въздишка. Погледна през прозореца и зърна каретата на Уексфорд Хол, която чакаше на пиацата пред гарата. Порано от Лондон беше изпратил телеграма от името на Лизбет, с която известяваше часа на пристигането ѝ.

Скърцането на влака и спирането му изтръгнаха Лизбет от съня ѝ и тя се размърда. Рязко се изправи върху седалката и прокара ръка пред очите си, сякаш за да изтрие последните остатъци от сънливостта си. Осъзна къде се намира и върху лицето ѝ се изписа уплаха.

Силван... Беше ли пристигнала късно? А Форест...

Моментално очите ѝ се насочиха към него. Беше застанал с гръб към вратата на купето, подпрян с една ръка на страничната преграда и наклонил глава заради високия си ръст. Беше дошло времето да се сбогуват, което трябваше да направят крадешком и набързо. После тя щеше да слезе сама от влака и да се втурне към съпруга си.

Форест я наблюдаваше с неразгадаемо изражение, а небръснатата му челюст беше стисната толкова плътно, че мускулите му пулсираха. Лизбет почувства как гърлото ѝ се стяга от мъка и

съжаление за разрушената хармония между тях. Не би могла да понесе да се разделят, без да го докосне и притисне към себе си, макар че не ѝ идваха в ума подходящи думи. Даже и да я отблъсне.

Пристъпи напред и протегна ръце, за да притисне лицето му между дланите си. Мускулчетата на бузите му заиграха ѝ цялото му тяло се напрегна.

— Недей... — промълви той и отдръпна главата си, когато Лизбет се надигна да го целуне. — Не прави това, Лизбет...

Но тя отмина без внимание думите му, обви ръце около врата му и зацелува устните му, докато той не издържа, сграбчи я за кръста и отвърна трескаво на нежността ѝ.

Това беше целувка за цялото предстоящо време на раздяла, целувка-лек за противоречията им, но най-вече — целувка за неизживяното.

Най-сетне Форест я откъсна от себе си и отвори вратата.

— Тръгвай вече. Каретата те чака.

Тя кимна печално и приглади полите си с трепереща ръка. После за последен път се взря в очите на любимия си и се сбогува с него.

Изглежда, само те двете с Мери слизаха на спирката, така че престоят щеше да е кратък. Форест се смъкна от обвития в пара влак и се гмурна в сенките на нощта, след като изчака колкото трябваше, за да избегне нежелана среща. Веднага забеляза, че каретата от Уексфорд Хол е преместена и сега препречваше изхода на гарата. Форест изруга тихо и се обърна, за да се върне, но движението му привлече вниманието на Скоти Стоун точно в мига, когато младежът се качваше на капрата. Погледите на двамата се сблъскаха.

Заловен на място, но не и притеснен, Форест не отстъпи, а отвърна на суровия преценяващ поглед, докато прислужникът не отмести очи и шибна с поводите конете.

Въпреки изтощението си Форест измина пътя до къщата си пеша. В ума му блуждаеха фрагменти от съсипания план, за който трябваше първо добре да прецени дали изобщо да го създава. Къщата го очакваше тъмна и притихнала. Когато остави на земята куфара си, почувства се мъчително самотен и въздъхна. Нямахше справедливост в това, че срещу него не се втурнаха деца — да го поздравят с добре дошъл, да преровят джобовете му за скрити лакомства, да го отведат до любимото му място да седне и да му донесат пощата. Несправедливо

беше, че не се появи съпруга — с лампа в ръка и с усмивка на лице. Несправедливо бе, че не можеше да си представи такава усмивка върху ничие друго лице, освен на лейди Торп.

Прокара ръка през косата си и потъна апатично в едно кресло в гостната. За известно време се отдаде на самотата и тъмнината. Не долови лекия звук от стъпки, пресичащи хола. Вдигна глава, когато сухата, облечена в сиво фигура на икономката му се появи на прага на гостната.

Винаги беше смятал, че Агата Пийкок притежава тайнствена способност да усеща настроенятия му, като винаги беше търпелива към изблиците му на лошотия. Затова леко се изненада, когато тя влезе в тъмната стая, вместо дискретно да отmine.

— Помислих си, че тъ видях, кът си влезе преди малко — започна тя леко притеснена. — Аз... дойдох дъ н'храня коня ти.

— Благодаря ти. — Думите бяха толкова тихи и неясни, че той не беше сигурен дали въобще ги е чула.

Агата прекоси потъналата в сенки стая, за да свали гарафата с бренди от шкафа. Наля пълна чаша и безмълвно му я предложи.

За секунда Форест се втренич напусено в нея, после протегна ръка и пое чашата. Отпи, изпълнен с благодарност за загрижеността ѝ и усети огънят да се разлива надолу по стомаха му. Зарадва се на първото усещане, превъзмогнало безчувствието му.

Доволен беше, че Агата не запали лампа. Не искаше тя да забележи окаяното му състояние. Но, изглежда, че и в полумрака тя го усещаше еднакво добре, защото се приближи и застана до него, като че ли с желание да му каже нещо, но несигурна точно какво.

Накрая просто сложи топлатата си ръка на рамото му и я задържа там — успокояваща ласка на приятел.

Тогава отвън прозвуча тропотът на копита, който разпръсна моментното настроение на Форест. Той се изправи рязко и — в очакване на новини от Уексфорд Хол — беше на вратата още преди конникът да успее да слезе от седлото.

Скоти скочи от плувналия в пяна кон и закрачи бързо нагоре по пътеката, очевидно забелязал по-възрастния мъж в рамката на вратата. Дори в тъмното Форест виждаше враждебността на прислужника, усещаше напрежението от сдържаната омраза в отсечената му походка.

— Имаш някакви новини? — запита го остро.

— Тъхъ. Нося новини — изръмжа Скоти и спря на няколко крачки от площадката. — Лейди Торп моли да дойдеш до имението — процеждаше думите с ненавист, сякаш всяка сричка излизаше от устата му против неговата воля.

— Лорд Торп?... — поинтересува се Форест, но думите му увиснаха недоизречени.

— Все още не е умрял, ако се надявате на това — подхвърли презрително Скоти и стъпи с единия крак предизвикателно на стъпалото.

Изтощен физически и емоционално, едва сдържащ избухливия си характер, Форест успя да потисне естествената си реакция. Но с много усилие. С течение на годините бойката му натура беше привикнала да реагира автоматично на обида. Мускулите на ръцете му се свиха конвулсивно от желание да напляска нахалния хлапак, както отдавна заслужаваше.

— Е, свърши си работата — изръмжа той, събрал последните капчици търпение. — А сега се махай!

— Все още не съм ти предал всичко — заяви Скоти, присвивайки презрително устни. — Има нещо лично от мен. Тази вечер те видях да слизаш от влака веднага след нея. Бил си с нея, нали? Бил си с нея на острова. Проследил си я, както я преследваш навсякъде, защото тя никога не би ти го предложила сама. Признай си! Признай, че не си нищо повече от един гаден, долен *развратник*! — изрева младежът и стовари юмрук в челюстта на Форест.

По-възрастният мъж успя да парира следващия още по-бесен удар, сграбчи другия за яката на ризата и го залепи за стената на къщата, като при това така го притисна с тежестта си, че тялото на Скоти сякаш се сплеска.

— Ти, изчадие с дълъг език! — изсъска Форест и заблъска раменете на младока в стената. — Би трябвало да те смажа за това! Да ти покажа какво значи да се биеш с мъж. Това искаш, нали? Ще ти се от деня, в който пристигнах.

Скоти се тресеше като парцалена кукла в безмилостната прегръдка на вбесения капитан Йорк, който задъхан от гняв, му заповяда:

— Да не си посмял още веднъж да очерняш лейди Торп с мръсния си език. Никога! Ясно ли ти е?

Още неизрекъл думите, до съзнанието му съвсем слабо достигна нечий вик. В коридора, втренчена уплашено в него, с преbledняло лице, беше замръзнала Агата.

За бога, нима мислеше, че има опасност да го убие!

Форест премести поглед от нея към момчето.

Скоти го гледаше с широко разтворени, пълни с уплаха очи...

Форест премигна и усети как потта избива по челото му. Овладелият го бяс се изпари, заменен от сковаващо чувство на срам. В объркването си той отпусна ръце върху разпраната риза на младежа, после проследи с поглед как се навежда да вземе шапката си, разтърква врата си и тръгва със залитане към коня си.

Агата продължаваше да се взира във Форест — някак странно и с недоверие, без той да разбира защо го гледа така. Но погледът ѝ го смути и той се зачуди защо така внезапно се бе притеснил, докато сурово отговаряше на наглостта на прислужника.

С неясно измърморване той премина покрай икономката си, влезе обратно в къщата и се насочи към спалнята си. Когато стигна там отвори куфара с лекарствата и започна да рови в него, търсейки нещо определено.

Най-сетне в ръката му се озова малка зелена стъкленица. Остана загледан в шишето, после го запремята през пръсти. След това замислен и намръщен я пусна в джоба си.

Лизбет чакаше на прозореца, напрегната да различи в тъмнината силуета на висок конник, препускащ към имението. Зад гърба ѝ Силван лежеше неподвижно в леглото си. Ужасни усилия ѝ костваше даже да хвърли поглед към гротескно подутото му и покрито с белези лице. Хрипящото му дишане изпълваше цялата стая.

Откакто се бе завърнала, съпругът ѝ многократно идваше в съзнание и изпадаше в безчувственост със сърцераздирателни стонове, а нашарените му от възпалените ужилвания ръце се мятаха трескаво. Когато бе отворил за първи път очи и видя разтревоженото ѝ лице, наведено над него, Силван беше направо съсипан. Постепенно думите и ласките ѝ го бяха успокоили, но от устата му излизаха само неразбираеми звуци, още по-неясни от делириума, в който беше

изпаднал. Веднъж дори я беше помолил да го остави сам, да се качи на първия влак и да продължи почивката си.

Лизбет разпита прислугата какво точно се е случило. Вероятно минути след фаталното нападение, един от градинарите, който пренасял пясък с количка, открил тялото на лорда, проснато до кошер с махнат капак и го бе отнесъл в имението, хвърляйки цялото домакинство в паника.

— Ръцете на господаря бяха целите в мед, тъй си беше — разправи й градинарят, като почесваше мръсната си коса. — Не ми идва на ум к'во му е хрумнало. Мене ако питат, аз мислех, че го е страх от пчели.

Лизбет беше не по-малко озадачена. Известно й беше, че паническият страх на Силван от пчелите стигаше почти до лудост, която го държеше почти непрекъснато затворен в къщата. Каква причина тогава го беше накарала да се навърта около пчелина в такъв слънчев пролетен ден? И как беше успял да увърти ръцете си с мед? Доктор Акселтън, извикан от иконома веднага след инцидента, не беше съумял да предложи никакъв отговор на загадката. Способностите му да даде обяснение на случилото се, се изчерпваха с изфъфленото мнение, че графът и без друго не е с всичкия си.

— Беше на ръба на шока — информира я при пристигането й подпийналият доктор — и едва дишаше. Разбирате ли, отровата беше свила гърлото му, а сърцето му биеше два пъти по-бързо от нормално. Наложил се да му пусна кръв — добави авторитетно. — Единственият начин да отстраня отровата от организма му.

След няколко часа беше последвало ново пускане на кръв. Притеснена, в желанието си да съкрати операцията, Лизбет беше предложила на селския лечител да замени ланцета и легенчето с трапезарията на долния етаж, където бе сервирано за него час по-късно. Акселтън беше приел поканата с голямо желание и — по последни сведения — все още седеше в трапезарията над следвечерното си бренди.

Лизбет се страхуваше да го допусне отново до съпруга си. Преди години беше чела изявления, заклеймяващи кръвопускането като неприемлив метод на лечение дори и в най-тежки случаи. А Акселтън вече беше успял да навреди повече на пациента си, отколкото да му

помогне. Не можеше да прецени какъв ще бъде резултатът от намесата му, нито знаеше какво да предприеме.

Тя хвърли през рамо поглед към малката, неподвижна фигура на съпруга си, после нетърпеливо се втренчи през прозореца. В отчаянието си беше изпратила Скоти до Лорълпат, припомняйки си как Форест я бе изтръгнал от смъртта преди две седмици. Имаше нужда от авторитетната му преценка, бързата му реакция и самообладанието му.

Разбираше, че постъпва едва ли не безсрамно, като го вика край смъртния одър на Силван. Не можеше да има морално оправдание желанието ѝ да моли любовника си да спаси живота на мъжа ѝ, но тя отдавна беше прекрачила подобни нравствени граници. В този момент го забеляза да се появява на алеята, водеща към къщата, и бързо се затича към по-неизползваната югоизточна врата на имението, откъдето започна да му маха още преди да е успял да слезе от коня.

С няколко крачки Форест стигна до нея, хвана ръцете ѝ и се вгледа загрижено в лицето ѝ. Самият факт, че е близо до нея, я накара да премалее от облекчение — отчаян защитник, получил подкрепление в съдбоносен момент.

— Съпругът ти?... — Тихият въпрос остана недоизказан.

Тя поклати глава в знак, че на това място могат да бъдат подслушани и го избута припряно в малка неизползвана стая в задната част на къщата.

— Страхувам се, че Силван умира — заяви му без заобикалки. — Ще ми помогнеш ли?

Форест остана втренчен замислено в нея няколко секунди.

— Какво искаш от мен да направя?

Силно опечалена, тя докосна с ръка бузата му и опря главата си в нея.

— Не знам, дори не знам защо те помолих да дойдеш. Бог ми е свидетел, че нямам никакво право да постъпвам така, но ако има човек в селото, способен да му помогне, това си ти.

Форест въздъхна и се отдръпна.

— Аз не съм лекар, Лизбет. Вярно е само, че медицината ме интересува. Поставих си за цел да добия някои елементарни познания, при положение че попадам и пребивавам на толкова опасни места, но... — обърна се настрани и се подпря на рамката на прозореца — едва ли съм способен да направя чудо и да ти върна съпруга.

Лизбет не му отговори нищо. Той разтърка с юмрук ъгълчето на устната си и усети вкуса на кръв.

— Всъщност неотдавна ми беше дадено недвусмислено да разбера, че смъртта на съпруга ти ще е от изключителна полза за мен.

— О, Форест! — извика Лизбет уплашено и се вкопчи в ръкава на палтото му. — Не говори такива ужасни неща! Не мога да понеса да ги слушам.

Навеждайки глава, като че смутена от собствените си думи тя прошепна:

— Да ми прости Господ, но аз самата съм мислила за смъртта му и дори ми се е струвало, че Силван би могъл да я възприеме като благословия... — Размаха ръце в тревога. — Но, за бога, не ми се ще да повярвам, че дори само изказвам такива порочни мисли. От моята уста те звучат още по-лошо. А иронията е, че... — тя спря объркана и погледна към две черни очи, които я следяха неотстъпно и с внимание — по мой собствен начин аз наистина го обичам.

— Не е нужно да правиш такова признание или да молиш за помощта ми. Въпреки всичките си недостатъци аз не съм чудовище. И въпреки че почти съм успял да я задуша, все още имам съвест независимо дали си склонна да повярваш или не. — Той си пое въздух. — Ще направя каквото мога за съпруга ти.

Неспособна да изрази благодарността си и цялата си любов към него, Лизбет просто хвана ръката му и го поведе през вратата.

Докато изкачваха забързано голямото вито стълбище към графската спалня, тя му описа накратко състоянието на лорд Торп и добави:

— Доктор Акселтън е все още тук. Пие в трапезарията.

— Все същият изкуфял пияница — беше презрителният коментар на Форест. — Сторил ли е изобщо нещо за пациента си?

— Пусна му кръв — отвърна притеснено Лизбет. — Два пъти. И се опасявам, че пак има намерение да го направи.

— Боже господи — изръмжа Форест, — сигурно е докарал лорд Торп до ръба на смъртта. Трябва да го затворят в килия и да изхвърлят ключа. Кой знае колко бедни души е погубил с пиянското си невежество.

Бяха стигнали до стаята на лорд Торп, но преди Лизбет да посегне да отвори вратата, Форест протегна ръка и я спря.

— Сигурна ли си, че искаш да вляза? Сигурна ли си, че е добре да ме вижда тук?

Отговорът на Лизбет беше сериозен:

— Изборът не е особено голям, нали?

С влизането в спалнята погледът на Форест се сблъска с чудовищното легло с балдахин, с резбованите му колони и позлатени орнаменти. В него телцето на хилавото, отвратително подуто същество, чието съществуване заставаше непреодолимо между Форест и най-желаното от него, почти се губеше.

Нещастникът беше в такова състояние, че Форест не можа да сдържи потрепването си, когато го разгледа отблизо. Поне за момента Силван лежеше, без да издава звуци, възпалените му очи бяха затворени, а устата — раззината, за да поема едва-едва въздух.

— Виждал съм кавалерист да умира от ужилване на пчела — промълви замислено Форест. — Но при него смъртта настъпи почти веднага, минути след инцидента. Изпадна в кома и умря, преди да успее да сторя каквото и да било. Фактът, че съпругът ти е още жив, дава надежда.

Гостът коленичи да измери пулса на Силван и изруга, забелязвайки кървящия белег върху малката ръка.

— Тази побъркана свиня Акселтън! Вероятно му е навредил повече от пчелите. Превържи раната, но не твърде стегнато, и му дай да пие, колкото успееш течности. Не му разрешавай да мърда. Трябва да почива, за да събере поне малко сили. — Форест се изправи и уморено поклати глава. — Не мога да помогна много повече от това.

Лизбет се отпусна върху леглото на съпруга си и умората толкова пролича в клюмналата ѝ глава и грохналата фигура, че Форест се изплаши да не припадне. Забеляза, че е сменила дрехите си от пътуването с чиста рокля, но се съмняваше оттогава да е сложила хапка в устата си или да е подгънала за миг крака да си почине.

Забелязвайки загрижения му поглед, Лизбет го огледа на свой ред. Косата му беше в безпорядък, все още носеше черния официален костюм от предишната вечер, а очите му бяха замъглени и тъжни. Не можа да възпре спомена за една меко осветена маса, на която седеше срещу него и се изчервяваше от удоволствието да го съзерцава и да го слуша. Не можа да възпре спомена, когато цялото му внимание беше за нея, и за целувките му.

Имаше още и сладките, опасни мигове в една потънала в тишина стая, изпълнена с острия мирис на океана...

Форест прочете вихрушката на мислите ѝ в очите ѝ и се потопа в спомена, за да изпита същото съжаление и да достигне до нейното отчаяние. Едновременно погледите им се отклониха към отблъскващото тяло, проснато така беззащитно върху леглото.

Не биха могли да се разберат по-добре с думи.

Форест бавно пусна ръка в джоба си и измъкна стъкленицата, която бе сложил там по-рано.

— Дай му да изпие това — заръча ѝ с безизразен глас.

Лизбет се вгледа в загадъчното шишенце от тъмнозелен нефрит със запушалка във форма на извита змия и изпита леко отблъскващо чувство.

— Откъде се сдоби с такова нещо? — запита тя.

Форест повдигна рамене и отговори със загадъчна усмивка:

— Изпросих си я от един укротител на змии от Танжер. Човекът ме увери, че е най-ефикасното средство против всякаква отрова. Той би трябвало да е наясно с отровите, не мислиш ли?

Лизбет остро го изглежда, без да може да определи дали ѝ говори сериозно или не. В този момент Форест ѝ приличаше на човек, изгубил богатството си на облог, който се опитва с небрежен вид да прикрие поражението си. Тя не направи никакво движение да вземе мускала, затова Форест хвана ръката ѝ и сви пръстите ѝ около зеления нефрит.

— Ще изхвърля оттук Акселтън на излизане — заяви той спокойно и тръгна към вратата.

Преди да я отвори, Лизбет положи длан върху ръката му и погледът ѝ проникна дълбоко в очите му. Никога дотогава не беше изпитвала такава силна любов към него.

— Благодаря ти — каза тя, но думите ѝ по-скоро бяха едно дихание. Те се откъснаха от душата ѝ, а не от устните ѝ.

Форест протегна ръка и докосна лицето ѝ, погали го и с изражение, което не можеше да бъде разгадано, се обърна и излезе.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Слънчевите лъчи се отразяваха от водата в хиляди миниатюрни стрели, които танцуваха от вълна на вълна, преди да отскочат от листчетата на безчислените камбанки по брега на реката. Върби се надвесваха ниско, като че ли задремали на припек, поемащи прохладата чрез тънките си клони, потопени в потока. От единия край на коритото до другия се стрелкаха водни кончета, а тук-таме сянката на някоя риба прорязваше повърхността.

Форест заметна въдицата си, нави макарата и като не усети обещаващото улов подръпване, хвърли отново. Преди няколко часа беше решил да си почине от писането, след като приключи с усилената работа върху военна карта по информация, събрана във вътрешността на Египет.

Възложената му от военните задача, бързо приближаваше края си и по негови пресмятания обработката на различните документи, карти и технически коментар нямаше да продължи след края на лятото. Тогава вече трябваше да вземе решението за бъдещето си. На бюрото му лежеше писмо от подполковник Бевинс, в което се поставяше въпросът кога ще бъде готов да се върне към активна служба. Разузнаването имало предвид да му възложи конкретна задача. Бог знае каква и къде.

Слънцето напичаше безмилостно. Форест побутна назад сламената си шапка, изтри потта от веждите си и хвърли поглед към реката с мисълта дали да не освежи с едно топване в нея. Трябваше да побърза — следобедът преваляше и ако имаше желание да обядва с улова си, трябваше първо да изчисти рибата и да се примоли убедително на Агата да сложи тигана на огъня.

С вик той захвърли шапката, съблече ризата през главата, изуботушите и ги ритна настрана. Поколеба се с ръце на колана, загледан в гъстата гора с удобните ѝ места за прикритие и наблюдение. Най-вероятно Гретхен се мотаеше някъде наблизо — я да бере ягоди, я да

спасява живота на полумъртви зайци или пък да дебне любимата си жертва — значи самия него.

Нямаше да му бъде удобно, разбира се, но не се осмели да събуе брича си, а се втурна към реката и скочи във водата с прибрана между ръцете си глава.

На отсрещния бряг Лизбет спря коня си. Засенчи очи с ръка и проследи пътя на плувеца, широките и уверени загребвания на ръцете му и се загледа в косата, блестяща от капчици вода, когато той се изправи. Последва гмуркане и фигурата на мъжа изчезна от погледа за обезпокоително дълго време, преди пак да се появи надолу по течението.

Лизбет хвърли кос поглед към Скоти, възседнал коня си на няколко крачки от нея. Прислужникът обикновено се държеше на благоприлично разстояние от господарката си, когато я придружаваше, но сега се бе приближил, забелязвайки накъде е насочен интересът ѝ. Понякога се чудеше дали момчето усеща, че му е майка, дали инстинктът не ръководи поведението му. Очевидно привързаността му към нея надхвърляше тази на един слуга към господаря му.

Очите ѝ бяха пълни с безпокойство, когато ги насочи към момчето. Неговите проблясваха неприязнено и устните му бяха плътно стиснати при вида на бронзовото тяло, цепещо бавните води на реката. Болезнено изживяваше враждебността на сина към бащата.

— Защо изпитваш такава неприязън към него? — внезапно запита тя, неспособна да се сдържи.

Скоти стисна зъби и Лизбет усети, че прималаява. Ако имаше огледало, би го подала в този момент на сина си, за да види приликата с този, който го беше създал.

— Предпочитам да не говоря за този човек — отсеке момчето, без да вдигне поглед.

— Но той ти е неприятен от самото начало — продължи тя. — Преди изобщо да си имал възможност да го опознаеш.

— Познавам го достатъчно.

Лизбет наведе глава и поглади юздите, които стискаше с другата си ръка. Ужасно ѝ се искаше да поговори със Скоти за Форест, да го убеди, че има за какво да го уважава и да му се възхищава, въпреки че не можеше да му разкрие какво ги свързва.

— Познавам капитан Йорк от много отдавна — започна тя внимателно. — Познавам го доста преди ти да си се родил. Израсли сме заедно и сме играли като деца покрай тази река.

Скоти заби очи в разкаляната земя под копитата на коня си.

— Чувал съм за това — гласът му прозвуча сурово. Явно се бе повлиял от низките сплетни, дочути в селото.

— Не трябва да вярваш на всичко, което стига до ушите ти, защото в по-голямата си част това са зловни клевети, разпространявани от ограничени хора, които изобщо не държат на истината.

Думите ѝ не бяха последвани от никакъв коментар от негова страна, но лицето му запази упорития си израз.

Лизбет въздъхна. Очите ѝ не изпускаха нито за миг отдалечаващата се фигура в реката. От последното идване на Форест в Уексфорд Хол, когато помогна на съпруга ѝ, бяха изминали две седмици и оттогава не бе имала възможността да го види. След прекараното време заедно на остров Уайт, тя не беше сигурна по какъв път да тръгне, за да възобнови отношенията им. По-точно казано, не беше сигурна дали Форест изпитва желание да ги възобновят.

Обръщайки се още веднъж към сина си, тя каза:

— Ще считам за голяма услуга от твоя страна, Скоти, ако в държането ти към капитан Йорк има повече уважение. Независимо какво е твоето убеждение, той е добър човек.

Скоти втренчи в нея очите си, изразяващи неодобрение.

— Той не ти е съпруг.

— Не е — съгласи се тя тихо. Взорът ѝ беше закован на мястото, където Форест бе изчезнал в гъстата, придобила виолетова окраска гора. — Не ми е съпруг. Но — завърши лейди Торп едва чуто — можеше и да е...

А в имението Лорълпат рибата се бе превърнала във вкусно ядене и бе унищожена. Седнал зад бюрото си, Форест дочуваше тракането на съдовете от кухнята, където Агата почистваше. Погледът му разсеяно минаваше по листа от писмото на подполковник Бевинс, а мисълта му се блъскаше над проблема, дали няма да постъпи най-добре, ако се завърне в Лондон и приеме назначението. Ако не най-лесно за взимане, това решение поне му предлагаше най-малко усложнения.

Премести очи към прозореца точно в момента, когато залязващото слънце бе увиснало над покрива на Уексфорд Хол, изрязвайки рязко силуета на сградата. Погледът му дълго време се задържа там, после, изведнъж станал изострен, се върна към писмото.

Внезапно размислите му бяха прекъснати от изтропване. От мястото, където се намираше, можеше да зърне входната врата, през която в момента свободно нахлуваше следобедният бриз, а прага прекриваше детенце, залитащо върху все още недостатъчно стабилни да го държат крачета.

Веждите на домакина се повдигнаха в недоумение и той се запъти към мъничкото създание в очакване всеки миг там да се появи и обхваната от неистова тревога майка, която търси чедото си.

С незначителните си познания за малките деца Форест можеше само да предположи, че дребосъчето е на възраст между една и три години, значи съвсем невръстно, за да бъде оставяно да се скита самичко. Носеше обикновена, не особено чиста женска дълга риза, черни обувки с токички и изцапана бяла шапчица, под която се подаваха късо подстригани руси къдри. Зад себе си влачеше клонче, покрито с прашни лавандулови цветове.

Момиченцето се заразхожда в предната част на къщата, разглеждайки с любопитство всяка мебел. Очите ѝ съзряха поставената на една лавица шапка на Агата и тя се надигна на пръстчетата на краката си и моментално я сграбчи.

Форест се приближи до нея и коленичи на здравото си коляно, преди да я заговори:

— На посещение ли сте ми дошла, милейди?

Без да показва никакви признаци на стеснение, малкото дете впери в него кръгли сини очи, които започнаха да го изучават с типична за възрастта му прямота. После с жест на гордост му показа респектиращата си придобивка — шапката на Агата — преди да я нахлупи на главата си на мястото на собственото си боне, което не беше завързано.

Шапката скри очите ѝ и падна ниско чак до нослето ѝ, при което малката избухна във весел кикот и се наведе назад, за да зърне Форест под периферията ѝ.

Смехът на Форест беше не по-малко искрен от нейния и дълбокият му бас се сля със звънящия камбанен смях на малкото

човече.

— Трябва да видиш как ти стои — обърна се той към нея, нагласявайки шапката на главата ѝ. — Всяка дама има нужда да се издокара.

Вдигна я през кръста и ѝ даде възможност да оцени външния си вид в огледалото зад стойката за чадъри. Гледката на увенчаната ѝ с шапка физиономия предизвика нов залп от шумно веселие.

Завладян напълно от играта, Форест откачи собственото си кепе, с което замени шапката на Агата и придаде на младата дама нов вид.

— Не — изкоментира той сериозно, с наклонена настрани глава. — И така не става. Ето от какво имаме нужда. — Ръката му се протегна към кана с жълти цветя, измъкна едно от тях и го мушна зад ухото на момиченцето. Точно тогава се появи Агата.

— Ама, кап'тан Йорк — възкликна жената и плесна с ръце бузите си. — Къде намерихте туй дете?

— Не аз — отвърна Форест, докато закрепяше съществуването на рамото си, — тя ме намери.

Агата се стрелна към входа, откъдето се заозърта във всички посоки.

— Но някой трябва да си е изкарал акъла, докату я търси.

Не получи отговор. Малкото момиче беше открило верижката на джобния часовник на Форест и той беше зает с откопчаването му от жилетката, за да ѝ го даде.

Агата остана мълчалив свидетел, докато той коленичи и отвори капачето на часовника. После започна търпеливо да разкрива тайните му на очарованата си гостенка, чийто изцапани пръстчета бързо оставиха следи върху полираната повърхност. След изчерпателен отговор на многобройните въпроси във връзка с часовника Форест бръкна в джоба на панталона си и ѝ предложи ментов бонбон, като ѝ помогна да махне обвивката му.

— И не го гълтай веднага — напъти я той. — Колкото по-дълго го държиш в устата си, толкова по-вкусен става.

— Трябва да си имате семейство!

Меко произнесените думи на икономката насочиха ентузиазма на Форест в друга посока. Погледът му се устреми изучаващо към детето, седнало на коляното му. Забеляза колко е светла кожата на бузите ѝ, колко са дълги миглите ѝ, как приятно ухае вратлето ѝ на сапун.

Осъзна копнежа си да има дете като това малко създание с трапчинки, чиито нежни ръчички плътно го прегръщаха. Приятно щеше да е да знае, че някой му *принадлежи*.

— О! — дочу се глас откъм вратата. — Ето къде била!

С тези думи вместо поздрав в къщата се появи Гретхен, облечена в поредния образец на антична мода. Когато е била шита, роклята явно е била замислена да се носи над няколко фусты, затова сега полата се влачеше поне десет сантиметра след обувките ѝ, което караше девойката да се движи предпазливо, за да не се спъне.

— Аз я наглеждам — обяви важно Гретхен, сочейки момичето.

— При това с голям успех, както забелязвам — проточи подигравателно Форест. — Чия дъщеря е?

— На слугинята. Аз о-обичам да си играя с нея. Името ѝ е Аби.

Форест подаде в ръцете ѝ придобилата не особено приветливо изражение Аби.

— Постарай се отсега нататък да се грижиш по-добре за нея. За бога, та тя можеше да падне в реката.

Гретхен сведе очи разкаяна. После забеляза цветето, пъхнато зад ухото на Аби и измъкна още едно от вазата за себе си. Полюбува се на изображението си в огледалото, като се въртеше на всички страни, докато Форест и Агата си разменяха развеселени погледи.

— О! — възкликна изведнъж внучката на маркиза на Уинтърспел и се обърна с гръб към огледалото. Премести Аби в другата си ръка и започна да рови в джоба на някога синята си сатенена рокля. После измъкна парче сгъната хартия.

— Рамтигадин ме помоли да ти дам нещо. Увери ме, че става дума за нещо много важно. — Издължените ѝ очи загадъчно проблеснаха. — Каза ми да го дам на п-подхвърленото момче с белега на рамото.

Форест пое подаденото късче хартия, докато очите му я оглеждаха през полуспуснати клепачи. Листът почти се разпадаше от възрастта си, когато той понечи да го разгърне, а мастилото, с което калиграфски бяха изписани знаците, беше толкова избледняло, че думите почти не се разчитаха.

— Дневникът на лейди Ан Седжмур, маркиза на Уинтърспел — прочете Форест на глас и въпросително погледна Гретхен. — Вероятно това е заглавната страница на дневника. Трябва ли тя да ми подсказе

нещо? — Едновременно с въпроса си, той протегна ръка, за да ѝ върне листа, но тя отказа да го приеме.

— Рамтигадин заръча ти да го з-запазиш. Затвори очи и го притисни до сърцето си и тогава ще разбереш.

— Ама, разбира се, как не — промърмори под носа си Форест, пъкна хартията в джоба на ризата си и изгледа ядосано Агата, чиито очи се смееха.

След като нагласи Аби в прегръдката си, развяла избелели поли, Гретхен се отправи към вратата, но преди да стигне до нея, спря, за да даде още някои указания с най-жизнерадостен тон.

— Ела довечера в Кулата, *Енвил*. Е-ела след единадесет часа, когато дядо се оттегля в покоите си, и ще имаш възможност да прочетеш целия дневник на лейди Седжмур — отвърна с лукава усмивка на острия му поглед. — Рамтигадин казва, че ще ти бъде много интересно.

— Любопитно... — беше коментарът на Агата, докато наблюдаваше как Гретхен се отдалечава с полюшваща се походка по пътеката, а причудливото ѝ одеяние се влачеше като парцал по камъните. — Имате ли намерение да отидете, кап'тане?

— Като последвам съвета на заека магьосник ли, Агата? — почти ѝ се скара той, сякаш е казала глупост.

— Не — отвърна му жената съвсем сериозно. — Като се вслушате в интуицията на една старица.

Форест я погледна преценяващо и повдигна рамене.

— Ще помисля.

Беше се здрачило, а Красив пламък все още не беше нахранен. Форест влезе в конюшната, загреба овес от сандъка и го изсипа в хранилката. Жребецът пъкна нетърпеливо муцуна в купчината зърна и започна да дъвче, без да обръща внимание на господаря си, който се зае да заглажда с четка кафявия му косъм.

Трябваше да се занимава с нещо, за да овладее някаква възбуда, измъчвала го през целия ден — безпокойство, причинено колкото от заобикалящия го свят, толкова и от душевния му мир. От завръщането си в Уинтърспел сякаш се бе оставил на течението, без каквато и да е посока. Въпреки че в миналото си бе живял ден за ден, сега му се

прииска да получи нещо повече. Думите на Агата за семейство бяха засегнали собствените му мисли — все по-силно усещаната нужда от дом, стремежа му към нещо постоянно, желанието да открие хората, с които да свърже съдбата си.

Но докато не се освободи от Лизбет...

Скоро след последното му посещение в Уексфорд Хол тя му беше изпратила бележка, за да го уведоми за бавното, но сигурно възстановяване на лорд Торп. И толкова. А и той не бе направил опит да се види с нея. Налагаше си да стои далече от любимата жена, осъзнал, че отношенията им са стигнали до задънена улица и че трябва с едно последно, болезнено, но категорично усилие да бъдат прекъснати.

Напълно си даваше сметка, че никога няма да се освободи от призрака на любовта му към лейди Торп. Той щеше да носи образа ѝ винаги в сърцето си, както досега. Но при него последна дума имаше желязната воля, а той знаеше, че е дошло време тя да надделее над желанията на сърцето.

Красив пламък изяде овеса си и извърна глава, като побутна леко джоба на Форест за някое лакомство. Стопанинът му бръкна дълбоко, извади скритата там бучка захар и му я подаде върху дланта си. Докато конят хрупаше захарта, той прокара ръка по топлия му, мускулест врат.

Вечерният мрак се бе спуснал и всичко наоколо бе обвито в сапфиренозелено здрач. С дълбока въздишка — израз на тежките му мисли, Форест се намери да се прибере в къщата, но преди да бе направил и няколко крачки, зад гърба си долови съвсем леки стъпки. Обърна се и съзря забулената в сянка фигура на жена, облечена в черно, застанала в края на гората.

Беше Лизбет, която се приближи до него, докато затваряше вратата на конюшнията. Двете ѝ ръце се протегнаха и хванаха неговите, тя приближи лицето си към неговото.

Форест остана равнодушен.

— Излязох да се поразходя — сконфузено започна да обяснява тя, след като явно бе очаквала той да я прегърне. — Толкова дни минаха, откакто се видяхме за последен път, че си помислих, че можем да се разходим заедно, да поговорим...

Тя прекъсна думите си, защото Форест погледна многозначително към осветения кухненски прозорец.

— Тук не сме сами — предупреди я той. — Да се поразходим ли в гората?

Без да пророни дума, Лизбет го последва. Не се опита да го докосне, защото беше уловила настроението му. Държеше се отчуждено, а безразличието в погледа му я смразяваше и изпълваше с мрачно предчувствие.

Поведе я, изравнявайки широката си крачка с нейната, по тясна извиваща като лабиринт пътека, където ушите им се изпълниха с квакането на жаби и песните на щурци, а мирисът на гниеца дървесина и избуяваща зеленина възкреси спомените им за миналото.

Най-накрая Форест наруши мълчанието.

— Лорд Торп — започна той тихо, с неподвижно вперен напред поглед — добре ли е?

— Да — отвърна кратко Лизбет, защото не искаше да намесва в разговора Силван. Тя искаше да говори за него и за себе си, да говори отново за мечтите им, за несбъднатите мечти, от които се бяха опиянявали на острова. — Чувства се добре, въпреки че духом е отпаднал.

Форест не направи никакъв коментар. Продължиха да вървят. У Лизбет се затвърждаваше убеждението, че в главата му се върти нещо важно, за което би желал да говори с нея, но не успяваше да започне. Необичайната му вгълбеност увеличи вълнението ѝ.

— Днес получих писмо — каза той след доста време и задържа един ниско надвиснал дъбов клон, за да премине Лизбет. — От човек от състава на разузнавателния отдел. Изразява нетърпението си. Желаете скорошното ми завръщане на служба. Изглежда, смята, че коляното ми достатъчно си е почивало тук.

Лизбет усети, че страните ѝ изстиват. *Той си отиваше!*

— Преди края на лятото трябва да съм готов с журнала, над който работя — продължи Форест, сякаш служебно докладваше факти. — Разбира се, военните предпочитат да им го занеса лично, а не да доверявам секретна информация на пощата. И не само това. Подозирам, че предвиждат за мен ново назначение, което е толкова ужасно, че ще е необходимо лично да ме убеждават да го приема — след добро похапване, полято обилно с шампанско.

След няколко крачки той нанесе удара.

— Освен това, опасявам се, нямам оправдание да се връщам в Уинтърспел.

Лизбет се спря и се обърна към него.

— Какво означава това — че нямаш оправдание за връщането си? — въпросът беше настойчив. — Какво се опитваш да ми кажеш?

Форест постави ръце на раменете ѝ и заговори с отприщаното нетърпение, което беше съдържал и трупал през изтеклите дни.

— Не мога да остана завинаги тук, Лизбет. За бога, сигурен съм, че и за теб е ясно! Не мога просто да продължа да си съществувам в някаква наета къща, да се мотая в градината ѝ без съществено занимание, без бъдеще. Аз...

В стремежа да изрази мисълта си по-кратко, той преглътна останалата част от изречението. Когато продължи, гласът му звучеше по-нежно:

— Не е на хубаво, Лизбет — това, което е между нас. Безсмислено е.

За известно време тя изгуби способност да говори. Думите му предвещаваха нещо толкова лошо, че усети как кръвта ѝ изстива, а краката ѝ не я държат.

— Какво искаш да кажеш, Форест? — продължи настоятелно тя, отказвайки по този начин да го улесни. — Кажи го ясно! Искам да го чуя от устата ти.

— Щом е така, ще го чуеш. Искам да кажа, че рано или късно трябва да сложим край, Лизбет. Не желая да го разбереш, но трябва да сложим край.

Тя се взря в лицето му в тъмнината. Той отвърна на погледа ѝ, без да трепне. Очите му излъчваха неприкрита любов, но и непоколебима решителност, която я изплаши. Може би със сърцето си тя винаги бе знаела, че ще дойде денят, когато той ще я напусне, но сама се беше зальгвала, че това няма да се случи.

Смазана от току-що чутото, Лизбет се отдалечи малко, за да не издаде слабостта си. Не искаше, а и не би понесла разумните му опити да успокои съсипващата я мъка.

Форест беше застанал зад нея — толкова близо, че чуваше дишането му. Почувства как гневът я завладява. Как смееше отново да я изостави, след като веднъж вече го бе сторил! Как се осмеляваше

отново да ѝ причинява болка, като се опитва да унищожи връзка, която не можеше да бъде унищожена!

— Не можеш да си отидеш, Енвил! — Думите ѝ прозвучаха като заповед, отправени към момчето, което някога познаваше.

— По дяволите, Лизбет! — избухна той. — Изобщо ли не си способна да проявиш разбиране към характера и гордостта ми?

— Не ме интересува гордостта ти! Интересувам се само от теб и мен, от това, което ни свързва!

— Между нас няма нищо друго, освен твоят *съруг*. — Гласът му беше студен, а погледът пронизващ — предизвикваше я да се противопостави на истината, както той я виждаше.

Лизбет беше разпъната на кръст от чувства, които блокираха способността ѝ да се изразява с думи. Но какво ли пък можеше да каже? Как би могла да отрече правотата на думите му? Нали вината за сегашната насока на отношенията им беше нейна. Беше ѝ дадена възможност да избира, беше ѝ предложено да заmine с него и да заживее нов живот... А тя беше отказала. Беше направила своя избор. Имаше ли право сега да го товари със собствената си вина?

Направи опит да заговори, загледана в хубавите тъмни очи, толкова скъпи на сърцето ѝ. Тъжни очи. Разбиращи.

Миг по-късно се обърна и тъмнината я погълна. Мълчанието ѝ сякаш потвърди казаното от него.

Зад нея остана един мрачен Форест Йорк, със стиснати юмруци, който не направи усилие да я спре.

Часовникът в стаята удари единадесет пъти. Форест седеше зад бюрото си, над недовършеното писмо до подполковник Бевинс, в компанията на нощната лампа и бутилката уиски. Ръката му отмести писмото настрана, плъзна се в джоба и измъкна оттам странното пожълтяло късче хартия.

— Дневник на лейди Ан Седжмур, маркиза на Уинтърспел... — промърмори той, втренчил поглед в страницата, сякаш да разчете нещо значимо от написаното. — Защо, по дяволите, тази пакостница ми донесе хартиятката? Бог знае колко е стара. Защо трябва да считам за важно това, което се казва в нея? Изобщо не ме засяга.

В цялата история нямаше и капчица разум. Въпреки това лампата беше изгасена, останалото в чашата уиски — погълнато, и няколко минути по-късно нашият герой крачеше по пътя към Кулата на Уинтърспел.

Сякаш изобщо не се бе съмнявала в пристигането му, Гретхен го очакваше на портата. Държеше фенер и отблясъците на пламъка се разхождаха по фигурата ѝ, облечена този път в стара-прастара, но запазила великолепието си бална рокля в златист цвят. Дрехата обвиваше плътно младите ѝ форми, разкриваше част от налетите гърди, преди да се спусне към тънкия кръст. За първи път косата ѝ беше прибрана и само няколко капризни къдрици се изплъзваха от прическата и се виеха на врата ѝ. През годините Форест се беше радвал на близостта на много красиви жени, но единици от тях можеха да се сравняват с красотата на Гретхен. Прелъстителното ѝ женствено тяло странно контрастираше с невинния ѝ поглед и далеч бе изпреварило със зрелостта си нейния ум. Не беше сигурно дали някога съзряването на ума щеше да догони тялото.

— Рамтигадин ни очаква — произнесе нежно тя и се приближи да хване ръката му. Вдигайки очи към мрачната кула, добави: — Той е там, горе.

Без да пуска ръката му, Гретхен поведе госта си през заринатия в гниеци боклуци вътрешен двор към открехната врата в подножието на Кулата. Отвътре ги удари острата миризма на влага и плесен. Гретхен се вмъкна през вратата и подкани Форест да я последва по виещите се каменни стъпала към върха.

Форест се заизкачва, обзет от познатата слабост и вледеняващ студ, които винаги изпитваше между стените на замъка. Краката му почти отказваха да го държат. В края на краищата двамата с придружителката му успяха да стигнат до горния край на стълбата, където тя извади от джоба си голям ръждясал ключ, пъкна го в ключалката на дъбовата врата и го превъртя. После, с театрален жест, широко разтвори вратата и се отдръпна, за да му направи място да мине.

Стаята беше голяма и студена. Вътрешността ѝ се осветяваше едва-едва от два свещника и в полумрака можеше да се види, че стените са украсени с гоблени, а мебелите не бяха поддържани с години. Дебел слой прах покриваше всичко — леглото и балдахина му,

тоалетната масичка, креслата в стил Луи XIV и двата шкафа-близнаци за дрехи, а над тях се полюшваха гирлянди от паяжина. Мръсотия се бе напластила дори върху шишетата от парфюм и четките на масичката. Не правеше изключение и гарафата на писалището, чието съдържание се бе изпарило.

До подиума на леглото Форест забеляза изящно изработена бебешка люлка, украсена с фина като дантела розетка от дърво. Клекнал близо до люлката, в него се вираше невъзмутимо заекът, наричан от Гретхен Рамтигадин, чиито лапи Форест бе излекувал.

— Това е стаята на маркизата — обясни девойката, остави фенера и се завъртя в средата на стаята. — Тук тя е прекарвала голяма част от времето си. Четяла, бродирала или наблюдавала пътя от прозорчето. Тук и умряла.

Форест мълчеше. От момента на влизането му в стаята беше обзет от необясними усещания, които поставиха нервите му на изпитание. Стомахът му се присвиваше от пристъпи на гадене. Сякаш нечия ръка притискаше дробовете му и не му достигаше въздух. Вдъхна дълбоко няколко пъти.

— Тя много обичала съпруга си — маркиза — продължи Гретхен, премятайки в ръцете си сребърен нож за отваряне на писма. — Разбираш какво имам предвид... — ухили се тя и го погледна лукаво. — Така както лейди Торп те обича. Но маркизът заминал за Индия в служба на Нейно величество. Всеки ден лейди Седжмур се вирала навън от този прозорец, молейки се съпругът ѝ да се завърне преди раждането на бебето им... но той никога не се завърнал. Загинал в Индия, пронизан от копието на някакъв дивак. Известието за смъртта му пристигнало само седмица преди...

На това място Гретхен прекъсна разказа си, усмихна се глуповато и завърши:

— Е, би трябвало да ти дам възможност останалото да прочетеш сам.

Тя се придвижи с подскоци до сандъка за дрехи и го отвори, за да покаже на Форест прекрасните тоалети, нагънати вътре.

— Тук стоят роклите ѝ. Обличам по някоя от тях от време на време, защото са много хубави... — Преди още да довърши мисълта си, очите ѝ тревожно се ококориха. — Н-нали не мислиш, че тя има нещо против?

Форест разсеяно поклати глава. Имаше чудатото усещане за нереалност, което го изпълваше с предчувствие, че се намира на крачка от разкритие с жизненоважно значение. Това някак си го притесняваше, защото той обикновено не се поддаваше на предчувствия.

— Лейди Седжмур ненавиждала дядо ми — забърбори отново Гретхен. — Затова не съм сигурна дали ме харесва и одобрява, дето нося дрехите и д-докосвам нещата ѝ. — Тя сви рамене, приятно заоблени и матови под светлината на свещите. — Разбира се, тя се е страхувала от дядо ми, но аз съм убедена, че от мен нямаше да се бои. Щях да ѝ бъда подкрепа, ако бях живяла по това време. Щях да държа дядо далеч от нея. Той е бил лош, много лош. Но сега — заключи Гретхен без следа от вълнение — е само луд.

През цялото време Форест не сваляше очи от нея, като се опитваше да открие някакъв смисъл в думите ѝ, да свърже и подреди цялата история.

— Гретхен — каза той, — къде е дневникът на лейди Седжмур?

Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в дяволита усмивка и тя събра полите на роклята си, за да се завърти отново.

— Скрила го е.

Форест се надяваше, че думите ѝ не са въведение към игра на криеница и въпреки че вътрешно изгаряше от нетърпение, гласът му прозвуча спокойно.

— Къде го е скрила?

— На много скъпо за нея място. Рамтигадин тъкмо успя да го открие в деня, когато ти пристигна в Уинтърспел. Ш-ш-т — изшътка тя, слагайки пръст на устните си. — Д-дядо не знае.

— Къде е, Гретхен?

Девојката кръстоса ръце зад гърба си и започна да се полюлява на пети, като в същото време го разглеждаше изпод спуснатите си мигли. Когато прецени, че е изпробвала до краен предел търпението му с играта си, отиде при люлката и коленичи до нея. Повдигна грижливо сгънатите ленени завивки и измъкна книга с кожена подвързия с начупени и ронещи се краища и избледняла позлата. След това безмълвно я подаде на Форест.

Той пое томчето, изпълнен със страхопочитание, и седна върху леглото, при което облак прах се вдигна и обви главата му. Гретхен взе

фенера и застана до него, докато той отгърна корицата и започна да чете.

Първата бележка в дневника датираше от преди почти четиридесет години, когато Ан беше пристигнала в имението като младата съпруга на Грегъри Седжмур, четвърти маркиз на Уинтърспел. Що се отнася до външността на съпруга ѝ, авторката на дневника не беше проявила обстоятелственост, описвайки го като *хубав мъж, с коса и очи толкова тъмни, колкото моите са светли*.

Почти нищо не нарушавало щастието в първите години на брака им, с изключение на неприятните сцени между Грегъри и по-младия му брат, Болдуин. Както изглежда, Болдуин честичко се запивал или изчезвал в Лондон да се развлича, но през останалото време досадно се месел в управлението на имението. А паричните му дългове нямали край.

По-късно, докато се приготвял да отпътува за Индия по поръчение на кралицата, Грегъри прогонил Болдуин от Уинтърспел и му забранил да се мярка там до завръщането му. Само две седмици по-късно обаче по-младият брат непокорно нарушил забраната.

По това време Ан носела под сърцето си детето на маркиза и опасявайки се от невъздържаността на Болдуин, характера и грубите му обноски, се преместила в Кулата, където през повечето време прекарвала до прозореца, в очакване завръщането на съпруга си у дома.

Личеше как с приближаване на раждането е нараствало и вълнението на лейди Ан, изляло се във все по-сентиментални редове. Цяла страница от дневника беше посветена на изброяване на подходящи имена за очакваната рожба — една колона мъжки и още толкова женски. И в двете колони беше заградено по едно име — Елизабет от женските и Никълъс — за момче.

Денят на раждането бе отбелязан с няколко думи:

„Никълъс се роди! Моля се Бог да ми даде живот да го видя пораснал...“

След тези редове, от които лъхаше предчувствие за беда, два дни бяха минали неотбелязани, преди последния запис в дневника. Ръката,

която бе написала тези редове, е била толкова немощна, че Форест едва успяваше да разчита думите.

„Болдуин взе Никълъс от мен. Казва, че бебето е умряло, но аз не му вярвам. То се роди твърде силно, твърде жизнено и плачът му беше силен. Но дори да съм права и бебето ми да е живо, боя се, че никога няма да узная истината, защото, изглежда, няма да се възстановя след раждането. Самото написване на тези редове отнема всичките ми сили. Моля се за живота на моето бебе, моля се то да доживее да израсне истински мъж... моля се да бъде щастлив... Моля се Болдуин да има милост към него.

Той ми позволи да го подържа само веднъж, но аз ще го разпозная винаги и навсякъде. На рамото си има белег с необикновена форма. Тук ще го наричам.“

Отдолу беше белегът. В средата на страницата. Като край на дневника и на живота си лейди Ан Седжмур беше нарисувала миниатюрна подкова.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Форест затвори дневника и вцепенено го остави настрана, преди да опре чело в една от колоните на майчиното си легло.

Не Форест Йорк. Не и Енвил. Той беше синът на Ан и Грегъри Седжмур, лорд Никълъс Седжмур, пети маркиз на Уинтърспел. Това звучеше толкова фантастично, че той не беше в състояние да го възприеме веднага, а продължи да се рови из дневника и да търси доказателства за противното. Но грешка не можеше да има — всеки път погледът му стигаше до рисунката на лейди Седжмур.

Целият му живот досега бе преминал, без да е имал и най-малка представа за истинската си самоличност, деня на раждането си, родителите си и наследството от тях. Сега узнаваше всичко това — изведнъж и наведнъж.

Вдигна глава и огледа повторно стаята, само че този път със съвсем различни очи. Тук се бе родил. В известен смисъл тук беше и умрял.

Гретхен се беше изсулила от стаята. Форест бавно се изправи на вдървените си крака и се заразхожда между прашните мебели, докосвайки роклите, които майка му някога е носила, стола до прозореца, на който някога е седяла, възглавницата, върху която е била положена главата ѝ, когато е умирала. Зачуди се какъв ли човек е била, дали е била блага и нежна, или пък енергична и избухлива. Какво е било семейството и родословието ѝ, имала ли е братя и сестри.

В дните и годините занапред го очакваха много открития.

Сред всичките чекмеджета, шкафове и кутии, пълни с вещи, съпътствали живота на майка му, Форест попадна на куфар, явно принадлежащ на баща му. Странно беше усещането да се докосва до ризи, шалчета и ботуши, да държи в ръка камшика му за езда със сребърна ръкохватка или златната карфица за вратовръзка, до които баща му някога се е докосвал. Стресна се, когато намери миниатюра в кожена рамка на мъж със същите очи и уста като неговите. Но най-силно от всичко беше усещането за загуба, тъгата, че никога не е имал

възможност да познава Грегъри и Ан Седжмур, които го заляха при допира с вещите, принадлежали някога на родителите му.

Форест спря бавната си разходка из стаята до люлката. На това място беше започнал животът му. Тук поне за ден-два той е бил обичаният наследник на титла, желаното и очаквано с нетърпение от родителите си дете. Ако никой не го бе взел от нея, животът му щеше да продължи във весели игри из имението, под зорките очи на грижливо подбрани бавачки. Най-вероятно щеше да учи в Итън и Оксфорд, да направи пътешествието си из Европа след завършване на образованието, след това да се завърне в имението, за да поеме един ден управлението му като негов пълноправен господар.

Нямаше да ги има лишенията, униженията и самотността от детството му. Нямаше да има причина да проси по непознати улици, да краде хляб, да се скита по света, без да може да назове нито едно място свой дом.

Вместо това щеше да живее живота на благородник — в приятни вечерни увеселения и забави, заобиколен от армия униформени прислужници. Щеше да бъде считан за най-подходяща партия за женитба в престижните лондонски салони, а лорд Татършал от Уексфорд Хол щеше да си скъса задника, само и само да омъжи скъпоценната си дъщеря за младия, възпитан и образован маркиз на Уинтърспел.

С неподдаваща се на описание саркастична усмивка Форест заклати люлката с крак.

Колко различен би бил животът му, ако не беше злата съдба.

Е, но пък и най-уважаваните умове твърдяха, че изпитанията в младежки години променят характера към по-добро — придават му твърдост, сила и мъдрост. В трудностите характерът се калявал и пречиствал като метал в пещ, казваха те.

Само че, дявол го взел! — за него положението не изглеждаше толкова розово. Изпитанията на младостта го бяха превърнали в бунтар, въставащ срещу целия свят в годините на възмъжаването си. Несправедливите лишения бяха убили всякаква невинност у него. Самосъжаление той отдавна не изпитваше, но в горчицина можеше да се удави.

Форест пристъпи встрани от все още клатещата се люлка към прозореца — наблюдателницата на майка му. От тук се виждаха

комините и каменния покрив на Уексфорд Хол, сребърната извивка на реката и сводовете на един стар мост.

Юмрукът му се стовари върху стената.

Правата, които по рождение му се полагаха, му бяха откраднати и можеха завинаги да се изплъзнат от неподозиращите му ръце, ако на пътя му не бе застанало едно странно и не съвсем нормално, но умно момиче. Не се знаеше какво беше останало от полагащото му се по рождение — едно наследство, превръщащо се в руини пред очите му. Щеше ли да наследи нещо друго, освен разпадащата се купчина камъни и отдавна забравена история? С отлъчването си, волно или неволно, не беше ли провалил усилията на родителите си, на предците си?

Мигове по-късно Форест затвори вратата на миналото и слезе по стълбите. Не усещаше гаденето, свивало стомаха му дотогава, прогонено може би от пречистващата сила на откровението. Докато пресичаше вътрешния двор, се насочи към североизточния ъгъл на замъка, където беше фамилната гробница. Достъпът до каменната обител се охраняваше от желязна врата с орнаменти, ръждясала и провиснала на пантите си, която при най-лекото подухване на вятъра проскърцваше.

Форест я блъсна и влезе в студената просторна гробница, осветена във виолетово от утринната зора, която проникваше през сини и тъмnochервени стъкла. Вече по-тихо и почтително запристъпя, когато наближи ковчег на майка си и с очите на скърбящ син се взря в скулптурната фигура върху капака. Като момче често бе пропълзвявал в смразяващия студ на помещението, за да разглежда очарован сивите мраморни статуи върху впечатляващите с размерите си и изработка ковчези. Спомняше си спокойния и одухотворен профил на лейди Седжмур, сгънатите каменни ръце, датата на смъртта ѝ.

По-малък ковчег бе положен до този на маркизата. Форест премести поглед върху него и се загледа в изящно изваяния херувим с приборани крилца. Имаше и надпис, който гласеше:

„Тук почива невръстният син на лорд Грегъри Седжмур, четвърти маркиз на Уинтърспел, и лейди Ан Седжмур. Умрял на 12 януари 1847 г.“

Никакъв невръстен син не беше полаган в ковчега, разбира се. Защото преди това е бил подхвърлен най-безжалостно върху един олтар и оставен на Божията милост.

С нечовешки стон Форест се завъртя, за да влети секунди покъсно в голямата зала, където изкара акъла на свилата се пред мъждукащото огнище размъкната прислужница.

— Къде е господарят ти? — изръмжа той и стените върнаха ехото на гласа му.

Жената посочи с мръсен пръст стълбището.

Въпреки сакатото си коляно, Форест се понесе нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. На втория етаж отвори и затръшна поне половин дузина врати, преди да попадне на това, което търсеше.

Старецът седеше на ръба на леглото си, облечен в широка пижама, а все още гъстата му бяла коса стърчеше под смачкана нощна шапчица. Погледът му се насочи към неканения гост, после маркизът скочи и забълва проклетия по адрес на дръзкия нарушител на спокойствието му.

С три крачки Форест прелетя през стаята, сграбчи ленената тъкан около тялото на чичо му и го дръпна рязко към себе си.

— Знаеш ли кой съм? — запита през зъби той. — Останал ли е достатъчно разсъдък в изкуфелия ти мозък, та да ме разпознаеш?

Под зачервените набръчкани клепачи Болдуин отвърна за момент на погледа на Форест, после премигна и отклони очите си. Въпреки че те по старчески сълзяха, в дълбините им все още искряха отблясъци на коварство и жестокост.

— Вечерта, когато бях поканен тук, ти разбра кой съм всъщност, нали? — настоя Форест с обвинителен тон. — Спомни си много добре презрения селски бездомник, когото ти сам превърна в такъв. Запита ли се през всичките тези години къде съм, жив ли съм или съм мъртъв? Радваше ли се, че тайната ти е добре скрита или понякога изпитваше страх?

Форест изблъска назад чичо си така, че старецът се просна безпомощен върху леглото и се надвеси над него като ангел отмъстител.

— Интересуват ме отговорите на някои въпроси и най-добре е за теб да ми помогнеш да ги намеря. Ако не пожелаеш доброволно, няма

да изпитам никакви притеснения да поосвежа паметта ти с по-грубички средства.

С отбранително протегнати ръце и треперещи от страх устни Болдуин започна да хленчи, от което кожата на обраслото му в косми лице се затресе.

— Аз не съм убивал пеленачето — жалостиво занарежда той. — Само го занесох в църквата и го дадох на... на... — посочи нагоре с треперещ пръст, — на Бог, би могло да се каже, да...

— Уби ли майката на бебето или й помогна да умре?

— Н-не! Не! — припряно отрече Болдуин и се преобърна, подпрян на ръце и колене върху пухения дюшек. — Т-тя умря от родилна треска. От естествена смърт. А-аз дори не съм я докосвал. Тогава ми дойде идеята. Всичко стана, защото ми трябваша пари. Бях красив младеж по това време и лудеех по разните там надбягвания и състезания. Просто ми трябваше суха пара. Грегъри никога не ми даваше достатъчно. А и винаги му завиждах за титлата. Защо пеленакът трябваше да я получи?

Безредно разрошените му вежди на хищна птица почти захлупваха очите му, взрени неподвижно в пода. Изглеждаше изпаднал в дълбок размисъл.

— Грегъри умря... и тя умря... И само някакво скимтящо отроче стоеше между мен и титлата. Жената, която помагаше при раждането, прислужницата на лейди Седжмур — похотлива усмивка разкри останалите три пожълтели зъба на Болдуин, — от месеци вече топлеше постелята ми, така си беше. Луда беше по мен. Без никакви затруднения я подкупих да каже, че бебето е предало Богу дух. Акселтън написа необходимите документи... — Старецът постави ръка на устата си и се разхихика. — Обича си той удоволствията, обича си ги.

— И така, ти сложи ръка на имението — произнесе презрително Форест. — *Моето* имение. Какво е останало от него?

Болдуин сви рамене и ръцете му разсеяно заопипваха гънките на пижамата му. Всякаква мисъл или изражение видимо изчезваха от лицето му.

— Управителят знае. Не искам да ме притесняват с разни там счетоводни книги. Все пак, достатъчно съм зает с моите си

удоволствия... виното... жените... Спомням си, имаше една лейди Фолтингъм, много хубавка и с пленително тяло...

Форест го остави на възпоминанията и слезе долу да потърси прислужницата с отчаяната надежда, че тя ще му окаже по-полезно съдействие от побъркания негодник на горния етаж. Жената го насочи към канцеларията на имението, където намери счетоводните книги. По-малко от час му стигна, за да разбере, че управителят е грабил най-безочливо в продължение на години.

На следващия ден и този негодник беше издирен и уволнен най-безапелационно. След това в един куфар бяха събрани всички сметки, разписки, валидни документи и — заедно с дневника на лейди Седжмур — заминаха за Лондон. Синът на сър Грегъри и лейди Ан възнамеряваше да потърси услугите на най-престижната адвокатска фирма, която градът можеше да му предложи.

Две седмици по-късно петият маркиз на Уинтърспел се завърна, за да заеме най-сетне своето място. Със себе си той доведе прислуга за замъка, наета в Лондон, която внушаваше по-голямо доверие от досегашната и на която разчиташе в разумен срок да придаде на имението обитаем вид. Адвокатските разследвания бяха разкрили, че бащиното състояние на маркиза драстично е намаляло благодарение разсипничеството, некадърното управление на Болдуин и наглите присвоявания на управителя. С останалото можеха да се покрият разходите за скромен персонал и най-неотложни ремонти. Друго маркизът почти не можеше да си позволи.

Все пак, оказа се, че през изминалите години земята не е използвана пълноценно. Полята стояха необработени, а добитъкът беше намалял до няколко глави говеда, две дузини овце и три изтощени от недохранване коня. Един грижлив стопанин би могъл евентуално да съживи стопанството на имението. Ако към това се прибавеше и закърпването на стените и покривите, замъкът Уинтърспел щеше да съумее да се задържи на повърхността, макар и не с блясъка си от преди половин век.

Само час след завръщането си от Лондон Форест доведе Агата от Лорълпат и я заведе направо в голямата зала. Там — с поклон и

усмивка на немирник — ѝ се представи в новото си битие на лорд Никълъс Седжмур, маркиз на Уинтърспел.

Новината и последвалите разяснения направо шашардисаха икономката му.

— Никога досега не съм имал възможност да ви видя така смълчана, госпожо Пийкок — подразни я той, развеселен от зачервените ѝ бузи. Тя го зяпаше, сякаш в ръцете му най-неочаквано се бяха появили обсипана със скъпоценни камъни корона и скиптър. — Все пак бихте ли опитала да поразмърдате иначе дръзкия си език? Значителен брой подчинени очакват заповедите ви, както и — ръката му описа широк кръг — една отвратително зарината в мръсотии каменна съборетина, на която трябва да върнете приличния вид.

С широко отворена уста Агата се завъртя бавно, за да огледа мрачната зала, преценявайки мислено къде и колко точно е необходимо да се направи.

— Разбира се — сви рамене лорд Никълъс с неподражаемо безстрастно лице, — ако смятате, че няма да се справите...

Агата рязко изпъна рамене и постави ръце на кльощавите си хълбоци, като войнствено изпъчи напред гърдите си.

— Мога да съсправя и вий ного добре гу знаете — заяви тя с познатия си изговор. — Къде е прислугата, дет ми гуворихте за нея? Надявам се, че не става дума за сбирщина мързеливци!

— Като стана дума за това, мисля, че се размотават някъде из кухненските помещения, където пият чай.

— Ха! Ще се наложи да ги постегна — вживя се мигновено Агата в новата си роля и закри важно към една от вратите, но едва направила няколко стъпки, спря и сковано запита: — Къде се намират кухните?

Форест през смях я упъти.

— Внимавай с икономата — посъветва я, а очите му хвърляха весели искрици. — Взех най-надутия, който можах да намеря.

Остатъкът от деня Форест прекара затворен в канцеларията на имението. От време на време при звука на заповедническия глас на Агата къртящ из коридорите, устните му се разтегляха в усмивка. В числото на прислугата имаше и човек, който щеше да се грижи за Болдуин. Възнамеряваше да го премести в източното крило на замъка, тъй като не желаше да споделя компанията на злобния старец. За

Гретхен беше наета специална жена, която щеше да се заеме с възпитанието на госпожицата — по отношение на външния ѝ вид, който трябваше да отговаря на положението ѝ, и поне най-основните правила на етикета.

Самият той, загледан през осветения от слънцето прозорец на канцеларията, седнал пред подвързаните с кожа томове, в които се описваха значителните измерения на наследството му, разтърси глава. Трудно беше все още напълно да осъзнае сполетялото го щастие. Свикнал в миналото да притежава единствено дрехите на гърба си, сега се чувстваше объркан от мисълта, че може да се разпорежда с такава огромна собственост. Тежеше му товарът от нея и му се искаше да се върне старото положение.

Питаше се дали Лизбет е научила новината. Би желал той самият да ѝ я съобщи, да се срещне с нея, да я прегърне и да сподели преживяното след станалото чудо. Би желал да я доведе тук, да я разходи из големите празни коридори и двамата да започнат разглеждането на стаите, стояли дълги години заключени.

Копнежът му по нея беше така всепоглъщащ, както винаги. Няколкото седмици, в които бяха издържали разделени, не бяха намалили дори с частица желанието му да я вижда. В крайна сметка разлъката като че бе изострила желанието.

Слънчевите лъчи вече падаха косо, когато погледът му се зарея към запуснатите градини. Буренясали, обрасли с храсталаци и тръни парчета земя бяха това, а не градини. Тук-там рози уморено се опитваха да надигнат главици, борейки се храбро със задушавачите ги плевели. Някога величествени тисови дървета, сега се задушаваша в обвилите ги бръшлянови пипала. Но не разполагаше със средства, които да отдели за армията градинари — да разчистят навсякъде, да засадят и да поддържат едно цветно царство. Не и сега. Може би по-нататък, следващата година, годината след нея...

Отново видя, че не е в състояние да надникне отвъд настоящото. Човек в неговото привилегировано и с много възможности положение би очаквал бъдещето му да се ширне пред него като централната улица на голям град, но всъщност не беше така. Всичко тънеше в мъгла, както обикновено.

Изведнъж някакво ярко цветно петно пресече спокойния пейзаж и пребяга пред погледа му. Форест се наведе към стъклото, което беше

толкова старо и издраскано, че разкривяваше гледката. Човешката фигура се носеше през високата до коляно трева на моравата, после зави по пътеката, водеща към старата, разкривена градинска беседка.

Форест се намръщи. Каква работа имаше в имението му Скоти Стоун?

Младежът се спря под едно дърво и след като се огледа, протегна небрежно ръка и откъсна праскова от натежалите от плод клони. Сетне кръстоса крака, побутна назад кепето си и зачака.

Точно тогава се появи Гретхен, носеща се над туфите трева, облечена за пореден път в рокля на лейди Седжмур.

Форест присви очи, обзет от подозрения. Сега той считаше себе си отговорен за съдбата на Гретхен, след като Болдуин явно бе неспособен да изпълни подобна задача. Освен това Форест се беше привързал към нея, а освен това дългът и благодарността му към девойката бяха неизмерими и той смяташе да я покровителства с най-грижовно настойничество. Изкусително красива и невинна, Гретхен не биваше да се среща насаме с млади мъже в беседката, особено ако те бяха безочливи и нагли като Скоти Стоун.

Форест въздъхна. Налагаше се определената да се грижи за младата лейди прислужница да бъде изтръгната от лапите на Агата и изпратена да доведе веднага немирницата. А в бъдеще щеше да се наложи Гретхен неотстъпно да бъде придружавана.

Не успя да изпълни намеренията си. Едва бе стигнал до голямата зала, когато от вътрешния двор се разнесе врявата на голяма суматоха. Форест беше не само изненадан, но и доста благодарен на неочакваната поява на иконома, който — с умението и респекта на добре обучен слуга — отвори вратата и с важно кимане въведе в залата млада дама и един господин. В лицето на мъжа Форест разпозна подполковник Бевинс от Лондон.

Същият този господин Бевинс — офицер на средна възраст, облечен в пътен костюм от туид, върху чието лице се забелязваха най-вече бакенбардите, за момент изглеждаше стъписан. С вдигната нагоре глава той преценяваше височината на огромната, впечатляваща с възрастта си зала. После, при вида на приближаващия се към тях Форест, го поздрави с несвойствена за него прочувственост.

— Капитан Йорк, стари друже! Не съм очаквал такова нещо. Отидох в селото да попитам къде бих могъл да ви намеря и някакъв

човек ме упъти *насам*. — Бевинс прочисти гърлото си, очевидно все още объркан. — Криел сте от мен. Маркиз, не по-малко.

Форест постави ръка на рамото на мъжа.

— Уверявам ви, аз самият научих за титлата съвсем наскоро. Би могло да се нарече случай на объркана самоличност — добави той неопределено в желание да си спести подробностите.

Очите му се преместиха към придружителката на Бевинс — в елегантен зелен пътнически костюм, с привлекателно изразително лице и коса с цвета на косата на Лизбет.

— Ъ-ъ, извинете ме — изгърмя гласът на полковника, — забравих да ви представя дъщеря си.

Дъщерята се казваше Беатрикс и Форест прецени, че не е повече от двадесет и една години. Тиха и грациозна, интелигентна и не е досадна — за втори път мислената асоциация с Лизбет сама се налагаше.

— Съжаляваме, че пристигаме непоканени, лорд Седжмур — съдържано каза тя. — Бяхме на път към Скарбъро, където ще гостуваме на роднини, и тъй като татко имаше да обсъжда някаква работа с вас, надявахме се, че няма да имате нищо против посещението ни. — Главата ѝ леко се наведе, а очите огледаха мрачното помещение. — Надявам се, че не сме дошли в неудобно за вас време...

— Ни най-малко — отвърна Форест непринудено, докато си блъскаше главата над въпроса къде би могъл удобно да настани гостите си да не дишат прах или да обират с дрехите си паяжини. Най-накрая реши, че терасата е подходяща. Каменните плочи, които я покриваха, бяха пропукани и между тях растяха бурени, но поне дъждовете редовно ги бяха измивали.

— В почивка съм този месец — заяви подполковник Бевинс и седна в стол от ковано желязо с пищна украса. От мястото си добре виждаше неразборията в градината. — Реших да заведа Беатрикс на север, на гости у роднини по майчина линия. Боя се, че донякъде ги пренебрегваме, откакто госпожа Бевинс се помина преди две години.

Форест измърмори няколко подходящи съболезнователни думи и хвърли поглед към Беатрикс. Наистина фино и нежно създание. Най-вероятната причина още да не бъде омъжена вероятно беше траурът. Много красива жена, в профил удивително прилича на...

Ходът на мислите му го накара да се намръщи и той насила отклони поглед.

— Реших да дойда и лично да говоря с теб — продължи Бевинс. — Не само от нетърпение да се добера до това, което си написал по време на престоя си тук, но и защото мислех да те убедя да се върнеш по-бързо в Лондон. — Главата му се извъртя и погледът му обходи вековните сиви стени, издигащи се зад гърба му. — Но, изглежда, си имаш по-интересно занимание, дявол да го вземе.

Форест се разсмя.

— Въпреки това бих желал да поговорим.

Бевинс проницателно го изгледа.

— Твърде много са в кръвта ти приключенията, за да приемеш лесно спокойния живот на провинциалист, а?

Очите на Форест се спряха отново върху Беатрикс.

— Нещо такова.

— Радвам се да го чуя. В такъв случай целта ми не е съвсем без перспективи може би.

Форест изпита облекчение при появата на прислужница и лакей, които избутаха навън количка с освежаващи напитки и храна, въпреки че колелата ѝ скърцаха, а на слънчевата светлина ленените салфетки изглеждаха овехтели. Все пак апетитният аромат на сладкиш и парата от сребърния чайник говореха за искрено гостоприемство.

Домакинът прикри една усмивка с ръка. Можеше да си представи Агата, скрита някъде във вътрешността на голямата къща, да сипе тиранично команди във всички посоки, а в същото време очилата ѝ, както винаги, заплашват да се изхлузят от носа ѝ.

— Бил ли сте някога в Афганистан, капитане? — попита Бевинс, усилено зает с унищожаването на второ парче сладкиш.

— Един или два пъти — отвърна Форест, загледан в златистите отблясъци на слънцето в косата на Беатрикс.

— Така си и мислех. Знаете ли езика?

— Прилично.

— Бихте ли се върнал там?

— Може би.

При тези думи Беатрикс повдигна очи към домакина и погледите им се срещнаха за кратко, преди Форест отново да насочи своя към баща ѝ.

— За какъв период е назначението? — бе следващият му въпрос.

— Най-много няколко месеца. Зависи, разбира се, как се справяш. Как е коляното?

— Все по-добре.

— Браво. — Бевинс спря да дъвче и повдигна рошава вежда. — Не си завързал нови сърдечни връзки, предполагам. И не ти предстои сватба?

— Не. — Преди да отговори, Форест забеляза, че Беатрикс старателно държеше погледа си сведен надолу.

— Не знам как досега си успял да избегнеш брачния хомот, но не мога да твърдя, че този факт не ме радва. От това професионализмът ти само печели. — Бевинс побутна дъщеря си. — При, във... професията на капитан Йорк най-добре е човек да няма семейство. То разколебава храбростта на мъжа, който оставя след себе си вкъщи вайкаща се съпруга, ако ме разбираш какво искам да кажа.

Дъщеря му повдигна глава и впери във Форест ясните си зелени очи.

— Сигурна съм, че разбирам.

Същата вечер Форест имаше възможност да се удиви на резултатите от извършената работа на новата прислуга. За вечеря беше изчистен и подреден друг салон — по-малък, но по-уютен от голямата зала, а поднесените блюда се отличаваха ако не с разточителство, то поне с добър вкус. Слугите бяха издокарани в ливреи в синьо и слонова кост и по всяка вероятност ги бяха изровили от някой прастар сандък — очевидно дело на Агата. Нито една от униформите не беше по мярка на човека, който я носеше, и може би постоянно зачервената физиономия на обслужващия ги лакей се дължеше на неудобството от бричовите — по-къси с десетина сантиметра от необходимото. Форест мислено си отбеляза да снабди на другия ден Агата с пари за нови униформи.

След като първоначалната му приятна изненада от направените подобрения в обстановката отмина, Форест за пореден път се улови, че вниманието му е насочено към Беатрикс. Съвсем импулсивно той бе поканил нея и баща ѝ да прекарат в имението не само тази нощ, но ако желаят, да се отбият и на връщане след гостуването си на север. С приближаване края на вечерята Форест с безпокойство установи, че през цялото време основното му занимание е било да търси какво

точно в лицето на гостенката му напомня за Лизбет. Неведнъж му се бе налагало да се опомня и да откъсва вторачения си поглед от очите, веждите, носа или устните ѝ.

Галантно ѝ предложи ръката си за вечерна разходка из градината и се зарадва, когато тя прие. В съзнанието му проблесна мисълта, че дори косата ѝ да беше тъмна, а чертите на лицето не толкова изящни, пак щеше да открива в поведението ѝ паралели с Лизбет. Защото му се искаше да ги открива, защото болезнено го желаше.

Вечерта беше прохладна и спокойна, сякаш се приготвяше за идващата нощ. Откъм градините, в по-ниското, през разперените клони на дървета проблясваше реката и Форест ясно чуваше неизменния ромон на водите ѝ. Долавяше се мириса на влажен мъх по бреговете ѝ, а увилите се около моста къпинови храсти сигурно бяха отрупани с тъмночервени плодове. Папурът може би също бе избуял нависоко, с мъхнати кафяви стъбла, а песъчливият бряг излъчваше топлина.

Поемайки дълбоко наситения с аромати въздух, Форест все по-остро усещаше присъствието на жената, крачеща до него — звука от всяка нейна стъпка, шумоленето на полите на дрехата ѝ, накланянето на главата ѝ с грижливо направена прическа. Пътят им криволичеше из мрака, сред уханието на рози, а в това време меката ѝ длан беше спокойно отпусната в ръката му. В ушите му звучеше тихият ѝ глас и той съзнаваше, че всъщност не Беатрикс е до него в този миг. Не близостта на Беатрикс го възбуждаше и кипваше кръвта във вените му от желание.

Не към дъщерята на подполковника бяха насочени мислите и чувствата на Форест. А към съпругата на лорд Торп.

Лейди Торп беше някъде наблизко. Той долавяше присъствието ѝ, но въпреки че очите му непрекъснато се стрелкаха към притъмнените шубраци и полето, синкави в здрача, не можа да я зърне и за миг.

Но Лизбет го виждаше — своя любим, който бавно се разхождаше под ръка с друга жена, красива и много млада. Наблюдаваше ги, притаена под широкия чадър на едно дъбово дърво, недалеч от моста, облечена в розова лятна рокля. Беше дошла дотук, за да го намери, без да може повече да се съпротивлява на желанието да го види. През целия следобед, докато крачките ѝ бяха измервали неуморно верандата на Уексфорд Хол, реката я беше зовала, нашепвала

й беше къде да се притаи, за да зърне Енвил. Беше отказала да вечеря или да се занимава в стаята си с ръкоделие, а изчака Силван да се унесе в креслото си, за да се измъкне от къщата.

Сега очите ѝ следяха Форест и спътницата му. За момент те изчезнаха от погледа ѝ, преди отново да ги съгледа в полумрака на терасата. Видя мъжа да отваря остъклените врати и да поставя за кратко време ръка на кръста на дамата, преди да я последва в помещение, откъдето топла светлина разпръсваше лъчите си и навън.

Лизбет не помръдна от мястото си още час — загледана в белите цветчета на розов храст, които изглеждаха сапфирени в нощната тъма; загледана в листата на копривата, които се свиваха с падането на здрача; загледана в папратите, които се покриха с капчици влага. Надявала се бе, че зовът на реката ще привлече и Енвил по същия начин, както нея, че ще събуди у него същото непреодолимо желание, както нейното. Продължи да чака, но той не се появи.

Спусна се надолу до реката и опря гръб в моста. Камъните все още пазеха топлината на залязлото слънце.

Може би наистина бе дошъл краят на младежката ѝ любов, на любовта в живота ѝ... Окончателно, завинаги. И това не се дължеше на разлъка, време или фатално обстоятелство. Тя беше направила избора на острова — честта преди сърцето — със собствената си свободна воля.

Нейният избор бе причината Енвил да стигне до твърдото убеждение да се разделят и моментът на раздялата, както личеше, наистина беше настъпил.

Беше разтърсена от извода на разсъжденията си. Никога не бе допускала сериозно възможността това наистина да се случи. Особено през последните седмици. След новината за неочаквания поврат в живота на Форест Йорк тя се бе вкопчила още по-силно в надеждата, че като маркиз на Уинтърспел той няма да пренебрегне правата и възможностите, които произтичаха от рождението му. Той трябваше да остане, още повече тя добре познаваше склонността му към иронията. А при положение, че остане, нямаше ли да пожелае да възобнови тайните, болезнено сладки срещи на мястото, което те считаха за свое? Беше ли в състояние да устои на магическата им сила?

Вероятно беше намерил сили да се противопостави на магията, продължиха болезнено да текат мислите на Лизбет. Лорд Никълъс

Седжмур беше една завидна партия за женитба — собственик на огромен имот, който да премине у наследниците му. И трябваше да има съпруга. Той вече се разхождаше в интимната компанията на млада и красива жена. Тя ли е бъдещата лейди Седжмур? Тя ли ще му роди наследник, който да обича... и да знае, че е негова плът и кръв...

Стресна я шум от стъпки по неравната пътека и Лизбет разтревожено се обърна, стаила дъх, с взрени в тъмнината очи.

Той идваше към нея.

Нито забави крачките си, когато я видя, нито произнесе дума. Просто приближи, сграбчи я в ръцете си и я целуна. Сякаш бент се срути под напора на приливна вълна.

Тя се огъна назад под бурния напор и той подложи едната си ръка зад главата ѝ, за да я подкрепи, а другата с рязко движение притисна бедрата ѝ към неговите. Ръцете му сякаш не можеха да се наситят на допира с нея. Пръстите му се заровиха първо в косата, после се спуснаха към извивката на талията и продължиха надолу. Целувките му ставаха все по-алчни и страстни и Лизбет затвори очи в наслада и невероятно облекчение, защото Енвил не бе успял да намери сили и да сложи край на връзката помежду им. Не бяха помогнали нито охладнелите им отношения, нито волята му да следва взетото решение, нито дори проклетата му мъжка гордост. Това, което ги свързваше, не можеше да бъде унищожено и беше пълно с живот, както винаги е било.

У него се бе отприщил някакъв гняв, първичният стремеж на мъжа за надмощие, а може би и за някаква своя справедливост. Но тя не се противеше, защото съзнаваше, откъде извира той. Беше се опитал да стои далеч от нея. Беше! Но се бе провалил и тази безизходица го хвърляше в отчаяние.

Целувките му се спуснаха по врата ѝ и той започна да разкопчава горните копчета на роклята ѝ. Огънят на желанието му да я притежава никога нямаше да угасне, помисли или по-скоро почувства Лизбет опиянена. Той не можеше да го изгаси.

Тя стисна ръката му и със съжаление я отклони към устните си.

— Трябва ли да те наричам Никълъс? — Думите ѝ го върнаха към реалността, от която Форест се бе отдалечил с бясна скорост. Те предизвикаха усмивка върху устните му, долепени до нейните въпреки раздражението му.

— Не. Трябва да ме наричаш милорд.

— О, Енвил! — възкликна Лизбет и развълнувано се разсмя. — Не е ли това едно чудо? Бях направо зашеметена, когато научих. *Маркиз на Уинтърспел*. Трудно е за възприемане.

И двамата за кратко замълчаха, опитвайки се да си представят как ли щеше да се промени целият им живот, ако чичото на лорд Никълъс Седжмур не бе ограбил полагащите му се права.

— Но как успя да разбереш истината? — продължи тя настойчиво.

— Сполучих да се добера само до откъслечни части от историята.

Форест направо изпитваше необходимост да се докосва до нея и затова се протегна и улови кичур от косата ѝ. После остави копринените нишки да изтекат през пръстите му.

— Запознавала ли си се някога с Гретхен Сендаун?

— Нещастното малоумно момиче...

— Тя не е малоумна — прекъсна я остро Форест, сам изненадан от защитата си. — Просто по свой начин се държи детински. Както и да е, тя открила дневника, писан от майка ми, в който се споменава — той потупа рамото си — този не толкова прокълнат, както се оказа, белег. Нямам представа как момичето го е забелязало, но подозирам, че ме е шпионирала, когато се е случвало да работя навън без риза. По най-загадъчен начин тя ме покани да прочета дневника, като ме увери, че съдържанието му ще бъде изключително интересно за мен. Кое то и сторих.

— А старият маркиз?

— Той е мой чичо — отговори Форест и се впусна да обяснява в подробности гнусното деяние на родственика си.

— Как ще постъпиш с него?

Форест сви рамене.

— Няма да го изхвърля от замъка. Все пак и той има някакви права над него. Само дето за времето на управлението си е успял да го съсипе. Ще трябва да минат години на грижливо стопанисване, преди имението да започне да носи богатия доход, както е било в миналото. А и ремонтите... — въздишката, с която прекъсна думите си, беше красноречива.

Лизбет сведе глава и отклони поглед към малкия водовъртеж, който клокочеше близо до краката ѝ. Когато заговори отново, в гласа ѝ се бореха надежда и страх.

— Ами значи, ти ще останеш...

Форест не отговори. Вместо това той заговори с тона на съблазнител.

— Знаеш ли какво, не съм дошъл тук да водя разговор. Ето за това дойдох...

И за да обясни защо, той впи устни в нейните и дрезгаво изстена, когато тя му отвърна със същата жар, а ръцете ѝ обвиха главата му. Лизбет искаше да получи от него по-конкретен отговор за бъдещите му планове, искаше да го разпита за жената, с която се бе разхождал само преди час. Но не го направи. Времето тази нощ беше скъпоценно и бързо изтичаше.

— Какъв е този шум? — запита малко по-късно Лизбет и леко се отдръпна.

Двамата се заслушаха и доловиха изблик на смях, определено женски, придружен от шумолене в шубраците на няколко метра от тях.

— Това момиче ми създава само грижи — изръмжа Форест, убеден, че Гретхен отново е решила да го шпионира. — Движи се като моя сянка. Крайно време е да я постегна.

Той закрачи по пътеката към един отрупан с цветове храст и се огледа кръвнишки, когато смехът прозвуча още по-близо. Разгърна дългите, спуснати като завеса клони на върбово дърво и зад тях налетя не само на подопечната си, но и на... Скоти Стоун.

Захвърлил ризата си, младежът беше легнал върху полуоблеченото тяло на Гретхен и беше толкова погълнат от страстта си, че сетивата му не доловиха чуждото присъствие.

Гледката на младия нехранимайко докара Форест до бяс. Този проклет хлапак вечно прекрачваше позволените граници, не се съобразяваше с положението си, не познаваше уважението. Беше си позволил да дразни и предизвиква Форест, дори го беше ударил. А сега се развличаше с момиче, което не само бе поверено на опекунството на Форест като негова братовчедка, но и най-вероятно не можеше да си даде сметка за последствията от волностите, които си разрешаваха с нея.

Без да обръща внимание на вика на Лизбет, той сграбчи Скоти за ръцете и с един замах грубо го изтегли назад.

— Стой далеч от нея!

Мигновената реакция на младежа бе да отвърне на неочакваното нападение с юмрук, който Форест съумя да избегне, преди да отблъсне следващото, по-енергично нападение.

С изкривено от гняв лице и тежко дишащи гърди Скоти изкрещя:

— Нямах никакво право да ме разделяш от нея!

— Имам всички необходими права за целта — заяви Форест спокойно. — Нося отговорност за нея и имам намерение да я пазя далеч от безнравствени подлещи като теб, които си търсят удоволствия за една нощ.

До този момент Гретхен надзърташе иззад храста като ням свидетел. Сега се измъкна от там и застана зад гърба на Скоти с явното намерение да го поддържа. С вид на настойник, чиято воля не е зачетена, Форест се взря ядосано в нея, но тя отвърна на погледа му с неустрашимо упорство. Съюзването ѝ с наглия младок вбеси братовчед ѝ още повече. Очевидно Скоти — по мнението на Форест — я беше въвлякъл във връзка, от която тя можеше само да пострада. След като веднъж я лиши от девствеността ѝ и самохвално разнесе новината сред селските момчетии, хлапакът щеше да изгуби всякакъв интерес към нея.

— Аз я обичам — обяви младият мъж предизвикателно и прекъсна мрачните разсъждения на Форест. — Възнамерявам да се ожена за нея, дори ако за това трябва да избягаме отгук.

Ужасно усещане, че е попаднал в миналото, обсеби съзнанието на Форест. Погледът му обхвана непокорното изражение на Скоти, раздърпаната му външност и гордата му въпреки всичко стойка; разбърканата коса и удивлението в очите на Гретхен... Гледката на двамата млади възбуди у него силна, пълна с носталгия симпатия. Гласът му прозвуча по-смирено:

— Тя не е подходяща съпруга за теб, момче — пусна в ход убедителността на разума, а не на силата. — Тя не би могла изобщо да бъде съпруга. Тя е...

— Тя не е откачена, както мислят хората — сръза го Скоти и зае отбранителна позиция. — Тя е умна и интелигентна и държи на мен. Както и аз на нея. Вярно е, че се различава от всички, но ние ще се

преместим далеч отгук, където никой няма да ни познава, и аз ще се грижа за нея. Дядо ѝ не може да ни попречи заради разликата в положението ни. Защото никой надут лорд няма да я вземе за жена и причините са тези, които ти посочи.

След като вдигна ризата си от земята, с войнствено издадена брадичка Скоти отсече в заключение:

— Така че — остави ни на мира!

— Не! — препречи му пътя Форест с цяло тяло. — Никога няма да го допусна. Гретхен не е в състояние да осъзнае тежестта на тези отговорности, които бракът налага. Умът ѝ е твърде невинен, детински в много отношения и най-вероятно е да остане такъв завинаги.

Със смачкана на топка риза в ръцете си Скоти пристъпи напред и Форест съзря в очите му решителност, присъща на зрял мъж, която по-рано не бе забелязвал у него.

— Тя е млада и нищо не я обвързва — твърдо заяви момъкът. — За мен важи същото. Никому не вредим с постъпките си.

Силно обезпокоена, Лизбет се приближи така, че рамото ѝ докосна ръкава на Форест. Разтърси я мисълта, че синът ѝ ще я изостави. Тъжно ѝ бе и от това, че той не е доверил тайната си връзка с Гретхен на нея. Ако го беше сторил, вероятно щеше да им помогне, щеше да намери начин...

Сега очите на Скоти се приковаха върху Лизбет. В тях тя прочете голямата му обич към нея — обичта на дете към своята майка, и в същото време видя искрици на обвинение. Лизбет отвори уста да заговори, да му обясни някак си, но преди да успее да произнесе и дума, младежът отмести погледа си към Форест и нагло хвърли в лицето му:

— Аз поне не прелюбодействам с нечия съпруга.

За момент грозното обвинение увисна и затрептя във въздуха около тях. Лизбет замръзна, втренчена в Скоти, а в гърлото ѝ заседна и замря вик на болка, който идваше от дъното на душата ѝ.

Когато пристъпи към дръзкия си противник, в очите на Форест се четеше убийствено презрение.

— Ти се отнесе несправедливо към тази, от която си получавал само грижи и любов. С какво друго си ѝ се отплащал, освен с работата си като неин прислужник, за която щедро си бил възнаграждаван?

Отговор не последва и Форест продължи:

— Аз ще ти кажа с какво. С лицемерие. Разказвал си истории на съпруга й, който е по-нормален, отколкото ти си мислиш. Донасял си му истории, които създават изопачена представа за действителното състояние на нещата. Представял си мотивите, които са те ръководели, за добронамерени, макар че прекрасно си знаел, че се ръководиш най-вече от желанието да ми отмъстиш. Мога да ти кажа, че твоите лъжи мен изобщо не са ме засегнали, но те причиниха незаслужени страдания на лорд Торп и господарката ти. Ти — завърши той обвинителната си реч — никога не си притежавал и капчица чест.

Всяка дума сякаш се забиваше смъртоносно и сразяваше младежа. Известно време той стоеше като гръмнат. После под внезапния напор на безпомощна ярост юмрукът му се стрелна напред.

Форест реагира моментално и вдигна ръка за ответен, убийствен удар.

— *Heee!* — изкрещя ужасена Лизбет към него, докато гласът й изтъня, удавен в мъка и отчаяние. — За бога, не! Форест! Та това е синът ти!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Дори въздухът около тях сякаш замръзна. Може би в този миг беше подухнал вятър, може би нощна птица бе изпърхала с криле, може би реката продължаваше бълбукащия си бяг. Нямаше кой да чуе звуците им. Защото се чуваха само думите на лейди Торп и ехото им. Сребърният рог на луната, който се показваше зад Кулата на Уинтърспел, като че ли също поспря пътя си и се заслуша.

Тласнат сякаш от невидима сила, Скоти Стоун залитна назад. Лицето му бе сковано от нежелание да повярва. Безкрайни секунди той просто се взираше в мъжа, току-що открит като негов родител, и явно търсеше някакво потвърждение на страхотното желание думите на Лизбет да се окажат неверни.

Лицето на Форест не се виждаше в тъмнината, но Лизбет знаеше, че очите му са приковани върху Скоти. Два фенера близнака, прорязващи непрогледния мрак. Можеше да отгатне, че умът му се опитва да определи възрастта на момчето и да я свърже с деня, когато се бяха любили под моста. Виждаше как отделни фрагменти намираха едно по едно мястото си в съзнанието му — нейното пътуване до Италия, свързаната с него женитба с лорд Торп, особената ѝ, необяснима досега привързаност към един непокорен млад слуга.

Въпреки тъмнината и побелялото от враждебност лице на Скоти Форест съзираше претворени майчините черти у сина си. Виждаше ги така, сякаш бе прогледнал секунда по-рано. Там виждаше и свои черти, смесени с тези на Лизбет, за да създадат тяхното дете. Лицето срещу неговото разреши загадката, която го беше измъчвала, даде отговор на въпроси, за които досега нямаше отговор.

Почувства се разкъсан от противоречия. Срамуваше се, че не бе изпитвал никаква симпатия и топлина към момчето, а се бе отнасял към него винаги с неприязън. Никакъв вътрешен глас не заговори у него, че между тях съществува кръвна връзка, което го караше да се чувства като глупак. Но най-силно от всичко бе безкрайното му съжаление за отнетата възможност да бъде баща, да люлее в ръцете си

златокосо бебе, което да расте под топлите му грижи и да поеме, наставляван от него, своя път в живота. Съдбата беше лишила Форест от нещо неизмеримо по-значимо от титла и богатство — беше му откраднала сина.

— Не е истина! — извика Скоти и гласът му се заблъска в сводовете на моста. Погледът му се местеше безпомощно от Форест към Лизбет и обратно, но не намери подкрепа на твърдението си нито в суровите черни очи на мъжа, нито в плувналите в сълзи лешникови очи на майка си.

— Истина е, Скоти — тъжно отрони Лизбет. — Трябва да повярваш.

— Защо трябва да вярвам? Защо? — нахвърли се той ядно върху нея. — Защо ми е да вярвам, че си държала като прислужник сина си през целия му живот и си му плащала, за да ти слугува, докато ти самата си живяла като кралица в царски палат!

— Скоти! — Викът на Лизбет натежа от скръб. — Мислиш ли, че съм *искала* да пазя тайната на рождението ти? Мислиш ли, че е било моя приумица или пък че съм се срамувала от теб? Не съм се срамувала. Винаги съм те обичала. Но когато ти се роди, самата аз бях дете под строгия контрол на баща си. Тогава ми се струваше, че той ще те отнеме от мен завинаги. Направих най-доброто, което можех, за теб — измъчвана постоянно от желанието да ти доверя тайната на раждането ти и твоя произход. И сега съжалявам, че се наложи така мъчително да я научиш. Но идването ти на тоя свят беше в разрез с всички норми и щеше да бъде истинско безумие да бъде публично обявено. Щяха да бягат от теб като от чума — промърмори накрая тя, спомняйки си за Енвил.

— Въпреки това не мога да ти простя, че си крила от мен! — извика Скоти, който под напора на чувствата изобщо не можеше да разсъждава. — Мисля, че така е било изгодно за теб, а не за мен.

Форест пристъпи между тях.

— Трябва да имаш пълно доверие на преценката ѝ, Скоти. Нямах представа в какво положение е била майка ти.

— Изобщо ѝ нямам доверие. Защо трябва да ѝ имам доверие?

— Струва ми се, че трябва да се гордееш, че тя е твоя майка — отговори сериозно Форест.

— А за това, че ти си мой баща? — разсмя се горчиво синът му. — Трябва ли и това да ме прави щастлив? Теб радва ли те откритието, че именно аз съм твоя отдавна изгубен копелдак?

— За бога, Скоти... — възкликна Лизбет и лицето ѝ се сгърчи. — Умолявам те, вземи думите си обратно!

— Недей, Лизбет — прекъсна я невъзмутимо Форест. — Не го обвинявам. Бог ми е свидетел, че не ми е трудно да разбера какво преживява.

Търпението на Форест, вместо да успокои Скоти, разпали още повече злостната му враждебност.

— Може би трябва ужасно да се гордея — подметна той подигравателно. — Все пак майка ми е графиня, а баща ми — чистокръвен маркиз. Като се има предвид това, вероятно ще успея да заема висока длъжност в йерархията на прислугата ѝ, и то сигурно скоро, а може би ще си имам и собствена стая.

— Горчивата ти ирония не е от полза за никого — с убедителен глас се опита да го успокои баща му. — Предлагам ти един-два дена да размислиш. Може би тогава нещата ще ти се видят различни. Ние тримата имаме много да изясняваме помежду си.

— Без мен — заяви Скоти и улови ръката на Гретхен. — Ще ви улесня — ще напусна Уинтърспел и никога няма да се върна. И не се притеснявайте — допълни с презрителна усмивка, — тайната ви е в сигурни ръце. Не бих си и помислил да разлая кучетата, като разглася каква *благородна* кръв тече във вените ми.

С тези думи той бързо се отдалечи, повлякъл Гретхен зад себе си. Лизбет понечи да се втурне след него, да го умолява да не заминава, но ръката на Форест прегради пътя ѝ.

— Лизбет, остави го да върви.

Тя се опита да се изтръгне от хватката му, но не успя.

— Лесно ти е да говориш така — нахвърли се върху него. — Не изпитваш никакво добро чувство към него, никакво!

— И как, по дяволите, да изпитвам! — запита я Форест ядосано, приклецил ръцете ѝ. — Криеше грижливо истината от мен, докато се изпари всякаква възможност за нормални отношения между нас. Защо, Лизбет, *защо*?

— Нужно ли е да питаш? — извика тя и го загледа недоумяващо. — Размисли само за момент с пресметливия си мозък и ще разбереш

основанията ми.

— Спестете ми сарказма си, милейди — отвърна ѝ язвително Форест и затегна хватката си. — За бога! Родила си ми син и аз настоявам да узная защо си го крила досега от мен. И колко още щеше да продължаваш да криеш? Ако се съди по импулсивното ти признание, очевидно съвсем не си имала намерението да го съобщиш тази вечер. Смяташе ли изобщо някога да ми го кажеш?

— Поразена съм от това, че изобщо не си в състояние да разбереш — възропта Лизбет. Беше възмутена от обвинителния му тон и от липсата на съчувствие към измъчвалата я дилема. Близо двадесет години тя се беше борила сам-сама да изгради сина им като личност и когато най-накрая беше споделила това бреме с мъжа, който би трябвало най-много от всички да се зарадва на новината, неговата реакция бяха упреци към нея.

— И защо, милейди, трябва да проявя разбиране — не възпря жестокостта си Форест. — Ти ме излъга. Попитах те дали си заченала дете от мен, а ти съвсем хладнокръвно, но по доста патетичен начин, доколкото си спомням, отрече категорично. Защо? Толкова ли ти бе дотежало да износиш и родиш син от мен, та реши да си разчистваш сметките, като ме лишиш от правото да знам за неговото съществуване? Или просто не можа да ми се довериш, защото си се съмнявала, че аз бих използвал наученото, за да нараня Скоти по някакъв начин?

— Е, не може да се каже, че реагира по най-добрия начин, когато научи, не мислиш ли? Без прегръдка, без най-незначителна проява на радост от твоя страна. Можеше да го успокоиш и задържиш — извика разгорещено Лизбет. — Ти предпочете да прогониш сина си. — Тя изтръгна яростно ръцете си и развяла полите на лятната си рокля, се понесе надолу по пътеката към Уексфорд Хол.

Форест инстинктивно протегна ръка да я задържи. После осъзна, че даже да я беше спрял, не можеше да я задържи, и отпусна ръка, загледан как тя се стопява като привидение в нощта.

Малко по-късно в състояние на пълна апатия той също пое бавно пътя към къщи.

Вече в замъка, почувства облекчение, когато научи, че гостите му в негово отсъствие набързо са се оттеглили в приготвените за тях стаи. Махна само вратовръзката и разкопча черния си вечерен костюм, после закуцука към кухненските помещения да търси Агата.

Тя беше там, застанала пред отворен кухненски шкаф, и драскаше бързо някакви бележки върху къс хартия. Обикновено прибраната ѝ сива коса беше в безпорядък, а от преbledнялото ѝ от умора лице личеше, че е на края на силите си. Дори и през черните облаци на терзанията си Форест не можа да не се възхити на работата, която беше успяла да свърши за един ден — да организира прислугата, да наглежда вечерята и оправянето на стаите за гостите и най-накрая да разпредели по помещенията изморените слуги. Надяваше се, че икономът, за когото беше платил толкова скъпо, щеше да поеме част от най-тежкия ѝ товар на другата сутрин. Нямахше да допусне Агата да се преуморява от работа.

— Кап'тане! Мога да продължавам да въ наричам тъй, нъл тъй?
— поинтересува се тя леко притеснена. — Или сега предпочитате по-внушителната си титла?

Форест приседна зад дългата кухненска маса.

— Както предпочиташ, Агата.

— Правех списък на най-необходимите продукти за купуване — обясни възрастната жена и размаха листа и молива. — Направо съм стресната, като си помисля колко ядене ще поглъщат три пъти дневно тия надути лондонски слуги. А, разбир'съ, ша ми се иска да поднасям на вас и гостите ви изискани блюда. Поне готвачката си знай к'ва ѝ е работата.

— Моите поздравления за всички — каза искрено Форест. — И най-много за теб. Почини си добре през нощта. Утре не се преуморявай. Това е заповед.

Още преди да довърши думите си, Агата вече се носеше из кухнята, за да сложи чайник с вода и да приготви чаша и чинийка. Когато отново се обърна към него, тя забеляза равнодушното му лице и измачканите му дрехи и известно време безмълвно го изучаваше, преди да попита:

— Какво има, кап'тане? Честна дума, приличаш на човек, на когото са потънали гемиите. — В гласа ѝ звучеше загриженост, защото вече се бе привързала силно към него.

Той потърка брадичката си и уморено я погледна.

— Налага ми се да ти поискам услуга, която трябва да свършиш още тази вечер. Има ли някой от мъжете, някой лакей например, на когото смяташ, че може да се окаже по-сериозно доверие?

Тя размисли малко, после бавно кимна:

— Да.

Форест извади малко кожено портмоне от вътрешния джоб на самото си и го сложи върху масата.

— В такъв случай предай му това и незабавно го изпрати да го занесе.

Агата протегна ръка, взе портмонето и го пъхна в джоба на престилката си.

— Трябва да се връчи на Скоти Стоун — обясни безстрастно Форест. — Подозирам, че може да бъде открит на гарата да чака сутрешния влак. С него трябва да е и Гретхен.

Агата не успя да сдържи удивлението си.

— Да не би този малък негодник да се кани да бяга с нея? — възкликна тя и вдигна ръка към гърлото си.

— Няма причина да се съмнявам, че тя е с него по своя воля.

— Но ти нали няма да ѝ разрешиш... — Възрастната жена изглеждаше потресена.

— Повярвай ми, Агата, не проявявам лекомислие в случая. Но Гретхен е достатъчно голяма. Единственият начин да ѝ попреча да замине, е да я превърна в затворничка тук. И ако все пак успее да я върна обратно сега, въпрос на време е следващото ѝ бягство от клетката.

Капачето на чайника затрака пронизително. Агата го свали от огъня с нетърпеливо движение и бързо наля чаша чай за Форест, която постави пред него.

— Но момичето е... — Тя се запъна, несигурна какво определение да използва.

— Знам. — Форест остана загледан известно време в парата, която се виеше над чашата му, после продължи: — Но се чудя дали представата ни за нея е правилна, дали не сме я подценили някак си. Не трябва да се забравя, че целият ѝ живот е протекъл в съжителство с един изкуфял, безмозъчен старец, който изобщо не се е грижил за образованието ѝ и не ѝ е дал никаква възможност да влезе в

обществото. Може би самотата я е принудила да си изгради свой въображаем свят, където да се чувства удобно. Сега друг човек ще се погрижи за нея и тя ще заживее по-нормално. Да се надяваме, че и тя самата ще се развие като нормално човешко същество.

Видът на Агата издаваше съмнението ѝ. Тя свали очилата от носа си и започна енергично да ги бърше с тъгълче от престилката си, като че ли така намираще отдушник на вълнението си.

— Ами Скоти Стоун? Честно казано, вярва ли ти се, че го е грижа за нея?

— Такива бяха думите му.

Агата с въздишка постави очилата обратно на носа си и потупа портмонето в джоба си.

— Да отивам ли за лакея?

Форест кимна.

— Спомняш ли си с каква рокля беше облечена Гретхен днес? Опиши му я и няма да му е трудно да познае девойката. И още нещо, Агата. — Погледът му подсказваше, че няма да приеме възражения. — След като човекът ги открие и им връчи парите, не трябва да казва, че са от мен. Трябва да каже, че ги изпраща лейди Торп. Ясно му го обясни.

Последва тишина, в която очите ѝ се опитваха да го различат. Форест прокара ръка през своите. Те изведнъж бяха станали пусти.

— Искам да дам възможност и на двамата, това е всичко... Най-много, с което мога да им помогна.

Раменете му се приведоха, сякаш върху плещите си носеше целия свят.

— Скоти е мой син — добави той.

Ръката на Агата похлупи неговата върху масата.

— Зная, кап'тан Йорк — произнесе тя безкрайно внимателно. — Можех да ви го кажа. Можех да ви го кажа в нощта, когато момчето дойде в къщата ви и стовари юмрука си в лицето ви.

— Е, мила моя — започна Силван, когато заедно със зората се появи на терасата на Уексфорд Хол следващата сутрин, — знам, че новината ще ти бъде безкрайно неприятна, но се опасявам, че младият ти прислужник е избягал.

Лизбет седеше с чаша изстиващо какао в ръката си, напълно бездушна и безразлична.

— Чух за това.

Съпругът ѝ се доближи и, втъкнал палци в колана си, безмълвно се загледа към реката. Видът му подсказваше, че иска да ѝ каже нещо, но не знае точно какво.

— Знаем, че в сърцето ти винаги имаше място за него — осмели се най-сетне да изрази разбирането и съчувствието си той.

Лизбет кимна без желание за повече коментари, облекчена, че лорд Торп няма да научи тайната ѝ. Нощта беше изцедила до капка способността ѝ да чувства и усеща. Беше я прекарала, проливайки сълзи за загубата на сина си и свадата с Форест. Напълно се беше провалила и при бащата, както и при сина, въпреки че винаги се бе опитвала да следва добре обмислената преценка на нещата, свързани със самоличността на Скоти и със сложната мрежа, оплетена около нея.

Силван придърпа едно кресло до нея и седна. Лъчите на ранното лятно слънце се пречупиха в разноцветните камъни на пръстените му. Той протегна ръка и нежно я положи върху тази на жена си — така показва, че усеща нейното безпокойство и е достатъчно деликатен да не я разпитва.

Учудваше я промяната в него. Откакто се беше възстановил от ужилванията, беше станал по-тих от всякога, по-малко склонен към патетични изблици. Още по-обезкуражаваща беше промяната на отношението му към нея. Въпреки че почителността в поведението и обожанието в погледа му оставаха същите, както преди, бяха изчезнали съпътстващите ги плачливи молби. Дори приближаването на средата на лятото и свързаното с това събитие не пораждаше никакви намеци, което караше Лизбет да се чувства едновременно облекчена, виновна и загрижена от тази промяна. Явно Силван бе преодолял бърливостта и изблиците си на възторг. Но сега те бяха заменени със странно униение.

— Струва ми се, че бих искал да скицирам тази гледка — каза графът и кимна към градината, където море от цветя се полюшваше във вълните на ярките им багри. — Особено ме привлича играта на светлината под хортензиите. Виждаш ли как се мести, гълъбице моя?

Тя му се усмихна и хвърли разсеян поглед към отдалечените цветове. След нещастния случай, за чиито причини Силван не пожела

да говори, тя нареди всички големи саксии да се махнат от терасата, а най-близките до къщата цветни лехи бяха разкопани и засадени наново само със зелени храсти, които не цъфтят.

— Ще ти донеса хартия за рисуване и моливите — предложи Лизбет, остави чашата си на масата и се изправи. Радваше се да вижда как се връща интересът му към стари негови занимания и беше готова да стори всичко, зависещо от нея, да го окуражи.

Преминавайки през хладни, излъскани зали, тя стигна до библиотеката и влезе вътре, като първо поздрави папагала, кацнал на пръчката си, после продължи към бюрото на Силван. Както винаги, то беше разчистено и подредено — в едно чекмедже беше пъхната скорошната кореспонденция, в друго — писалки и мастило, в трето, най-ниското — снежнобяла хартия. Лизбет отброи четири или пет листа от хартията за рисуване и вече се канеше да затвори чекмеджето, когато пред очите ѝ се мярна писмо. Заклещено в пролуката между чекмеджето и бюрото, то почти се бе разкъсало наполовина. С мисълта, че сигурно се е хлъзнало там незабелязано, лейди Торп внимателно го измъкна от цепнатината, за да не го повреди повече. Докато се опитваше да го стори, тя зърна името си, ясно изписано в началото, и очите ѝ пробягаха надолу по редовете.

„Обичам те, моя Лизбет, живот мой. Опитах се да ти дам всичко, което можеше да се купи със злато. Обожавах те, възхищавах ти се, коленичил в краката ти. Прости ми моето желание да те имам, то е низко, егоистично и отблъскващо, знам. Какъв парадокс, червеят да моли най-красивото цвете да се гърчи в пръстта заедно с него? Опитах се да ти предложа любовта си и най-позорно се провалих, затова ще се опитам да те възмездя. Ще се опитам да ти дам това, което сърцето ти желае. Една богиня заслужава своя бог.“

Писмото носеше датата на злополучното произшествие със Силван.

Известно време Лизбет остана като вледенена. Очите ѝ минаваха отново и отново по думите, докато ужасяващият им смисъл проникна

дълбоко в съзнанието ѝ.

— Милостиви боже... — простена тя накрая, втрещена в листа, без да различава знаците върху него. Целият план е бил измислен от Силван — да я изпрати на острова на почивка, а по-късно да насочи и Форест, с когото да бъдат там в интимна близост. Как е могъл да постъпи толкова ужасно! *Защо* е постъпил така?

Отговорът дойде веднага на мястото си. Силван беше уредил почивката ѝ на острова в компанията на Форест, защото не бе останал сляп за любовта им и бе решил да им помогне.

Въпреки че и двамата се бяха опитали да бъдат сдържани в негово присъствие, Силван беше надарен с интуиция и схватливост. Беше прочел в очите им това, което те наивно се бяха заблуждавали, че е заровено дълбоко в сърцата им. И въпреки че спомените ѝ от случката с почти фаталната доза лауданум бяха съвсем смътни, чувствата, предавали се тогава между нея и Форест, сигурно не са оставили никакво съмнение, даже и за най-дебелокожия човек.

Трябваше да се прибавят, разбира се, и историйките, разказвани на Силван от Скоти, доукрасени с измислиците му, които са превърнали страданията на измамения съпруг в непосилно бреме...

Душевното ѝ равновесие бе разрушено от писмото, което държеше в ръката си.

Съпругът ѝ беше взел решението да ѝ дари свободата, да ѝ направи последен подарък — най-големия, който мислеше, че е способен да ѝ дари — смъртта си. Не беше успял, слава богу! Но какво ли е преживял, преминавайки през този ад!

— Съсипвам всеки живот, до който се докосна — прошепна Лизбет сломено, задушавана от най-тежките самообвинения. — Всеки...

Каза си, че не е трябвало да разделя Скоти от заварените му родители, а само анонимно да му изпраща пари за скъпи училища и удоволствия. Да го остави да израсне без нея. Но тя бе отстъпила пред егоизма си, пред желанието да го има колкото е възможно по-близо до себе си, да се радва на растежа му, да се радва на присъствието му, даже когато тази радост е постигната с цената на измама.

Що се отнася до Форест, след завръщането му в Уинтърспел тя не се бе спряла пред нищо, само и само да го вижда, да се опива от близостта му, въпреки че не му бе дала нищо в замяна, освен

откраднати мигове, след които неизменно се изплъзваше или бързаше да си тръгне. Беше го измъчвала пак с егоистичния си стремеж да запази неразрушима връзката им, като за тази цел беше готова да разруши душевното му равновесие.

Силван... Какво беше сторила със Силван?

С треперещи ръце Лизбет пхна писмото на предишното му място, затвори чекмеджето и изхвърча от библиотеката. Понесе се с вдигнати поли надолу по коридори и през празни помещения, мина под някаква арка и накрая се озова пред скромния параклис, в който влезе, затръшна вратите му след себе си и завъртя черния ключ в бравата. После се отпусна на колене.

Обезумяла напипа верижката под корсажа си и я издърпа нагоре с рязко движение. Медальонът легна върху дланта ѝ. Пое си дълбоко и мъчително дъх и склочи пръстите си около амулета. Продължи да стиска юмука си, докато металът се впи в плътта ѝ.

— Трябва да бъде сторено — произнесе тя високо и притвори очи с отпусната назад глава. — Трябва да бъде сторено...

С тържествения жест на жрица, извършваща жертвоприношение, тя положи най-скъпия си дар върху олтара.

Форест беше твърдо решен да се срещне с Лизбет, преди денят да е отминал. Струваше му се, че доста неочаквано и накратко се сбогува с подполковник Бевинс и Беатрикс, но беше напрегнат и се подчиняваше на нетърпението си. На закуска беше успял да се прояви — и Беатрикс не скри удивлението си — като необщителен събеседник, най-меко казано, и за да избяга от затвореното пространство на замъка, което сякаш го задушаваше, излетя от него върху коня си още преди да е заглъхнал тропотът от каретата на гостите. За да успокои смутената си и объркана душа, беше яздил лудешката през хълмове и поляни, докато кестенявокафявият гръб на Красив пламък залъщя от едри капки пот и пяна закапа на едри валма от устата му.

През цялото това време думите на Лизбет барабаняха в главата му — един непрестанен ритъм заедно с тропота от копитата на жребеца.

Съзнаваш ли, че той е твой син? Съзнаваш ли, че той е твой син... твой син... твой син...

Форест отби от пътя и насочи коня си към Уексфорд Хол и спря на едно обрасло с ниски храсти възвишение, откъдето виждаше имението като на длан. Надяваше се да зърне Лизбет на разходка из градините или на излизане от конюшните за езда. Смяташе да привлече вниманието ѝ с някакъв сигнал и да я отведе навътре в гората. Там щеше да я прегърне, да се извини и да я помоли да му разкаже подробно за раждането на Скоти.

Сега повече от всякога той се чувстваше обвързан с нея, длъжен да я защитава, осъзнал какъв товар е носила, опазвайки сама тайната. След като размисли спокойно в тихите часове на нощта, стигна до извода, че Лизбет е направила всичко според възможностите си, за да следва най-правилните решения по отношение самоличността на Скоти, и сие всичките си обвинения към нея.

До обяд тя не се появи и Форест реши да изостави поста си, като насочи Красив пламък към къщи. Веднага след пристигането си там, той надраска посланието си и заръча на лакея да се погрижи да го предаде лично и без свидетели на лейди Торп.

Малко след здрачаване Лизбет се срещна с него, точно съобразявайки се с молбата му. Той бе пристигнал един час преди нея, който прекара седнал мълчаливо на място, покрито с гъсти детелини. Когато фигурата ѝ се очерта на фона на арките на моста, Форест се изправи, закрачи към нея и миг по-късно я притисна в прегръдките си.

— Прости ми Лизбет — бяха първите му думи. — Вчера вечерта, когато разговаряхме, бях подвластен на гнева си и загубих контрол над проклетия си характер.

— Да не говорим повече за това — помоли тя с променен глас, защото решението, което се канеше да изпълни, беше много тежко за нея. — Нека миналото да си остане минало.

— Не. Настоявам да говорим за миналото — покани я да седне върху палтото му. — Разкажи ми за сина ни, всичко за него. Отначало.

Лизбет подгъна колене и позволи на очите си да пробягат с копнеж — от обутите с излъскани ботуши за езда дълги крака на любимия ѝ нагоре, до широките рамене, скрити в бяла риза, върху която мракът си играеше със синкави сенки. Най-дълго ги задържа върху скъпото, безкрайно любимо, толкова, толкова красиво лице.

— Какво би искал да знаеш? — попита тя и съзнателно се задържа по-далеч от познатата топлина на рамото му.

Счел това само за остатъци от лошо настроение, Форест се протегна и преодоля разстоянието между тях, като я придърпа поблизо. Обвил кръста ѝ, той отговори:

— Искам да знам как е протекъл живота ти от деня, в който напуснах Уинтърспел. Искам да знам как си прекарала деветте месеца, преди да се роди Скоти, за отношението на баща ти към теб и за женитбата ти със Силван. Време е да ми кажеш истината, Лизбет — цялата!

Тя пое дълбоко от нощния въздух и разказът ѝ потече. Гласът ѝ трепереше от облекчението да сподели с любимия спомените — еднакво болезнени и трогателни. Когато заговори за раждането на сина им, ръката ѝ стисна силната ръка на Форест, а когато навлезе в подробностите, в гласа ѝ зазвуча с цялата си сила любящата гордост на всяка жена, станала майка. Радостна, че има най-сетне възможност да се отпусне напълно, Лизбет продължи да рисува картината на едно младо момиче, терзано от скръб и от тиранията на безмилостен баща, принудил я да даде съгласието си за брак, който тя не желае.

През цялото време Форест я държа нежно в прегръдките си, галеше косата ѝ и съсредоточено слушаше. Няколко пъти той тихичко изруга, станеше ли дума за грубостта на баща ѝ.

— След като татко умря — завърши Лизбет, — взех детето от семейството, на чиито грижи беше поверено. Преди смъртта си той се бе съгласил да получа документи, според които Скоти е дете на някакъв войник, като и двамата му родители се считаха за умрели от тифус. Така никой, освен мен не знаеше истината за раждането му и никой никога нямаше да му лепне етикета „копеле“. С тази увереност го доведох в своята къща. — Тя наведе глава и задърпа стръкове детелина. — Имах намерение до година-две да го изпратя в университет, за да получи солидно образование и професия. Учителят в селото често казваше, че е умно момче. Но...

Последната дума се проточи преди заключението.

— Винаги съм мислела, че ще се върнеш. След като татко те прогони, всяка нощ съм се ослушвала да чуя камъчета да издрънкат в стъклото на прозореца ми с надеждата, че ще се появиш и ще ме отведеш със себе си. Търсех те във всяка сянка, във всяко скрито кътче,

идвах всеки ден на моста. Бях отчаяна, когато ти все не се появяваше. После открих, че съм бременна и заобичах детето, преди още да се е родило. Мечтаех за деня, в който ще мога да го споделя с теб... — Гласът ѝ потрепери. — Но през всички тези години от теб не се получи и ред.

Въпреки че думите ѝ можеха да се приемат за упрек към Форест за безгрижието му, горчивината, измъчвала някога Лизбет, се бе стопила, и сега гласът ѝ беше само печален.

Форест нежно я придърпа назад и двамата се отпуснаха един до друг. Ръката му служеше за възглавница на главата ѝ, а дланите им бяха сплетени.

— Бях само на шестнадесет години, Лизбет — заговори той след малко, а устните му докосваха косата ѝ. — Без приятели и без пени в джоба си. Как можех да те измъкна от бдителния взор на баща ти? А и да бях успял, с какво щяхме да преживяваме? Помисли и за това. Лорд Татършал нямаше да остави камък на мястото му, за да ни открие, и аз не се съмнявам, че щеше да успее.

Лизбет не помръдна, заслушана в ударите на сърцето му, които туптяха в китката под ухото ѝ, в бученето на реката, разляла се почти до краката им.

— Предполагам, че съм разбирала цялата безнадеждност на любовта ни даже преди това, още на четиринадесет години. Но не можех да престана да се надявам, че някой ден ще ме чакаш на нашето място, протегнал към мен ръце, с дяволитата усмивка и трапчинките на бузите.

— И сега аз съм тук — прошепна Форест, надигна се на лакът и се надвеси над нея. — Сега съм тук.

Целувката му беше продължителна и сладка — той не бързаше да я прекъсне и пиеше насладата от всеки неин миг. Ръцете му галеха едва ли не благоговейно гладката кожа на лицето ѝ, извивката на шията, устните му потърсиха мъничките вдлъбнатини зад всяко едно от ушите ѝ. Никога досега нежността му не се бе съчетавала с търпение и деликатност — поради вина, съжаление, любов... Непоносимо мъчителна, изгаряща любов.

Въпреки повелите на разума тя го прегърна с диво опиянение и настойчивост, съзнавайки, че времето им изтича. Времето преди окончателната им раздяла. С вик приближи лицето му към своето и за

последен път се потопи в тъмните бездни на очите му, прокара пръст по очертанятията на плътните му устни.

— Енвил... — проговори едва чуто, смазана от мъка. — Не мога да идвам повече, за да се срещам с теб.

Той долепи устата си до нейната и я целуна, без да разбира точното значение на думите ѝ.

— Ще намерим друго място... по-закътано.

— Не! — Разкъсващата болка в гласа ѝ прикова вниманието му и се отпусна назад, загледан смаян в нея.

— Любими мой... — продължи Лизбет измъчено, взимайки лицето му в ръцете си. — Ти каза веднъж, че трябва да има край, една окончателна раздяла между нас. И въпреки че най-горещата ми молитва към Бога е да не беше така, трябваше да осъзная, че ти си бил прав да вземеш такова решение.

Форест рязко се изправи, помръкнал и невярващ.

— Какво говориш?

Лизбет също се изправи бавно. Върху детелините остана отпечатъкът от тялото ѝ до това на любимия.

— Аз съм на кръстопът, Форест, и трябва да взема жестоко решение. Чак днес, случайно, открих, че Силван всъщност се е опитал да се самоубие, като нарочно е раздразнил пчелите да го нажилят до смърт. Пак той се е погрижил да се озовем заедно на остров Уайт. Сигурна съм, че той е човекът, написал и изпратил писмото до теб с молба да дойдеш във Вентнор.

— Да не би да ми казваш, че той е искал да бъдем заедно? — попита Форест и всичко в него издаваше недоверието му.

— Точно така. Намерих писмо, написано от него очевидно с намерение да го прочета след смъртта му, не по-рано. В него, освен на любовта си към мен той е дал израз и на собствената си оценка за своето нищожество. Чрез самоубийството си е възнамерявал да ме освободи от бремето на брака и присъствието си, което е смятал, че ми тежи. В писмото той казва... — Лизбет се запъна, докато си припомни точните думи. — Казва, че една богиня заслужава своя бог...

Форест веднага атакува:

— Уверена ли си, че всичко това не е хитро скроен от него план, за да...

— Не! — беше категорична. — Не е хитрина. Аз съсипах неговия живот, Форест! — извика тя. — С егоизъм се отплатих за безграничното му обожание. Изрекох брачни клетви редом с него, а не ги спазих. Когато днес намерих писмото му, реших, че е дошло времето да ги изпълня.

Само с едно гъвкаво движение Форест се изправи и дръпна и нея да стане.

— Какво искаш да ми кажеш? — В тона му имаше опасни нотки.

— Казвам, че е крайно време да се подчиня на задълженията си като съпруга на Силван — обяви тя твърдото си намерение. — Крайно време е да споделя с него най-хубавото от себе си, за всичките години, в които не съм го сторила. Възнамерявам да бъда с него тази нощ. Аз...

— По дяволите какво възнамеряваш! — изкрещя вбесено Форест. — Ти принадлежиш на мен и на никого друг. Отречи го, ако можеш!

Тя не отговори, но лицето ѝ остана решително.

— Ами клетвите ти към мен, Лизбет? — попита по-тихо Форест и скръбта в очите му беше толкова много, че тя отклони погледа си от него. — Ами те?

— Изречени от деца много отдавна — пророни тя.

— Деца, които се *обичаха!* — противопостави се Форест с отново възпламенена ярост. — Деца, които бяха създали свой *син*.

— И къде е сега този син, любими? — не отстъпи и Лизбет, макар че въпросите ѝ да звучаха много по-тихо. — Къде е той сега?

На лицето му се изписа болка при обвинението ѝ. Ръцете му, грубо стиснали нейните, потрепериха.

— Ти си силен, Форест — продължи лейди Торп сякаш го заклеваше. — Винаги си бил. Оцелявал си през всички изпитания, с които животът те е сблъсквал, независимо колко са били тежки. Ще намериш начин да се пребориш със страданието и този път... така, както и аз.

— Не! — Той я сграбчи през кръста, притисна я с такава сила към себе си, че ръцете му сигурно оставиха белези по тялото ѝ. — Боже мой, не мога да позволя да си отидеш! Няма да те пусна! Няма да допусна да се въргаляш в леглото на друг мъж, докато целувките ми още не са изстинали на устните ти!

Тя го зашлеви — един път, два пъти — през лицето, което безкрайно обичаше.

— Нашата връзка вече не съществува! — изкрещя Лизбет безмилостно — Чуваш ли? *Вече... нищо... не... ни... свързва...*

Помисли си, че едва ли би могъл да изглежда по-сразен, дори ако бе промушила с шпага гърдите му. Той се взираше в нея и очите му бяха станали непрозрачни и черни, но си оставаха толкова уязвими, че Лизбет трябваше бързо да се извърне, за да не се свлече в краката му.

Чу го да вика името ѝ — два пъти, три пъти, но отказа да се вслуша в отчаяния му зов. Треперещите ѝ крака я понесоха към Уексфорд Хол, надалеч от мъжа, обичан и смъртно наранен от нея.

Преди да успее да стигне до портите на имението, преди да успее да мине през тях и да ги затръшне зад гърба си, до слуха ѝ достигна пронизващ звук. Нисък. Продължителен. Ридаещ.

Тя знаеше откъде идва. Сърцето на един мъж-момче току-що беше разбито.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

С безчувствени пръсти Лизбет остави четката за коса настрана, загърна по-плътно копринената си роба и се погледна в огледалото. Лицето ѝ беше бледо, очите — големи и тъмни, почти безизразни. С такава мъка удържаше бурята от чувства в гърдите си, че виждаше как от напрежението не личат тъгълчетата на устата ѝ. По-късно можеше да си разреши да излее мъката си, да се затвори в стаите си и да крещи, ако е необходимо, за да облекчи болката. Но сега трябваше дълбоко да я погребее.

Беше взела решение и щеше да го изпълни. Не я успокояваше осъзнаването, че изборът ѝ е най-достойният, най-великодушният. И разкъсващите я терзания никак не се облекчаваха, като знаеше, че някъде, между стените на дъвен замък, не много далеч от нея друг страдаше по същия жесток начин.

Със забавени и механични движения Лизбет се изправи от тапицираната пейчица, отвори чекмедже с дамски принадлежности и извади оттам парче панделка. В синьо — цвета на верността. Прибра с нея падащата си като водопад коса. Прекоси стаята, влезе в съседното отделение за обличане и застана с ръка върху бравата на вратата към стаята на Силван.

После влезе вътре.

Това помещение винаги, винаги бе възбуждало любопитството ѝ. Съпругът ѝ беше събирал предмети, донасяни от всички части на света, и ги бе трупал в ограниченото пространство на стаята си. Вниманието привличаха събрани заедно бастун от Индия, китайски лакирани шахови, кресла в стил Луи XIV, черно дъбово легло от Шотландия и японски гоблени, тъкани от коприна. От всяка тъкан висяха златисти пискюли и лъскави ресни, а от тавана се спускаше кристален полилей. Две гранитни скулптури на хрътки стояха на пост от всяка страна на леглото, а колекция от порцеланови слончета се точеше в колона върху полицата на камината.

Най-впечатляващи бяха двете йонийски^[1] колони от гръцки търговец антиктар, заели разстоянието между пода и тавана на стаята. От тях се излъчваше древно величие, което се предаваше на всичко наоколо. Между колоните Силван беше поставил храмове триножници, принадлежал някога на турски султан. Когато Лизбет влезе в стаята, лорд Торп се бе разположил върху това си притежание, седнал на възглавничка с ресни, с гръб към нея.

Колкото и тихо да бе появяването ѝ, той усети присъствието ѝ.

— Приятна ли беше вечерта за теб, мъничето ми? — поинтересува се графът загрижено.

Вместо отговор Лизбет отиде до вграден шкаф от берил^[2], от който извади бутилка бренди и две малки чаши. След като напълни чашите, прекоси украсения с цветни мотиви килим и подаде едната на Силван. Той внимателно отбеляза страницата от тома с поезия, който четеше, и го пусна до себе си. Изправи се и дълбоко ѝ се поклони.

— Благодаря ти, скъпа моя — каза лорд Торп и вдигна чашата си. — Да предложиш ли тост в твоя чест?

Очите ѝ срещнаха неговите и проникнаха дълбоко в тях. Никога досега не беше виждала топлите кафяви зеници толкова печални.

— За теб... — каза просто той и почака Лизбет да докосне с чашата си неговата.

Докато всеки отпиваше от питието си, тя изобщо не се съмняваше, че за Силван е ясна причината за посещението ѝ при него тази вечер. Никога преди това не се бе случвало да влиза в покоите му, освен за да го успокоява, когато е болен, или да се порадва на нов експонат в съкровищницата му. Не по-малко говорещ беше и външният ѝ вид — ефирна тъмночервена роба и прихваната само с панделка разпуснатата коса. Много рядко лорд Торп бе имал възможността да я види такава, и то винаги неочаквано и без съгласието ѝ. Лизбет ухаеше на парфюм, а краката ѝ бяха боси. Тя току-що бе измила от тях следите от разходката си до речния бряг. Дори и да не бе дала всичките тези подсещащи знаци, Лизбет можеше да разчита и само на интуицията на съпруга си, че ще прозре намеренията ѝ.

След като и двамата отпиха по няколко глътки от брендите, лейди Торп остави своята чаша и без да бърза, сякаш изпълняваше ритуал, се отправи към единствената лампа в стаята, за да я изгаси. Силван безмълвно и безшумно отвори едно от чекмеджетата на

бюрото си, откъдето извади кибрит и запали две тънки, дълги свещи. Занесе ги на масичката до покритото с ален балдахин легло и без да коментира, седна върху покривката му и зачака.

Лизбет се приближи да отметне покривката и двойните възглавници от леглото. Ръцете ѝ бяха леденостудени, но не трепереха. Съзнанието ѝ беше заето единствено с изпълнението на съпружеските ѝ задължения, с което се надяваше да прогони отчаянието от очите на Силван. Ако заедно с това успееше някак си да извади найве измъчващата я истина за живота ѝ, веднъж завинаги щеше да се отърве и от непосилния товар за вината си.

— Наложих се да го отдалечиш от себе си — казаните от Силван, ясни и недвусмислени думи, прорязаха тежко надвисналата тишина.

Ръцете на лейди Торп застинаха върху сатенените възглавници. От другия край на леглото тя вдигна поглед и гласът ѝ прозвуча равно:

— Да.

Силван тъжно поклати глава.

*„Две души са,
а в един поток са се тъй гладко влели,
че рекат ли да се разделят...
Раздяла? — О, не!
Не могат да го сторят —
Една душа са, а не две.“*

— Силван... — Лизбет заобиколи леглото и застана пред него, взе безформените му ръце в своите и ги допря до бузите си. — Това е нашата нощ — нощта, която трябваше да споделим още преди много години. Няма смисъл да засягаме теми, болезнени и за двама ни.

— О, не. Мисля, че грешиш, мъничката ми — възрази съпругът ѝ нежно, с любеща, но скръбна усмивка. — Мисля, че е трябвало да говорим за тези болезнени неща — за всичките — още от самото начало, а не да заменяме искреността с шаради, не мислиш ли? Игра на фалшиви усмивки и добре разигравани роли.

Не я обвиняваше. Само съжаляваше за пропуснатото и тя го разбираше.

Верен на навика си, Силван поглади бялата кожа на изящно оформените ръце на жена си, любувайки се на съвършенството им. После се заигра с едната, като я обръщаше и следеше с поглед играта на пречупващите се в рубина на пръстена ѝ лъчи светлина. После меко я попита:

— Защо никога не ми каза, че Скоти е твой син?

Лизбет не отговори, удивена и смутена от това, че той знае тайната ѝ.

— Мислеше, че не знам? — Дори упрекът му звучеше като милувка. — Възможно ли беше да не разбере? Момчето имаше твоите очи, твоята коса. А устата и фигурата беше взел от капитан Йорк. Дори да нямахте външна прилика, твоята майчина всеотдайност те издаваше. В продължение на години се опитвах да те предизвикам да ми кажеш тайната си — било в пристъп на гняв, било от доверие към мен. Защо никога не ми разкри сърцето си? Не ти ли показвах достатъчно ясно, че от мен можеш да очакваш и да получиш всичко, за което жадува сърцето ти? Не е възможно да не си усещала, че само да ме помолиш, ще приема сина ти като свой.

По-силно от всякога тежестта на непоправимата грешка приведе главата на Лизбет.

— Мислех, че лъжата ще ти спести оскърблението — промърмори най-сетне тя едва чуто.

— Не — въздъхна съпругът ѝ. — Мълчанието ти повече ме оскърбяваше.

Лизбет го погледна с очи, пълни със сълзи.

— Ти си човек с голямо сърце, Силван.

Тя се изправи и развърза колана на робата си. След това я остави да се плъзне по раменете ѝ и да падне на земята.

Силван дълго не отдели поглед от нея, сякаш стоеше пред божество.

— Сигурна ли си, че това е желанието ти, гълъбице моя? — попита я с глас, разтреперан от вълнение, което беше разкривило чертите на лицето му.

Имаше все още някакво колебание в нея. Тялото ѝ се бе стегнало от напрежение, а това същество в нея, което принадлежеше на Енвил, отчаяно се съпротивляваше срещу намеренията ѝ. Но... съпругът ѝ не биваше никога да узнае каква е цената, която тя плащаше за тази нощ,

прекарана с него... Цената, която вече бе заплатила. Скръбта беше потисната някъде надълбоко. Тя кимна утвърдително.

Ветровете на есента донесоха хлад. Под техния повеи цветовете увяхваха и капеха, птиците сменяха перата си, добитъкът роди поколение, а в Уинтърспел^[3] се извършваха големи промени. Предстоеше много работа, повече от когато и да било по-рано, защото в замъка Уинтърспел бавно и неотклонно се задвижваха колелата на обновлението.

Лизбет стоеше на възвишение, откъдето се виждаха градините на обширното имение. Беше сложила ръкавици от ярешка кожа с цвят на жито, а в едната си ръка носеше голяма кошница. Главата ѝ бе покрита с кадифено жълтеникавокафяво боне, с панделки в тон с по-тъмния цвят на роклята ѝ.

Тя често идваше на това място, достатъчно отдалечено, откъдето имаше добър изглед към замъка Уинтърспел и виждаше промените, които ставаха там. Имаше дни, в които късметът ѝ проработваше и тя успяваше да зърне познатата висока фигура, обикаляща имението.

Гордееше се с него. Енвил щеше да изправи наследеното от него имение на крака, да възвърне благополучието му, миналия му блясък и величие. Тогава и най-висшите кръгове на обществото в Лондон щяха да го приемат, да го ухажват. Нямаше да закъснее и някоя дъщеря на лорд, в която да се влюби. Заслужаваше го — всичко това.

Внезапно вятърът подушна по-силно, повдигна полите на роклята и задърпа шапката от главата ѝ, докато я принуди да вдигне ръка, за да я задържи. Лизбет си пое дълбоко дъх, после се обърна и пое надолу по стръмния хълм към поляната, над която в момента се носеше миризмата на горена шума. Голямо кълбо дим се стелеше над редица станали червеникави, дъбови дървета. Лизбет се наведе и отдели едно от купа листа, обагрени в красивите есенни нюанси и го прибави към другите, събрани вече в кошницата ѝ. Тъй като Силван почти не напускаше убежището си в Уексфорд Хол, тя се стараше да го свързва с природата, като му носеше частици от нея — есенни листа, шишарки или орехи, когато вече не намираше диви цветя.

Усилията ѝ да го ободрява не знаеха умора, а търпението ѝ никога не свършваше.

Въпреки това с всеки изминат ден лорд Торп се предаваше все повече и повече на меланхолия и се затваряше в себе си. Тя знаеше, че я обича повече от всякога. Предишното непрекъснато умилкване около нея сега се бе превърнало в нежна привързаност. Но Лизбет не успяваше да облекчи изцяло страданията му. Не беше сигурна дали те са резултат от нещастията, съпътствали целия му живот, или го измъчват от скоро.

Нощта, прекарана с него, се бе превърнала в трагедия. Не радост от осъществената мечта му беше донесла тя, а най-непоносимото за мъжа поражение, един изгарящ го срам. Лорд Торп се бе оказал неспособен да реализира страстта, в която се топеше през всичките години на брака си, оказа се неспособен да изпълни съпружеските си задължения. Поредният му провал почти го беше погубил.

— Аз не съм мъж! — беше крещяло тогава простряното върху леглото човече и бяхтеше с юмручетата си дюшека. — Ето виж какво презряно изчадие съм — не само видът ми е чудовищен, но съм неспособен и да те любя!

Лизбет се бе опитала да го успокои, но това го доведе до състояние на бесен гняв, в което той беше запратил по нея робата ѝ, като ѝ заповяда да скрие с нея женствеността си. И дотук стигнаха силите му. Зората го завари да ридае на гърдите ѝ като нещастно дете.

Все още в плен на спомена, Лизбет се протегна да хване едно листо в полета му. То се носеше над изсъхналата трева на поляната като огнено колело с алени и златни пламъци. Ярките му цветове ѝ напомниха, че Силван вероятно вече я очаква, седнал до огъня в камината. Не че напоследък настояваше за компанията ѝ, или пък я упрекуваше, ако тя се забавеше навън. Но Лизбет знаеше, че да бъде с него по време на следобедния чай, беше едно от малките му удоволствия. Той вече не скицираше, не се палеше от купуването на редки експонати за колекцията си, дори не четеше поезия. Времето си прекарваше почти изцяло седнал безмълвен в кресло до огъня.

Ужасното му нещастие я натъжаваше до такава степен, че тя рядко се отделяше от него.

Само още веднъж се бе осмелила да влезе в спалнята му, но Силван беше приел идването ѝ в леглото му толкова студено, че тя бе избягала от стаята, притиснала робата си към гърдите.

Димът от горящата шума се спусна като задушлив облак надолу, изпълни ноздрите ѝ и очите ѝ се просълзиха от лютивото дразнене. Лизбет премигна, изтри овлажнелите си клепачи с кърпичка и... погледът ѝ попадна върху една фигура на няколко метра разстояние от нея, сякаш изплувала от гората.

Висока, възхитително мъжествена фигура, с рамене, опънали кафявото вълнено палто. Бежови бричове очертаваха мускулестите, прекрасно оформени крака и краищата им бяха напъхани в излъскани ботуши за езда в най-наситения махагонов цвят.

Лизбет преглътна и кошницата се изплъзна от ръката ѝ, докато очите ѝ жадно поглъщаха всяка подробност от разкрилия се пред тях образ.

През рамото си мъжът беше праметнал небрежно ловна пушка, а до него тичаха две огромни хрътки. Ушите им се мятаха, а лапите им разпръсваха пласта листа, покрил пътеката. Ловецът не носеше шапка и косата му беше толкова черна, че попаднеше ли слънчев лъч върху нея, изскачаха синкави отблясъци. Когато едно от кучетата се завъртя в преследване на опашката си, мъжът избухна във весел смях, който разкри ослепително белите му зъби.

Лизбет затвори очи и дълбоко си пое дъх, замаяна от красотата му.

Тогава Форест я съзря и се закова на място. През димната завеса погледите им се срещнаха.

Безкрайно дълго, както им се стори, никой не помръдна, никой не разпръсна магията, която ги държеше в омаята си. Не направиха опит да се поздравят гласно. Никой от тях не пристъпи към другия.

Една от хрътките заскимтя. Кучето подуши ръката на стопанина си и се завъртя два пъти около него, но Форест не му обърна внимание. Очите му, приковани в нея, не мигваха, а тялото му се бе вкаменило като статуя. Лизбет започна да се притеснява от проточилото се мълчание и скованост помежду им. После се обърна и със забързана, нестабилна крачка се отдалечи в противоположна посока, но не можа да се сдържи и хвърли последен кратък поглед през рамо, при което очите им отново се срещнаха. В неговите проблесна задоволство, сякаш той съзнаваше колко тежко понася Лизбет своя копнеж по него.

Малко по-късно лейди Торп пристигна задъхана в Уексфорд Хол и отнесе кошницата си в трапезарията, където изпразни съдържанието

й в голяма купа от оловен кристал. Ръцете ѝ се тресяха, докато носеше съдината към стаята на Силван, и ѝ се наложи да поеме няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои.

Учуди се, че съпругът ѝ още не е заел мястото си до огъня. Приборите за чай бяха на масичката, както и любимите му сладки с розова глазура — наредени в чиния, покрита с бродирана ленена кърпа.

— Силван... — повика тя озадачена.

Но усилията ѝ да го открие първо в библиотеката, а после в салона или на терасата останаха напразни. Върна се в трапезарията, където попадна на една от прислужниците, която лъскаше един бронзов стенен свещник.

— Виждала ли си Негова светлост, Дора?

— Не, милейди. Може би се е качил горе.

Внезапно и необяснимо предчувствие за нещастие обзе Лизбет. Тя забързано изкачи стълбите към горния етаж и се втурна през коридорите към спалнята на съпруга си. Беше останала без дъх, когато стигна дотам.

— Силван! — извика тя и заудря по вратата. — Вътре ли си?

Не получи отговор и натисна дръжката на вратата. Заключено! Лизбет заобиколи през своята спалня и стаята за обличане, за да влезе оттам. Но и малката вратичка беше заключена.

Лейди Торп, почти изпаднала в паника, задърпа трескаво шнура на звънеца и заповяда на появилия се лакей да донесе връзката с ключовете на иконома. Докато чакаше, непрекъснато викаше Силван по име и блъскаше по заключената врата, без да получи никакъв отговор.

Най-после лакеят донесе ключ. Лизбет го пъкна с трепереща ръка в бравата, отключи и разтвори широко вратата.

В същия миг от гърлото ѝ се изтръгна ужасен писък.

Между двете гръцки колони, полюляващ се на копринен шнур от завеса, висеше обесен лорд Торп.

Лизбет се затича към него — викаше името му, изправи стола, бутнат под краката му, изкатери се върху възглавницата и вдигна нагоре ръце в отчаян опит да свали съпруга си от клупа. Мозъкът ѝ отказваше да приеме за истина това, което виждаха очите ѝ. Но товарът не беше по силите ѝ. Шнурът бе затегнат толкова яко около

таванската греда, че безумните ѝ напъни да го разхлаби се оказаха безплодни. Безжизненият лорд Торп не откликна на дивите ѝ викове и молби да откачи примката и да стъпи на стола.

Тогава в някакъв момент Лизбет забеляза бележката, закрепена към гърдите на Силван.

„Богинята е достойна за своя Бог... изчадието е достойно за забвение.“

Тя прочете на глас написаното и с пронизителен писък отказа да приеме ужасяващото му значение.

Плачът ѝ премина в хленч, а съзнанието ѝ започна да осъзнава случилото се. В мъката си лейди Торп притисна студената ръка на своя нещастен съпруг към бузата си.

— Мери! — извика тя прислужницата си, едва събрала сили. — *Мери!*

Момичето се появи още при първия ѝ вик и застана като приковано на прага на стаята, а лицето му беше смразено от ужас и отвращение.

— Помогни ми, Мери — обърна се господарката ѝ умолително към нея. По бузите на лейди Торп се стичаха сълзи. — Няма да мога да го сваля без твоя помощ!

Мери не помръдна. Продължи като вкопана да гледа бавно полюшващото се тяло, очите на малкото човече — гротескно изхвъркнали от орбитите, влажното петно високо между крачолите на панталона. Поклати глава и накъсано заговори:

— А-аз... н-нема да м-мога. А-аз просто не мога, гуспожо...

Стаята се завъртя пред очите на Лизбет и тя се олюля, при което едва не падна от стола. Успя да се вкопчи във възглавницата и да слезе, след което притисна с длани слепоочията си, за да не припадне. Отпусна се немощно на пода, между висящите над нея крака на съпруга ѝ.

— Тогава намери някой — изрече безсилно тя. — В името Божие, намери някой и го доведи да свали тялото.

Облегна главата си върху ръба на стола да почине и зачака, като дишаше дълбоко, за да не загуби съзнание.

Остана да чака дълго. Нито икономът, нито някой от лакеите или прислугата се появи, за да откачи вдървяващото се тяло на господаря на къщата от шнура.

Вместо тях половин час по-късно изпод подутите си клепачи Лизбет видя как чифт ботуши в махагонов цвят прекосяват килима и се приближават към нея. Замъглените ѝ очи се втренчиха като хипнотизирани в прахта и засъхващите петна от речна тиня, полепнали по тях.

Сетне бавно повдигна глава, за да срещне черните, пълни с живот очи на техния притежател.

Тези очи бяха пълни със съчувствие, съчувствие, което съвсем я съкруши, прибавено към мъката и шока от случилото се.

Мъжът се наведе, прихвана я през кръста и я изправи. Внимателно я отведе до леглото, преди да се заеме с тленните останки на лорд Торп. Той стъпи на стола и силните му ръце освободиха тялото на съпруга ѝ от смъртоносно стегнатата около шията му примка.

Тази гледка никога нямаше да изчезне от паметта ѝ.

Върху едното безформено стъпало на Силван висеше червен пантоф, а яркожълтото му копринено шалче беше смачкано и разместено. Дори в смъртта външността и облеклото му запазваха своята гротескност. Каква ирония, мина ѝ през ума, грамадният Енвил, нейният любовник, изнася мъничкия граф Тилбъри, нейния съпруг, самоубил се сред съкровищата, събрани в спалнята му.

[1] Йонийска колона, йонийски стил — колона от древногръцки храм, изработена в един от трите доминиращи архитектурни стила от онова време (йонийски, дорийски и коринтски). — Б.пр. ↑

[2] Берил — минерал и скъпоценен камък с жълтеникав, жълтеникавозелен цвят, негова разновидност. — Б.пр. ↑

[3] Уинтърспел (Winterspell, англ.) — буквално преведено означава зимна приказка, зимна магия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Мразовитата зима смени есента, Коледа дойде и отмина и февруари покри земята с белия си плащ. Дебел сняг натрупа върху Кулата на Уинтърспел и ветропоказателят на върха ѝ така замръзна, че и най-силните пристъпи на вятъра не можеха да помръднат медните му пръчки. Крилата на широката порта на замъка бяха плътно залостени, за да не прониква леденият студ през тях, а мразовитата хала не можеше да си проправи път между закованите кепенци на прозорците и само надзърташе през някоя и друга пролука.

В конюшните половин дузина коне предъвкваха с удоволствие сутрешната си порция овес, без да се притесняват от ударите на чук, с които слухът им отдавна бе свикнал.

Форест се бе заел да поднови оградите на двойната редица клетки в конюшните, използвайки за целта наскоро доставения дървен материал. Смяташе до края на пролетта да завърши тази задача, с която се занимаваше със същото усърдие, както и с всяка друга работа в имението. Когато времето позволяваше да се работи на открито, той извършване някоя от многобройните необходими външни поправки. Когато беше принуден да седи на топло, маркиз Седжмур прекарваше дълги часове с управителя си в своя кабинет, погълнат от планове за покупка на добитък и пресмятане на възможностите за отдаване на земята под аренда и печалбите. Като се теглеше чертата, собственият му принос за връщане към миналия нормален живот на имението се оказваше значителен и постигнатият напредък го изпълваше със задоволство.

Сега, след като закова с няколко силни удара един последен пирон, Форест остави чука настрана и отърси с ръка стърготините от лицето си. Беше уморен. Дните му неизменно започваха преди съмване и завършваха след полунощ, като дългите им часове бяха изпълнени с работа, прекъсвана само да погълне малко храна и много чаши студено черно кафе. Но работата нямаше край, а по неизвестна причина, той

непрекъснато се пришпорваше да свърши всичко, колкото може по-скоро.

Разбира се, въпреки че не желаше да го признае пред себе си, имаше си едно основание да се съсипва от работа. Безделието беше като наказание за него. Започваше деня с преглеждане на вестниците, след това игра на билиард или луда езда и продължаваше със скитане между стените на пустия замък и размишления.

А мислите му неизменно бяха едни и същи.

Форест прокара ръка през косата си и седна върху един издаден каменен блок, за да допие изстиналото си кафе. Погледът му ядно се насочи към заека, наречен от Гретхен Рамтигадин. Сякаш беше някаква привилегирована персона, животинчето се бе изтегнало удобно върху купчина слама наблизко. Главата му беше надменно вдигната, а розовият му нос душеше въздуха. Откакто момичето бе заминало, заекът по свое желание бе заменил Гретхен с Форест и всеки път, когато той се захванеше с работа навън, Рамтигадин цъфваше някъде около него.

— А и Гретхен те хвалеше като такъв прекрасен събеседник — коментираше укорително сегашният му стопанин. — Все още чакам да ме споходи щастие то да чуя някоя думичка от теб.

Нито косъмче от сивокафявия кожух на дългоухото същество срещу него не се помръдна от укора му. Само очите — тъмни и загадъчни както винаги, спокойно отвърнаха на погледа на човека.

Внезапното поскърцване на вратата на конюшните накара Форест да погледне навън, но тънката сива ивица на зимния светлик очерта само сухия силует на Агата.

Форест изръмжа едно проклятие към самия себе си. Докога стомахът му ще се свива в очакване при всяко отваряне на врата?

— Кап'тане? — Гласът на икономката прозвуча ядосано. Очилата ѝ просветнаха в здрача на помещението. — Вътре ли сте?

— Аха — каза той и пристъпи вън от клетката. — Но какво правите вие навън в такова време, госпожо Пийкок?

— Дойдох да ви кажа, че в замъка се е домъкнал още един от ония двуличници, дет за нищо не ги бива, да моли за работа. — Агата изсумтя презрително и вирна нос. — Отвращават ме. Нит' един от тях нямаше да си мръдне пръста за вас, ден преди да си върнете титлата. А я ги вижте сега — кланят се и се мазнят, сякаш винаги съ ви почитали.

Боже мой, ам'чи дъртият мръсник, дет сега ви чака, дори ми правеше мили очи... — Тя скръсти ръце и изпуфтя. — Мислел си е да използва влиянието ми без съмнение.

Форест се ухили.

— Ами да, влиянието ти при всички случаи е значително.

— Дрън-дрън! Вий ма слушате не повече от надутия иконом, дет го докарахте тук от Лондон.

— Е, Аги — подкачи я Форест, — виждал съм как старият Батъртън става по-нисък от тревата и започва да те гледа като покорна овчица само при една по-сурова дума.

Възрастната жена го плесна лекичко по усмихнатото лице.

— Хайде, хайде, престанете да се задявате, кап'тане.

Форест откачи дебелилото си черно палто от гвоздеа за окачване на конски такъми и докато го намъкваше, продължи да пали фитилите на доверчивата си събеседница:

— Не може да има две мнения по въпроса, че той ти е хвърлил око.

Агата придоби ужасен вид.

— Не е вярно!

Форест запази сериозното си изражение и додаде:

— О, моля ви, госпожо Пийкок. Само не ми казвайте, че сте изненадана. Какво очаквате от ерген като Батъртън, когато до себе си има привлекателна и свободна дама, каквато сте вие?

Форест пъхна ръцете си в ръкавици, а пред очите му неговата икономка, прехвърлила вече средна възраст, се изчерви като ученичка.

Както винаги, когато биваше смутена и търсеше някакво занимание за ръцете си, така и сега Агата мушна пръсти в джоба на сивото си палто и извади оттам един плик.

— Получи се тази сутрин — каза тя и му го подаде, след което търпеливо зачака.

Форест видя, че писмото е изпратено от Беатрикс Бевинс и без да се притеснява от любопитно наблюдаващата го Агата, измъкна посланието и го прочете.

— Тя и баща й ме канят да прекарам известно време в Лондон — каза Форест, за да задоволи любопитството на Агата. — Изглежда, организират вечеринка или някакво подобно увеселение. — Сгъна писмото и го пъхна обратно в плика като поклати глава. — Този Бевинс

е безмилостен тип. Очевидно не му се е удало да намери друг глупак, съгласен да го изпратят в Афганистан.

— Това също може да е причина — изкоментира Агата. — Но аз бих казала, че госпожица Бевинс е също толкова неотстъпчива като баща си, по свой начин. — Бледите очи разучаваха лицето му.

Форест остави коментара ѝ без отговор и ѝ отвори вратата. Двамата пристъпиха навън върху покрития с ледена корица калдъръм. Вятърът беше затихнал и вече не прехвърчаше сняг, така че покоят на зимния следобед се нарушаваше само от поскърцването на скованите от студа клони. Няколко врабчета закържаха над главите им, преди да кацнат и да започнат да кълват леда под една ела. Охраненият заек на Гретхен, който се бе измъкнал от конюшните заедно с Форест, се стрелна и потъна в сенките.

Над всичко високо се издигаше Кулата — възстановена, прясно измазана и почистена от пълзящия бръшлян. Форест и Агата закрачиха заедно по стръмнината към Кулата. Тишината се нарушаваше само от поскърцващите им стъпки, а мислите и на двамата течаха приблизително в една посока.

— Е — икономката прекъсна най-накрая тишината, — интересува ли ви?

— Кой? — Форест зададе излишния въпрос.

— Госпожица Бевинс, разбира се.

Форест не отговори веднага.

— Не знам. Мина ми през ум идеята да я ухажвам. Истината е, че човек се чувства самотен, когато обикаля грамадните зали в замъка. А и не трябва да забравям — устата му леко се разтегна в подобие на усмивка, — че с времето едва ли ще ставам по-млад, нали? И все пак...

Той остави изречението недовършено, но не се съмняваше, че Агата мислено е изрекла думите му. Не защото беше допуснал да се разбере и най-малката подробност, свързана с раздялата му с Лизбет. Прекалено държеше на личната си свобода, за да излага на показ сърдечните си проблеми. Ако го бе сторил, неминуемо щеше да стане обект на съчувствието на Агата, която да се засуети около него като майка край отчаяната си рожба, а гордостта му не позволяваше да допусне подобно нещо.

Потръпваше при спомена за разплаканата и бъдеща съжаление Лизбет, когато през лятото му бе заявила намерението си да се

разделят. Разбира се, реакцията на Агата беше свързана с неговата, която при такова съкрушително известие едва ли можеше да се нарече сдържана. Беше прекарал две денонощия заключен в спалнята си със сериозен запас от уиски, упорито отпращащ икономката си с люти проклетия и шум от трошене на порцелан. Когато най-сетне беше изплувал от дълбините на пианското си буйство, изпадна в мрачно и саможиво настроение. Но през цялото време нежната грижа топлеше погледа на Агата и това го беше развълнувало до дъното на душата.

Спътницата му сякаш разчиташе мислите му в този момент. Агата пъкна ръце в джобовете си и попита:

— Мислиш ли, че някога ще можеш да... забравиш?

При думите ѝ очите на Форест моментално се насочиха към Уексфорд Хол и започнаха да излъчват чувства, които той не направи опит да скрие.

— Ще моля Бога това да стане.

В едно от преддверията на голямата зала чакаше мъж в износени кадифени панталони и с шапка в ръка. Форест пристъпи към него, поздрави го кратко и запита по каква работа го търси.

— Търся работа, милорд — обясни почтително селянинът. — Чух, че наемате хора за добитъка, а пък аз имам опит и с овце, и с говеда.

Не беше първият с такава молба. Преди него десетки жители на Уинтърспел, мъже и жени, бяха дошли със същата молба, без да губят много време, след като се бе разчуло чрез наетата от Лондон прислугата, че новият маркиз е щедър и добър човек. По-голяма част от тях преживяваха много трудно от припечеленото с работа в селото и на други места.

— Да си кажа честно, старото местенце изглежда чудесно — започна да интимничи новодошлият молител. — Никой от нас в Уинтърспел, не го е виждал така великолепно от времето на баща ви.

Форест не беше изненадан от такава крещяща проява на лицемерие. Всъщност той не можеше и да очаква нещо друго от жителите на порутеното селце. Първо външният вид и физическата му сила, демонстрирана на панаира, му бяха спечелили респект, дори страх. А титлата беше допълнила отношението към него, превръщайки

го в открито угодничество от страна на тези, които преди го бяха тормозили. Промяната не беше изпълнила Форест със самодоволно удовлетворение или радост от постигнатото възмездие. С присъщата си ирония и може би донякъде със сарказъм той се забавляваше, дори с известен цинизъм се подиграваше с доскорошните си врагове.

— Управителят ми ще ви запише и ще прецени възможността да ви наемем — каза маркиз Седжмур уклончиво. — Следващия месец ще наемаме нови работници.

След като кандидатът за работа беше отпратен към кабинета на управителя, Форест се разположи на масата за обяд и опъна дългите си крака под нея. Погледът му с неудоволствие обходи двете редици наскоро полирани столове покрай масата. Въпреки че не се беше случвало да се застои достатъчно дълго на едно място, за да си създаде близки приятелства, много рядко беше изпитвал липсата на весели компании или куртизанки, стига да ги пожелаеше. Самотата, в която живееше в последно време, го потискаше.

Той побутна настрана чинията си и извади писмото от Беатрикс от джоба си. Прочете чисто и четливо изписания текст, без да бърза. Човек би имал малко проблеми, ако живее в съгласие с такава красива, грижливо напътствана и възпитавана жена, помисли си той с въздишка. Млада и свежа, тя щеше да роди много красиви дечица, а топлината ѝ нощем в леглото щеше да дарява неизразима сладост.

Поканата щеше да бъде отклонена.

С цялата си глупост беше повярвал, че Лизбет ще се върне при него. След трагичната смърт на лорд Торп и енергичната си намеса, която единствена беше помогнала за овладяване на положението и уреждане на формалностите около погребението, Форест търпеливо бе зачакал известие от Лизбет. Не очакваше тя да го потърси веднага — най-малкото благоприличието ѝ налагаше да се въздържа от подобна постъпка, а освен това ѝ трябваше време да се възстанови от шока и тежката загуба. Всякакви мисли за внезапното и жестоко прекъсване на връзката им бяха посипани с пепел, защото той вярваше, че за да действа така, тя се е ръководила от същото отчаяние, което беше подтикнало и него да вземе решението да прекъснат връзката си след преживяното на остров Уайт.

Сега надеждата му беше започнала да избледнява. През последните няколко седмици Форест беше стигнал до неприятния

извод, че Лизбет наистина се е разделила с него. Може би тя даже го винеше като една от причините за смъртта на съпруга ѝ. А имаше ли основание да бъде обвиняван? Нали той самият ѝ бе заявил — жестоко, но открито — че е опасен за нея, че последствията от тяхната връзка могат да бъдат ужасни и затова трябва да се разделят?

Трудностите, с които се бе налагало на Форест да се сблъсква, почти не му бяха давали възможност за преценка. И за да оцелее, той често беше пренебрегвал съветите на съвестта си. Ето че сега всичко му се връщаше с пълна сила.

Упъти се към стълбището и започна дългото изкачване към покоите си. Пътят му минаваше покрай окачени щитове, върху които беше изобразен гербът на рода Седжмур, покрай картинна мозайка от цветно стъкло, изобразяваща предшествениците му, сплели саби в някаква отколешна битка.

Кога ли точно в него се бе оформило решението да изостави всичко това... до последното късче от мозайката?

Нямаше да му е лесно да говори с Агата относно плановете си за заминаване. Когато я извика в кабинета си и се вгледа в добре познатото лице, внезапно усети, че не знае какво точно да каже.

Тя стоеше пред него — в безупречно чиста и изгладена черна рокля, колосана бяла престилка и всеки сив косъм върху главата ѝ беше на мястото си. С тъга си припомни първия път, когато я бе видял, с бонето и ръкавиците — педантична като всяка стара мома. За нея той тогава не беше нищо повече от един непознат — странник с изпито лице, току-що завърнал се от война. Но тя бе положила най-топли грижи за този непознат, спечелвайки си зловни погледи в селото, понеже работи за „любовника на лейди Торп“. По-късно, когато Форест беше влязъл в правата си над отблъскващата купчина камъни, носеща името „Замък Уинтърспел“, тя се бе трудила неуморно, за да превърне тази купчина камъни в дом за него.

Беше станала като майка за човек, неизпитал майчина грижа в живота си, и това силно го бе привързало към нея.

В стремежа си да отложи момента на оповестяване на намерението си Форест започна да я занимава с ежедневни проблеми, като я информира, че плановете за отдаването на земя под аренда вървели добре и че следващата седмица икономът щял да се занимава със закупуването на добитък от пазара. После я заразитва дали има

затруднения с персонала, дали се нуждае от пари за продукти и за домакински разходи, дали си почива достатъчно. Виждаше, че нетърпението ѝ нараства от безцелното разпитване, като в един момент дори забеляза, че тя не го слуша, насочила вниманието си навън, взряна през прозореца.

— По дяволите, Агата! — възкликна той раздражено. — На себе си ли говоря?

— Погледни! — посочи тя зимния пейзаж. — Виждаш ли ги, двете лисици!

Форест се напрегна само при споменаването на животинките. Завъртя стола си и се изправи, след което с нежелание се присъедини към нея до прозореца.

Вечерта се бе спуснала, обагряйки снежната белота в хиляди пурпурни и сини сенки. Небето се бе превърнало в бледорозов саван. Всяко дърво, всеки храст, дори надвисналите вълни на облаците изобразяваха някакви свои сцени. Едно необятно платно, дело на божествената ръка, се разкриваше пред очите на смъртните.

Взорът на Форест пробяга по ширналата се пред него феерия. Очите му се спряха на призрачните създания, които преданието свързваше в проклетие — на бледо очертаните им в здрача фигури, стрелкащи се през дълбокия сняг, покрил градината. Движеха се в тандем, движенията на краката и опашките им бяха толкова еднакви, че човек би се заблудил, че вижда едно животно, а не две.

Съвсем неочаквано, сякаш попаднали в примка — светлото петно от лампата в кабинета — двете лисици застинаха и сякаш се превърнаха в статуи, украсени с по две блещукащи топазенозелени очички. Продължиха да помръдват само дългите мустачки, натезали от замръзнал по тях скреж.

— Никога досега не съм ги виждала... — произнесе Агата благоговейно, а в стъклата на очилата ѝ се отразиха два призрачни образа. — Никога не съм вярвала, че съществуват. Малцина в Уинтърспел са ги зървали, толкова рядко се появяват. Има легенда за тях, знайш ли я?

— Аха — отвърна отсечено Форест. — Знам я.

При тези думи очите на Форест проблеснаха и той се втренчи по-внимателно в животинките, вероятно с надеждата да открие, че става въпрос за две най-обикновени лисици, които само капризната игра на

светлината превръщаше в причудливи фигури. Веднъж, като деца, ги бяха зърнали заедно с Лизбет и гледката ужасно я беше изплашила. Тогава тя се бе притиснала към него, като повтаряше, че било достатъчно човек само да ги види, за да си навлече лош късмет.

Лизбет.

Осъзнавайки, че тя пак се е промъкнала в мислите му като неразделен техен спътник, Форест стисна зъби и отвърна очи от прозореца.

Премести се до камината, но духът му вече не беше спокоен. Накуцването му едва се забелязваше. Раненият крак му служеше толкова добре, колкото можеше, и щеше да му служи и занапред. Дълбоко замислен, той измъкна ръжена от бронзовата му поставка и се зае да разбутва цепениците, за да се разгорят.

— Напускаш ни, нали, кап'тане?

Замислен за Лизбет, Форест почти беше забравил за присъствието на Агата. Икономката бе застанала зад него и в думите ѝ имаше толкова много горчивина, че Форест усети как нещо го прерязва през гърдите.

Нямаше сили да се обърне и да я погледне.

Най-сетне, след като прочисти гърлото си и остави ръжена на мястото му, той се изправи. Погледна открито Агата.

— Да, отивам си.

Лицето ѝ побеля от силата на нахлулите емоции.

— Но твоето място е тук, в дома ти. Сега имаш истински дом. Ти си маркиз на Уинтърспел, с него си свързан.

— Не, Агата — отвърна на доводите ѝ Форест. — Никога не съм бил свързан с Уинтърспел. Странно е, нали? — продължи той и разтърка врата си с ръка. — Когато се върнах тук, няхах самоличност — освен тази, която сам си бях създам, и разбира се, другата, с която жителите на селото ме бяха „надарили“ от рождението ми. А сега — усмихна се леко, — се сдобих с нова, изключително благоприятна, от която не желая да се възползвам. Колко безсрамно от моя страна, не е ли така? Сигурно баща ми и майка ми се мръщят някъде в небесата. Знам, че трябва да се чувствам привързан към земята. Знам, че трябва да се усещам обвързан с всичко, произхождащо от Уинтърспел. Но — той сви рамене — просто не чувствам нищо такова. Може би...

Мисълта му остана недовършена.

— И тъй... — реши да уточни окончателно Агата и пое хрипливо въздух. — Ша заминаваш за Лондон.

— Утре сутринта. Рано. — Форест замълча за момент и усети, че гърдите му се свиват при мисълта какво му предстои да преживее през следващите няколко минути. — Оставям всичко в ръцете на Карсън. Той се справя чудесно със задълженията си на управител и ще изпраща отчети на адвокатите ми в Лондон. Разбира се, няма да има нужда от многочислена прислуга, с изключение на няколко слуги, един-двама градинари и... — Той я погледна, после за секунда стисна зъби, за да овладее потрепването на долната си устна и протегна ръката си. — И една много енергична икономка. Аз... Аз не мисля, че ще се върна, Агата.

Тя преглътна и няколко сълзи се стекоха под златните рамки на очилата ѝ. Постави ухабената си от работа ръка в неговата суха, груба длан и я стисна с всичка сила.

— Обичала съм те, кап'тане — заговори женицата без заобикалки. Гласът ѝ пресекваше от вълнение. — Обичала съм та кат свой син. Аз... Аз само бих желала...

Не можа да продължи нататък и Форест я привлече в прегръдката си, стискайки плътно клепачи, за да задържи избилата под тях влага.

Малко по-късно, когато я остави сама, притихнала в стаята, той си даде сметка, че това е бил един от най-тежките моменти в живота му, с които се е налагало да се справи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Без да губи ценно време, Агата направи посещение на лейди Торп. Не бе никак наясно как ще бъде приета — дали графинята нямаше направо да я отпрати, ако ли пък не — по какъв начин ще приеме новината.

Известно ѝ беше, че след самоубийството на съпруга ѝ Лизбет се е посветила на благотворителност. Някои от селото я взимаха на подбив. Намираха за много подходящо вдовицата на уродливия лорд Торп да отделя време и пари за децата с физически недъзи от енорийските приюти за бедни. „Не би могла да си намери по-подходящо занимание“, беше мнението на местните сплетници, подхвърляно със злъчни усмивки.

Икономът в Уексфорд Хол въведе Агата в малко помещение и ѝ съобщи, че графинята всеки момент ще се присъедини към нея. Когато дамата се появи, гостенката ѝ си помисли, че никога в живота си досега не бе виждала очи, потопени в по-дълбока печал от нейните.

Слугата бързо зае мястото си, за да обяви появата на лейди Торп, но тя нетърпеливо го отблъсна и попита с тревога:

— Да не би Фор... лорд Седжмур да не е добре?

— Лорд Седжмур е в отлично здраве.

И с просто око се забеляза облекчението на Лизбет. Тя заглади полите си, уплели се в бързането ѝ от желание по-скоро да разбере дали не се е случило нещо лошо с Форест, после покани Агата да седне. След това наля чай и за двете. Притеснението на по-възрастната жена беше очевидно и въпреки че се вълнуваше от причината за посещението ѝ, Лизбет първо се опита да я успокои и предразположи.

— Работите около Кулата изглеждат вървят добре — опита се тя да даде някаква насока на разговора. — Лорд Седжмур почти я бил възстановил, ако се съди по това, което говорят хората.

— И самият той върши много добра работа — заяви в изблик на неприкрита гордост Агата. — Разбир'съ, отначало съ боях, че човекъ шъ съ преумори до смърт от работа. Все се занимава с нещо. Стоеше

до толкоз късно навън по полето, че полвината пъти си е лягал без вечеря. Да не мръдна отгук, ако не е вършил работа за трима.

Лизбет здраво стисна ръце в скута си.

— Но той е добре, нали? — повтори тя въпроса си, сигурна, че икономката е тук, за да ѝ съобщи нещо тревожно.

— Не е като тялото му да страда от няк'ва болест — отсече Агата. — Но никой не би могъл да каже с положителност, че е добре.

Лизбет се наведе напред и постави студената си длан върху облечените в бели ръкавици пръсти на Агата.

— Дошла си да ми кажеш нещо. — Думите бяха изречени с откровена загриженост, а от големите очи струеше тревога. — Какво е то?

Агата си пое дъх. Въпреки че никак не обичаше да намесва собствените си преценки в работите на другите, не можеше да не обвинява лейди Торп за окаяното положение на капитан Йорк. И обвинението се прокрадна в тона ѝ:

— Дойдох да ти кажа, че той си отиде. Дойдох да ти река и че повече няма да се връща.

Лизбет не отместваше поглед от нея. Докато Агата изричаше думите си, лицето ѝ побеля. Новината очевидно беше тежък удар за графинята.

— Кога? — едва намери сили да попита тя.

— Тази сутрин. Много рано.

— Къде?

— За Лондон. Един от приятелчетата му на висока служба го тормозеше да приеме пак няк'ва работа в чужбина. На някое опасно място, на каквито е ходил и по-рано, мога да се обзаложа.

Черните траурни дрехи на Лизбет прошумоляха, когато тя се изправи от стола и се отдалечи. Застанала до високите прозорци, обляна от студената светлина, която нахлуваше през тях, тя изглеждаше лесно ранима и уязвима, привела като пречупена нежната си шия.

— Може би така е по-добре... — изрече го толкова тихо, сякаш говореше на себе си.

Агата съзнаваше, че с идването си в Уексфорд Хол е прекрачила границите на приличието, но пред нея стоеше жената, в която капитан Йорк беше безумно влюбен, а и веднъж вече започнала, нямаше да се

спре, преди да постигне целта си. С всичката си деловитост и неотстъпчивост тя се приближи до лейди Торп.

— Обичаш ли го?

Лизбет вдигна глава при прямо поставения въпрос и очите ѝ бяха пълни със скръб, когато ги обърна към другата жена.

— Да. Което ни струваше на нас двамата... и на други хора... много скъпо.

Агата нямаше нито намерение, нито желание да разнищва подробности. Единствената причина, която я бе довела в Уексфорд Хол, беше стремежът ѝ да се бори за щастието на човека, когото обичаше като свой син.

— Възможно е. Но ти даваш ли си сметка колко силно те обича?
— попита я без увъртане.

Болка изкриви чертите на Лизбет.

— Да... Да, знам.

— Тогава защо не отидеш при него? — възкликна Агата. — Мога да ти кажа, че той едва не се побърка от мъка това лято. Приличаше на огромен, ранен звяр. Беше се заключил в стаята си и се наливаше до припадък. А колко пъти съм го виждала да седи на бюрото си, стиснал в ръце главата си от отчаяние. Той е луд по тебе! — Гласът на Агата потрепери от вълнение. Тя поклати посивялата си глава. — А после дойде и тая работа със сина му. Кат'че ли му вадеха с голи ръце сърцето от гърдите на бедничкия, тъй си беше.

— Моля те, Агата, спри! Не издържам повече — извика Лизбет и покри с ръка очите си. — Това, което свързва мен и капитан Йорк, не е толкова просто, колкото ти се струва. То почти унищожи и двама ни. За мен е по-добре да го оставя да си отиде. Той ще си намери някоя друга...

— Той не ще никоя друга.

Лизбет се отпусна върху копринената възглавничка на един стол и стисна облегалките му. Думите ѝ откриха част от дълбоко таената ѝ мъка:

— Заради любовта си към Форест аз съм прокълната завинаги да нося бремето за смъртта на съпруга си.

— Но той не умря от твоята ръка. Сам посегна на себе си.

Лизбет поклати глава в несъгласие.

— Ако бях съумяла да го направя щастлив, той и сега щеше да е до мен. Убедена съм. Убедена съм, че му донесох само разочарования и провалих живота му.

— Да не би да ми казваш — запита я Агата и настръхна като кокошка, — че просто сама се наказваш, като не искаш да виждаш капитана?

Лизбет срещна погледа ѝ.

— Няма да го отрека. Смятам, че това е моето изкупление.

Агата изпита страх, че мисията ѝ върви към провал, но все още не искаше да се предава, затова изрече натъртено.

— Не разбирам нищо от изкупления. Това, което знам, е, че като наказваш себе си, ти наказваш и *него*, а то не ми изглежда честно и справедливо. — Тя оправи педантично дантелената си якичка и взе чантичката си. — Така, както аз виждам нещата, ти единствена можеш да оправиш положението с отношенията ви — каквито е трябвало да си бъдат от самото начало. Животът ви дава нова възможност, а туй далеч не се случва всекиму.

Изиграла своята роля в драмата, икономката завърза панделките на черната си шапчица и се приготви да си тръгне.

— Приятен ден, милейди.

Лизбет не можа да заспи тази нощ. Лежеше върху бродираните студени чаршафи и се взираше напрегнато в тъмнината, защото щом затвореше очи, пред тях заставаше някаква картина на въображението ѝ, която я плашеше. В някаква далечна земя Форест се движи сред безкрайна тълпа, но върху всяко лице, преминаващо край него, е изписана омраза.

Завъртя се неспокойно на другата страна и скри лице в ръцете си. Може би омразата във видението я объркваше. Може би той крачеше из Уинтърспел, обграден от жителите на селото.

Лизбет се разрида. От стиснатото ѝ гърло се изтръгваше вопълът на разбитото ѝ сърце, което тъгуваше за Форест така силно, както никога досега. Копнееше да го види, да усети нежното му докосване. Копнееше непоносимо, но този копнеж се смесваше и се сблъскваше с ужасната присъда за нещастията, случили се по нейна вина. Бяха изминали месеци, а не можеше да се освободи от тежките угризения.

Подавайки се на внезапен неудържим импулс, тя се измъкна от леглото и направо, без да наметне нещо, затича към съседната спалня. Не беше пристъпвала в покоите на Силван от деня на ужасната му смърт. Само мисълта за разигралата се там трагедия убиваше у нея всякакво желание да го стори. Нямаше сили да застане пред толкова спомени, страхуваше се, че душата на Силван ще приеме отново човешки образ, за да я прокълне.

Сега спонтанното желание беше потиснало притесненията. Ръката ѝ решително натисна бравата.

Съкровищата на граф Тилбъри си стояха на местата — всички тези представители от далечни страни, които той не бе имал куража да посети. Лизбет не отмина нито едно от тях — грозните нефритени дракони, разкривените африкански маски, странните и зловещи идоли от глина, украсявали гробовете на някакво забравено племе. Най-накрая очите ѝ се спряха на гръцките колони. Колоните на брачния храм, който се бе срутил. Отражение на мъките, разкъсвали душата на един човек чак до края на живота му. Дори и тя не бе успяла да му помогне да се излекува от тях.

Не беше ли сторила всичко по силите ѝ за него в месеците преди смъртта му? Не беше ли изоставила Форест, за да бъде до съпруга си, да го утешава, да го огражда с любовта си? Не беше ли тя единствената, положила усилие да го разбере?

Може би в крайна сметка Силван не е отговорил равностойно на усилията ѝ, може би неуспехът беше *негов*, внезапно си помисли Лизбет, безкрайно учудена...

Дълго след това продължи монологът ѝ, отправен към лорд Торп, сякаш той я слушаше. А в самотата на стаята, в спомена, докато разговаряше със съпруга си, Лизбет осъзна за себе си неща, до които не беше достигала в тези най-трудни месеци от живота си.

За първи път никой друг не направляваше живота ѝ, не го контролираше. Не беше затворена безмилостно зад заключени врати, не ѝ нареждаха какво да прави, не изопачаваха волята ѝ, докато нейният собствен избор се превърнеше в химера. Клетвите на един нежелан брак не я обричаха повече на съпруг, дълг, чест или благоприличие. Вече не. Чуждите хора дори отдавна бяха престанали да си пъхат носа в живота ѝ. За първи път Лизбет беше абсолютно

свободна да взема решения, сама да избира по-нататъшната посока на битието си.

Толкова много власт, съсредоточена в ръцете ѝ, както никога досега, донякъде я притесняваше.

Дръпна завесите на прозорците и светлината на зората най-сетне беше допусната да проникне в мрачната обител на граф Тилбъри. Щеше да раздаде всичките му съкровища — за благотворителност и на музеи, където да бъдат оценени и да им се възхищават.

Струваше ѝ се, че Силван одобрява решението ѝ. За последен път Лизбет затвори кориците на томчето поезия, което Силван толкова обичаше да чете. Излезе от стаята. Затвори вратата зад себе си. Вратата на пътя към миналото ѝ.

Пристигна в Лондон сама. Когато влакът проскърца и задъхано спря на гара Виктория, тя се смеси с тълпата забързани хора. Извика носач и му заръча да ѝ намери файтон.

Не ѝ беше известно друго място, където би могла да потърси Форест, освен адреса на разузнавателния отдел, а се страхуваше даже да си помисли какво ще стане, ако в канцеларията на отдела не могат или не пожелаят да ѝ окажат съдействие.

Страховете ѝ, че едва ли ще успее да получи информацията, за която беше пристигнала в Лондон, се оправдаха. Само инатът ѝ помогна да си издейства кратка среща с подполковник Бевинс. След вежливия поздрав висшият служител на ведомството потвърди пристигането на капитан Йорк в Лондон. Всъщност Форест бил напуснал канцеларията си само час по-рано. В ход били приготовленията за отпътуването му от Англия рано на следващия ден. Би ли желала дамата да бъде осведомена за името на хотела му?

Обхваната от трескаво нетърпение, Лизбет му благодари и веднага се отправи на посочения адрес, като проклинаше блъсканицата и натовареното улично движение в този град, които сякаш нарочно непрекъснато забавяха придвижването ѝ. Не смогваше да си поеме дъх, когато достигна целта си и дробовете я пробождаха, раздразнени от мразовития зимен въздух. Снегът, който бе започнал да вали, се трупаше върху мръсния паваж и снежинките се лепяха върху

украсената ѝ с пера шапчица. Премигвайки, тя сравни адреса с дадения ѝ от Бевинс и влезе в хотела.

Сградата имаше приличен вид, без да е претенциозна. След кратък размисъл Лизбет запита служителя във фойето за стаята на капитан Йорк. Беше съобразила, че той едва ли би използвал титлата си. Представи се като госпожа Йорк.

— Той в момента не е в хотела, госпожо — съобщи служителят. — Но ще ви дам ключ.

Лизбет влезе в стаята на този, чиято съпруга се бе нарекла, и свали пелерината и шапчицата си. Куфарите на Форест бяха пригответени за път — със закопчани колани и залепени етикети и наредени до вратата. Когато ги видя, всякаква увереност, че ще постигне целта си, я напусна. Заразхожда се нервно из помещението, измъчвана от разяждащата неизвестност дали с напускането на страната възлюбеният ѝ щеше да се раздели и с чувствата си към нея. Може би в новата избрана посока на живота му тя нямаше да бъде допусната редом до него. Може би той не би избрал живота с нея, ако заради това трябва да се откаже от приключенията.

Лизбет хвърли разсеян поглед към улицата. Снеговалежът се бе усилил, минувачите се загръщаха по-плътно във връхните си дрехи и бързаха да се скрият от бръснещия вятър. Загледа се в преминаващите каруци, по-малки и по-големи файтони, карети... и сякаш забрави къде се намира. Дъхът ѝ замръзваше върху стъклата на прозореца. Стресна се, когато бравата изщрака зад гърба ѝ. Тя се извъртя с лице към прага.

Вратата зейна, широко разтворена.

Там стоеше той... висок, широкоплещест, красив — както винаги.

С него нахлу и мирисът на мразовит въздух и се завъртя вихрено из стаята, преди още да е успял да затвори вратата. Сняг беше навалял по сивия му балтон и сега бързо се топеше в ситни капчици. Високата му черна шапка блестеше от влага, както и кичурите коса върху врата му. Ръкавиците си държеше небрежно пъхнати между пръстите на лявата ръка.

Жадна да се любува на красотата му, Лизбет премести поглед върху лицето на Форест — страни, поруменели от студа; светещи под гъсти черни мигли тъмни очи, овлажнели от щипещия вятър. Изящни линии на веждите и плътни чувствени устни.

Въпреки че очите му се присвиха при вида на неподвижната ѝ фигура, в тях не се появи или тя не успя да разчете, и най-леко загатната изненада. Непоклатимото му спокойствие я разколеба.

Все пак неочакваното ѝ присъствие го бе поразило. Мускулчетата на челюстта му рязко се очертаха — опитваше се да задържи импулсивната си реакция. Самоконтролът му беше невероятен. Изчакваше я тя да направи първата крачка, за да не се втурне със завързани очи.

Форест си беше представял картината, която сега виждаше, толкова пъти, че отначало се уплаши да не би и сега жената в стаята пред него да е плод на въображението му — едно привидение като прокълнатата двойка лисици. По време на пътуването си до Лондон бе фантазирал, сътворявайки версии, в които Лизбет трябваше да изскочи внезапно от тълпата и да се втурне към него с признанието, че животът ѝ без Форест не струва пукната пара. В разходките си до работата и обратно, в чаения салон, където беше присядал сам, въображението му рисуваше картини — копие на настоящата.

Форест премигна с надеждата, че тя ще припише влагата в очите му на студа. Не можеше да повярва, че тя наистина е пред него и очите му поглъщаха жадно всяка подробност от външния ѝ вид — от нежната дантела, обвила гърлото ѝ до черната кожа на обувките ѝ. Не носеше траурни дрехи. Беше облечена във великолепно ушит пътен костюм в кралско син цвят, украсен с черни ширити. Въпреки че косата ѝ беше събрана в кок, вятърът бе успял да измъкне от него покъси кичури и да ги пръсне по бузите и по челото. Червенина избиваше по страните ѝ, но не можеше да разбере дали е от студа или от вълнение. Чертите на лицето като че ли бяха по-изострени в сравнение с по-рано, но от това красотата ѝ не губеше... Пред него стоеше най-съблазнителната и най-желаната жена от всички, които беше познавал.

Желаеше я толкова, че напрегна всичките си сили, за да не се хвърли към нея, да зарови лице в мекотата на плътта ѝ и в безмерната си радост да започне да пелтечи като глупак. Но се страхуваше, страхуваше се, че няма да може да понесе още едно разочарование. Не беше сигурен за причините, предизвикали идването ѝ, въпреки че явно беше замесена Агата. Вероятно Лизбет беше дошла да се сбогуват.

Какво ли би станало, ако плюеше на достойнството си и я помолеше да не си тръгва, да не му отказва повече любовта си?

Трудно му беше да я гледа в очите, огромни като бездънни езера, които обожаваше, затова неговите очи се заковаха над тях, преди да събере сили и да каже:

— Значи дойде да се сбогуваш. — Гласът му прозвуча дрезгаво, но в него не пролича вълнението му.

Лизбет едва преглътна, попарена от равнодушието му и отхвърли всякаква мисъл да се втурне към него. Вместо това отговори със същото спокойствие:

— Не. Не това е причината.

— О... — повлече Форест, — посещение за разтуха, значи. Едно от задължителните формални гостувания при стари приятели. — Усмивката му не беше от очарователните. — Трогнат съм.

Лизбет знаеше, че всичко, което преживява, е изписано върху лицето ѝ и трябваше да събере сили, за да не се разплаче от обида.

— Тук съм, защото... — Как да се претраши и направо да каже, че обича човека, който сега я следеше с такъв безчувствен поглед. — А-агата Пийкок ми каза, че си дошъл в Лондон — продължи тя и пак се запъна. Усети, че сърцето ѝ блъска в гърдите така шумно, че бе невъзможно да не се чуе.

— Ааа — кимна Форест, без даже да направи опит да ѝ помогне. — Значи Агата.

— Притесняваше се за теб.

— Добра жена. Ще ми липсва.

Лизбет наблюдаваше как пръстите му си играят с ръкавиците, а сухожилията трепкат върху хубаво очертаната ръка. Краката ѝ така трепереха, че сигурно краят на полата ѝ подскачаше. Пое си дълбоко въздух.

— Обичам те, Форест — сякаш не думи, а дихание.

Свършило беше времето за празни приказки и заобикалки. Дори ако това бяха последните думи, разменени с него, дори ако той вече не изпитваше никакви чувства към нея, Лизбет щеше да каже същото.

Бузата му трепна едва забележимо, но тонът му остана непроменен:

— Трябва ли да бъда във възторг от подобно признание? Не звучи като затрогващо откровение. Ти винаги си ме обичала или поне

си твърдяла, че ме обичаш. — Знаеше, че думите му са жестоки, но жестокостта му беше броня, която Лизбет лесно пробиваше, стига да опиташе.

Моля те, Лизбет! Опитай!

— Да... — потвърди тя. Гласът ѝ пресекна. Битката ѝ се струваше почти напълно изгубена. — Казвала съм го.

Треперещата ѝ ръка измъкна от един от джобовете ѝ малка, поокъсана книга и я задържа така, че той да я види.

— Тук са клетвите, които някога изрекохме заедно с теб, много отдавна... Помниш ли?

Очите му се отклониха за миг към томчето, после се върнаха към лицето ѝ.

— Помня.

Сега пък сърцето на Лизбет престана да бие. Ако той водеше игра на нерви с нея, справяше се превъзходно. Но Лизбет нямаше намерение да се предава и да загуби играта. Ако Форест беше съумял да издигне бариера пред болката от раздялата им, тя щеше да опита да срути преградата. Пристъпи колебливо крачка към него и вдигна глава.

— Бих желала... Искам отново да ги кажа.

Видя как пръстите му се свиха при казаното от нея и издадоха преживяванията му. Гласът му достигна до нея, но вече не беше равнодушен.

— Тогава... ги кажи.

Две неотстъпчиви воли се сблъскаха в два чифта очи. Неговите сякаш придаваха живот на някаква римска статуя, но облечена в съвременни дрехи. Не помръдваше, превърнал се само в зрение и слух.

Лизбет несръчно запрелиства страниците, докато намери търсената. Гласът ѝ продължи да трепери и след като започна да чете, но тя не обърка нито веднъж думите на обета, разменен преди много години с едно непокорно момче под арката на стария каменен мост.

Форест помнеше клетвите. Очите му неотстъпно гледаха устните ѝ, следяха как се извиват при всяка произнесена сричка, как оформят и придават живот на осветените от бога слова. И когато Лизбет привърши своята част от обредната клетва, започна той, повтаряйки по памет съвсем точно току-що изреченото прочувствено от нея.

Лизбет удивено се взря в неочаквано оживялата статуя.

Форест затвори очи, пое конвулсивно дъх и протегна ръце към любимата жена. Допирането на телата им го накара да потрепери. Извика името ѝ веднъж, два пъти. Прегърна я и опря буза върху косата ѝ. Ръкавиците му паднаха на килима.

Лизбет обви с ръце врата му и се притисна толкова силно към него, че се надигна на пръсти. Беше един момент на забрава — както при първата им прегръдка в Лорълпат, когато го разпозна след дългата им раздяла.

Ноздрите ѝ се пълнеха с миризмата на меката мокра вълна на палтото, на сапуна и одеколона, които използваше и чийто аромат бе проникнал в кожата му. Тялото му беше силно и здраво като зид, специално издигнат да бъде нейна опора и защита. Жива топла човешка стена, към която тя диво се притисна, стремяща се да заличи всякакво разстояние между двамата, ненаситна и желаеща все по-голяма близост.

И тогава дойде целувката му — среща на устните, която я зашемети. Ръцете ѝ се заровиха в мократа му от снега коса. Шапката му се търкулна на пода. Без да отделя устни от нейните, Форест разкопча палтото си. Първо едната му ръка, а после и другата трескаво се измъкнаха от ръкавите, преди тежката дреха да бъде захвърлена. Устните на Лизбет се разтвориха от само себе си под целувката му и той ги пое целите със своите устни.

— Мислех, че за теб историята ни е приключена — призна ѝ, все още във властта на напрегнатото очакване. — Страхувах се, че ме виниш и няма да ми простиш.

— Не, не, любов моя — прошепна тя и погали лицето му. — Моята собствена вина ме държеше далеч от теб. Но сега съм тук... Аз съм тук и благодаря на Бога, че те открих...

Ръката му премина по раменете ѝ, спусна се по гръбнака и оттам по линията на бедрата, които привлече по-плътено, докато се притиснат към неговите.

Ръцете ѝ се пхнаха под жилетката, за да се насладят на допира с топлата му кожа под тънката материя на ленената риза. Обзета сякаш от лудост, Лизбет започна да се притиска към гърдите, ребрата, корема, докато дъхът му се накъса. Скъпата вълнена дреха над ризата стана преграда за тях и той припряно я захвърли. Освобождавайки се от

жилетката, Форест развърза черните копринени ширити на жакета на Лизбет и двете му ръце се плъзнаха по сатенените гънки на блузата ѝ.

— Обичам те, Лизбет... — Наведе се, за да целуне шията ѝ, точно под брадичката и с устни проследи извивката ѝ надолу. — Кажу ми, че ще останеш с мен — настоя той. — Кажу ми го, кажи.

Тя откри шията си за ласките му и промълви, обхванала главата му в ръцете си:

— Винаги ще бъда с теб. Твоя съм... и винаги съм била. Друг мъж не ме е познавал.

При тези думи очите му се втренчиха изпитателно в нея. Тя взе ръката му и постави дланта ѝ върху мястото, където биеше сърцето ѝ.

Докато той събличаше блузата ѝ, Лизбет разкопча ризата му и я смъкна. Най-накрая плътта на единия се срещна с плътта на другия. Докосването беше истинско вълшебство и двамата затвориха очи от обзелото ги чувствено наслаждение.

Отвън снегът валеше на парцали, които вятърът хвърляше върху прозореца и ги лепеше в многообразие от форми. В стаята притъмня и не се чуваше никакъв звук, освен от бурната, дълго чакана и най-сетне осъществена среща на двамата влюбени.

Форест я вдигна и занесе на ръце в леглото, където свалиха и последните си дрехи. Тогава той се отдаде на насладата от тържеството да притежава жената, която обичаше с любов, обсебвала цялото му същество в продължение на години, стигаща понякога до адско мъчение. За малко той застана зад нея и я загледа, тялото му се разтърсваше от мисълта, че тази жена му принадлежи. И след мигове не само душата ѝ щеше да бъде негова, но и тялото ѝ.

Пресегна се и освободи косата ѝ, която се пръсна безредно върху възглавницата. Хвана един от кичурите и го положи върху дланта си, за да се порадва на копринения му блясък и мекота. Нейните пръсти погалиха белега на рамото му, а устните го целунаха, преди да зашепнат за любовта ѝ към Енвил.

Ръката му тръгна нагоре по нейната ръка, през рамената ѝ се спусна отново, за да отпочине върху налетите ѝ гърди. После всяка частица от женското тяло, което Форест считаше за сътворено от създателя — за да познава и да бъде опознавано само от неговото — получи любов, благоговейна любов. Лизбет отвърна със същото, поколебливо и притеснено в началото и все по-смело, окуражавана от

нежността на любимия мъж. До момента, когато ѝ прошепна, че е дошло времето отново да се слоят — с внимателен подтик, с думи, които възпламеняват.

Тя го обгърна и се долепи до него, устните ѝ се сляха с неговите, ръцете ѝ се преплетоха с неговите... И Енвил облада дъщерята на лорд Татършал. Тя беше негова. Отново. Най-после.

Беше привечер. В стаята цареше сумрак, сред който танцуваха сенки. Нямаше куфари, нямаше купчини безредно разхвърляни дрехи. Имаше само сенки. В леглото се бяха отпуснали преплетените тела на Лизбет и Форест, заситили страстта си.

Тялото ѝ почиваше върху неговото, а възглавница за главата ѝ беше рамото му. Струваше ѝ се, че дишат с едни гърди, че животът им тупти в едно сърце. Немирнен кичур коса беше паднал върху челото на любимия и пръстите ѝ с нежност го погалиха.

Форест надникна в очите ѝ. Доволството в тях го накара да се усмихне, доволен и той. Ръката му улови пръстите, когато очертаваха трапчинките по бузите му.

— С възрастта и любенето се превръща в по-голямо удоволствие, не мислиш ли, любов моя?

— Боя се, че в твоя случай удоволствието идва от натрупания опит повече, отколкото от възрастта — отвърна Лизбет закачливо и косо го погледна през спуснатите си мигли. — Сигурно са верни историите за моряците. Може би има от какво да ревнувам.

Едната му ръка погали гладката извивка на бедрото ѝ, а другата — линията на долната устна, върху която личаха следите от необузданите му ласки.

— Нужно ли е да изтъквам още причини, за да не ревнуваш? Да добавя още към стореното от мен през последния час?

Отговорът му задоволи Лизбет, която се сгуши в него и загали ясно очертаните мускули на ръката му. Усети как божественото опиянение започва пак да се надига в нея, но малко преди да му се отдаде, погледът ѝ попадна на куфарите, чакащи до вратата, и лицето ѝ се сви от обхваналото я безпокойство.

Форест бе заявил и потвърдил любовта си към нея с душа и тяло, но това едва ли би му попречило да замине на разсъмване, за да

изпълни възложената му важна мисия. Може би само няколко часа по-късно щеше да бъде на някой кей, а образът му щеше да се стопи в морската омара. При тази мисъл се осмели да заговори:

— Подполковник Бевинс каза, че корабът ти вдига котва утре сутрин.

— Що за разузнавателен отдел — измърмори Форест шеговито. — Разправя си цялата поверителна информация на първия срещнат.

Лизбет вдигна закачливо ръка, сякаш да го накаже за презрителната забележка, но Форест сръчно се превъртя и я затисна под тежестта си. Тя се опита да се бори с него и да го смуши в ребрата, на което любимият ѝ отговори през смях:

— Повярвайте ми, госпожо, разполагате с много по-подходящи средства, ако искате да ме накажете за дръзкия ми език. Нужно е само да изберете най-подходящото.

Лизбет приближи глава до неговата, обви с две ръце врата му и страстно го целуна. После се отдръпна и му се усмихна прелъстително.

— Ето на, виждаш ли? — изкоментира Форест престорено сърдито. — Ти едва намери най-ефикасното оръжие, а вече безсрамно го използваш срещу мен.

Но изглежда, нямаше нищо против по-честата му употреба, защото не оказа никаква съпротива на последвалата атака на Лизбет.

Известно време по-късно, когато отново отпочиваше в прегръдката на любимия, Лизбет се върна към въпроса, който сериозно я безпокоеше.

— Форест — започна тя, — ще заминеш ли утре?

— Аха. Утре заминавам.

Лизбет цялата се напрегна и се извърна на другата страна, подалеч от него.

— Разбирам.

— Наистина ли? — Ръката му галеше къдриците по слепоочията ѝ.

Тя се отмести, като че ли да избегне докосването му.

— Думите ти бяха пределно ясни.

— Хммм. Доколкото си спомням, просто казах, че утре заминавам. Не съм уточнявал закъде... или с кого.

Погледът ѝ отскочи към лицето му.

Той се усмихна на раздражението ѝ и я помилва.

— Нали не вярваш, че сега или пък някога изобщо, ще се разделя с теб, след като те спечелих с толкова мъки?

Лизбет сведе засрамена клепачи.

— Любима — започна нежно да я увещава той. — Погледни ме.

Когато тя се подчини, Форест видя, че очите ѝ са все още разтревожени и я притисна към гърдите си.

— Двадесет години от живота си сме били разделени. Твърде много, ужасно много. Би трябвало да знаеш, че вече никога не ще допусна да се разделим.

Тя привлече лицето му и въздъхна поуспокоена.

— Къде ще отидем в такъв случай?

— Ще ти хареса ли дълъг меден месец в Брайтън?

Лизбет кимна утвърдително.

— Да. Но после?

— Мислиш ли, че няма да бъдеш щастлива далече от Уинтърспел и Уексфорд Хол?

— О, разбира се, че не. Уексфорд Хол дори вече не ми принадлежи. Като част от брачния договор имението премина от татко у Силван, но сега отново става притежание на мъжката линия на рода. Доколкото знам, наследник е някакъв далечен мой братовчед. Но — добави Лизбет и нежно докосна косата на мъжа, който я държеше в обятията си, — ти ще бъдеш този, който ще вземе окончателното решение, любими. Все пак сега имаш собственост, която изисква големи грижи.

В отговор Форест замислено проточи:

— Знаеш ли, Кулата не означава кой знае колко за мен. Не искам да кажа, че нямам желание да я възстановя — заради уважението към предците си и, разбира се, заради бъдещите ми наследници. Но самият аз не съм привързан към това място — то не поражда никакви топли чувства у мен, никакво усещане за принадлежност. Уинтърспел нарани и двама ни. И не заслужава верността ни.

За кратко замълчаха, притиснати един към друг. После под напора на чувствата безмълвната им прегръдка стана по-силна.

Осенена от внезапна догадка, Лизбет запита:

— Ще приемеш ли назначението си, Форест? Да не би да възнамеряваш да ме заведеш някъде в чужбина, а после ти да се впуснеш в опасности?

— Боя се, че рискът и играта загубиха значението си за мен през последните няколко часа — отговори Форест закачливо. — Открих нещо много, много по-вълнуващо. Просто ще се наложи да разочаровам стария Бевинс.

— Значи поемаме към Гърция? — промърмори Лизбет с устни, допрени до неговите. — Бели тераси, яhti... и твоята риболовна флотилия...

Беше твърде зает с друго, за да ѝ отговори.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Ожениха се в Брайтън — със специален ритуал, в малък параклис с кехлибарени прозорци. След церемонията изпратиха писмо на Агата, с което ѝ съобщаваха за радостното събитие.

— Ще бъде толкова доволна — каза Лизбет, докато двамата с Форест се разхождаха из магазините на Ийст Стрийт. В ръцете си носеше кутия бонбони, които съпругът ѝ беше купил току-що от един френски магазин за сладкарски специалитети. Неспособна да издържи на изкушението, бръкна в кутията и извади по един и за двамата.

— Така е — съгласи се с бонбон в устата Форест. — Наистина ще се радва. И ако не съм се заблуждавал, в скоро време очаквам от нея същото известие.

— Така ли? — Лизбет затисна пъстрата си барета с ръка, за да не я отнесе вятърът, и отправи поглед към самодоволната му физиономия. — Ах ти, негоднико! Всичко е плод на твой заговор, нали? Как е името на джентълмена?

— Батъртън. Икономът.

— Свестен човек ли е?

— Толкова свестен, че ще се остави Агата да го командва, бих казал. Ще бъде най-безпрекословно воден за носа, преди меденият им месец да е изтекъл.

— О, Форест! — смъмри го Лизбет. Той обаче само се усмихна и избърса нацапаната си с шоколад уста.

Дори през зимата Брайтън си оставаше предпочитан курорт за приятно прекарване края на седмицата. Въпреки вледеняващия вятър по улиците човек не можеше да се размине от туристи. Достопочтени матрони в палта от тюленови кожи надничаха по витрините на антикварни магазини, тръгнаха на лов за сребърни прибори за своите лондонски приеми. Деца лудуваха, стиснали кифли с крем в ръцете си. Младоженски двойки забързано се изнизваха от големия магазин за порцелан и фаянс, натоварени с предмети за домакинството.

Форест и Лизбет отминаха магазините и се вляха в потока добре облечени туристи и дошли да се лекуват инвалиди в количките им на Кингс роуд. Въпреки че времето не позволяваше да се седи в шезлонгите по плажа, двойката продължи разходката си по крайбрежната алея, като се спираше от време на време, за да се полюбува на галопиращите сиви вълни, препускащи към вълнолома. Острият дъх на море се смесваше с мириса на просмукано от влага дърво и въпреки че бризът щипеше безжалостно бузите на Лизбет, тя се чувстваше приютена и защитена от прегърналата я ръка на Форест.

Очите ѝ внимателно изследваха съпруга ѝ, без да могат да се отделят за дълго от него. Бръчките от напрежение се бяха изгладили, лицето му се бе подмладило и сияеше. Не беше израз на прекалена самоувереност от нейна страна да го отдаде на споделената им любов. От там идваше и спокойствието му, че ще я има винаги до себе си.

Когато той погледна към нея и леко се усмихна, Лизбет прочете любовта в очите му. И все пак имаше и болка в тези очи, когато се върнаха замислено към бушуващото море.

— Какво те притеснява, любими мой? — настойчиво попита Лизбет и погали здраво стиснатата му челюст.

Форест се поколеба в първоначалното си нежелание да сподели мислите си, защото не желаше да я натъжава по никакъв начин. Големите ѝ очи съхраняваха и завинаги щяха да съхранят спомена за отминалите грижи, но тя беше силна. Форест осъзна, че се възхищава на силата ѝ под такава крехка обвивка. Беше понесла неизмерими мъки и разочарования. Можеше да сподели всичко с нея, дори мислите, които му причиняваха болка. Тя не би допуснала да я държи далеч от тях.

— Скоти. Мисля си за Скоти.

Самата Лизбет почти не се разделяше с тази мисъл. В майчино сърце не можеше да зарасне раната от загубата на син. Мъката им беше обща и можеха да я разделят.

— Как бих искал да го познавам, Лизбет — каза Форест със съжаление, което пролича в гласа му. — Толкова бих искал...

Тя бързо притисна пръсти към устните му и в желанието си да облекчи неговата мъка, привлече надолу главата му и нежно го целуна.

Форест отговори жадно и страстно на целувката. Бяха се любили често и продължително, винаги когато желанието избухваше у тях, но

страстта му към нея никога не отслабваше.

Хотелът им се намираше наблизко. Пристигнаха там, задъхани от смях, защото Лизбет неуспешно се бе опитала да обуздае публичните прояви на влечението на съпруга ѝ към нея. Жертва се оказа една достопочтена матрона, докато двама моряци с подсвирване и красноречиво вдигане на палци го окуражаваха.

— Форест! — възкликна тя и отблъсна ръцете му, станали прекалено настойчиви. — Служителят на рецепцията ще те види и ще се ужаси.

— По-скоро ще се забавлява. — След тези думи я понесе нагоре по стълбите и изрита на два пъти вратата — да я отвори и да я тръшне зад гърба си.

И тя остана затворена чак до зори.

Десет дни по-късно на вратата се почука. Форест беше отишъл по някаква работа до банката, а Лизбет се занимаваше с тоалета си.

Тъй като не беше облечена за пред хора, Лизбет извика да я почакаат. Започна несръчно да закопчава копчетата на гърба на роклята си — обикновено Форест вършеше тази работа вместо нея — после се забърза към вратата с мисълта, че портиерът на хотела е изпратен за пореден път от съпруга ѝ с букет цветя.

В коридора, стиснал кепето си в ръка, в чисти и изгладени работни панталони, стоеше синът ѝ.

Погледът на майката обхвана отведнъж широкоплещестата фигура със сериозни сини очи. Момчето още повече бе заприличало на мъж.

Въпреки че радостта от срещата не можеше да се изрази с думи и първият ѝ подтик бе да го прегърне, Лизбет си наложи да се овладее, защото усещаше, че бурната проява на чувствата ѝ би го притеснила.

— Много се радвам да те видя, Скоти — каза тя най-накрая. — Много се радвам.

След това го въведе в стаята и затвори вратата, а първите ѝ въпроси бяха добре ли е, как е успял да я открие в Брайтън.

— Агата Пийкок ми каза къде да те намеря — отговори синът ѝ, застанал сковано в центъра на стаята. — Каза, че тъкмо била получила писмо.

— А Гретхен? — продължи деликатно да го разпитва Лизбет.

— В Лондон е. Но за това — по-късно.

Лизбет се запъти към масичката за чай, за да му налее една чаша, но той я възпря с ръка, като пристъпваше от крак на крак от неудобство.

— Аз... аз исках да говоря с теб... — започна Скоти, като се почесваше по врата и гледаше настрана.

— Да?

— Дойдох, защото... — запъна се и прочисти гърлото си. — Дойдох, защото не беше хубаво, дето така те изоставих. — Краката му го отведоха до писалището, където започна разсеяно да размества поставените предмети, преди да продължи. — И тогава знаех, че не постъпвам правилно, но бях много ядосан, за да преценявам какво върша. Аз... — Ръката му разроши гъстата коса, устните му се свиха, а погледът му се насочи надолу. — Дълга ти извинение, това е всичко.

Ръката на Лизбет легна върху рамото му.

— Може би аз направих грешката, Скоти. — Думите просто излитаха от устата ѝ. — Постепенно стигнах до убеждението, че е така. Можех да те оставя на чужди хора да те отгледат и да изпращам пари, за да не бъдеш лишаван от нищо. Но ти трябваше да разбереш колко трудно е било за мен да те оставя на непознати. Исках да си близо до мен... — не довърши, защото Скоти заклати глава.

— Сега всичко е минало — каза той. — Направила си най-доброто по твоя преценка. Постъпката ми не заслужава и съжаление, но съм благодарен за добрината ти. Освен това с Гретхен искаме да ти благодарим за парите, които изпрати.

— Пари? — повтори Лизбет учудено. — Никога не съм знаела къде си, след като замина, Скоти. Въпреки че щях да го сторя с желание, никога не съм ти изпращала пари.

Намръщеното му лице беше не по-малко объркано от нейното.

— Един човек ми донесе парите на гарата в нощта, когато заминахме. Каза ми, че били от лейди Торп.

Погледът на Лизбет омекна.

— Със сигурност са били изпратени от баща ти. Знаел е, че няма да ги приемеш от него.

Главата на Скоти клюмна. Обърна се с гръб към майка си и застана до прозореца. Раменете му се нашариха на ивици от

нахлуващата ярка слънчева светлина.

— Намерих си много добра работа в Лондон. Управител съм на голяма конюшня. С Гретхен сме женени. Смятам, че трябва да го знаеш. Живеем в малък дом в Клъркънуел — сподели накратко най-важното.

— Скоти — запротестира Лизбет и се приближи до него, — баща ти и аз можем да ви помогнем. Не е нужно да се товариш с такава работа. Винаги съм имала намерението да те изпратя в университет, да имаш професия, която да ти харесва. — Ръката ѝ докосна неговата. — Чаках само да настъпи подходящото време да ти обясня... какво ни свързва. Искан да изчакам, докато...

— Докато узрея достатъчно, за да приема разкритията? — довърши той иронично мисълта ѝ. Отговор не последва и Скоти продължи: — Няма да приема повече пари. Предпочитам да работя, както през последните няколко години в Уексфорд Хол. Умея да се оправям с коне, харесва ми да се занимавам с тях.

— Но, Скоти — възрази майка му, — ти можеш да се върнеш в Уинтърспел. С Гретхен бихте могли да живеете в замък — ние няма да се връщаме там. Все пак един ден Уинтърспел ще премине от баща ти в твои ръце.

При споменаването на Форест синът ѝ сякаш се затвори в себе си, но Лизбет успя да улови в очите му слаб проблясък на сдържано вълнение.

Този, за когото говореха, тъкмо се бе появил на улицата пред хотела. Облечен в добре ушит и прилягащ тъмен костюм, гологлав, Форест крачеше по алеята за разходки, загледан в забързаните по работа минавачи в ранната утрин. Фигурата му веднага се набиваше в очи, а произходът му личеше отдалеч — в изправената стойка и аристократичния профил. Спря се с ръце на перилото на входната стълба, загледан в играта на три дечица и куче по брега. Миг по-късно топката на жизнерадостната групичка бе подхваната от по-силен повеи и отнесена надалеч. С едно протягане на дългата си ръка Форест я улови в мига, когато минаваше над главата му. Подхвърли я обратно на малчуганите с усмивка.

Лизбет наблюдаваше сина си. Забеляза, че погледът му не се отделя от баща му. Импулсивно го докосна.

— Иди долу и поговори с него, Скоти. Време е да сключите примирие. Той копнее да ти даде обичта си.

Младият мъж се поколеба, нервно прокара ръка пред очите си и се сбогува с нея. Разреша на Лизбет да го прегърне за миг и ѝ обеща да пише от време на време.

Неспособна да сдържи сълзите си, тя му каза, че го обича. Синът ѝ изслуша думите ѝ с наведени очи, преди да си тръгне. Лизбет остана тъжно загледана след него, но с надеждата, че някой ден той ще престане да упорства и ще отвори сърцето си. Застанала до прозореца, за да го види още един път, тя го съзря да се появява на входа на хотела. Доста време мина, без да се помръдне от площадката, с ръце пъхнати дълбоко в джобовете и скрито в сянката на навеса над входа лице, което обаче бе насочено към перилото. Там стоеше облегал другият му родител.

Лизбет затаи дъх.

Най-сетне, пристъпвайки тромаво, Скоти прекоси разстоянието, разделящо го от баща му, и изрече нещо, което накара Форест да се обърне към него.

Лизбет ясно видя изненадата и уморената надежда, които се изписаха върху лицето на съпруга ѝ. В продължение на няколко секунди двамата се гледаха, без да проговорят.

После Форест бавно протегна ръка. Скоти се раздвижи, може би да я поеме. Случи се обаче друго. Направляван като че ли от вековен инстинкт, той вдигна ръце и прегърна баща си.

Лизбет нададе радостен вик и очите ѝ плувнаха в сълзи. Пред нея се прегръщаха двамата мъже от живота ѝ.

— Щастието ни се усмихна... — прошепна Лизбет, все още невярваща, и ръката ѝ стисна медальона върху гърдите ѝ. — Въпреки всичко щастието се усмихна и на трима ни от Уинтърспел...

През отворения прозорец щастието ѝ преля и навън. А въздухът, озарен от слънчева светлина, затрептя и възвести на света тяхната любов.

Издание:

Дебора Сатинууд. Тайният огън на любовта
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.